

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Ruh Eşini
Bulduğunda*

ELIZABETH HOYT

“Elizabeth Hoyt’un anlatımı gerçek olamayacak kadar iyi.”

–Lisa Kleypas

“Hiç kimse bir ilişkideki kalp kırıklığı ve umut anlarını Hoyt kadar zarif bir şekilde anlatamaz. Greycourt Serisi *Gizemli Sevgili*’nin ardından tehlikeli ve alaycı yeni bir hikâyeyle devam ediyor.”

–Booklist

Windemere Dükü’nün ona verdiği görevleri sorgulamadan yerine getiren Gideon, dük için çalışmayı bırakıp kendi işini yapmak istemektedir. Dük ona son kez zorlu bir iş verir ve karşılığında yeğeni Messalina Greycourt’u teklif eder.

Hayat dolu ve nüktedan bir genç kadın olan Messalina onca talibi arasından amcasının Bay Hawthorne’u seçtiğini öğrendiğinde dehşete kapılır. Teklifi kabul etmeyi düşünmeyen genç kadın, Gideon’un ona sunduğu anlaşma yüzünden ikilemde kalır. Ancak Gideon’la vakit geçirdikçe ondan uzak durmanın sandığından çok daha zor olacağını anlar.

Gideon bir yandan zorlu görevini yerine getirmeye çalışırken bir yandan da aşkı için her şeyin üstesinden gelebilecek mi?

Ruh Eşini Bulduğunda

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 586

Ruh Eşini Bulduğunda Elizabeth Hoyt

Kitabın Özgün Adı When a Rogue Meets His Match
Çeviren Gülfem Çırak

Yayın Yönetmeni Serap Çakır
Yayın Koordinatörü Melih Günaydın
Editör Merve Mumcu
Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2021

© Nancy M. Finney, 2020

Bu kitabın yayın hakları Kalem Ajans Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-7359-42-9

Baskı: Eylül 2021

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 Faks: (0212) 222 46 16

info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

MATBAA

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No: 47939

Ruh Eşini Bulduğunda

ELIZABETH HOYT

Çeviren: Gülfem Çırak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Elizabeth Hoyt

Kitapları *New York Times*, *USA Today* ve *Publishers Weekly*'nin çöksatan listelerine girmiş, tarihi romantizm yazarıdır. Wisconsin Üniversitesi'nden mezun olan Elizabeth Hoyt, kariyerini farklı bir yönde ilerletmek istediğinde o kadar hayallere kapılmıştı ki aşk romanları yazmanın gerçek iş olarak nitelendirilebileceğini düşündü. Eleştirel beğeni toplayan yirmiden fazla kitap yazdı. Yazar, Minneapolis'te üç köpeği ve her zaman sadık Bay Hoyt'la birlikte yaşıyor.

Greycourt Serisi

- *Gizemli Sevgili*
- *Ruh Eşini Bulduğunda*

“Niçin *benimle* evlenmek istiyorsun?”

Gideon bir konuda haklı çıkmış gibi gülümsedi. Belki de sahiden haklı çıkmıştı. “Devasa çeyizini unuttun sanırım.”

“Hayır.” Messalina başını iki yana salladı. “Unutmadım. Ama Lucretia’nın çeyizi de aynı. Niçin onu değil de beni seçtin?”

Genç adam egzotik gözlerini ona dikti. “Kardeşinle evlenmemi mi tercih edersin?”

“Tabii ki hayır.” Dikkatini dağıtmasına müsaade etmemeliydi. Sonuna kadar azimle direnmek istiyorsa tüm dikkatini bu tartışmaya vermeliydi. “Soruma cevap ver lütfen.”

Gideon birden onun önünde bitti. Kapkara bakışlarını yüzüne dikerken o kadar yakınındaydı ki istese onu öpebilirdi. “Çünkü Messalina, seni istiyorum. Servetini istiyorum. Unvanını istiyorum. Ailenin adının getireceği gücü ve nüfuzu istiyorum. Fakat en çok da...” Kafasını yana eğip elini Messalina’nın yanağına götürdü. Ona dokunmadı ama eli öyle yakındaydı ki parmak uçlarının sıcaklığını bir tehdit gibi hissedebiliyordu...

“*Seni istiyorum.*”

Bölüm Bir

Bir zamanlar neşeli bir bakırcı varmış.

*Kabını kacağını satmak için
mahallelerde bir aşağı bir yukarı
dolanır dururmuş...*

–Bet ile Tilki’den

EYLÜL 1760

LONDRA’NIN KENAR MAHALLELERİ

Eşkıyalar tarafından köşeye sıkıştırılmak hiçbir zaman eğlence-
li değildi. Fakat insanın mesanesini boşaltırken sıkıştırılması *en
kötüsü* olmalıydı.

Messalina Greycourt donakaldı. İdrarının son damlaları,
bacaklarının arasında tuttuğu güzel porselen idrar kâsesine şıp
şıp damlıyordu. At arabasının arkasında güçlükle ayağa kalktı.
Amcasının alçak uşağı Bay Hawthorne ve hizmetçisi Bartlett,
onu yalnız bırakmak için iki dakika önce arabadan inmişlerdi.

Şimdi dışarıda tüyler ürpertici bir sessizlik vardı çünkü “Ya
paranız ya canınız!” sesini duyar duymaz herkes susmuştu.

Yavaşça yutkunan Messalina bir şeyler duymak için kulağını kabarttı.

Bam! Tabanca gümlemesi sessizliği deldi.

Messalina eteğini indirdi.

O sırada arabanın kapısı ardına kadar açıldı ve biri Bartlett'i içeri itti. Messalina bir saniyeliğine Bay Hawthorne'un vahşi yüzünü ve şeytani siyah gözlerini gördü. Adam, "Burada kal," diye emir verdi.

Ardından kapı çarpılarak kapatıldı; bağırışlar, tabanca gümlmeleri ve inleyen atların sesleri havada yankılanmaya başladı.

Normalde oldukça dayanıklı ve pratik bir kadın olan Bartlett, gözleri korkuyla açılmış halde hanımına bakakalmıştı.

Sonra at arabası, üzerine büyük bir şey atılmış gibi sarsıldı.

"Kaç eşkuya var?" diye sordu Messalina.

"Bilmiyorum hanımefendi," dedi hizmetçi titrek sesle. "Yarım düzineden fazla sanırım." Gözleri hâlâ Messalina'nın elinde duran idrar kâsesine kayınca, "Ah, onu bana verin," diye ekledi.

Bir tarafında sapı olan, kenarları altın yaldızlı, zarif pembe renkli idrar kâsesi aslında sofradaki bir sos kâsesine benziyordu. Normalde Messalina bu kâseyi dışarıda bekleyen Bartlett'e uzatır, o da içindekileri bir yerlere dökerdi. Fakat şimdi zavallı hizmetçi, sallanan bir arabanın içinde ayakta kalmıştı ve içi sidik dolu bir kâseyi dengede tutmaya çabalıyordu.

Bunların hepsi Bay Hawthorne'un suçuydu. Eğer Messalina'nın önerdiği gibi önceki gece durmalarına izin vermiş olsaydı...

Arabanın kapısı bir kez daha açıldı ve üstü başı leş gibi olmuş, iriyarı bir adam görüldü. Etli dudakları pis bir sırtışıyla gerilmişti.

Bartlett bir çılgılık kopardı.

Messalina, idrar kâsesini hizmetçisinin elinden alıp saldırganın suratına fırlatıverdi. Porselen kâse, adamın alınına çarpınca içindeki bütün sıvı kafasına boşaldı. Sonra Messalina onu olanca gücüyle itti.

Adam paldır küldür geriye düşünce Messalina kapıyı kapayıp Bartlett'e baktı.

Kadıncağzın yüzü kireç gibi olmuştu. "Ne kadar da... şey... hızlı düşündünüz hanımım."

Messalina sırtını dikleştirirken yanaklarına hücum eden sıcaklığı kontrol etmeye çalıştı ama beceremedi. "Eh, evet. Yapılması gereken yapılıır."

Dışarıda biri çığlık attı ama sonra sesi birden kesildi.

Messalina dehşetle nefesini tutarken araba kapısı bir kez daha açıldı ve Gideon Hawthorne içeri girdi.

O zaman Messalina rahat bir nefes alıp kendini koltuğa bıraktı.

Ondan beklenmeyecek bir Tanrı sevgisiyle, "Ah Tanrım, sana teşekkür ederim," dedi Bartlett.

Bay Hawthorne omuz silkti. "Ya da bana teşekkür edebilirsin."

Hizmetçisi yanına çökerken Messalina kahkaha atmamak için kendini tutuyordu.

Sonra Bay Hawthorne'un elindeki kanlı bıçağı gördü.

Genç adamın gizemli gözleri onunkilerle buluştu. "Sanıyorum herhangi bir zarar görmediniz."

Hawthorne, Messalina için -ve tabii ki kendi için- birilerini kolaylıkla öldürebilirdi. "Ben iyiyim."

Adam başını sallayıp oturdu ve mendilini çıkarıp bıçaktaki kanı temizlemeye koyuldu. Kumaş kısa sürede kırmızıya boyandı. "Bıçağımı kullandıktan sonra hemen temizlerim. Eğer böyle... Kirli bırakılırsa keskinliği kaybolur."

"O halde ben de üzerimde taşıdığım bıçakları her daim temiz tutmaya özen göstereceğim," dedi Messalina sertçe.

"Mutlaka özen gösterin," dedi adam büyük bir ciddiyetle. "Fakat kan lekesinin kumaştan temizlenmesi fazlasıyla güçtür."

Messalina ona dehşetle baktı.

Bay Hawthorne öyle irikıym bir adam değildi. İnsan ona bakınca, *eğer hayatıma değer veriyorsam bu adamdan uzak durmalıyım*, diye düşünmezdi doğrusu. Ancak *ikinci* bakışta kaslı, yetkin vücudu fark edilebilirdi. Nasıl hareket ettiği, nasıl tehlikeli görüldüğü ve nasıl aniden hareketsizleşip kendini saldırıya hazırladığı sadece bu ikinci bakışla anlaşılabilirdi.

Bir de o suratı vardı.

Bay Hawthorne şeytani bir çehreye sahipti. Kaşları, gözlerinin üzerinde büyük bir V oluşturuyordu ve en uç kısımları kıvrımlıydı. Sağ yanağındaki uzun, dikey yara izi oldukça uğursuz görünüyordu. Velhasıl oldukça göz korkutucu bir adamdı.

Hatta *dehşet vericiydi*.

Messalina sessizliğe daha fazla tahammül edemez hale gelince boğazını temizledi. “*Ee?*”

Genç adam kafasını kaldırıp saçları gibi kapkara parlayan gözlerle ona baktı. “*Ne ee?*”

“*Eşkılar gitti mi?*” diye sordu Messalina gözlerini kısarak.

“*Tabii ki.*” Hawthorne bıçağını kapadı ve nasıl yaptıysa kaşla göz arasında ceketinin içinde kaybetti. Sonra kalkıp arabanın tavanına vurdu ve tekrar yerine yerleşip sinir bozucu bir şekilde onu izlemeye başladı.

Arabada yalnızca iki hizmetkâr vardı. Bartlett, eşkıyaların sayısını yanlış saymış olsa bile... Bay Hawthorne ve adamları sayıca çok az kalmış olmalıydılar.

“*Benim için kaygılandın mı?*”

Genç adamın pürüzlü, muzip sesiyle düşünceleri bölünen Messalina, “*Hayır,*” dedi kuru bir sesle.

“*Bir grup eşkıyayı bana tercih mi ederdin?*” Hawthorne’un sesi, Londra sokaklarının engebeleriyle bir alçalıp bir yükseliyordu.

“*Evet!*”

“Neyse ki,” dedi Bay Hawthorne yumuşak ama ürpertici bir tonla, “Bu ahmakça seçimi yapma şansın olmayacak. Benim egemenliğim altındayken asla olmaz.”

“Egemenlik mi?” Messalina ürpertisini saklayarak ona dik dik baktı. Neden böyle bir kelime seçmişti ki bu adam? Sanki onun sahibiydi. “Bunu sana düşündüren her neyse...” diye başladı ama sonra adamın, cebinden bir şey çıkardığını gördü.

Pembe idrar kâsesi onun ellerindeydi.

“Zannediyorum ki,” dedi Hawthorne yakışksız bir ilgiyle kâseyi inceleyerek. “Bu sana ait.”

Messalina’nın ağzı bir karış açık kaldı.

Bartlett, kâseyi adamın ellerinden çekip aldı ve bir kenara saklarken, “Mümkün değil!” diye mırıldandı.

Bay Hawthorne sırtarak arkasına yaslandı ve şapkasını yüzünde aşağı çekerek yalnızca kıvrılmış dudaklarını açıkta bıraktı.

Bir hafta kadar önce Bay Hawthorne, Messalina’nın arabasını İngiltere’nin kuzeyinde durdurmuş ve ona, amcası Augustus Greycourt’un, yani Windemere Dükü’nün derhal onu görmek istediğini bildirmişti. Hatta durum o kadar acildi ki dük, Bay Hawthorne’u ona eşlik etmesi için göndermişti. Messalina da hem arabasını hem de birlikte seyahat etmekte olduğu küçük kardeşi Lucretia’yı bırakmak zorunda kalmış, onun yanından kaçırılır gibi uzaklaştırılmadan önce sadece birkaç saniyeliğine daha konuşabildiği kız kardeşine, gidip en büyük ağabeyleri Julian’dan yardım istemesini zar zor söyleyebilmişti.

Ardından da bir haftalık yol boyunca, insanda nefret uyandıran Bay Hawthorne’a katlanmak zorunda kalmıştı.

Kirpiklerinin altından ona bir bakış attı.

Artık tehlike geçtiği için genç adam uykuya dalmıştı. Çizmeli ayaklarını bileklerinden üst üste atmış, kollarını göğsünde birleş-

tirmişti. Arabanın içindeki gaz lambasının ışığı, yapılı çenesine ve nefes kesici, çıkık elmacık kemiklerine vuruyordu. Uyurken bile –iğrenç bir şakaya gülüyormuş gibi– dudaklarının köşeleri hafif kıvrıktı. Üst dudağı inceydi ve ortasındaki kıvrım gayet sıradandı. Fakat alt dudağının dolgunluğu, üst dudağın inceliğinin göze çarpmasını engelliyordu.

Bu, Messalina'nın bir erkekte gördüğü en bozuk ağızdı.

Bakışlarını hızla başka yöne çevirdi. Bay Hawthorne bir *zor-baydı*. Herkes onun, Londra'nın en kokuşmuş sokaklarından geldiğini bilirdi. Söylentilere göre amcası onu bulduğunda genç adam bıçak dövüşüyle hayatını idame ettiriyordu ve o zaman sadece on yedi yaşındaydı. Fakat daha on dakika öncesine kadar Messalina bu söylentinin doğruluk payı olabileceğine pek inanmıyordu.

Şimdiyse fikri değişmeye başlamıştı.

Bay Hawthorne'un sol yanağındaki yara izine bir bakış attı. İz incecikti ve tıpkı bir gözyaşı gibi gümüşü renkteydi. Adamın, küçüklüğünden beri şiddet ve vahşete alışkın olduğunun bir göstergesiydi.

Messalina tiksintiyle ürperdi ve bekçi köpeğine bakmayı kesti. Onu düşünmektense amcası Augustus'un onu neden çağırdığına kafa yormalıydı. Bay Hawthorne, Londra'ya davet edilmesinin sebebini söylemeyi reddetmişti. Bu yüzden de Messalina bir haftadır kaygı içindeydi ve zaman geçtikçe kaygısı artıyordu.

Tabii bunu asla belli etmiyordu.

Augustus Amca onu Amerikan kolonilerine sürgüne göndermeye ya da giderlerini karşılamayı artık kesmeye karar vermiş olabilirdi. Veya tam tersi, ona yeni bir kısrak hediye edecekti belki. Ama sebep her ne olursa olsun Messalina yine şu an olduğu gibi soğukkanlı bir tepki verecekti.

Zira Windemere Dükü korkudan beslenirdi.

Messalina, son birkaç yıldır biriktirdiği cep harçlıklarını da im aklının bir köşesinde tutuyordu. Yeterince para biriktirdiğ in de Lucretia'yı da alıp ya Anakara'ya ya da Yeni Dünya'ya kaç ıp izini kaybettirecekti.

Amcaları orada asla hayatlarını kontrol edemezdi.

“Ah, Londra'nın merkezine geldik, hanımım,” diye fısıldadı Bartlett, arabanın camından içeri süzülen parlak ışıkları baş ıyla göstererek. “Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama yollarda ge çen günlerin ardından düzgün bir yatakta uyumak çok hoş olacak.”

“Doğ ru diyorsun,” dedi Messalina, fısıldamaya zahmet etmeden.

Bay Hawthorne tepki vermedi. Ya hâlâ uyuyordu ya da onu daha iyi gözleyebilmek amacıyla uyuyormuş gibi yapıyordu.

Messalina, West End bölgesine doğru yavaş ça dönerken camdan dışarıyı izledi. Olduk ça bitkindi ve bir an önce dinlenmek istiyordu.

Bir saat kadar sonra araba, Windemere Dükü'nün Londra'daki konutu olan devasa Windemere Konağı'nın önünde durdu.

Lanet Bay Hawthorne anında uyanıp dimdik oturdu. Adamın sert bakış ılı gözlerinin onun üzerindeyken biraz olsun yumuş adığı düşüncesine kapıldı. Messalina'ya bir şey söylemek istiyor gibiydi.

Fakat sonra arabanın kapısı açıldı ve bir hizmetkâr elini uzatarak Messalina'nın inmesine yardımcı oldu. Eteklerini silkeleyip düzeltmeye çalışırken baş ını hafifçe kaldırınca Messalina kendine engel olamay ıp hafifçe irkildi.

Windemere Dükü Augustus Greycourt, basamakların en tepesinde beklemekteydi. Kısa boylu, tombul, ş en ç ehreli bir adam olan dük, ç ürümüş kalbinin farkında olmayanların gözüne oldukça nazik biriymiş gibi görünebilirdi.

Hawthorne yanma gelip koluna girdiğ inde Messalina ş aşkınca onun eline baktı. Sonra baş parmağ ında minik bir kan lekesi kaldığını gördüğ ünde ürperdi.

“Ah Messalina,” dedi Augustus Amca. “Neredeyse kendi düğününe geç kalacağını düşünmeye başlamıştım.”

Messalina sırtından buz gibi bir ürperti geçtiğini hissetti. *Düğün mü?*

Dük sırtarak devam etti.

“Fakat damat bu yolculukta refakatçinken nasıl geç kalabilirsin ki?”

Messalina yavaşça başını çevirdi.

Ve Bay Hawthorne’un şeytani bir şekilde parlayan kara gözlerine baktı.

*

Gideon Hawthorne her zaman Messalina Greycourt’un büyüleyici gözlere sahip olduğunu düşünmüştü. Soğuk, berrak, gri renkli gözlerdi bunlar. İrislerinin çevresinde siyaha yakın renkte halkalar vardı.

Şimdi bu ilgi çekici gözlerin kinle dolmasını izliyordu. Ve bu kin direkt ona yöneltilmişti.

Gideon bakışlarını kaçırdı. Genç kadının bu plandan nefret edeceğini başından beri biliyordu. Ama yine de içinde minik bir umut vardı.

Gözlerini Windemere’e çevirdi. İhtiyar adam ne yapıyordu? Messalina akıllı, inatçı ve bildiğini okuyan bir kadındı. Dük, onun böyle zoraki bir evliliği kolaylıkla kabul etmeyeceğini biliyordu. Yine de Messalina’nın daha fazla ayak diremesine neden olacak kelimeler seçmişti.

Gerçi belki de dükün istediği buydu. Kendi zaferi ve Messalina’nın küçük düşmesiyle sonuçlanacak bir kavga arıyordu.

Gideon böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğinden emin olmalıydı.

Windemere sırtıttı. “Gel, kızım,” diye seslendi. “Nişanlını içeri getir de çalışma odama gidip biraz hasbıhal edelim.”

Messalina'nın yüzü ifadesizdi. Çoğu insan, bu ihtiyatlı halinin altında hararet ve telaşla düşünen bir kafa olduğunu anlayamazdı.

Fakat Gideon yıllarını onun yüzünü inceleyerek geçirmişti. Böyle bir anda hem saldırmaya *hem de* kendini korumaya hazırlıklı olması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Genç kadının kolunu biraz daha sıkı tuttu. Londra'nın karanlık sokaklarına doğru kaçacak kadar ahmak olmadığını biliyordu ama yaşlı adam da onu kışkırtmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Fakat Gideon'un şu anda onu kaybetmeye niyeti yoktu.

Messalina onun dokunuşuyla uykudan uyanır gibi oldu ve gözlerini kırıştırarak kolunu çekmeye çalıştı. Kurtulamayacağını fark edince de başını kaldırıp ona dik dik baktı.

Gideon hafifçe gülümsedi; genç kadın tarafından görmezden gelinmektense dik bakışlarını yeğledi.

Windemere, ikisinin sessiz mücadelesini sözleriyle böldü. “Şimdiye dek sana sunduğum tüm talipleri reddettin, yeğenim. Fakat bu akşam, bu evlilikten kurtulamayacaksın. Başpapazı çağırdım bile. Eğer evlenirken lekelenip pislenmiş seyahat kıyafetlerinden başka bir şey giymek istiyorsan acele etmen gerekir.”

Gideon gözlerini kısarak Windemere'ye bir bakış attı.

Lanet olasıca düğün onlara büyük bir coşkuyla bakıyordu.

Messalina'ya doğru eğilen Gideon, “İçeri girsek iyi olur,” diye mırıldandı.

“*Sen* tabii ki öyle dersin,” diye cevabı yapıştırdı genç kadın. Ama yine de merdivene doğru ilerledi. Yaşlı adamın durduğu basamağa vardıklarındaysa berrak ve net bir sesle, “Hayır,” dedi.

Messalina'nın inadı kendi faydasına olmasa da sessiz bir tatmin duygusu hissederek, *işte benim kızım*, diye düşündü Gideon.

Genç kadının ret cevabı, düğün suratındaki budalaca gülümsemeyi sonunda sildi. “Ne dedin, tatlı yeğenim? Konuşmadan önce bir düşün derim. Zira harçlığını biriktirdiğinden haberdarım.”

Messalina'nın rengi attı. "Ne yaptın?"

"Ben bir şey yapmadım," diye yanıtladı Windemere. "Fakat *Hawthorne*, senin şu küçük çantanı sahiplenmiş olabilir."

"Tabii, bu tam da Bay Hawthorne'un yapacağı bir şey." Messalina'nın bakışları yakıcıydı. "Umarım eşyalarımı karıştırmak keyifli vakit geçirmişsindir."

Gideon onun sözlerinden ve küçümseyici halinden rahatsız olarak tek kaşını kaldırdı. "Seni temin ederim ki oldukça sıkıcıydı."

Her nedense bu, genç kadının yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Pek çok hanımefendinin eşyalarını karıştırmış olmalısın o halde."

Gideon buna cevap veremeden dük araya girdi.

"Yeter!" dedi sabırsızca. "Messalina, benden kaçabilmek için hiç umudun yok. Umuda dair beklentin bile olmasın. Şimdi odana git ve kendini düğün için hazırla." Duraksadı, sonra ölçülü bir kayıtsızlıkla devam etti.

"Tabii senin yerini Lucretia'nın almasını istiyorsan o başka..."

Gideon çenesindeki bir kasın seğirdiğini hissetti. Dükle konuştuğunda Messalina'yla evlenmeyi kabul etmişti. *Yalnızca* Messalina'yla. Lucretia Greycourt'la evlenmeye ne niyeti ne de hevesi vardı.

Dük zafer kazanmasını sağlayacak kartı masaya yatırır yatırmaz Messalina keskin bir nefes aldı. "Yardakçınla asla evlenmeyeceğim. Kız kardeşim de evlenmeyecek," dedi inatçı çenesini kaldırarak. Fakat konuşurken sesindeki minicik bir titreme ona ihanet etmişti.

Gideon boğazını temizleyip düke imalı bir şekilde baktı. "Hava oldukça soğuk, ekselansları. Yeğeninizle çalışma odanızdaki ateşin başında konuşsanız daha iyi olmaz mı?"

Dük tereddüde düştü. Gideon'un önerisinden hoşlanmadığı belliydi ama yine de yüzünü buruşturup Windemere Konağı'na doğru döndü.

Messalina kıpırdamadı. Başını dik tutsa da gözleri kaygıyla büyümüştü. Biricik kız kardeşine yönelik tehdit yüzünden sarıldığı aşıkardı.

“Gururun yüzünden taşa dönüşene dek burada mı dikileceksin?” diye sordu Gideon kısık sesle.

“Sanki *senin* umurunda,” dedi genç kadın acımasızca.

“Ne kadar umurumda olduğunu bilemezsin.” Gerçeği söylemek istemişti.

Messalina ona inanmadığını belli eden bir bakış attı.

Gideon da gözlerini onun berrak bakışlarına dikti. Bu gözler bir gün ölümüne sebep olacaktı. “İçeri girmek en iyi seçim, değil mi?”

Sesli bir nefes verip, “Başka bir seçim şansım olduğunu sanmıyorum,” dedi.

“Yok,” dedi Gideon nazıkçe. “Ama bu işi *senin* için olabildiğince kolaylaştıracam.”

Genç kadın oflayarak konağa girdi.

Mutlu ruh hali geri dönen Windemere eşikte bekliyordu. Ona ihtiyatlı bir bakış atan Messalina, “Gidip temizlenmem gerek. İzninle amca,” dedi ve kolunu Gideon’dan kurtarır kurtarmaz hızlıca ana merdivene yöneldi.

Gideon içini çekmemek için kendini tuttu. Şimdi genç kadını ehlileştirmeye çalışmanın vakti değildi. Bunu daha sonra yapacaktı.

Dük, “Arka taraftan kaçmaya çalışacaktır,” diye hırladı.

Gideon ona bakmaya zahmet etmedi. “Adamlarım kapıyı koruyor, ekselansları.”

Windemere homurdandı. “Güzel. Benimle gel.”

Sonra dönüp antrenin kırmızı, siyah ve beyaz renklerdeki mermer döşemesinde ilerledi. Onu gören hizmetçiler yerlere kadar eğiliyorlardı. Gideon da dükün peşinden gitti ve onları gören bir hizmetkârın, derhal kütüphanenin kapılarını açmasını izledi.

Windemere içeri girince hizmetkâra, “Kapıyı hemen kapat,” dedi sertçe. “Ve kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin ol.”

Kapı tıkırtı bile çıkarmadan kapandı.

Dük, yüksek arkalıklı sandalyelerden birine yerleşti ve Gideon’un oturmadığını görerek ona hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. Gideon’un üst dudağı hafifçe kıvrıldı.

Neredeyse gülünç sayılacak bir durumdaydılar.

Gideon, Windemere’in emrinde yasalara aykırı bir şekilde çalışıyordu. Çalışma şeklinin bazı zamanlar insanlıktan uzak olduğu da söylenebilirdi. Ancak yaşlı adamın yaptığı işleri herkesten iyi bilirdi ve bunları ona karşı koz olarak elinde tutardı. Dük de Gideon emrindeyken... Adamın neler yaptığını *çok iyi* biliyordu, o ayrı. Yaşlı adamın her şeyi bir yere kaydettiğinden ve herhangi bir delil varsa sakladığından emindi. Tek kelimesiyle onu darağacına gönderebilirdi, tabii Gideon’la birlikte asılmayı göze *alabilirse...*

Geçmişleri, ikisinin de sahip olmak istemediği iki ucu sivri bir kılıç gibiydi.

Windemere yine homurdandı. “Eğer kaçarsa sana onunla evlenmeni ikinci kez teklif etmeyeceğim, haberin olsun.”

Gideon dudaklarına alaycı bir tebessüm yerleştirdi. “Bu yüzden onun kaçmasına izin vermeyeceğim.”

“Vermesen iyi edersin,” diye hırladı dük. Yardımcısının küstahlığından rahatsız olduğu belliydi. “Şıllık koca bir servet değerinde. Giderse hem onu kaybedersin hem de bana çeyizi kadar ödeme yapmak zorunda kalırsın.”

Gideon cevap verme zahmetine girmedi. Tüm bu bitmek tükenmek bilmez sızlanmaları ve tehditleri daha önce de dinlemişti.

Windemere birden gülümseyerek Gideon’un teyakkuza geçmesine neden oldu. “Gerçi Messalina ortadan kaybolursa başım büyük beladan kurtulur.”

“Bunun gerçekleşmesine şiddetle karşıyım,” dedi Gideon kısık sesle. “Bana Messalina’yı vereceğinize dair sözünüz var.”

Dük bu tehdit karşısında kaşlarını çatı, sonra elini salladı. “Su ve lapadan başka bir şey vermeden iki hafta odasında kilitli bırakılsa yeter. Yemek ya da başka bir şey istediği yok zaten. Yakında yola gelecektir.”

“Şüphesiz,” dedi Gideon ihtiyatla. Eğer endişe emaresi gösterirse yaşlı adam tehditler savurmaya devam edebilirdi. Ama Gideon, Messalina’nın açlıktan ölmesini ya da daha kötü bir kaderle karşılaşmasını istemiyordu. “Fakat başpapazı çoktan çağır-dığınızı söylediniz. Blöf mü yaptınız, ekselansları?”

“Hayır.” Dük kaşlarını çatı. “Fakat onu geri göndermek zorunda kalırsam karşılığında bir şey yapmamış olsa da şilinlerini almadan gitmez. Din adamları fazlasıyla açgözlü.”

O halde daha fazla gecikme olmaması için Gideon’un bir an önce Messalina’yı evliliğe ikna etmesi gerekiyordu. Kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye aksileşti dük.

“Bayan Greycourt’u kendi düğününe katılması için ikna etmeye,” dedi Gideon ona bakarak.

Windemere alayla güldü. “Frengi olmayan bir Wapping Docks fahişesi bulmak, o veledi ikna etmekten daha kolaydır.”

Gideon bir kaşını kaldırdı, sonra dönüp kapıya gitti.

Dük arkasından seslendi. “Unutma, kız neye karar verirse versin sen pazarlığını yaptın ve yeminini ettin. Sen benim adamımsın ve benim dileklerimi yerine getireceksin.”

Gideon eli kapı kolundayken duraksadı. Parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. “Unutmam ne mümkün, ekselansları.”

Bunu da söyledikten sonra kütüphaneden çıktı ve kapıyı kapatıp arkasına dayanarak derin bir nefes aldı. Yaşlı adamın hizmetinden ayrılma vaktinin geldiğine bir yıl kadar önce karar ver-

mişti aslında. Çünkü hem verdiği görevlerden nefret ediyordu hem de artık *kendi* işine odaklanmak istiyordu.

Fakat Windemere Dükü'nün emrinden ayrılmak o kadar kolay bir şey değildi. Bildiği şeyler ihtiyar için çok tehlikeliydi ve Thames Nehri'nde yüzen bir ceset olmak istemiyordu.

Bu yüzden beklemiş, ayrılış vaktini dikkatle hesaplamıştı. Ve sonunda dükün karşısına geçip bunu dillendirdiğinde Windemere ona reddedemeyeceği bir ödül sunmuştu: Messalina Greycourt.

Ancak Gideon'un önce leydisini güvenceye alması gerekiyordu; mümkünse dük, genç kadını açlıktan öldürmeden önce.

Sırtını dikleştirip parmaklarını şıklattı.

Gölgelerin arasından sıska bir figür çıktı. Bir bebek meleğin masum mavi gözlerine sahip, kırık burunlu, itibarsız bir çocuktu bu. Çocuk –aslında görüldüğünden daha büyük olan Keys'e genç adam da denebilirdi– dimdik karşısında durup kafasını salladı. "Evet efendim?"

"Kız nerede Keys?"

Keys gözlerini tepeye doğru çevirdi. "Reggie'ye son sorduşumda üst kattaki odasında olduğunu söylemişti."

Gideon başını salladı. Messalina'nın kaçacağından ve dükün, tehditlerini gerçekleştireceğinden endişeleniyordu. "Etrafı kolaçan et ve Pea ile çetesinin bahçeyle konağın yan taraflarına dağıldığından emin ol. Sonra da dönüp Reggie'nin yanında dur. Anlaşıldı mı?"

Keys elini hızlıca alnına götürüp onun yanından ayrıldı.

Gideon, kıpkırmızı bir yılan gibi kıvrılan ana merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Kol ve bacaklarındaki kaslar, avının peşinden koşmaya hazırlanmışçasına gergindi. Belki yoldaki eşkıyalarla dövüşmenin sebep olduğu heyecan henüz geçmemişti. Gerginliğinin sebebi eline geçirebileceklerinin heyecanı da olabilirdi.

Ya da *Messalina'ydı*.

Gideon, ihtiyarın emri altına girdiğinde Messalina henüz küçüktü. Çocuk değildi ama on dört yaşında olduğu için henüz olgun bir kadın da sayılmazdı. Selvi gibi boyu, uzun kolları ve bacakları vardı. Gideon onu da diğer Greycourt çocukları gibi aklının bir köşesine yazmıştı. En büyükleri Julian'a ancak amcası kadar güvenilebilirdi. Quintus, henüz on sekiz yaşındayken ayyaş olmuştu ve hâlâ ikiz kardeşi Aurelia'nın ölümü için yas tutuyordu. Messalina yaşından beklenmeyecek kadar vakur bir kızdı. En küçük kardeş Lucretia ise çok güzel ama çok haylazdı.

Gideon'a göre Messalina tam bir soyluydu. Dünyanın geri kalanı esaret altındayken o ipeklere ve mücevherlere bürünmek, narin parmaklarıyla Türk lokumu yemek için yaratılmıştı adeta. Asiller zümresine doğan tüm leydiler gibiydi.

Görünmez bir St Giles delikanlısı olduğu o zamanlar bile Gideon'un gözü ondaydı. Gölgelelerin arasına saklanır ya da dükün düzinelerce hizmetlisinin arasına kaynar ve onu gözlerdi. Messalinadan sadece birkaç yaş büyüktü ama dünyaları apayrıydı. Seneler içinde genç kızın hışırdayan, kat kat elbiseler giyip saçlarını kafasının tepesinde karmaşık ve değişik topuzlar halinde toplayarak kadınlığa geçişini, yere dökülmüş biraya saldıran eşekarıları misali etrafına toplanan genç züppelerle gülmesini izlemişti.

Messalina ona göre değildi, *bu* başından beri aşikârdı.

Yine de Gideon gözlerini ondan ayırmayı bir türlü becerememişti. İçindeki bir şey onu *istiyordu*.

Messalina, Gideon'un hasret duyduğu ama ulaşamadığı bir yıldızdı ve ihtiyar dük de bunun farkındaydı.

Gideon üst kata vardığında kaşlarını çattı. Windemere'in onu bu kadar kolay okuyabilmesinden hiç hoşlanmıyordu. Arzularıyla düşünceleri kendine aitti ve başkalarının bunları görmesine izin vermek çok tehlikeliydi. Fakat on dört yıl önce dükün emrine ilk girdiğinde, yüz ifadelerini ve duygularını sak-

lamaya henüz alışkın olmayan on yedi yaşındaki bir çocuktu ne yazık ki.

Messalina'nın odası uzun bir koridordaydı. Gideon, kapıdan birkaç adım ötede tüm heybetiyle bekleyen Reggie'ye başıyla selam verdi.

“Dikkatli olun, efendim,” dedi Reggie kısık sesle.

Gideon ona bir bakış attı. Kendi adamlarından uyarı duymaya pek ihtiyacı olmazdı.

Kapıyı ittirerek açarken diğer kolunu da kafasını korumak için kaldırdı. Gerçekten de genç kadın –elinde küçük, mermer bir heykelle– ona doğru atılıvermişti.

Mermer. Bu kadına hayranlık duymamak elde değildi. Gideon, heykelciği elinden alıp onu tuttu. “Adam öldürmeyi kafana koymuş gibisin, Bayan Greycourt.”

Messalina bir yılanbalığı gibi kıvranarak ondan kurtulmaya çalışsa da Gideon iki bileğini de sıkı sıkı tutuyordu. Genç kadın kurtulamayacağını fark edince saldırıya geçti ve etekleri hareket etmesine engel olsa da tekmeler savurmaya başladı.

Gideon bunun üzerine sırtı duvara çarpına kadar onu geriye itti ve bir saniyelğine yüzünü inceledi. Gür siyah saçları yüzünü sarmış, yanakları sarf ettiği güç nedeniyle kızarmıştı. Fırtınalar kopan gri gözleri dik dik bakıyordu.

Fakat bu gözlerde zerre korku yoktu. Genç adamın içindeki bir şey, Messalina'nın –Gideon tarafından bile– sindirilemeyeceği gerçeğiyle iftihar etti.

Gideon başını eğdi. Neredeyse dudaklarına değebilecek kadar yakındı. “Pekâlâ, zannederim konuşmamız gerek,” diye mırıldandı.

Messalina, Bay Hawthorne'un korkunç siyah gözlerine baktı. Bu kadar yakundayken kirpiklerinin ne kadar uzun ve gür olduğunu görebiliyordu. Kömürle çizilmiş gibiydiler.

Başka bir erkekte kadını görünebilirlerdi. Ama Hawthorne'da asla. Messalina onun erkeksi kolonyasının kokusunu alabiliyordu. Daha önce ona bu kadar yaklaşan sadece bir iki erkek olmuştu.

"Bırak beni," diye hırladı bir süre sonra, bileklerini çekiştirerek.

Genç adamın kavisli kaşlarından biri onun bu çabası karşısında kalktı. Bu durumu *eğlenceli* buluyordu, lanet olası! Sonra ona doğru eğildi ve nefesi dudaklarını gıdıklarken, "Tekrar saldırmayacağına söz verir misin?" dedi.

Messalina tek bir sefer kafasını salladı.

Hawthorne da kollarını bırakıp geri çekildi.

Sanki onun dibinde olmak Messalina'nın nefes almasını engellemişti. Derin derin nefesler alıp verdi.

"Seninle evlenmeyeceğim," dedi olabildiğince sakın bir sesle. "Amcam ne derse desin."

Dük, biriktirdiği harçlıkları Bay Hawthorne'un çalmasına izin vermiş olabilirdi ama başka kaçış yolları da olmalıydı mutlaka. Fakat Lucretia'yla ilgili tehdit kalbini panikle doldurmuştu. Eğer Augustus Amca'nın planlarını *erteleyebilirse* bir çıkış yolu bulabilirdi.

"Gerçekten mi?" Hawthorne ona saygısızca sırtını dönüp şöminenin başındaki masaya gitti. Oraya bırakılmış bir sürahi şaraba, ekmeğe ve soğuk ete bakıp kendine bir kadeh şarap doldurdu ve tekrar yanına döndü. "Ekselansları, senin yerine kız kardeşini teklif etmiş olsa bile mi?"

Kadehi ona uzattı.

Messalina kahrolası kadehi görmezden gelip yutkundu. "Amcam asla böyle bir şey yapmaz."

"Çok mantıklı bir adam olduğu için mi?" Gözleri alaycı bir şekilde açılan Bay Hawthorne, şaraptan bir yudum aldı. "Hayır, ekselansları hem kini yüzünden hem de beni yanında tutmak istediğinden Lucretia'yı benimle evlenmeye seve seve zorlayacaktır."

Hawthorne haklıydı, ikisi de bunu biliyorlardı. Messalina bu tuzaktan kaçmanın bir yolunu ararken çenesini kaldırdı. “Amcamla olan işinin benimle ya da Lucretia’yla ne alakası var?”

“Amcan, benden belirli bir görevi tamamlamamı istedi ama ben reddettim. Sonra bana cezbedici bir teklif yaptı.” Onu baştan aşağı süzdü, sonra dikkat dağıtıcı ağzı seğirirken gözlerini onun kilere dikti. “Teklif *sendin*.”

Messalina ona vurmak istedi. İçindeki bu şiddet arzusunun yoğunluğu şok ediciydi ama öyle öfkeliydi ki sözcükleri ancak kekeleyerek söyleyebildi. “Ya-yani b-ben reddedersem Lucretia’yla mı evleneceksin?”

“Hayır.” Şarap alt dudaklarını ıslatıp parlatmıştı. “Ben sadece seni istiyorum.” Genç adam omuz silkerken Messalina’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. *Onu* mu istiyordu? “Amcanın bir döneke olduğunu tekrar belirtmek isterim. Eğer planlarını bozarsan bir tek seni değil, değer verdiğin herkesi cezalandırır. Daha az önce seni bir odaya kilitleyip aç bırakmayı önerdi. Onu kendinden yaşça büyük bir lordla evlenmeye *ikna etmek* için aynı şeyi Lucretia’ya yapmasını ister misin?”

“Hayır.” Messalina, Hawthorne’a sertçe baktı. Maalesef ki genç adam bu konuda haklıydı. Augustus Amca, diğer insanlara rehber olan ahlaki değerlere sahipmiş gibi görünmeye bile çalışmazdı. “Amcam zalim biridir, bu konuda sana katılıyorum. Ama anlamıyorum. Sen niçin benimle evlenmek istiyorsun?”

Gideon bir konuda haklı çıkmış gibi gülümsedi. Belki de sahidan haklı çıkmıştı. “Devasa çeyizini unuttun zannediyorum.”

“Hayır.” Messalina başını iki yana salladı. “Unutmadım. Ama Lucretia’nın çeyizi de aynı. Niçin o değil de *ben*?”

Genç adam egzotik gözlerini ona dikti. “Kardeşinle evlenmemi mi *tercih edersin*?”

“Tabii ki hayır.” Dikkatini dağıtmasına müsaade etmemeliydi. Sonuna kadar azimle direnmek istiyorsa tüm dikkatini bu tartışmaya vermeliydi. “Soruma cevap ver lütfen.”

Gideon birden önünde bitti. Kapkara bakışlarını yüzüne dikerken o kadar yakındaydı ki istese onu öpebilirdi. “Çünkü Messalina, seni istiyorum. Servetini istiyorum. Unvanını istiyorum. Ailenin adının getireceği gücü ve nüfuzu istiyorum. Fakat en çok da...” Kafasını yana eğip elini onun yanağına doğru kaldırdı. Ona dokunmadı ama eli öyle yakındaydı ki parmak uçlarının sıcaklığı bir tehdit gibi hissedilebiliyordu. “*Seni istiyorum.*”

Messalina titrememek için kendiyle mücadele ediyordu. Hawthorne’un bakışları öyle yoğundu ki... İnsanlığın hiçbir sınırı ya da hiçbir yasa, onu kollarının arasına alıp orada esir etmesine engel olamayacakmış gibi bakıyordu. Daha önce bir erkek ona böyle bakmış mıydı hiç?

Messalina bu korkunç, şeytani adamın gözlerine baktı ve sertçe, “Bana sahip olamazsın,” dedi.

“Öyle mi?” Hawthorne geriye çekilip kadehinde kalan içkiyi kafasına dıktı. “Ama ben, sahip olabileceğimi düşünüyorum.” Masaya gidip şarap sürahisinin tıpasını çıkarırken Messalina’ya baktı. “Amcan da seni bana vermeye niyetli.”

Messalina’nın başka seçeneği kalmamıştı. Zorla evlendirilecekti. Bir süt sığırı gibi satılacaktı. Böyle bozguna uğramışken iradesinin, gururunun ve amcasından kaçma yemininin sağlam kaldığını söyleyebilir miydi? “Ben birilerine verilecek bir *eşya* değilim.”

Genç adam elinde sürahiyle durup ona düşünceli bir şekilde baktı. “Değilsin tabii. Bunu amcan bilmesede *ben* biliyorum. Fakat yine de teklifi kabul edeceğim. Çünkü merhametsiz biriyim. Gerçi dürüst olmak gerekirse bu birliğe razı olan bir *eşi* tercih ederdim.” Kendine bir kadeh şarap daha doldurduktan sonra sürahiyi bıraktı. “Pekâlâ, o halde bir pazarlık yapalım. İsteğin nedir?”

“*Hayatımı istiyorum.*” Tek isteği Lucretia’nın güvenliği ve hayatıydı. “Hayatım hakkında dilediğim kararları vermeyi istiyorum.”

Hawthorne üzgün görünmeye bile zahmet etmeden kafasını iki yana salladı. “O isteğin gerçekleşemez. Başka bir şey iste.”

Ah, Messalina onu parçalamak istiyordu. Çılgınlık atarak üstüne atılmak, onu yumruklamak hatta bıçaklamak istiyordu. Tabancası olsa onu vurabilirdi bile. Şu anda bundan emindi. Yararı olacağını bilse bu adamı şuracıkta öldürebilirdi. Sonra da Amerikan kolonilerine kaçıp özgürce yaşardı.

Fakat o zaman Lucretia ve diğer kardeşlerini bırakmak zorunda kalırdı. Julian kendi başının çaresine bakardı. Muhtemelen Quintus da. Kendilerini Augustus Amca'dan koruyabilirdi. Ama Lucretia yapamazdı.

Lucretia bir kadındı ve İngiltere'de onun gibi zeki, becerikli bir kadın bile bir erkekle eşdeğer tutulamazdı; özellikle de Windemere Dükü gibi güçlü bir erkekle. Amcaları hem Lucretia'yı hem de Messalina'yı mahvedebilecek kadar gaddar biriydi.

Derin bir nefes alan Messalina şöminenin başındaki bir sandalyeye oturdu. Ateş yanmıyordu –Augustus Amca muhtemelen odasını güzel görmesini istememişti– ama hava zaten sıcaktı. Sonuçta yaz mevsimindeydiler.

Messalina boş şömineye bakarken bir yandan da düşünüyordu: Ne istiyordu? Daha da önemlisi, *hangi* isteği gerçekleşebilirdi?

Sonunda kafasını kaldırdı ve Bay Hawthorne'un, çaprazındaki bir sandalyeye yerleşmiş olduğunu gördü. Krallar gibi kendinden memnun bir halde oturmuş, şarabını yudumluyordu.

Messalina ondan nefret ediyordu.

"Amcamdan ve entrikalarından kurtulmak istiyorum," dedi. "Ama bunu bana veremezsin, değil mi? Sen onun uşağı, *yaltakçısı*sın. Bana ihtiyacım olan *herhangi bir şeyi* nasıl verebilirsin ki?"

"Bence," dedi genç adam yumuşak bir sesle. "Eğer hayal gücünü kullanırsan sana ihtiyacın olan şeyi verebileceğim pek çok yol düşünebilirsin."

Siyah gözleri, şarap kadehinin üstünden onu izliyordu. Bakışları alev almıştı.

Messalina iki tarafa çekilebilecek bir söz duyduğunda anlayabilecek kapasitedeydi. Hawthorne'un oynamak istediği oyunun kendi adına çok tehlikeli olduğunu da anlayabiliyordu. Fakat genç kadın da on senedir Londra'nın en içinden çıkılmaz camialarında boy gösteriyordu.

Erkeklerle tehlikeli oyunlar oynayıp hasar görmeden nasıl kurtulacağını biliyordu. Bazı sofistike leydilerin aksine şimdiye dek hiç âşığı olmamış olabilirdi ama bu konulardaki konuşmaları duymuş, evli kadınlarla gece yarılarında dek dedikodu yapmış ve onun için sorun olmayacak erkeklerle az biraz oynamıştı.

Şimdi de şeytanla pazarlık yapabiliirdi. Hatta bu korkunç durumdan kendi menfaatine de bir şeyler çıkarabiliirdi.

Sırtını dikleştirerek oturdu.

Artık dizginleri eline alması için çok geçti. Şimdi önemli olan, Lucretia'yla birlikte İngiltere'den kaçabilmesine yetecek parayı bulmaktı. Peki, bunu Hawthorne'dan alabilir miydi?

"Bana..." diye başladı umursamaz bir sesle. "İhtiyacım olan şeyi verebilir misin?" Bakışlarını genç adamın geniş omuzlarında, ince belinde, siyah binici pantolonunun düğmelerinin olduğu kısımdaki şişkinlikte, uzun bacaklarında ve çizmeli ayaklarında gezdirdi. Tekrar gözlerine baktığında yüzüne bir şüphe ifadesi yerleştirmişti. "Belki. Ama *istediğim* şeyi verebilir misin Bay Hawthorne?"

Genç adamın şeytani dudakları kıvrıldı. "Sor ve öğren o halde."

"Pekâlâ." Messalina sandalyesine tıpkı onun gibi rahat bir şekilde yerleşti. Küçük şeylerle başlamak en iyisiydi. "Lucretia'nın benimle yaşamasını istiyorum."

Hawthorne tereddüt etmedi. "Olur. *Bizimle* yaşayacak."

Onun *bizimle* kelimesine nasıl vurgu yaptığını duymazdan gelerek yutkunan Messalina devam etti. "Biriktirdiğim harçlığını bana geri verilmesini istiyorum."

“Elbette. Fakat bunun için düğünden sonrasını beklemen gerek.”

Biriktirdiği para güvenli bir yere ulaşmasını sağlayacak kadar çok değildi zaten.

Çenesini dikleştirdi. Nabızı deli gibi atıyordu ama nasıl gerildiğini, nasıl bir kumar oynadığını karşısındaki adama çaktırmamalıydı. “Seninle eş olmak istemiyorum.”

“Beni incitiyorsun.” Hawthorne elini göğsüne götürdü ama gülümsüyordu. “Korkarım ki yatağımdan uzak duramazsın. Ne sana ne de ailenden birine nikâhımızın feshi için bir sebep vermem. Ayrıca...” Başını alaycı bir şekilde yana eğdi. “Seni becermek istiyorum.”

Bu kaba kelime Messalina’nın şok geçirmesine, sonra da onu çıplak hayal etmesine neden oldu. Hawthorne’un vücudu ince, kaslı ve tehlikeli olmalıydı. Bir kadını nasıl inleteceğini de kuşkusuz iyi biliyordu. Messalina göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti.

Fakat bu konuşma onu istediği noktaya götürmüyordu.

Hayal kırıklığına uğramış gibi gözlerini yere indirdi. “Bir açmaza düştük o halde, öyle mi?”

“Sanmıyorum.” Genç adam, parmaklarını sandalyesinin koluna vurarak bir süre onu inceledi. “Ben boyun eğmeye razıyım. Senin için.”

Senin için sözünü duyduğunda, adamın hassasmış gibi rol yaptığını bilmesine rağmen Messalina’nın göğsünde bir kıvılcım çaktı.

Ama şimdi elindeki meseleye odaklanmalıydı. Köşeye sıkıştırılmıştı, isteği dışında evlenmeye zorlanıyordu. Ve evleneceği kişi de onca insanın arasından *bu* adamdı.

Bir serseri.

Bu tartışmadan canı sıkılmış gibi kaşlarını kaldırdı. “Devam et. Nasıl boyun eğeceksin?”

Hawthorne’un bu seferki gülümsemesi neredeyse samimiydi. “Birlikte yatağa girmeden önce sana biraz zaman tanıyacağım. Sözgelimi bir hafta.”

“Üç ay,” dedi Messalina sertçe, titreyen parmaklarını saklamak için ellerini yumruk yaparak. Böyle bir konuyu konuştuklarına inanamıyordu.

Şarabımı yudumlayıp şeytani gözlerini ona dikerek, “Bir ay,” dedi Hawthorne.

Messalina, adamın gırtlığının içkiyi yutarken hareket etmesini izledi, sonra bakışlarını yüzüne çevirdi. “İki ay.”

Genç adam başını iki yana salladı. “O kadar beklemem. Bir ay.”

Yüce İsa... Bu sabah uyandığında tek endişesi, deli amcasıyla yapacağı muhtemel tartışmaydı. Şimdiyse bekâreti için pazarlık yapıyordu.

Derin bir nefes aldı. Eğer bunu yapacaksa en azından bir kıymeti olmasını sağlamalıydı. “İyi o halde. Bir ay olsun. Ancak karşılığında senden bir şey isteyeceğim.”

Karşısındakinin kaşları soru sorar gibi kalktı.

“Çeyizimin bir kısmı.”

Hawthorne onayladı. “Üç ayda bir, bir miktar veririm.”

“Olmaz,” dedi Messalina. Bu sefer sesinin titremesine engel olamamıştı ama sebebi kesinlikle korku değildi. Öfkeydi. “O benim param. Babam bana miras bıraktı. Evlendiğimizde koca bir servetin olacak. Canın istediğinde –sadaka gibi– azıcık bir miktar vermeni istemiyorum. Çeyizin yarısını istiyorum.”

Genç adam bir kaşını kaldırdı. “Bekâretine oldukça yüksek değer biçiyorsun.”

“Biçmemeli miyim?” diye cevabı yapıştırdı Messalina. “Etrafımdaki erkekler de *buna* değer veriyorlar. Utangaç kızlar gibi yapıp her şey sadece *para* için değilmiş gibi mi davranayım? Değerimin ne ettiğini bilmiyormuş gibi mi yapayım?”

“Belki de hayır.” Genç adam dudaklarını büzdü ama Messalina ona *bakmayacaktı*. “Onda biri. Evliliğin bir yılı dolunca.”

O kadar bekleyemezdi. “Çeyreği. Düğün gününde.”

Hawthorne gözlerini kıstı. “Ödülümü almadan ödeme yapmamı mı bekliyorsun?”

Messalina alaycı bir kahkaha atmamak için kendini tuttu. “Ödülün *çeyizim* zaten.”

“Öyle mi?” Genç adam bakışlarını onun dudaklarına dikti. Ardından gözlerine baktı. “Onda biri. Altı ay sonra.”

“Onda biri. Bir ay sonra.” Messalina memnuniyetsizliğinin suratından belli olmasına izin verdi. “Evliliğimizin tamamlanmasının hemen ardından.”

“Anlaştık.” Onu düşünceli bir şekilde izleyen Hawthorne anlaşılmaya varmış gibi öne eğildi. “Bu gerçek bir evlilik olacak. Bana sadık kalacaksın, bir âşığın olmasını kabul edemem.”

Bu yersiz bir tartışma konusuydu. Çeyizinden payını aldıktan sonra bu adamla birlikte kalmaya niyeti yoktu zaten. “Tabii ki.”

“Karım olarak benimle birlikte yaşayacaksın. Her akşam benimle yemek yiyeceksin. Ayrıca cemiyete birlikte katılacağız.” Elini salladı. “Balolara ve benzeri etkinliklere beraber gideceğiz.”

“Ne?” dedi Messalina. “Cemiyette hoş karşılanmayacağını biliyorsun, değil mi?”

Genç adamın burun delikleri genişleyince Messalina birden onun bugün birilerini öldürdüğünü hatırladı. “Senin paran ve unvanınla hoş karşılanırım. Hoş *karşılanacağım*.”

Messalina ona bakmakla yetindi.

Bunun üzerine Hawthorne bir karar vermişler gibi başını sallayıp devam etti. “Yalnızken bana istediğin kadar nefret kusabilirsin ama insanların arasındayken kocasına düşkün bir eş gibi davranacaksın.”

Pislik herif hayal dünyasında yaşıyordu. “Düşkün mü?”

Hawthorne bir kez daha içini çekti. “*Halinden hoşnut* bir eş diyelim o halde. Bunu kabul edebilir misiniz madam?”

Hayır. Bu yakışksız şeylerin hiçbirini kabul edemezdi. Fakat Lucretia'nın da kendinin de özgür olabilmesi için yapması gereken buydu. Devasa çeyizinin onda biri, dikkatli oldukları sürece hayatlarını idame ettirebilmelerine yeterdi. Yurtdışında bir yere kaçabilirlerdi.

Messalina çaprazında oturan adamı inceledi. Ona güvenmiyordu. Ondan *hoşlanmıyordu*. Ama önünde başka bir seçenek yoktu. “Eğer bunu kabul eder ve halimden memnunmuş gibi davranırsam sen de anlaşmanın gereklerini yerine getireceksin, değil mi?”

Hawthorne gözlerini onunkilerden ayırmıyordu. “Evet. Sözüm söz.”

Maaşlı bir haydutun sözü ne de etkileyici oluyordu.

“Bir gün bundan pişman olacaksın,” diye mırıldandı kinle. “Beni evlenmeye zorladığın için pişmanlık duyacaksın.”

“Ben öyle olacağını sanmıyorum.” Adam kendinden tamamen emin gibi konuşuyordu. “O halde gidip evlenelim mi?”

Messalina uzanıp onun elindeki şarabı aldı ve tek dikişte içti. “Pekâlâ.”

Bölüm İki

*Bir gün bu bakırcı, yaşlı bir ormana rast gelmiş.
Ne gariptir ki bu orman el değmemiş.
Bütünüyle hareketsiz,
bütünüyle gölgeler içindeymiş.
Bakırcı, dev ağaçların arasına girmiş
ve gittikçe gitmiş. O kadar ki artık
gökyüzü görünmez olmuş.
Güneş bile kararmış...*

–Bet ile Tilki'den

Julian Greycourt, kulübenin kapısının yumruklanmasıyla uyan-
dı ve derhal teyakkuza geçti.

Normalde burada onu kimse rahatsız etmezdi.

Çırılçıplak halde yataktan kalktı ve sırtını yakan acıyı gör-
mezden gelerek üstüne bir sabahlık geçirdi. Neyse ki yanında
yatan kişi saatler önce gitmişti.

Etrafına bakındı. Tek odalı bu kulübe basit bir yerdi. İçeride
sadece bir karyola, bir sandalye ve şömine vardı. Burada ne yap-
tığının göstergesi olacak hiçbir şey yoktu.

Güzel.

Kapıya gidip kilitlerini açtı.

Lucretia karşısındaydı. Yumruğu hâlâ havadaydı ve ona vuracak gibi görünüyordu. “Ah, şükürler olsun! Quintus kulübelerden birinde kaldığını söylemişti ama yanlış evi tarif etmiş sanırım. Neredeyse bir saattir seni arıyordum.”

“Sen burada ne yapıyorsun?” Julian’ın sesi muhtemelen fazla sertti. Ama bu kulübenin varlığından kimsenin haberdar olması gerekiyordu.

Quinn’in burayı keşfetmesinin sebebi bir gece onu takip etmesiydi. Julian o akşamdan sonra bir hafta boyunca kardeşiyle konuşmamış, ardından da kulübe hakkında kimseye tek kelime bile etmeyeceğine dair söz almıştı. Ama şimdi gözleri kocaman açılmış, yanakları al al olmuş kız kardeşi buradaydı.

Julian kendini topladı. “Messalina nerede?”

“Bay Hawthorne’la gitti,” dedi Lucretia. Ağabeyinin bundan haberi olmamasına kızmış gibiydi. “Hawthorne, Lovejoyların ev partisinden dönerken arabamızı durdurdu. İskoçya sınırındaki o evi biliyor musun? Söylemeliyim ki parti oldukça *sıradışıydı*.”

“Hawthorne ne yaptı, Lucretia?” diye sordu Julian sabırsızca.

Lucretia dudaklarını birbirine bastırdı. “Messalina’ya, arabadan inip onunla gitmesi gerektiğini söyledi. Ablam gelip seni bulmamı söylemek için zar zor fırsat buldu.”

Julian kaşlarını çatı. “Hawthorne neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Augustus Amca’nın onu çağırdığını söyledi. Ama beni değil, yalnızca Messalina’yı.” Lucretia ellerini ovuşturdu. “Bunlar bir haftadan uzun süre önce oldu. Hatta iki hafta geçti diyebilirim. Arabacıma direkt olarak Adders’a, senin yanına gelmemiz gerektiğini söyledim ama öyle engebeli yollarda atlarla ilerlemek zor ve...”

“Bir dakika,” dedi Julian. “Burada bekle.”

Kapıyı kardeşinin yüzüne kapadı ve kızın öfkeyle bağırmasını duymazdan gelerek hızlıca kıyafetlerini üzerine geçirdi.

Sırtındaki yaralara gömleği değdiğinde tıslamasını bastırmak zorunda kaldı. Augustus ne haltlar karıştırıyordu acaba? Lucretia'yı bunca yolu tek başına gelmeye nasıl zorlayabilirdi?

En son ceketini de giyip uzun saçlarını bir kurdeleyle bağladı ve kapıyı tekrar açtı.

"Quintus'un sabahın bu saatinde içkiye başlamış olmasına inanamıyorum," dedi Lucretia öfkeli bir şekilde. Konuşmaları hiç bölünmemiş gibi devam ediyordu. "Leş gibi kokuyordu."

Minik burnunu lağım kokusu almış gibi buruşturdu.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Julian. "Haydi gel, Adders'a gidelim."

Kızın at arabası kulübenin önünde duruyordu. Arabacı ve bir hizmetkâr, oturdukları koltukta neredeyse uyuyacakmış gibi görünürken, arabaya yaslanmış halde duran ikinci hizmetkâr başını salladı. Diğer adamlar da Julian'ı görür görmez ayıldılar. Arabaya yaslanan adam, Lucretia'nın içeri girmesine yardımcı olmak için hemen elini uzattı.

Julian arabacıya baktı. "Adders Konağı'na dönüyoruz."

"Peki efendim!" diye bağırdı arabacı ve Julian arabaya biner binmez atları dehledi.

Julian, kardeşinin karşısına oturup onu inceledi. Sabah güneşi, başının tepesindeki saçların bir hale gibi görünmesine neden olmuştu. "Yardımcın nerede?"

"Messalina'ya, Bartlett'i yanında götürmesini söyledim," dedi Lucretia. "Sonuçta ta Londra'ya kadar Bay Hawthorne'la yapayalnız gidemezdi."

Julian kızın mantığı karşısında bir kaşını kaldırdı. Hizmetçiyi göndererek kendi de arabacı ve iki hizmetkârla yapayalnız kalmıştı sonuçta. Ama ona bir şey demedi.

Dışarıdaki, bazıları dolu bazıları boş olan kulübelerin yanından geçtiler. Burası bir zamanlar zengin bir araziydi. Kulübeler

her daim dolu olur, çimenlerde kuzular ve sığırlar otlardı. Ancak annesi öldükten sonra her şey değişmişti.

Adders Konağı, Oxford'un batısında kalıyordu. Galler sınırına yakındı. Konak ve çevresindeki küçük arazi annesinden miras kaldığında Julian becerikli bir mülk sahibi olacağına dair çok umutluydu. Modern tarım ve hayvancılık yöntemlerini uygulamak, kiracıları ve aileleriyle ilgilenmek niyetindeydi.

O zamanlar yalnızca on yedi yaşındaki bir gençti ve babasının vasiyeti sonucunda ebeveynlerinin servetinin Windemere Dükü Augustus Greycourt'un kontrolüne geçtiğini bilmiyordu. Vasiyete göre amcaları, Julian reşit olana dek mirası idare edecekti.

Fakat Augustus, Julian yirmi bir yaşına bastığında servetten sadece cüzi bir miktar vermişti. Başka mal mülk olmadığını, Messalina ile Lucretia'nın devasa çeyizleri dışında –ki annelelerinden kalan bu çeyizler de dükün kontrolündeydi– hiçbir şeyin kalmadığını söylemişti. Babasının bütün parayı har vurup harman savurduğunu ona anlatırken gülüp durmuştu.

At arabası zıplayarak bir yokuştan indi ve Adders Konağı'nın araba yoluna girdi. Yolun her iki yanında dizili kayın ağaçları acınası durumdaydı, acilen kırpılıp budanmaları gerekiyordu. Gerçi yolun da aşağı kalır yanı yoktu; tekerlek izleriyle dolmuş, engebeli bir hal almıştı.

Konak görüş alanına girdiğinde Julian yüzünü buruşturmama-ya çalıştı. Bir zamanlar mütevazı ama yine de heybetli olan bu gri taş evin batı kanadı kapanmıştı, çatısı akıyordu ve pencerelerinden çoğunun tahtaları örtülüydü. Ön basamaklarda çalılıklar türemişti.

Şu anda kapıda hafifçe sağa sola sallanan bir figür duruyordu.

"Ah, güzel," dedi Lucretia. "Quintus eve gelmiş." Julian'a baktı. "Onu da kulübelerden birinde buldum. Burada mükemmel bir eviniz varken ne demeye kiracıların kulübelerinde sürünüyorsunuz bilmiyorum."

Julian karşılarındaki harabeye imalı bir şekilde baktı.

Lucretia kaşlarını kaldırdı. “Eh, sonuçta bir ev işte.”

Julian alayla güldü.

At arabası aniden durunca kız kardeşi neredeyse kucağına düşecek gibi olurken Julian arabadan inip kendilerine doğru sallanarak gelen erkek kardeşini tuttu. Quinn bütün ağırlığını ona verdi. İkisi aynı boydaydılar ama erkek kardeşi ondan iki kat daha ağırdı.

“Az önce Lu-Lu-Lu-cre-tia’yı gördüğümü sandım,” diye mırıldandı Quinn, kokuşmuş nefesini Julian’ın yüzüne üfleyerek.

Yüce İsa. Quinn’in üstünden cidden alkol, acı ter ve kirli kıyafet kokusu yayılıyordu.

“Beni *gerçekten* gördün,” dedi kız kardeşi, arabadan inerek. İkisinden de bir kafa kısa olabilirdi ama yüzü, haylaz çocukları azarlamak üzere olan bir mürebbiyenin ciddiyetine sahipti. “Messalina’nın yardımınıza ihtiyacı var.”

Quinn budala gibi gözlerini kırıştırdı. Acaba saat kaçtan beri içki içiyordu?

Julian içini çekti. “Bize biraz zaman ver, kardeşim.”

Sonra arabadaki hizmetliye çenesiyle işaret verdi. Adam hemen arabadan atladı ve Julian, Quinn’in bir koluna girerken o da diğer koluna girdi. Lucretia peşlerinden gelirken Quinn’i karanlık koridordan geçirip mutfığa götürdüler. Julian’ın uşağı Vanderberg oradaydı ve aşçı Bayan McBride’la dedikodu yaptığı için onları görünce irkildi.

Vanderberg kısa bir adamdı ve altın sarısı saçlarıyla beyaz tenini ortaya çıkaracak şık, mavi bir elbise giymişti. Julian’ın hizmetine girdiğinde ikisi de henüz küçük yaştaydılar. Çalışmak için az bir ücreti kabul etmesinin sebebi muhtemelen buydu.

Uşak ayağa fırladı ve Julian'la yalnız oldukları zamanki tavırlarının tam zıddı bir ciddiyete büründü. "Bay Greycourt! Konağa döndüğünüzü hiç bilmiyordum. Hem de yarı giyinik halde."

Julian'm saçlarına bakarken yüzündeki dehşeti gizleyemiyordu.

"Sessiz," dedi Julian sert bir sesle. Şu anda Vanderberg'ün hasasiyetlerine ayıracak vakit yoktu. "Bir kova su getir."

Uşak ağzını açtı, sonra kapayıp arkasına döndü ve mutfağın köşesinde duran toprak fıçıdan bir kova su alıp geldi.

Julian çenesiyle Quinn'i işaret etti. "Üstüne dök."

Vanderberg bir kaşını kaldırdı ama efendisinin isteğini yerine getirip suyu Quinn'in yüzüne döktü.

Quinn sırtını dikleştirip, "N-ne oluyor? Ne..." diye kekeledi.

Julian hizmetliye, "Ona banyo yaptırıp üstünü giydir ve derli toplu görünmesini sağla," diye emir verdi. Sonra Lucretia'ya döndü. "Sen de bir fincan çay iç. Ben yarım saate hazır olup gelirim."

Kardeşinin cevabını beklemeden mutfaktan çıkıp koridorda ilerlemeye başladı. Peşinde Vanderberg'le ahşap merdivene gitti ve düşme eğilimi olan tırabzana tutunmadan basamakları ikişer ikişer çıktı.

Odaya vardıklarında, "Eşyalarımı topla," dedi uşağına.

Sonra adamın mırıldanmalarını duymazdan gelerek ceketiyile gömleğini çıkardı.

Arka tarafta yere bir şey düştü.

"Sakin," dedi Julian sertçe, yıkanmak için leğene su doldururken.

"Ama efendim, sırtınız..." diye karşı çıktı Vanderberg.

Julian, münasebetsiz uşağını duymazdan gelip soğuk suyla ıslattığı bir bez parçasıyla kendini temizledi. Ardından temiz bir gömlekle gümüş grisi kaftan giydi. Arkasını dönüp Vanderberg'ün valizini topladığını görünce rahatladı.

İncinmiş bir ses tonuyla, “En azından saçınızı toplayabilir miyim?” diye sordu uşak.

Julian bir tabureye oturdu ve uzun dalgalı saçlarının taranıp sıkıca örülmesine, en ucuna da siyah bir kurdele takılmasına izin verdi.

Uşak geri çekilip onu inceledi. “Aceleyle ancak bu kadar yapabildim.”

“Mühim değil,” dedi Julian. “Arabacıya söyle sana valizleri taşımanda yardımcı olsun.”

Sonra alt kata indi ve Lucretia’yı tozlu kütüphanede buldu. Kızın bir elinde çay, diğer elindeyse bir dilim susamlı çörek vardı. “On dakika içinde yola çıkıyoruz. Arabaya bin.”

Kardeşi içini çekti. “O halde bir parça çörek daha yemeliyim.”

Julian ona cevap vermeye zahmet etmeden mutfağa geçti.

Quinn az öncekinden daha ayık görünmüyordu ama en azından temizdi. Kan çanağına dönmüş gri gözlerini Julian’a çevirdi. “Nereye gidiyoruz?”

“Londra’ya,” dedi Julian kısaca. Sonra yine hizmetliyle birlikte kardeşinin koluna girdi.

“Neden?” dedi Quinn, dili dolanarak.

Ön kapıya doğru sendeleyerek ilerlerken Julian’ın sesi sert ve ciddiye.

“Çünkü Augustus’un planladığı şey her neyse onu durdurmalıyız.”

Ertesi sabah geç saatlerde, *düğün gününde gelinim ağlamasa da gökyüzü ağlıyor*, diye düşündü Gideon.

Cama vuran yağmur damlaları, başpapazın sıkıcı sesine eşlik ediyordu. Bir *başpapaz*, çağırılır çağırılmaz –tam bir gün bile geçmeden– gelmişti. Gideon, din görevlisine bakarken dükün

onu buraya getirmek için neler çevirdiğini merak etti. Adamın düke gergince bakıp durmasına bakılırsa sebep şantajdı. Gideon, aristokratlara karşı bir şeyler hissetme zahmetine katlanıyordu onun için üzülebilirdi belki.

Bu yüzden başpapazı düşünmeyi bırakıp bu sefer de gözlerini düke çevirdi. Windemere'in yüzünde anlayışlı bir amca ifadesi olsa da gözleri kapkara bir coşkuyla parlıyordu.

Dün gece, Gideon ile Messalina'nın derhal evlenmesi konusunda direktmişti. Onun sabahı bekleyip medeni insanlar gibi nikâh düzenlemeyi kabul etmesi için Gideon'un yarım saatten uzun süre dil dökmesi gerekmişti. Gerçi şahit olarak yalnızca Messalina'nın hizmetçisi ve Windemere Konağı'nın kâhyası bulunuyordu. Eh, şahitten sayılırsa bir de köşede sessizce dikilen Keys vardı tabii.

Gideon sonunda gelinine baktı. Messalina, gözlerinin altındaki gölgelere uygun koyu gri bir elbise giymişti. Suratı bitkinlik yüzünden solgundu, dudaklarıysa gergin bir çizgi halindeydi. Siyah saçları sımsıkı, çirkin bir topuzla toplanmıştı.

Ama Gideon yine de onu yürekten arzuluyordu.

Messalina bakışlarını yakalayınca ona dik dik baktı. Gideon kahkaha atmak istedi ama bu akıllıca olmazdı çünkü hem gelinini kışkırtır hem de düke gerçek hislerini belli etmiş olurdu.

Messalina'yı amcasından çalmak tehlikeli bir süreçti. Windemere kontrolü seven bir adamdı ki Gideon'un onun emrinden ayrılmak istemesinin pek çok nedeninden biri de buydu.

Eğer yaşlı adam ona başka bir şeyi –ya da başka *birini*– vermeyi teklif etseydi Gideon şimdi özgür bir adam olabilirdi.

Fakat mesele de buydu işte: Messalina onun zayıf noktasıydı. Elinden kayıp gitmesine asla izin veremezdi.

Başpapaz mırıldanarak onları karı koca ilan ettiğinde yaşlı dük hafifçe kıkırdadı. “Tebrik ederim, canım. Çok faydalı bir an-

laşma yaptın.” O sırada Gideon’un delici bakışlarını yakalayınca öksürdü ve başpapaza döndü. “Düğünü bir kahvaltıyla kutlayalım mı? Aşçıya düzgün bir şeyler pişirmesini emrettim.”

Ardından süzülerek odadan çıktı. Kâhya kapıyı açmak için önünden gitmişti, başpapaz da arkasındaydı. Messalina’nın dirseğini tutmak için dönen Gideon, Keys’le göz göze geldi. Çocuk hemen sırtını dikleştirip ona selam verdi.

Gideon sırtıma isteğini bastırdı. Keys üç yıldır hizmetindeydi ve tam bir berduş gibi görünmesine rağmen onun emirlerini yerine getirme konusunda çok titizdi. O, Messalina’yı odadan çıkarırken Keys, leydinin hizmetçisinin yolunu kesti. Bartlett bu durumdan hiç hoşnut olmamış gibiydi.

Ardından Gideon koridorda karısına –karısına– eşlik ederek onu yaşlı adamın arkasından kahvaltı salonuna götürdü. Abanoz ağacından yapılmış uzun masa, bir düzine aç adamı doyuracak kadar büyük bir ziyafetle donatılmıştı.

Daha Gideon, Messalina’nın sandalyesini çekmeden dükkasanın başına oturdu. Sabırsızca parmaklarını şıklatarak şarabın getirilmesini emretti ve hemen kadehini kafasına dikti. Diğerlerinin kadehleri doldurulurken de ikinci içkisini havaya kaldırdı. “Mutlu çiftin şerefine!”

“Tabii. Tabii,” diye mırıldandı başpapaz, kendi içkisinin tamamını mideye indirmeden hemen önce.

Messalina sadece dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi.

Önlerine serilmiş çeşit çeşit leziz yemek vardı ama yeni gelin ağzına bir iki lokmadan başka bir şey sokmadı. Onun aksine amcası tüm açgözlülüğüyle kemiklerin iliklerini bile emiyordu. Gideon, amca yeğeni dikkatlice inceledi ve dükkasanın sonunda masadan kalkınca hemen kendi de kalktı.

Dük ile başpapazın karşısında eğildi. “Karım çok bitkin görünüyor. Dinlenmesi için onu odamıza götürüyüm.”

Tam da tahmin ettiği gibi yaşı dük pis pis sırttı. “Yeğenimle mümkün olduğunca çabuk yalnız kalmak istiyorsun tabii, öyle değil mi Hawthorne? Zaten hep derler, düşük sınıfların hayvani içgüdüleri daha güçlü olur.” Bakışlarını yeğenine çevirdi. “Sanırım sen bunu kısa süre içinde öğreneceksin, değil mi canım?”

Messalina onu duyduğuna ya da varlığını fark ettiğine dair bir emare göstermeden kalktı ve elini Gideon’un uzattığı kolunun üzerine koydu.

Gideon bir an için dükün, Messalina’yı konuşmaya zorlayacağını sandı ama yemek yüzünden üzerine bir ağırlık çökmüş olmalıydı ki sadece elini tembelce sallamakla yetindi.

Bu yüzden Gideon hemen odadan çıkıp Messalina’yı önce merdivene, oradan da koridora yönlendirdi.

Genç kadın kaşlarını çatı. “Burası benim odama giden yol değil.”

“Eski odana giden yol değil, evet.”

Messalina etrafına bakınarak, “Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu.

Ona bakan Gideon kendini tutamayıp göz kırptı. “Yeni odana.”

Karısı kaşları hâlâ endişeyle çatık olsa da karşı çıkmadı.

Arka kapıdan dışarı çıkıp bakımsız bahçeden geçerek evin arkasındaki ahıra gittiler. At arabası orada bekliyordu. Keys de yanındaydı.

Gideon, adamına bakarak, “Her şeyi aldın mı?” diye sordu.

Çocuk burnundan alaycı bir nefes verdi. “Hepsini değil ama önemlileri aldım. Hizmetçinin önemli dediği şeyleri.” At arabasının kapısını açtı.

Messalina içeri bakakalmıştı. “Ne oluyor?”

“Ah, hanımefendi!” diye bağırdı içerideki Bartlett. Yüzü pancar gibi kızarmıştı. “Ne yapacağımı bilemedim. Bu haylaz çocuk bana her şeyin Bay Hawthorne’un emri olduğunu söyledi ve...”

Bunun için zamanları yoktu. Gideon, elini Messalina'nın kalçasına koyup kulağına eğildi ve bergamot kokusunu içine çekeerek fısıldadı. "Arabaya bin."

Genç kadın ona sinirli bir bakış attı ama yine de dediğini yapıp elini tutarak arabaya bindi. Gideon da yanına oturup Keyse başını salladı.

Çocuk, arabanın kapısını sertçe kapattı ve bir saniye içinde ilerlemeye başladılar.

Gideon hâlâ bergamot kokusu alabiliyordu ve bu, başını çevirip yüzünü karısının boynuna gömmek, sonra da kokuyu takip edip kaynağını bulmak istemesine neden oluyordu.

Böyle yapsa muhtemelen genç kadına çılglık attırırdı.

Hayır, türlü kurnazlıklar ve hilelerle onu baştan çıkarmaya çalışması daha iyi olurdu. Böylece birlikte yatağa girdiklerinde Messalina bunun *kendi* fikri olduğunu düşünürdü. "Sana bir ev sözü vermişim, unuttun mu?"

Karısı ona hiç güvenmediğini gösteren gözlerle baktı. "Unutmadım."

Bu kadar yakından, gri gözlerindeki kristal helezonları görabiliyordu. "Seni oraya götürüyorum."

Bir saniyeliğine gözleri büyüyünce genç kadın çok şaşkın, çok kırılgan göründü.

Gideon dikkatlice bir nefes alıp verdi.

Sonra karısının kömür rengi kirpikleri gözlerini kapattı. Yüz ifadesini saklamak için başını da başka yere döndürmüştü. "Amcam geceyi Windemere Konağı'nda geçirmemizi istiyordu."

"Evet."

Messalina ona düşünceli bir şekilde tekrar baktı. "Beni oradan kaçırdığını anladığında çok öfkelenecek."

Gideon omuz silkti. "Amcanın hiddetine direnebilirim."

“Ama niçin onu hiddetlendiriyorsun ki?”

“ünkü onun çatısı altında olduğunda gözlerinde beliren bakışlara katlanamıyorum,” dedi Gideon yavaşça ona dönerek.

Messalina’nın dudakları aralandı. “Seni gerçekten anlamıyorum.”

“ yle mi?” Gideon’un dudakları kıvrıldı. “O zaman belki de beni incelemelisin.”

“Belki de öyle yapmalıyım,” dedi genç kadını.

Gideon kafasını iki yana salladı. “Her neyse. şu anda seni Whispers’a götürüyorum.” Onun anlamadığını fark edince ekledi. “Yeni evimize yani. Whispers Köşkü.”

“Başka bir isteğiniz var mı hanımım?” diye sordu Bartlett, fazlasıyla bitkin bir sesle.

Messalina da o kadar yorgundu ki bir süre hizmetçisine öylece bakıp sadece gözlerini kırpıştırdı. Öğleden sonrayı, Bartlett’in aceleyle toplayabildiği ve Hawthorne ile iki göz korkutucu adamının at arabasından indirdiği sandıklarıyla kutularını yeni odasına yerleştirerek geçirmişlerdi. Whispers Köşkü, Londra’nın pek de revaçta olmayan bir mahallesinde bulunan devasa, eski bir malik neydi.

Messalina evle veya başka bir şeyle ilgili herhangi bir soru so-ramadan Hawthorne bir işi olduğunu söyleyip onu bırakmış ve arabaya binip gitmişti.

Augustus Amca’nın bir emrini yerine getirmeye gittiği ş p-hesizdi tabii.

Messalina  rperdi. Hiç kimseyle evlenmeyi istemeyen bir kız olmasına rağmen şimdi şiddetten *hoşlanan* bir erkekle evliydi.

Bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. şimdi çaresizliğe düşmenin vakti değildi.

Plan yapması gerekiyordu.

Hizmetçisine döndü. “Yazı masamı da aldın mı?”

“Evet hanımım,” dedi Bartlett, duvara dayadıkları sandıklardan birine koşarak.

Odada az sayıda mobilya vardı. Kırmızı, ağır perdeleri olan kocaman bir yatak, iki sandalye, küçük bir masa ve pirinç kaplama, eski, kilitli bir kutu. İçeride dolap ya da çekmece olmasının sebebi Hawthorne’un kasti saygısızlığı mıydı yoksa oda henüz tamamlanmamış mıydı meçhuldü.

Bartlett elinde düz ahşap bir kutuyla döndüğünde Messalina şöminenin başındaki masaya oturup kutuyu açtı. Seyahatlerde kullandığı bir yazı masası olduğu için kâğıtları, tüy kalemi ve mürekkebi düzenli bir şekilde içinde duruyordu.

Messalina bir parça kâğıt alıp kalemini mürekkebe batırdı ve bir an duraksayıp kime yazacağını düşündü.

Lucretia’nın Julian ile Quintus’u bulduğunu umuyordu, bu yüzden onlara yazmak manasız olurdu.

Dudaklarını büzdü. Arkadaşlarının çoğu –aynı Messalina gibi– gerçek gücü olmayan birer leydiydi.

Fakat bir kişi vardı ki...

Freya de Moray, küçüklüğünden beri Messalina’nın en iyi arkadaşıydı. Ama maalesef Aurelia öldürülünce ikisinin de dünyaları ayrılmıştı.

Aurelia’yı öldürmekle suçlanan kişi, Freya’nın en büyük ağabeyi Ran –şimdinin Ayr Dükü– olmuştu. Aurelia o zamanlar altın kızdı, herkes onu çok severdi. Aynı gece Ran, Augustus Amca’nın adamları tarafından öldüresiye dövülmüştü. O zamandan beri de Greycourtlar ile de Morayler, nefret ve skandallardan oluşan bir ağa takılı kalmış haldeydi.

Uzun yıllar boyu birbirlerine düşmanlık beslemişlerdi ama Messalina bir süre önce Freya’yla barışmıştı. Dostluklarını geri

kazanmak o kadar iyi gelmişti ki Messalina farkında bile olmadığı pek çok yarasının kapandığını hissediyordu.

Oturup muhabbet ettiklerinde, Freya'nın onca yıldır neler yaptığını da öğrenmişti. Genç kadın büyük bir özgüvenle, Bilge Kadınlar adındaki kadim bir birliğin üyesi olduğunu söylemişti. Bu birliğin üyeleri tamamen kadınlardan oluşuyordu ve muhtaç kadınların yardımına koşuyorlardı.

Messalina'nın da şu anda yardıma ihtiyacı vardı.

İçinde bulunduğu ikilemi anlatan hızlı bir mektup karaladı ve zarfı mühürledi. Ardından da dudaklarına minik bir gülümseme yerleşirken zarfın arkasına Freya'nın yeni evlendiği Harlowe Dükü'nün –namı diğer Kester– adresini yazdı.

Sonra Bartlett'e dönüp mektupla birlikte birkaç bozuk para uzattı. “Sabah bunu postala. Ama çok dikkatli ol. Ne Bay Hawthorne ne de adamları seni görmesin. Yapabilir misin?”

Hizmetçisi alınmış gibi göründü. “Tabii ki yapabilirim, hanımım. Bir iş görmek için evden ayrıldığımı söylerim. Kimse bir şey öğrenmez.”

“Sağ ol, Bartlett,” dedi Messalina rahatlayarak. “Artık dinlenmeye geçebilirsin. Bu arada, gece uyuyacak yerin var mı?”

“Evet hanımefendi,” dedi kadın. “Şu Keys denen çocuğa sordum. Hizmetçilerin kaldığı bölümde bir odam olacağını söyledi.”

Messalina kaşlarını çatı. Kendi odasına geçmeden önce Whispers'ın sadece küçük bir kısmını görmüştü ama gördüğü yerler korkunç durumdaydı, yaşanacak gibi değildi. Neredeyse doğru düzgün bir tane bile mobilya yoktu. Yeterince hizmetçi de yok gibi görünüyordu. “Herhangi bir sorunla karşılaşırsan lütfen bana bildir.”

Bartlett sırtını dikleştirdi. “Kusura bakmayın hanımım ama sorunları kendi başıma halledebilirim.”

Messalina kısa bir an için hizmetçisiyle uğraşmak zorunda kalacak Keys'e üzüldü. Sonra başını salladı. "Nasıl istersen. İyi geceler, Bartlett."

"Hanımefendi." Bartlett ona reverans yapıp odadan çıktı.

Messalina ayağa kalkıp iç gömleğini düzeltti. Bartlett her gece yaptığı gibi saçlarını taramıştı ama odada kendini görebileceği bir ayna ya da makyaj masası yoktu. Kederli bir şekilde etrafına bakındı. Daha erken saatlerde Bartlett'le birlikte akşam yemeği yedikleri küçük masa da yatak da daha iyi günler görmüş gibiydiler. Messalina, kocasının bu evi aldığını ama mobilya almak için parası olmadığını düşündü. Belki de almak istememişti.

Neredeyse boş odayı incelerken birden kendi hayatının da boş olduğunu fark etti. Arkadaşları ya da Lucretia yanında olmadan, böyle yapayalnızken bir *yaşam amacı* olabilir miydi ki?

Bu hüznün verici düşünceleri kafasından attı. Saat geç olmuştu ve yorgun hissediyordu. Ayrıca oldukça... Berbat bir gün geçirmişti.

Yatağa doğru ilerledi. Yarın evi keşfe çıkar, sınırlarının neler olduğunu öğrenir ve kaçış noktalarını tespit edebilirdi. Bu gece sadece uykuya ihtiyacı vardı. Yatak örtüsünü çekip çarşafın tertemiz olduğunu görerek rahatladı ve bir dizini döşegin üstüne koydu.

O sırada kapı açıldı ve Hawthorne içeri girdi.

Messalina birden tamamen ayık hissetti. Kalbi deli gibi çarpıyordu. "Dışarı çık."

"Sana da iyi geceler, karıcığım." Genç adam kapıyı kapattı ve onu baştan aşağı inceleyerek kaşlarını kaldırdı.

"Dışarı çık dedim." Messalina ayağını tekrar yere basarken üstünde yalnızca iç gömleği olduğu için sessiz bir lanet okudu. Gömlek en iyi ketenden yapılmıştı ve neredeyse şeffaftı.

"Korkmanı gerektirecek bir şey yok," dedi Hawthorne.

Messalina alaycı bir şekilde güldü. "Ben *ahmak* değilim."

“Ahmak...” dedi genç adam kafasını yana eğerek.

“Krallıktaki en yüksek unvanlı beyefendileri bile geri çevirmiş biriym. Neden, biliyor musun? Çünkü o *beyefendilerin* ne zekâsı ne de saygısı vardı. Şimdi *senin* gibi bir zorbaya boyun eğecek değilim.”

“Korkarım iki şeyi gözden kaçırıyorsun,” dedi Hawthorne soğuk bir sesle. Siyah gözleri parlıyor, şeytanın ta kendi gibi görünmesine neden oluyordu. Ve o gözler şu anda Messalina’nın *göğüs uçlarını* görebiliyordu. “Birincisi, ben bir beyefendi değilim...”

“Gerçekten mi?” diye araya girdi Messalina tatlı bir sesle.

“İkincisi, burası benim yatak odam.”

Messalina gözlerini kırpıştırdı. “Hiç oyun oynayacak halde değilim. Niçin burada olduğunu söyle ya da dışarı çık. Hatta en iyisi beni tamamen *bırak* git.”

“Buraya uyumak için geldim,” dedi Hawthorne, ceketini çıkarıp düzgünce katlayarak bir sandalyeye koydu ve kollarını iki yana açtı. O kadar yüzüstü ki suçluluk duyuyormuş gibi yapıbiliyordu. “Burası gerçekten benim yatak odam.”

Gerçekten mi? Messalina, aynı yatakta yatmayacaklarını varsaymıştı. Gözlerini öfkeyle açtı. “Ne?”

“Burası. Benim. Yatak. Odam.” Yeleğinin düğmelerini açmaya başlarken kelimeleri tek tek vurgulayarak söylemişti.

“Kes şunu!”

Hawthorne birden hareketsiz kaldı ve duygusuz gözlerini ona çevirdi. “Yoksa ne yaparsın?”

Messalina’nın içi korkuyla doldu, bu adamın neler yapabileceğini *biliyordu*. Ama yine de ona sertçe baktı. “Biranın ya da her ne içiyorsan onun içine kusturucu ilaç katarım. Yapamayacağımı zannetme.”

“Bu...” Hawthorne bir süre düşündü. “Oldukça özgün bir fikirmiş. Ayrıca etkili. Fakat...” Yüzünde, Messalina’nın hayatın-

da gördüğü en güvenilmez gülümseme belirdi. “Akıllıca planını bana söyleyerek kendi ipini kendin kestir. Haydi ama. Çok yorgunum. Sen de yorgun olmalısın.”

Messalina ofladı. “Çoğu evli çiftin ayrı yatak odaları vardır.”

Genç adam kelimeyi uzatarak, “Hayır,” dedi. Bir yandan da yeleğini titizlikle ceketinin üstüne yerleştiriyordu. “Çoğu insanın, yataklarını koyduğu tek bir oda vardır. Bundan başka odaları bile yoktur.”

Bu Messalina’yı susturdu. Hatta bir an için kendi sınıfından utanmasına bile yol açtı. Sadece *tek* bir odası olduğunu hayal edemiyordu.

Sonra omuzlarını dikleştirdi. “Ama *ben* çoğu insan değilim,” dedi kocasına bakmak için dönerek.

Genç adam onun yanından geçip yatağın kenarına oturdu. “Kesinlikle değilsin,” diye mırıldandı kısık sesle.

Messalina gözlerini devirdi. “Bu evde yeteri kadar oda olduğundan eminim ve...”

“Evet, var,” diye sözünü kesti Hawthorne, boyun bağını çözerken. “Benimle istediğin kadar tartışabilirsin. Ama bir şeyi unutursun.”

“Neymiş?” diye sordu Messalina ellerini kalçasına dayayarak.

“*Ben* başka bir odada yatmak istemiyorum,” dedi Hawthorne. Sonra boyun bağını sandalyeye doğru fırlattı. Denk getiremeyince omuz silkip bakışlarını ona çevirdi. Siyah gözleri mum alevinde ışıltı ışıltı. “Bana güvenmek zorundasın.”

Eğer şu anda güvenilir görünmeye çalışıyorsa hiç başarılı olamıyordu.

Messalina ona inanmadığını gösteren bir kahkaha attı. “Benimle kafa buluyor olmalısın.”

“Öyle olmadığına seni temin edebilirim. Bu evliliği...” Bakışları Messalina’nın neredeyse çıplak olan göğsüne kaydı. “Tamamla-

mayı fazlasıyla *arzulamama* rağmen seni hiçbir şeye zorlamayacağım. Planım bu değil. İkimizin de faydasına olacak bir anlaşma yaptık. Neden bunu bozmak isteyeyim ki? Şimdi sana karşı hata işlersem ahmaklık etmiş olurum ve sen söylemeden önce dile getireyim, ben ahmak değilim.”

Messalina onun yakıcı bakışları altında yanaklarının kızardığını hissederken kararsızca dudağını ısırdı. Hawthorne’un sözleri akla uygun, yürüttüğü mantık güven vericiydi. Yine de... “O zaman bu geceki niyetinin ne olduğunu söyle.”

“Niyetim uyumak,” dedi genç adam, gömleğinin en üst düğmesini açarak. “Anlaştığımız üzere, bir ay geçene dek sana dokunmayacağım ama aynı yatağı *paylaşacağız*. Evliliğimizin tartışmaya açık bir yanı kalmasını istemiyorum.”

Messalina’nın bakışları bir an onun boynuna kaydı. Bronz teni mum ışığında parlıyordu. Kalbinden, ona *dokunmak* gibi korkunç bir istek geçti.

Bakışlarını kaldırdığında, genç adamın da o çarpık dudaklarında bir gülümsemeyle onu izlediğini fark etti. Anında gerildi.

“Messalina,” dedi Hawthorne, karanlık ve boğuk sesiyle. “Yatağa gel.”

Messalina ayaklarını vura vura kapıya gitmek istedi. Ama korkuya ya da öfkeye kapılıp kendini kaybederse bu adamın karşısında bir dayanak noktası kalmazdı.

Ayrıca gururu da söz konusuydu.

“Hıh,” diyerek yatağın diğer tarafına geçti ve gözlerini kocasından ayırmadan yavaşça uzandı.

Hawthorne çarpık gülümsemesini saklamak istermiş gibi başını eğip gömleğinin üçüncü düğmesini çözmeye koyuldu.

Messalina bakışlarını başka tarafa çevirmeye çalıştı ama bir türlü yapamadı. Genç adamın boynunun bir santimi daha gözle-ri önüne serilmişti çünkü.

Sonra Hawthorne durdu.

Messalina sinirle dudaklarını büzdü.

Kocası ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak için eğilince gömleğinin yakasından, incecik zincire bağlı bir şey çıktı.

“O ne?” diye sordu Messalina.

Zincirin ucundaki şey mum ışığında bir an göz kırptı ama genç adam hemen tutup gömleğinin içine geri soktu.

“Senin kafanı yormanı gerektirecek bir şey değil,” dedi Hawthorne, başındaki kurdeleyi çözüp gür saçlarının omuzlarına düşmesine izin verirken.

Ardından, uğruna insan kurban edilmesini isteyen bir pagan tanrısı misali ona baktı.

Messalina yutkundtu. Kabul etmek istemediği bir yanı bu adamın fiziğini çok ama çok çekici buluyordu. Tabii bu düşüncesi-
nin her daim saklı kalması gerekliydi.

Kocası kalkıp yatak örtüsünü kendine doğru çekti ve gözlerini ondan ayırmadan yatağa girdi.

Messalina kafasını çevirdi.

Döşek çukurlaştı, hafifçe sallandı, sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Messalina tavana bakarken oldukça gergin hissediyordu. Yatak çok geniş olduğu için vücutları birbirine değmiyordu ama yine de Hawthorne’un büyük, sert bedeninin farkındaydı. Çocukluk zamanları dışında daha önce kimseyle aynı yatağı paylaşmamıştı. Özellikle de bir erkekle *asla* birlikte yatmamıştı.

Hawthorne mumu söndürdü.

Onun derin ve dengeli soluklarını dinlerken birden *kokusunu* da alabildiğini fark etti. Kötü kokmuyordu. Erkek gibi kokuyordu. Ve Messalina’nın yatağındaydı.

Göğüs uçları birden sertleşiverdi. Hawthorne'un bir şekilde durumu *anlayacağından* ve bunu bir davet olarak göreceğinden korkarak gerildi.

Sonunda bitkinliği galip geldi ve nefes alıp verişleri derinleşti. Uykuya dalmak üzereydi.

Karanlıkta, "İyi geceler, karıcığım," diye fısıldayan erkek sesi bir rüyanın parçası gibiydi.

Bölüm Üç

*Bakırcı neden sonra fark etmiş ki
yoldan uzaklaşmış, karanlık ormanda kaybolmuş.
“Ah!” diye feryat etmiş.
“Karımı ve sevgili çocuklarımı
göremeyeceğim bir daha.”
O anda gözüne, ileride parlayan bir ışık çarpmış...*

–Bet ile Tilki’den

Gideon ertesi sabah bergamot kokusuyla uyandı. Ona yaslanan sıcak bir vücut hissediyordu. Uykuyla uyanıklık arasında, tek-rar küçük bir çocuk olduğunu ve St Giles’taki isimsiz bir odada bulunan ot yatağın üzerinde erkek kardeşiyle yattığını düşündü.

Fakat bu yatak çok daha yumuşaktı ve St Giles’ta bergamot gibi tatlı kokular asla duyulmazdı.

Hem... Eddie neredeyse yirmi yıldır mezardaydı.

Gideon gözlerini açtı. Şafağın ilk ışıkları perdesiz camlardan içeri dolmuştu.

Kendi yatağındaydı. Messalina’yı bulmak için İngiltere’nin kuzeyine doğru yolculuğa çıkmadan bir gün önce aldığı yatakta.

Whispers'a da daha birkaç ay önce sahip olmuştu ve birkaç temel parça dışında mobilya almaya ihtiyaç duymamıştı. Eve yalnızca yemek yemeye ve uyumaya geliyordu zaten. Ama karısını düzgün bir yatağın bulunmadığı bir eve getiremezdi.

Karısı.

Gideon dudaklarının tatmin olmuş bir şekilde kıvrılmasına engel olamadı. Her şeye rağmen Messalina'yla evlenmeyi başarmıştı. Genç kadın artık onundu.

Yatakta doğruldu ve karısını seyretmeye başladı. Yana dönüp bacaklarını karnına çekerek yatmıştı. Yanakları pembeleşmiş, dudakları hafifçe aralanmıştı. Kırılgan ve tatlı görünüyordu. Onu seyretmek, yeniden yatağa uzanıp battaniyeyi üstüne çekerek uykuya dalmak istemesine neden oldu. Belki bu sefer kollarıyla onu sarardı.

Birden kaşlarını çatı. Öyle bir şey yapsa Messalina bir çığlık koparır ve onu ırzına geçmekle suçlardı.

Gideon başını iki yana salladı. Yatakta oyalanamazdı.

Ancak asilzadeler böyle tembellik ederdi. St Giles'ın çukurlarından, sahip olduklarını düşünerek yatakta zaman harcamak için kurtulmamıştı. Gözünü kazanacaklarına dikip dişini tırnağına takmış, yıllarca çalışıp çabalamıştı.

Bunları aklından çıkarmadan eski sandığının kilidini açtı, bir sabahlık alıp üstüne geçirdi ve yatağa bir kez daha bakmadan odadan çıktı.

Koridorun sonundaki odalardan birine giderken adımları hızlıydı.

Kapıyı ardına kadar açtığında yarım düzine yanan mum ve bir masada oturup esneyen Keys'le karşılaştı.

"Günaydın efendim," diye mırıldandı Keys. Mavi gözleri yarı kapalıydı ve saçları kafasının bir tarafına yapışmıştı.

Gideon'un emrinde yıllardır çalışıyordu ama erken uyanmaya bir türlü alışamamıştı.

"Günaydın," dedi Gideon, sabahlığını bir kenara atarken.

Şifonyerin üstünde bir bezle bir kâse sıcak su duruyordu. Gideon yüzüne biraz su çarptı, sonra sabuna ve fazlasıyla keskin jilete uzandı.

"Yeni haber var mı?" diye sordu, çenesini tıraş etmeye başlarken.

Keys esnemesini bastırdı. Sağ kolunun yanında duran çaydanlıktan kendine bir fincan çay doldurdu ve küçük bir not defterine baktı. "Pea, ihtiyar adamın yeğeni için sizden ne isticeni hâlâ çözemediğini söyledi. Çalıştırdığı çocuklar sağa sola sormuşlar ama bilen biri varsa bile konuşmamış."

Gideon boğazındaki sabunları ve sakalları temizlemek için çenesini kaldırdı. "İhtiyar adamın ağzını da bıçak açmıyor ama pis bir iş olduğundan eminim."

Keys homurdandı. Evet mi demek istemişti yoksa boğazına takılan sıcak çayı mı yutmaya çalışmıştı belli değildi. "Pea'ye söyleyim de sorguya devam etsin mi?"

"Hayır, gerek kalmadı. Bugün dükle görüşeceğim zaten." Gideon yüzünü buruşturdu. Hiçbir şey bilmeden görüşmeye gitmekten hiç hoşlanmıyordu ama başka çaresi yoktu. Dük, Messalina'yla evlenmeden önce ona bir şey söylemeyi reddetmişti.

"Belki de dük sizden yarar sağlamaya devam etmek istiyordur," dedi Keys çekinerek. "Ekselansları öfkeye kapılınca altına işemeyen bi' siz varsınız."

"Ah, beni yanında tutmaya *çalışacağından* şüphem yok," dedi Gideon acı bir sesle. "İhtiyar, bir şeylerin ya da *birilerinin* kolayca elinden kayıp gitmesine izin verecek biri değildir. En azından o kişiyi ayağının altında şöyle güzelce ezmeden bırakmaz. Fakat

yaptığımız anlaşma onu çok memnun etti. Aklında bana yap-
tacak belirli bir iş olduğunu düşünüyorum.”

Keys endişeli görünüyordu ama yorum yapmadan defterinin sayfasını çevirdi. “Staff’ın raporuna göre lordum, Bancroft dün gece oyunu fazla kaçırmış. Nerdeyse her şeyini kaybetcekmiş. Staff’tan iki yüz pound daha borç almış. Staff onu başımızdan atalım mı yoksa borç vermeye devam mı edelim diye soruyo.”

“Borç vermeye devam etsin,” diye karar verdi Gideon düşünmeden. Vikont Bancroft, Lordlar Kamarası’nda güçlü bir politik gruba mensuptu. Gideon şimdilik bundan nasıl menfaat sağlayacağını bilmiyordu ama bir meclis üyesinin ona borçlu kalması her zaman iş yarardı.

Keys defterine not aldı. “Bi’ de Bay Blackwell mümkün olan en yakın zamanda görüşmek istedini söyledi.”

Gideon, William Blackwell’le yıllar önce bir kumarhanede tanışmıştı. Oraya gitmesinin iki sebebi vardı. Birincisi, düğ için bilgi toplamak, ikincisiye kendi küçük işi için insanlarla görüşmekti. Tefecilere borçlu olan kişileri bulup vermeleri gereken miktarı tahsil ediyor, bu paranın bir kısmını da cebine atıyordu.

Bu iki iş oldukça benzer olduğu için bir arada yürütmek kolaydı.

Fakat Blackwell, Gideon’un işini bir basamak yukarı taşımış, İngiltere’nin kuzeyinde bir kömür madeni satın almasına yardımcı olmuştu. Kömür işi çok kazançlı olduğu için Gideon geçenlerde bir maden ocağı daha almıştı. Ve Blackwell, bu kömür madenlerini ve hesaplarını idare eden kişiydi. Başka şekilde söylenmesi gerekirse onun iş ortağıydı.

Gideon kaşlarını çattı. “Hesap kitap mı konuşmak istiyormuş?”

Keys omuz silkti. “Sadece size söyleyebilirmiş.”

“Of, Tanrı aşkına,” dedi Gideon iç geçirerek. “Yine madenler hakkında konuşmak istiyordur. Aklına bir fikir geldi mi ağzına aldığı kemiği inatla bırakmayan bir köpeğe benziyor. Ona yeni evlendiğimi ve meşgul olduğumu söyle.”

“Nasıl isterseniz, efendim.”

“Başka bir şey var mı?”

“Gerisi ekselanslarının işleri. Neredeyse on dört gündür buralarda değildiniz, işler birikti.” Keys gözlerini kıstı. “*Hâlâ ekselanslarının işleriyle ilgileniyo muyuz? Artık yeğeniyle evlendiği-nize göre onun emrinden ayrıldığınızı sanıyodum.*”

Yaptıkları anlaşılmaya göre ihtiyar adam için sadece istediği o belirli görevi yerine getirmesi gerekiyordu. Yine de tedbiri elden bırakmaması lazımdı. Her an her şey olabiliirdi.

“Windemere’in işlerini takip etmeye devam etmek en iyisi.” Gideon yüzüne temiz su çarparak sabun kalıntılarını da temizledi, sonra bezle kurulandı. “Kahvaltı için Scratch’in çayevine gidelim. Detayları orada anlatırsın.”

“Bayan Greycourt ne olacak?” diye sordu Keys.

Gideon temiz pantolonunu üzerine geçirirken bir kaşını kaldırdı. “*Bayan Hawthorne* demek istedin sanırım.”

Keys yüzünü buruşturdu. “Dediğiniz gibi, efendim. Bayan Hawthorne.”

“Ne olmuş ona?”

“Şey...” Keys’in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “Ee, o uyanana kadar evde kalmak istemez misiniz? Sonuçta...” Kıpırmızı kesildi. “Dün düğün gecenizdi.”

Gideon yeni temizlenmiş gömleğine uzanırken birden duraksadı ve adamına baktı. “Vay canına Keys, böyle romantik bir ruhun olduğunu bilmiyordum.”

Keys ağzını açtı.

“Hayır,” dedi Gideon onun konuşmasını engelleyerek. “Bayan Hawthorne’un sessiz sakin bir güne ihtiyacı var. Ama Reggie’ye söyle, onu tüm dikkatiyle devamlı izlesin.”

Sesi gerektiğinden daha sertti. Bunu fark ettiğinde bir an durup düşündü.

Messalina'nın sabahki tatlı, yumuşak yüzü gözünün önüne geldi. Bir yanı evde kalma fikrine *sıcak* bakıyor gibiydi. Ama *hayır*. Bu düşünceyi kararlılıkla bir kenara itti. Messalina onun varlığını mutlulukla karşılamazdı. Bunu dün gece gayet açık bir şekilde dile getirmişti.

Zaten Gideon'un yapması gereken işler, hedefine ulaşmak için geçmesi gereken zorlu bir yol vardı. Messalina bile bu yoldan dönmesini sağlayamazdı.

Son kararını vererek uzanıp kapıyı açtı ve Pea'nin endişeli yüzüyle karşı karşıya geldi. Adamının yanında küçük bir de çocuk vardı. "Efendim, size söylemem gereken bir şey var."

Messalina çok erken uyanmıştı. Şöminede ateşin yanmamasına bakılırsa daha Bartlett bile gelmemişti. Battaniyenin altında tembelce bacaklarını gerip ayak parmaklarını aşağı yukarı oynattı.

Sonra birden hatırladı.

Olabildiğince sessiz bir şekilde yatakta döndü ama sonra buna gerek olmadığını gördü. Hawthorne'un tarafı boştu. Avcunu battaniyenin altına kaydırıp kontrol ettiğinde çarşafın soğuk olduğunu fark etti. Adamın dün gece burada uyuduğunun tek işareti, yastığın ortasının hafifçe çökmüş olmasıydı.

Messalina sesli bir nefes verdi.

Kocasıyla yüz yüze gelmek zorunda kalmadığı için mutluydu. Gerçi ona istenmediğini *söylemek* isterdi. Ne tuhaftı ki genç adamın onun azarlamalarından kaçması karşısında düş kırıklığına uğramıştı.

Ne yapacağını bilemeden etrafına bakındı. Çeyizinden payına düşeni alır almaz buradan gitmeyi planlıyordu ama o zamana kadar, bir ay boyunca ne yapacaktı? Evi daha yaşanabilir hale mi getirecekti? Arkadaşlarına mektup mu yazacaktı?

Bunlar hiç de tatmin edici şeyler değildi.

İçini çekti. Uykuya geri dönmek istedi ama artık tamamen aylmıştı. Ya Gideon odaya dönerse ne yapardı? Bu düşünceyle yataktan fırlayıp kendini korumak için sabahlığını aradı.

O sırada kapı açıldı ve Messalina'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Fakat odaya giren kişi, elinde bir tepsiyle Bartlett'ti. Tepside çaydanlıkla bir fincan, bir kâse şeker, bir süzgeç ve bir dilim tereyağlı ekmek vardı. "Ah, uyanmışsınız hanımım."

Kadın kalçasıyla kapıyı itip tepsiyi minik masaya koydu.

"Harikasın, Bartlett," dedi Messalina minnettarlıkla.

Oturup kendine çay doldurdu ama bir yudum alırken burnunu kırıştırmadan edemedi. Çay sadece saplardan yapılmış gibiydi fakat en azından sıcaktı.

"Sağ olun, hanımım," diyen Bartlett dikkatlice şöminenin önünde diz çöktü.

Messalina, korkunç çayı ağzına götürürken duraksadı. "Ne yapıyorsun sen öyle?"

"Şömineyi temizleyeceğim," dedi hizmetçi azimli bir edayla.

"Ama bu senin işin değil."

"Bugün benim işim." Bartlett tüm dinçliğiyle süpürmeye başladı. "Bu evde kat hizmetçisi yok."

"Hiç mi?" Messalina endişeyle kaşlarını çatı.

Bartlett başını iki yana salladı. "Sadece mutfakta çalışan genç bir hizmetçi var, hanımım. O da sizin odanıza gelemeyecek kadar çok korkuyor."

Yüce İsa. Messalina derhal birkaç hizmetçi tutmalıydı. Bartlett'in zaten yapacak bir sürü işi vardı.

"Ama aşçı var, değil mi?" Messalina elindeki ekmeği gösterdi.

“Evet, aşçımız var,” dedi Bartlett. “Fakat kâhya, temizlikçi ya da uşak yok. Korkarım ki evde yalnızca iskelet kadro bulunuyor.”

“Bu önemli bir sorun.” Messalina tiksiniç çayından bir yudum daha içmeye yeltendi ama bir bağırsış sesi yüzünden neredeyse fincanı düşürecek gibi oldu.

“Tanrım bizi koru,” diye çığlık attı Bartlett, Messalina’ya bakarak. Ses çok yüksekti ama ne dediği anlaşılmıyordu.

Messalina fincanını yavaşça masaya bıraktı. “Ne oluyor?”

Bir bağırsış daha kopup, bu sefer ardından bir de patırtı duyulunca hemen yerinden kalkıp kapıya gitti. Koridor boştu ama sağ taraftan ağlama sesi geldiğini duyabiliyordu. Eteklerini toplayıp o yöne doğru koşar adımlarla ilerledi çünkü ağlama sesi bir *çokuktan* geliyor gibiydi.

Koridorun sonlarına yakın bir kapının açık olduğunu görünce hızlıca içeri girdi.

Sonra kayarak durdu.

Hawthorne, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan küçük bir oğlanın tepesinden dev gibi dikiliyordu. Çocuk sekiz yaşından büyük olamazdı.

“Tanrı aşkına, ne yapıyorsun sen?” diye sordu Messalina.

Hawthorne başını kaldırıp ona baktı. Gözleri öyle büyük bir hiddetle kısılmıştı ki Messalina neredeyse ürkerek geri adım atıyordu. “Seni alakadar etmez.”

Messalina tokat yemiş gibi irkildi. Sonra çocuğa bir bakış attı. Kızarmış yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve incecik omuzları çöküktü. Açık kahverengi saçları kulaklarının hizasında bukle halinde almıştı. Eski püskü bir pantolon, ayaklarına fazla büyük gelmiş ayakkabılar ve bir zamanlar muhtemelen beyaz olan bir gömlek giymişti.

Acınası görünüyordu.

Messalina içinin ölçsüz bir öfkeyle dolduğunu hissetti. “Çocuklara zorbalık ediyorsan beni gayet alakadar eder.”

“Hayır, etmez.” Hawthorne mesele çözülmüş gibi ona sırtını döndü. “Sam, dersini aldın mı?”

O anda Messalina, odada başkalarının da olduğunu fark etti. Gideon’un adamı Keys, şahin gibi gözlerle bir köşede dikiliyordu. Başka bir genç oğlan da sıkkın bir şekilde duvara yaslanmıştı. Bartlett ise hemen arkasındaydı, peşinden gelmiş olmalıydı.

“E-evet efendim,” diye fısıldadı Sam. Sonra omuzlarını dikleştirdi. “Bi daha asla yapmıcam.”

Sert bakışlarını bozmadan, “Ne yapmayacaksın?” diye sordu Hawthorne.

Sam yutkundu. “Sizden bi şey çalmıcam efendim.”

“Sadece benden mi?” diye hırladı Hawthorne. “Bu yeterli değil.”

Messalina kaşlarını çattı. “*Hawthorne.*”

Kimse ona kulak asmadı.

“Hiç kimseden,” dedi Sam hemen, panik dolu bir sesle. “Hiç kimseden asla bi şey çalmıcam!”

“Yemin et,” dedi Gideon.

“Yemin ederim!” dedi Sam. “Annemin... *Annemin* üstüne yemin ederim.”

“Annen öldü,” dedi duvara yaslanmış çocuk, harfleri uzatarak.

Sam hiçkırkırdı. “Annemin mezarı üstüne demek istedim.”

Messalina’nın yüreği burkuldu. Böyle bir şeyi duyup da hislenmeyecek insan olur muydu?

Fakat Hawthorne, yüzündeki gümüşü yaranın daha da *kor-kunç* hale getirdiği sert ifadesiyle çocuğun başında dikilmeye devam ediyordu. “Hayatın üstüne yemin et. Eğer bir daha benden bir şey çaldığını görürsem hayatın tehlikeye girecek.”

“Hayatım üstüne yemin ederim,” diye fısıldadı Sam.

Messalina dehşet içindeydi. Nasıl bir adam, *minik* bir çocuğu ölümle tehdit ederdi?

Gideon diğ er gence döndü. “Onu gözümün önünden çek, Pea. Evimden de at.”

“Peki efendim.” Pea duvardan ayrılarak. “Gel hadi,” deyip hâlâ ağlayan Sam’i kabaca çekiştirerek odadan çıkardı.

Messalina kendini daha fazla tutamayacaktı. “Hayatımda hiç böyle iğrenç bir sahneye şahit olmamıştım.”

Gideon duraksar gibi oldu, sonra çenesiyle Keys’e işaret verdi. Çocuk başını sallayarak Bartlett’i de aldı ve odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattı.

Karı koca yalnız kalmışlardı.

“Sen, karıcığım, muhafaza edilmiş birisin.”

“O da ne demek oluyor?”

Hawthorne sonunda dönüp onun yüzüne baktı. Kara bakışları hâlâ öfkeyle yanıyordu. “Bir asilzadesin.”

Bu pek de... İncitici değildi. “Sen de bir sokak köpeğisin.”

Gideon tamamen hareketsiz kaldı. Gözleri günah kadar siyahtı. “Bana böyle seslenen adamlar şimdi hayatta değil.”

Messalina bir an için donakaldı. Bir kurtla karşı karşıya gelmiş kuzu gibiydi.

Titrek bir nefes aldı. Bu adamın ruh hali nasıl da hızlı değişiyordu. Nasıl da tehlikeliydi.

Ama Messalina ondan korkmayacaktı. “O halde,” dedi sesinin titrememesi için çabalayarak. “İyi ki kadınım.”

Dudağının bir köşesi kıvrılan Hawthorne, odadaki masanın üzerinde duran kâğıtları karıştırmaya başladı.

Tek kelime daha etmeden onunla konuşmayı sonlandırmıştı.

Ama Messalina böyle kolayca bir kenara atılabilecek aciz bir velet değildi.

Dudaklarını büzdü. “Çocuk senden ne çaldı?”

“Pirinç mumluk.”

“Onu ölümle tehdit edip evinden kovman için bu yeterli mi?” diye sordu Messalina duyduklarına inanamayarak.

“Sam bir suç işledi,” dedi Hawthorne sıkılı dişlerinin arasından.

“O daha küçücük bir çocuk!”

“Meseleyi bilmiyorsun,” dedi Gideon, Messalina’nın kanını donduracak kadar yumuşak bir sesle. “Konu kapandı zaten.”

“Hayır, kapanmadı. Bir çocuğa karşı bu kadar gaddar olabilen bir adamla yaşamayacağım.”

“Benimle yaşamayacak mısınız?” Gideon sonunda başını kaldırdı. Yüzü kararıştı. “Ama bir söz verdiniz, madam. Benimle mücadele etmeyi gerçekten istiyor musunuz?”

Messalina derin bir nefes alarak kendini topladı. Bir ay. Bu adama yalnızca bir ay katlanması gerekiyordu. Sonra onu bırakıp gidecekti.

“Hayır ama davranışların...”

“Neyi niçin yaptığımı anlayamadığın için davranışlarımı ya da beni yargılamaya hakkın yok.” Kısılmış gözleriyle ona yaklaşırken etrafına hayvani bir sıcaklık yayıyordu. “Anlaşmamıza uyacak mısınız?”

Messalina nefes nefeseydi. Kalbi nefretle... ya da başka bir duyguyla gümbürdüyordu. “Senin hiçbir...”

“Messalina.” Gideon onun çenesini sertçe kavradı ve dudaklarını öpecekmiş gibi eğildi. “Sözünü tutacak mısınız?”

“Evet.” Messalina ondan korkmuyordu. *Korkmuyordu.*

Hawthorne’un parmaklarını çenesinden itti.

Bir süre öylece durdular. Genç adamın obsidiyen rengi gözlerinde alevler vardı. Messalina da hâlâ soluk soluğaydı.

Sonra Hawthorne uzanıp Messalina’nın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Dokunuşu yumuşaktı. “Teşekkür ederim.”

Messalina ona bakarken dudaklarının aralandığını hissetti.

Kocasını elini onun saçından çekti ve başını eğerek selam verdi. “Benim bir görüşmem var. Akşama seninle yemek yemek için döneceğim.”

Ardından ona son bir delici bakış attı ve kapıdan çıkıp gitti.

Üstündeki gerginlik yok olurken Messalina’nın omuzları çöktü. *Yüce İsa*. Bu akşam Hawthorne’la nasıl birlikte oturup yemek yiyecek, hiçbir şey olmamış gibi muhabbet edecekti?

Sonra aklına bir şey geldi: Bir ay sonra, Gideon’la muhabbet etmekten fazlasını yapmak durumunda kalacaktı.

Onunla birlikte olacaktı.

Gideon otuz dakika sonra Windemere Konağı’nın dış merdivenlerini tırmanıyordu.

Buraya doğru yürürken Messalina’nın şok ve tiksintiyle dolu yüzü gözünün önünden gitmemişti. Canını sıkınamalıydı aslında. Daha önce kimsenin kendine iyi gözle bakmasını istememişti. Başkalarına asla *ihtiyaç duymamıştı*. Kendi zekâsı ve kurnazlığı dışında hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Yine de... Messalina’nın yüz ifadesi canını sıkıyordu.

Başını iki yana sallayarak kapıyı çaldı. Bir dakika sonra Johnson adındaki kâhya kapıyı açtı. Düğün günü şahitlerden biri olan adam onu kapıda görünce şöyle bir süzdü. Gideon kendine engel olamayıp neşeyle gülümsedi. Kâhyanın ne düşündüğünü biliyordu çünkü. Dükün emrinde çalışmaya başladığından beri bu eve hep hizmetkâr kapısından girmişti.

Ama Johnson, bir aristokrat kâhyasına yakışacak terbiyesini takınıp kenara çekildi.

Gideon şapkasını hizmetkârlardan birine verip kâhyanın peşinden üst kata çıktı ve dar koridorda ilerledi.

Johnson bir kapıyı tıklatıp açtı. “Bay Hawthorne geldi, ek-selansları.”

Windemere tütsülenmiş balık, jambon ve yumurtayla dolu tabağından kafasını kaldırıp bıçağını salladı. “Bizi yalnız bırak.”

Kâhya sessizce kapıyı kapattı.

Yaşlı dük arkasına yaslandı. “Beni oyuna getirdiğini düşünüyorsun, değil mi? Yeğenimi kaçıracak yanı.”

Gideon gözünü bile kırpmadı. “Hayır ekselansları. Karım yeni evini görmek için sabırsızlanıyordu. Onun heyecanı yüzünden size veda etmeyi unutmuşuz, kusura bakmayın.”

Dük huysuzca homurdandı ve tabağındaki balığı yemeye girişti.

Gideon hayatında kaç defa dükün karşısında böyle dikildiğini, onun yemeğini mideye indirmesini izleyerek emrini beklediğini düşündü. Yüz defa mı? İki yüz mü?

Herhangi bir insanın katlanamayacağı kadar çok defa.

“Eee?” diye havladı dük sonunda, konuyu açması gereken kişi o değilmiş gibi...

“Anlaşmamızı konuşmak istemiştım.”

“Çeyizi bir an önce ele geçirmek istiyorsun, değil mi?”

Tabii ki istiyordu. Sosyeteğe girebilmek için o paraya ihtiyacı vardı. Kısaca onayladı.

Dük balığın kalanını yemeye koyuldu.

Gideon sabırsızlık göstermemeye çalışıyordu. Çünkü gösterirse yaşlı adama istediğini vermiş olurdu.

Windemere sonunda kalkıp duvar dibindeki uzun bir masaya gitti ve saatinin takılı olduğı zincirden bir anahtar çıkarıp masanın kilidini açtı. İçinden resmi bir evrak çıktı. “Paranın yarısını ayrı bir hesaba yatırdım. İş bitirdiğinde çeyizin kalanını da o hesaba yatırıp sana vereceğim. O güne dek tüm para bende kalacak.”

Kâğıdı kahvaltı yaptığı masanın üstüne koydu.

Gideon kâğıdı aldı ama okumaya zahmet etmedi. Bu beklemediği bir şey olmasa da yine de öfkelenmişti.

Gözlerini kısarak ihtiyara baktı. “O zamana kadar neyle geçineceğim? Yeğeninize nasıl bakacağım?”

Dük kahvaltı masasındaki yerine oturup ellerini göbeğinde kavuşturdu. “Birikmiş paran olduğunu biliyorum. Onunla güzelce geçinip gidersin.”

Bu doğrudu ama Gideon hâlâ mutlu değildi. Çünkü dük, çeyizin bir kısmını evlendiği gün ona vereceğini ima etmişti.

Gideon da bir ay sonra Messalina’ya parasını teslim etmeye söz vermişti. O halde o günden önce dükün emrini yerine getirmeliydi.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Yapmamı istediğiniz şey nedir, ekselansları?”

Dükün yüzüne yerleşen sırtış rahatsız ediciydi. “Vârisim Julian Greycourt’u öldürmeni istiyorum.”

Bölüm Dört

*Bakırcı ışığı takip ederek ilerleyince
kendini yabani kekiklerle kaplı
küçük bir çayırda bulmuş.
Çayırın tam ortasında bir kulübe varmış.
Duvarları hanımeli ve gülden,
çatısı menekşelerle çuha çiçeklerinden
yapılmış bir kulübeymiş bu.
Önündeyse kilden bir pipo tütüren,
kocaman bir kızıl tilki oturuyormuş...*

–Bet ile Tilki'den

Messalina o gün öğleden sonra, Whispers'ın mağara misali kütüphanesine gitti ve içeri girdiği anda hissettiği dehşeti yüzüne yansıtmamaya çalıştı.

Duvarların önüne dizilmiş güzel meşe kitaplıklar tavana kadar uzanıyordu. Fakat hepsi de tamamen boştu. “İçinde *kitap* olmayan kütüphaneye kütüphane *denir* mi?”

Onlara evi gezdiren Reggie omuz silkti. “Efendim pek fazla kitap okumaz.”

“Tabii ki okumaz,” dedi Messalina. “Adam hem kültürsüz hem de çocuklara zorbalık ediyor.”

Reggie, gür kaşları ve kalın dudakları olan dev gibi bir adamdı. Fakat bu ürkütücü görünüşüne rağmen oldukça neşeli biriydi. Gerçi şu anda geniş alnı kırıkmış durumdaydı. “Af buyur, hanımım?”

Bartlett, evde yapılması gerekenleri yazdığı küçük not defterinden başını kaldırdı. “Bay Hawthorne bu sabah küçük bir öğlana ders veriyordu. Adı Sam’di sanırım.”

Reggie’nin şaşkın ifadesi silindi. “Aa evet. Sam, Pea’nin çetesinden. Efendim neden çocuğa kızıyordu?”

“Hırsızlık yüzünden,” dedi Bartlett.

Dev adam yüzünü buruşturdu. “İş hırsızlık olunca efendim çok katıdır.”

“Tabii öyledir.”

Messalina, Hawthorne’un nasıl biri olduğunu biliyordu zaten. Neden bu zalimliği karşısında afallamıştı ki? Kocasının vahşet düşkünü olmayacağını mı düşünmüştü gerçekten? Sonra sabah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığı anı hatırladı. Aynı adam nasıl dakikalar önce minik bir çocuğun ödünü patlatmış olabilirdi?

Sam’in, efendisi karşısında omuzlarını dikleştirmeye çalışması gözünün önünden gitmiyordu. Daha küçücük bir çocuktu ama nasıl da sert görünmeye çalışıyordu. Keşke Messalina ona bir şekilde yardımcı olabilseydi.

Ama hayır. Bu evden kaçma planına sadık kalması gerekiyordu.

Bartlett’e döndü. “Aldığın notlara bakayım.”

Hizmetçisi ona küçük defteri uzattı.

Messalina temiz el yazısını okuyormuş gibi gözlerini sayfada gezdirip başını onayladı.

“Çok güzel. Burada olmasını istediğim birkaç kitabı yazayım.” Kalem alıp sayfanın en sonuna, “Mektubu gönderebildin mi?” yazdı ve gülümseyerek defteri hizmetçisine verdi.

Kadın deftere şöyle bir bakıp kafasını salladı. “Çok iyi bir öneri, hanımım. Ben de bu öğleden sonra, en sevdiğiniz kitaplarından biri olan *Harlowe Konağı’nda Hüzün*’ü alması için bir çocuk gönderdim.”

“Öyle mi?” Messalina, uydurma kitap adı karşısında bir kashını kaldırdı.

“Evet,” dedi Bartlett kararlı bir şekilde.

Messalina gülümsedi. “Çocuğun dönüşünü dört gözle bekleyeceğim o halde. Fakat önce evi gezmeye devam etmek istiyorum.”

“Tamam hanımım,” dedi Reggie. “Bu taraftan...”

Onları merdivenin tepesindeki bir geçitten geçirdi ve oradaki koridorun sonunda bulunan bir başka odaya götürüp kapıyı gururla açtı. “Müzik odası,” dedi gururla.

Messalina odaya girip etrafına bakındı. Küçük odanın sakınleştirci lavanta rengi çok hoştu ama içeride sadece bir tanecik sandalye vardı.

Reggie’ye dönüp, “Neden buraya müzik odası deniyor?” diye sordu dikkatlice.

Adam bir an afallamış gibi göründü. “Çünkü burda müzik yapılıyor.”

“Fakat yine de...” Messalina elini sallayarak odada tek bir enstrüman olmadığını ima etmeye çalıştı. “Söyler misin, Bay Hawthorne ne zamandan beri bu evde yaşıyor?”

Cevap orada yazıyormuş gibi başını tavana doğru kaldıran Reggie’nin alnı bir kez daha kııştı. “Beş ay kadar oldu sanırsam. Tabii, doğru. Çünkü efendim burayı kendine borcu olan Lord Spinnet’ten aldı.” Mutlulukla gülümseyerek ona baktı. “Spinnet evden vazgeçmek istemedi ama sonra efendim onu tehdit edip hem burnunu kıracağını *hem de...*” Reggie birden ne dediğinin farkına varmış gibi sustu. “Şey... Efendim burada beş aydır yaşıyo, hanımım.”

Messalina burnunu kırıştırdı. “Öyledir tabii. Efendin istediğini elde etmek için sık sık şiddete mi başvurur?”

“Bazen. Dük için çalışırken ya da ona borçlu olanlardan parasını almak istediği zamanlarda,” dedi Reggie, başını yana yatırarak.

“Bay Hawthorne tefeci mi?” diye sordu Messalina mümkün olduğu kadar kayıtsız bir sesle. Reggie’nin, Hawthorne’a sadık olduğu aşikârdı.

“Efendimin işinin *bi’ kısmı* bu,” dedi iri adam, onları alt kata götürürken. “Ama hepsi değil.”

Merakına engel olamayan Messalina, “Başka neler yapar?” diye sordu.

“Artık *düzgün* bi’ işi var,” dedi Reggie gururla. “Kaba kuvvet gerekirse işi başkalarına yaptırıyor.”

“Öyle mi?” Messalina nedense Hawthorne’un artık kaba kuvvet kullanmadığına inanamıyordu. “İşi nedir?”

“Kuzeyde bi’ iş,” dedi Reggie belirsizce. “Ne iş olduğunu bilmem ben.”

“Peki *sen*, kocam için ne iş yapıyorsun?”

İri adam yardımsever bir tavırla gülümsedi. “Efendim ne isterse.”

Messalina içini çekti. Reggie’den düzgün cevaplar alabileceğini sanmıyordu. “Her neyse, asıl konudan saptık. Evin durumuna bakıyorduk. Bana bütün odaları gösterdin mi?”

Reggie yüzünü buruşturup gözlerini kısıtı. “En üst kat kaldı, hizmetkârların odalarıyla çatının olduğu yer. Bir de en alt kattaki mutfakla ardiyeler var. Sanırım siz oralarla ilgilenmiyorsunuz.”

Messalina öyle olmasını dilerdi. Bartlett’e bir bakış attı.

Hizmetçi özür diler gibi bakıyordu. “Kendi gözlerinizle görmeniz daha iyi, hanımım.”

“O halde gidip görelim, sonra da düzgün bir yemek yiyelim,” diye mırıldandı. Öğle yemeğinde de yine tereyağlı ekmek yemiş ve iğrenç çaydan içmişti. “Pekâlâ, yolu gösterir misin Reggie?”

Evin arka tarafında, mutfağın bulunduğu yerdeki bir koridora girdiler. Messalina burada daha önce gördüğünü hatırlamadığı bir kapıyı fark edince kaşlarını çatı. “Yüce Tanrım, bu ev adeta bir labirent gibi. Bu oda ne için?”

Kapı tokmağına uzandı ama o anda, “Açma,” diyen bir erkek sesi duyarak durdu.

Sesin geldiği yöne döndüğünde Hawthorne’un şeytani bakışlarıyla karşılaştı ve onu görür görmez nabzının hızlandığını hissetti. Geçitten onlara duyurmadan nasıl geçmişti ki?

“O oda benim,” dedi kocası. “Girmene müsaade etmiyorum.”

Messalina onun haşın ses tonuyla incinerek gerildi. “Dileğin buysa öyle olsun.”

“Evet, bu,” dedi Hawthorne. Sonra çalışanı Reggie’ye sert bir bakış atınca iri adam bir hata yaparken yakalanmış gibi kıpırdandı. “Reggie’nin seni buraya getirmesine şaşırdım. Onun sana göz kulak olması gerekirdi, evi gezdirmesi değil.”

Reggie kıpırmızı kesildi. “Bir daha tekrarlanmıcak, efendim.”

“Tabii tekrarlanmayacak,” dedi Hawthorne. “Çekilebilirsin.” Ardından başıyla Bartlett’e işaret etti. “Sen de.”

Messalina not defterini elinde sıkıca tutup dudaklarını birbirine bastırarak iki hizmetkârın uzaklaşmasını bekledi. “Beni sonsuza dek kilit altında tutmayı mı planlıyorsun?”

Onun koluna girerken genç adamın çarpık kaşları kalktı. “Kilit altında tutmak mı? Neden bahsediyorsun?”

“Reggie’den beni korumasını istemişsin,” dedi Messalina tatlı bir sesle.

Hawthorne kafasını iki yana sallayarak onunla birlikte kordorda ilerlemeye başladı. “Reggie, senin Whispers’tan ayrılmanı engellemek için burada değil. Seni tehlikeden korumak için yanında sadece.”

Messalina, adamın onu ana merdivene götürmesine izin verdi. “Ne gibi bir tehlike?”

“Birinci sırada amcan var,” dedi genç adam, basamakları çıkarken.

Messalina ona hızlı bir bakış attığında üst dudağının kıvrıldığını gördü.

“Amcam beni evlendirip başından attı,” dedi yavaşça. “Başka ne yapabilir ki?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Hawthorne ciddiyetle. “Beni endişelendiren de bu. Sen artık *benim* karımsın. Saçının teline bile dokunmasına izin vermeyeceğim.”

“Onu sevmiyorsun,” dedi Messalina, kocasına şaşkınlıkla bakarak.

“On yıldan uzun süredir hizmetinde çalışıyorum.” Hawthorne ona alaycı bir bakış attı. “Onu sevdiğimi mi sanıyordun?”

“Şey, hayır,” dedi Messalina düşünerek. “Ama onun yanından ayrılmadın.”

Gideon merdivenin tepesinde duraksayıp ona neredeyse acımayla baktı. “Zengin ve güçlü insanların emrinden ayrılmak kolay değildir.”

Messalina kafasını kaldırdı. “Kendini güçlü görmüyor musun?”

Ona doğru bir adım atan kocasının yüzüne tehlikeli bir sırıtış yerleşmişti şimdi. “Ben de herhangi birini korkudan iştetebilirim, şüphen olmasın. Ama bu, amcanın *meclisi* kendi çıkarları doğrultusunda kullanmasıyla aynı şey sayılabilir mi?”

“Sayılamaz. Haklısın,” dedi Messalina dudağını bükerek.

Hawthorne haklı bulunmayı beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve siyah gözlerinde yoğun bakışlarla onu inceledi.

“Sakın unutma,” dedi sonra, yumuşak bir sesle. “Dükün nasıl bir gücü olursa olsun ben seni güvende tutacağım. Sen benim için... Önemlisin.”

Messalina'nın budala kalbi bir takla attı ve dudakları aralandı. Sonra kendini topladı. "*Param* senin için önemli yani."

"Hayır, sen önemlisin. Sen..." Parmak uçlarını onun çenesine değdirdi. Şeytani gözlerinin arası kafa karışıklığını gösterir gibi kırıkmıştı. "Gözlerimi senden alamıyorum. Cesaretin, gururun ve arzuların gözlerinden belli oluyor." Onu *kokluyormuş* gibi burun delikleri genişledi. "Gülüştün öyle içten ki. Gülümsemem de kalbinden geliyor. Ne kadar çabalarsam çabalayayım senden başka yöne bakamıyorum. Nereye baksam sen varsın."

Messalina nefes alamıyordu. Hawthorne bu sözcükleri benliğinin derinliklerinden çıkarıp önüne sunmuş gibiydi. Düşüncelerini kaybetmesine neden olmuştu. Bu adam çok tehlikeliydi. Tehlikeli ve *şeytani*.

Yine de onu çekiyordu.

"Yalan söylüyor *olmalısın*," diye fısıldadı Messalina çaresizce.

"Yalan değil."

Messalina, onun dudaklarını, şeytani kaşlarını ve lanet olasıca kara gözlerini görmemek için gözlerini yumdu. Fakat kısık ve pürüzlü sesini susturamazdı.

"*Messalina*."

"Hayır." Gözlerini açtı. "Bekleyeceğimize dair anlaşıştık."

"Eş olmak için evet," dedi genç adam. "Ama ben ondan söz etmiyorum." İçini çekti. "Haydi gel, akşam yemeğimizi yiyelim."

Messalina hemen onayladı. Şu anda aralarında bir masa olması en iyisiydi.

Kocası eğilerek ona selam verdi, sonra muhtemelen yemek odası olan yeri eliyle işaret etti. Odadaki şöminenin başında, üstünde çeşitli yemekler olan küçük bir masa vardı.

"Tüm bunlar nereden geldi?" diye sordu Messalina.

"Esrarengiz bir yerden," diye mırıldandı Hawthorne, oturması için sandalyesini çekerken. "*Mutfaktan*."

Eh, Messalina bu şakayı hak etmişti.

Sandalyesine oturduğunda kocasının varlığını hâlâ hissedebiliyordu. Bir an için onun nefesini ensesinde hissettiğine yemin edebilirdi. Kendini tutamayıp ürperdi.

Fakat genç adam çoktan onun soluna, yani masanın başına oturmuştu.

Messalina not defterini dikkatli bir şekilde masaya bıraktı. “Gerçekten aşçın var yani.”

“Hı hı.” Hawthorne turtalardan birini dilimledi. “Var.”

“Çok sıradan.”

“Öyle mi?” Kocasının bakışları iğneleyiciydi. “Senin için işe aldım.”

“Ah.” Yanaklarının kızardığını hissetti. “Ne zaman?”

“Seni buraya getirmek için kuzeye doğru yola çıkmadan önce,” dedi Hawthorne, doldurduğu tabağı onun önüne gürültüyle koyarken. Leziz görünümlü turta diliminden dumanlar yükseliyordu. “Karım olacağın gün için hazırlık yaptım.”

Messalina ürperdi. O, Hawthorne’un evlenmek için planlar yaptığından habersizce ev partisinde zaman geçirirken tüm bunların gerçekleşmesi... Rahatsız ediciydi.

Yutkunup farklı bir konuya geçti. “Aşçının yemek pişirebildiğinden şüphelenmeye başlamıştım.”

“Neden?” diye sordu kocası, kadehlere şarap doldururken.

“Çünkü sabahtan beri sadece tereyağlı ekmek yiyoruz.”

“Ne?” Genç adam kafasını kaldırıp kaşlarını çatmıştı.

Messalina, aşçının başını derde sokmak istemezdi.

“Ekmek, tereyağı ve biraz çay vardı,” dedi daha ihtiyatlı bir şekilde.

“Aşçıyla konuşurum,” dedi Hawthorne. Sonra gönülsüzce ekledi. “Ben onu işe almadan önce tavernada çalışıyordu. Daha önce bir leydi için kahvaltı ya da öğle yemeği hazırladığını sanmıyorum.”

“Niye düzgün eğitimli bir aşçı tutmadın? Bu, tavernada çalışmış birine iş tarif etmekten daha kolay olurdu,” dedi Messalina kaşlarını çatarak.

Hawthorne ona şarabını uzatırken yüzüne baktı. “Kolay olurdu, evet. Ama zaman tanınırsa taverna aşçısının da işi öğreneceğinden eminim. Ayrıca, cemiyetten tasdik görmüş bir aşçı tutmak daha pahalıya gelirdi.”

“Devasa çeyizim var ya,” dedi Messalina iğneleyici bir sesle.

Genç adam bir an tereddüt etti. Sonra, “Çeyizini, pahalı bir aşçı tutmaktan daha önemli şeylerde kullanacağım.”

Hawthorne, Londra sosyetesine girmek istiyor, diye düşündü Messalina. Fakat insanlardan davetiye almak için onları evine davet etmesi gerektiğini bilmiyor mu?

Gerçi nereden bilecekti? Hawthorne, hayatını aristokratların dibinde geçirmiş olabilirdi ama onlardan biri değildi. İnsanlarla bir araya gelip zaman geçirmemişti. Şimdiyse dilini bilmediği yabancı bir ülkeye adım atmaya çalışıyordu. Başka şeylerde oldukça kabiliyetli –ayrıca kibirli ve kendinden memnun– bir adamın böyle bir zayıf noktası olması ne tuhaftı.

Messalina, kocasının çatalını tabağındaki turta dilimine batırmasını izledi. Elleri güçlü ve becerikli, parmakları uzundu. İnsana, yaptığı her şeyde tecrübeli olduğunu gösterir gibiydi.

Birlikte yatağa girdiklerinde de tecrübesini konuşturacak mıydı acaba?

Keskin bir nefes alıp bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Hawthorne’un, aklına koyduğu her şeyi gerçekleştiren bir adam olduğu aşikârdı. Messalina gülümsemesini saklamak için şarap kadehini ağzına götürdü. Onun hakkında ne kadar yanıldığını fark ettiği anda burada olmayı isterdi doğrusu.

“Günün hoş geçmiştir diye düşünüyorum,” dedi kocası, ağzındaki lokmayı yutarken.

Şimdi mutlu karı kocayı mı oynayacaklardı? “Biraz sıkıcı olsa da yeterince hoştu.” Boş kütüphaneden söz etmeli miydi? Gerçi adam doğru düzgün bir aşçı tutmakla bile ilgilenmiyordu, muhtemelen kitap almanın da müsriflik olduğunu düşünürdü. “Senin günün nasıldı? Ne yaptın?”

“Amcanla gördüm,” dedi genç adam dümdüz bir sesle.

Messalina oynadıkları mutlu evlilik sahnesinin sarsıldığını hissetti.

“Ah,” dedi, sesindeki acı tonu saklayabildiği için gurur duyuyordu. “Onun için yapman gereken gizemli bir görev vardı.”

Hawthorne şarabından bir yudum alıp kadehin üstünden ona baktı. “Evet.”

“Ne olduğunu öğrenemedin mi?” diye sordu Messalina kafasını yana eğerek.

Karşısındaki siyah gözler, mum ışığında şeytanca parladı. “Merak çok tehlikeli bir şeydir.”

Gideon, Messalina’nın gerildiğini ve kendini kapatmaya başladığını fark ettiğinde içten içe lanetler okudu. Karısını baştan çıkarması gerekiyordu, tehditlerle korkutması değil.

Fakat onun, dükün verdiği gizemli görevin ne olduğunu öğrenmesi düşüncesi bile kanını donduruyordu. Çünkü Greycourt’u öldürdüğü için asla affedilmeyeceğini düşünüyordu. Evlilikleri sevgi temelli olmayabilirdi ama Messalina’nın ömür boyu kendinden nefret etmesini asla istemezdi.

Bu nedenle çok dikkatli davranmalı ve ağabeyini öldürme planını çoktan yaptığını Messalina’nın *asla* öğrenmeyeceğinden emin olmalıydı. Evet, planı hazırды. Pea ile çetesine, birkaç asilzadenin adını yazdığı bir liste vermiş, bu kişilerin uğrak yerlerini tespit etmelerini söylemişti. Gerçek amacı belli olmasın diye Julian Greycourt’un adını da bu listedeki isimlerin arasına sıkıştırmıştı.

Yapacaklarını düşününce dudağını memnuniyetsizlikle kıvrarak turtasının bir kısmını ezdi. “Eşyalarının geri kalanının toparlanıp buraya getirilmesini istedim.”

“Teşekkürler,” dedi Messalina, şüphe uyandırıcı bir tatlılıkla. “Peki, onları nereye koymamı bekliyorsun?”

Gideon bir kaşını kaldırdı. Karısının aklında yine ne vardı acaba? “Yatak odamıza koyarsın diye düşünüyordum.”

Messalina büyük bir derdi varmış gibi iç geçirdi. “İnsanların genelde şifonyerleri ve gardıropları olur. Whispers’taki odalarda tek tük mobilyalardan başka bir şey göremedim.” İçinde bulundukları odaya, buradaki tek mobilyalar olan masayla sandalyelere göz gezdirdi. “Kıyafetlerimi yere yığmamı istiyorsun sanıyorum.”

Gideon’un içindeki bir ses, sırf tepkisini görmek için bunu yapmasını söylemesini istedi ama daha mantıklı tarafı onu durdurdu. “Londra’daki çoğu insanın yalnızca bir takım giysisi var, biliyorsun değil mi?”

“Evet, biliyorum,” dedi genç kadın, yanakları kızarıırken. “Peki, benim kıyafetlerimi yırtıp atmam bu insanlara yardımcı olur mu?”

“Yırtıp atmanın bir faydası olmaz, hayır,” dedi Gideon dişlerini sıkarak. “Benim demek istediğim...”

“Ayrıca, *sen* artık Londra’daki çoğu insan gibi fakir değilsin.”

Gideon kadehini masaya bırakıp ona baktı. “Değilsem ne olmuş?”

Genç kadın çenesini kaldırdı. “Yani artık Whitechapel’de ya da her nerede doğduysan orada yaşamıyorsun ve...”

“St Giles,” diye araya girdi Gideon kaba bir sesle.

“St Giles mı? Söylentiler doğru mu yani?” Messalina’nın gözleri ilgiyle büyümüştü. Sanki Seven Dials yabancı diyarlardaki bir bölgeydi. “Bıçaklı dövüş müsabakalarına katıldığın da doğru mu?”

Bıçaklı dövüş müsabakası, kan ve ter içeren bir spor için oldukça saygın bir isimdi.

“Evet.” Gideon’un dudakları kıvrıldı. “Çıplak göğüsle dövüşürdüm. Bazen kadınlar maçlarımı seyretmeye gelirdi.”

“Hu,” dedi Messalina mağrur bir tavırla.

O kadar sevimli görünüyordu ki bu, Gideon için neredeyse katlanılamaz bir durumdu. “Nereye varmak istediğini açıklayacak mısın?”

“İnsanların –çoğunun– kıyafetleri, ayakkabıları hatta yiyecek bir şeyleri olmadığını *biliyorum*,” dedi genç kadın yavaşça. “Onlar için gerçekten üzgünüm. Fakat senin çalışanların var ve amcamla işinden kazandığın parayla bu...” Elini savurarak yemek odasını gösterdi. “... malikâneyi satın alabilmişsin. Hem artık benimle, daha doğrusu *çeyizimle* evlisin ve *zenginsin*.” Son kelimeyi, ona karşı bir puan kazandığını vurgulamak istercesine keyifle söylemişti.

Henüz çeyizini ele geçirememişti ama genç kadın bir konuda haklıydı.

Gideon gerçekten zengindi.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve karısının düzgünce taranmış siyah saçlarını, elbisesinin açık yakasından görünen bembeyaz göğsünü inceledi. Sonra bakışlarını güzel gri gözlerine çevirdi.

O da kafasını soru sorar gibi yana eğmişti.

“Çeyizin benim olabilir...” –yani bir süre sonra onun olacaktı– “... ama ben *seninle* evlendim. Yatağa *seninle* gireceğim, paranla değil.”

Yanakları yine pembeleşen Messalina bu sefer alt dudağını da ısırırdı. Ondan *hiç* beklenmeyecek şekilde biraz utangaç görünüyordu ama aynı zamanda fazlasıyla cezbediciydi.

Gideon sızlayan aletini gizlemek için kıpırdanırken *bir ay* diye hatırlattı kendine.

Genç kadın zavallı dudağını ısırmayı bırakıp, “Olabilir ama parayı harcayabilirsin,” dedi.

Gideon bakışlarını onun ıslanmış dudaklarından zorla ayırıp ne konuda konuştuklarını hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatı. “Ne?”

Messalina sabretmeye çalışıyormuş gibi içini çekti. “Hawthorne, sen odalarında mobilyaları, kütüphanesinde kitapları ve efendilerine hizmet edecek hizmetçileri olmayan bir evde yaşamaktan keyif alıyor olabilirsin ama ben almıyorum. Kız kardeşim bir süre sonra bizimle birlikte yaşamak için gelecek ama onun için yatağımız bile yok.”

Dikkatini toplayan Gideon sırtını dikleştirerek oturdu. “Pekâlâ. Lucretia için bir oda hazırlayabilirsin. Giysi koleksiyonunun için de eve ne gerekiyorsa alabilirsin.”

“Peki, boş kütüphane için kitap alabilir miyim?”

“Para israfı,” dedi Gideon başını iki yana sallayarak.

“Tabii ki öyle düşünürsün,” diye mırıldandı genç kadın bıyık altından.

Gideon derin bir nefes alıp verdi. “*Messalina*.”

Yüzüne bakarken karısının gözleri genişledi.

“Beni kızdırmak istemezsin,” diye devam etti Gideon yumuşak bir sesle. “Ben senin aristokrat sınıfındakiler gibi değilim. Nazik oynamam.”

“Kusura bakma.” Messalina boğazını temizledi. “Ne kadar para harcayabileceğimi bana söylersen yarın at arabasını hazırlatır ve...”

“Hayır,” dedi Gideon, durumdan keyif alarak. “Yarın yalnız başına alışverişe çıkmayacaksın.”

Genç kadının gözleri kısıldı. “Bartlett de benimle gelecek tabii ki.”

“İstersen gelsin tabii. Ama bence lüzumu yok.” Turtasından bir lokma alıp gülmemeye çalışarak karısını izledi. “Seninle ben geleceğim.”

“Alışveriş gezime zorla dahil olacaksın yani,” dedi Messalina, ifadesiz bir sesle.

“Kocasına *düşkün* bir kadın, onun hakkında konuşurken ‘zorla dahil olmak’ gibi ifadeler kullanır mı?” diye sordu Gideon düşünceli bir şekilde kafasını yana eğerek.

“*Halinden hoşnut* ifadesinde anlaştık sanıyordum,” diye cevabı yaptırdı karısı.

Gideon dudağının bir köşesinin kıvrıldığını hissetti. “*Halinden hoşnut* eşime, alışveriş gezisinde eşlik etmekten memnuniyet duyacağım diyeyim o halde.” Sonra sesini alçaltarak devam etti. “Dışarıdayken anlaşmamızın maddelerini unutmamamı umuyorum.”

Messalina limon yemiş gibi görünüyordu. “Elbette.”

Gideon turtadan bir dilim daha aldı. “Bu konuya değinmişken, yarın akşam için tiyatro bileti aldığımı sana bildirmek isterim.”

Genç kadının ilgisini çekmeyi başarmıştı işte.

“Hangi oyun?” diye sordu Messalina öne eğilerek.

“Hiçbir fikrim yok.”

Duyduğuna inanamıyormuş gibi görünen Messalina’nın dudakları aralandı.

Doğal olarak Gideon’un bakışları onun ıslak, sıcak ve *davet-kâr* ağzına kaydı.

“Tiyatro bileti aldın ama hangi oyunu izleyeceğini öğrenme zahmetine girmedin mi?” diye sordu genç kadın, onun şehvetli düşüncelerini bölerek.

“İzleyeceğimizi,” dedi Gideon, eke vurgu yaparak.

Messalina, bu önemli değil, der gibi sabırsızca elini salladı. “Evet, evet.”

“Hangi oyun olduğu önemli değil. Zaten sırf aristokratlar bizi görsün diye tiyatroya gideceğiz. Sizinkiler böyle yapmıyor mu?”

Bizimkiler, dedi Messalina sesini çıkarmadan sadece ağzını oynatarak. Sonra, “Sanırım çoğu insan böyle yapıyor,” dedi dudaklarını büzerek. “Sosyeteye bu şekilde mi girmek istiyorsun?”

“*Sosyete*ye girmekten daha fazlasını yapmayı arzuluyorum.” Sosyete derken sesi küçümseyiciydi. “Onların beni kendilerine denk görmelerini sağlamaya, dükler ve prenslerle dost olmaya ve tabii ki işime yatırım yapacak zengin aristokratlar bulmaya niyetliyim.”

“Ama...” Messalina ona sirkte numara yapan bir köpekmiş gibi bakıyordu.

Gideon şarabını bitirip kadehini sertçe masaya koydu. “İşte *bu yüzden* birlikte tiyatroya gideceğiz.”

“Öyle olsun.” Genç kadın birkaç saniye boyunca kaşları çatık halde oturdu. Sonra kafasını iki yana sallayıp birden masadan kalktı. “Çok yorgunum. Senin için sorun olmazsa yatağa geçmek istiyorum.”

Gideon yarısı dolu tabağına imalı bir şekilde baktı. “Yemeğimi bitirmedim.”

Karısının dikkat dağıtıcı dudakları büküldü. “Ben bitirdim.”

“Haydi ama. Kal.”

“Niçin kalayım?” dedi genç kadın kaşlarını yine çatarak.

Gideon içini çekti. Dünyadaki en tartışmacı kadın kendi karısı olabilirdi. “Sana sürpriz yapmak istemiştım ama beni erken davranmaya mecbur ediyorsun.” Kapalı kapıya bakarak yüksek sesle bağırdı.

“Sam!”

Kapı açıldı ve Sam, kollarında bir köpek yavrusuyla içeri girdi.

Messalina yerine oturuverdi.

“Bu ne?” dedi bir küçük çocuğa, bir de küçük köpeğe bakarak. Gözleri kocaman açılmıştı.

Gideon kalkıp onun yanına gitti ve eliyle işaret ederek Sam'i çağırırdı.

"Bu," dedi kıvranan hayvanı çocuğun kollarından alıp Messalina'nın kucağına bırakarak. "Bir köpek yavrusu. Senin için."

Messalina kucağındaki köpeğe bakakalmıştı. Bu minik, besili yavru bir İtalyan tazısına benziyordu. Burnunun tam ortasındaki beyaz çizgi ve beyaz boynuyla göbeği dışında tüyleri tamamen griydi. Fakat yetişkin bir tazının zarif vücuduna ve tavrına sahip değildi henüz. Üçgen kulakları kafasına göre fazla büyüktü ve düğme gözleri mahzun bakıyordu.

Köpek inledi.

Messalina kalbini katılaştırıp Hawthorne'un onu inceleyen gözlerine baktı. Bunun adama karşı yumuşaması için planlanmış bir şey olduğundan emindi. "Bir köpek yavrusuyla sevgimi satın almayı mı umuyorsun?"

"Onu seveceğini düşündüm sadece." Kocasının şehvet uyanıran ağzının köşesi seğirdi. "Ayrıca senin bir köpek kazanılamayacak kadar zeki olduğunu biliyorum."

"Doğru." Messalina hayvanın ipeğimsi kürküne, acınası bir şekilde sallanan kuyruğuna ve hüznü gözlerine bakmamaya çalışarak onu Sam'e uzattı.

Sam, gözlerinde hayal kırıklığıyla bakıyordu. "Onu istemiye musunuz hanfendi?"

Şimdi ona bakan iki çift hüznü, kahverengi göz vardı.

"Hayır," dedi Messalina kısaca, isteği bu olmasa da.

"Ama hanımım..."

"Bayan Hawthorne'a karşı çıkmamalısın," diye araya girdi Gideon.

Sam yılgın görünüyordu. "O zaman onu göndercek miyiz efendim?" dedi yavruya sarılarak.

“Korkarım ki evet,” dedi Hawthorne ciddi bir şekilde. “Bayan Hawthorne verdiği kararlardan pek dönmez.”

Messalina’nın yüreği burkuldu. Köpekleri de... Küçük çocukları da severdi aslında.

“Şey...” Boğazını temizledi. “Sanırım bir süre onu burada tutabiliriz. Sadece kısa bir süre. Duruma bakmak için.”

Sam ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı.

Bu kalbini öyle ısıtmıştı ki Messalina da ona gülümsemeden edemedi. “Benim için ona bakabilir misin Sam? En azından ben onu yanımda tutup tutmayacağıma karar verene dek?”

“Tabii hanımım!” diye bağırdı küçük çocuk. Sonra kocaman açılmış gözlerini Hawthorne’a çevirdi. “Bakabilir miyim efendim?”

“Evet. *Gayretli* olacaksan bakabilirsin,” dedi Hawthorne. Ardından elini sallayarak çocuğu odadan gönderdi.

Messalina hemen ona döndü. “Bu köpeği nereden buldun?”

Kocasını kaşlarını kaldırdı. “Düğün günümüzde, Reg’e senin için uygun bir köpek yavrusu bulmasını söylemiştim. Bir leydinin begeneceği türde bir köpek yani.”

“Düşünceli bir davranış,” dedi Messalina kısıp sesle.

“Bu bir iltifat mıydı Bayan Hawthorne?” Gideon ona sırtıarak bakıyordu.

İçten gelen gülümsemesi fazlasıyla çarpıcıydı.

Neyse ki tebessümlerinin çoğu gerçek olmuyordu.

Kendini tutamadan, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Messalina. Hawthorne kafasını yana eğmiş, onu izliyordu. “Açık olmak gerekirse ben iltifatlara inanmam. Bana hakaretler yağdırırken çok dürüstsün. Öfken yüzünü aydınlatıyor, yanakların kızarıyor ve gözlerinden alev fışkırıyor. O zaman kendimi... *Kışkırtılmış* hissediyorum.”

“Öyle mi?” dedi Messalina güçlükle soluk alarak. “Fakat ben seni kışkırtmak niyetinde değilim, buna teminat verebilirim.

Gerçi kadınların niyeti ne olursa olsun akılsızca heyecanlara kapılmakta erkeklerin üstüne yoktur.”

“Akılsızca mı?” Kocas1 başparmağını alt dudağına bastırdı. Messalina gözlerini onun ağzından ayırmakta zorlanıyordu. “Hayır. Benim aklım –ve tabii hayal gücüm– gayet düzgün çalışıyor.”

“O zaman belki de aklını ve hayal gücünü biraz istirahate zorlamalısın,” diye cevap verdi Messalina kabaca. “Gözüme fazla yorgun göründüler.”

Hawthorne’un dudakları yine kıvrıldı ama bu sefer yüzü gizemliydi. Fakat çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. “Çok şükür ki sana çiçek, tatlı veya mücevher armağan etmedim. Bu zekâya öyle armağanlar yaraşmazdı.”

“Köpek yavrusu yaraşır mı?” dedi Messalina. “Bence onu da beyhude armağanlar listene eklemelisin.”

“Hayır,” dedi genç adam yumuşak bir sesle. “O yavruya gözlerinde nasıl coşkuyla baktığını gördüm.”

Kızardığını hisseden Messalina dudağını ısırđı. Neden böyle bir şey demişti ki? “Ben... ben...”

Hawthorne masaya doğru eğilip alçak sesle konuştu.

“Gözlerine bu bakışları yerleştirmek için Sibirya’nın uçsuz bucaksız ormanlarına bile gidebilirim.”

Messalina ona bakakalmıştı. Nabzı kulaklarında atıyordu sanki. Hawthorne’un onunla oynadığını, bu adama güven olma-yacağını biliyordu ama sözcükleri...

Kalbini ondan nasıl koruyacaktı?

“Messalina,” diye fısıldadı genç adam, boğuk bir sesle.

Ona bakmaktan kaçınarak derin bir nefes aldı Messalina. “Ben... ben artık dinlenmeye çekileyim.”

Sandalyesini neredeyse devirecek kadar güçlü iterek masadan kalktı ve kapıya gitti.

Hawthorne'un, arkasından, "Korkak," diye mırıldandığını duydu ama tepki vermemek için elinden geleni yaptı.

Bu korkunç, kurnaz adam onu deli edecekti! Tenini alevlendirmesi, aklındaki tüm düşünceleri yok etmesi artık endişe verici olmaya başlamıştı. Onun sadece parasıyla ilgilendiğini *biliyordu* ama ağzından böyle romantik şeyler çıktığında başka bir şey hatırlamaz oluyordu. Ve gülümsediğinde... O çekici, şehvet uyandırıcı, çarpık dudaklar kıvrıldığında ve gamzesi ortaya çıktığında Messalina nineler gibi titremeye başlıyordu.

İçinde korkunç bir dürtü belirliyor, Hawthorne'a gülümsemesini söylüyordu. Hatta kendini bırakıp kahkaha atmasını...

Hayır. Böyle yaparsa teslim bayrağını çekmiş olurdu. Hem mektubu yakında Freya'ya ulaşacaktı ve...

Messalina merdivenin en son basamağına adım atıyordu ki birden durdu. Not defteri! Onu yemek masasında unutmuştu. İçinde Bartlett'e yazdığı soru hâlâ duruyordu. Hawthorne onu görmemeliydi.

Hemen dönüp merdivenden indi. Koridorda hızlıca ama sessizce ilerleyip yemek odasının kapalı kapısında durdu. Ya kocası çoktan defteri aldıysa ne yapacaktı? Derin bir nefes alıp başını dik tutarak kapıyı açtı. Hawthorne'un korkunç cazibesıyla yüzleşmeye hazırды.

Fakat oda boştu ve küçük defter hâlâ masada duruyordu. Messalina rahat bir nefes verip masadan aldı ve odadan çıkmak için döndü ama tam o anda kocasının sesini duydu.

Bir an için karşısına çıkacak diye korktu ama sonra adamın sesinin koridordan değil de şöminenin diğer tarafındaki hizmetkâr parasının ardından geldiğini fark etti.

Tereddüde düştü. Hemen yemek odasından çıkıp gitmesi gerekiyordu aslında. Ama bunun yerine parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi. Kapının tamamen kapalı olmadığını görünce de gözünü minik aralığa dayadı.

Hawthorne, Sam'le göz hizasına gelebilmek için tek dizinin üstüne çökmüştü. Oğlansa karşısında baston yutmuş gibi duruyordu. İkisinin arasında da yerleri koklayarak dolanan yavru köpek vardı.

“... kötü bir şey yemediğinden emin ol,” diyordu Hawthorne ciddi bir sesle. “Öğle yemeğiyle akşam yemeği arasında günde en az iki kez bahçeye çıkarmayı unutma. Anladın mı?”

“Evet efendim,” dedi çocuk ciddiyetle.

“Güzel.” Hawthorne elini onun omzuna koydu. “Sana güveniyorum.”

Oğlan başını sallayıp eğilerek yavru köpeği kucağına aldı. Köpek de hemen onun çenesini yaladı. “Ona iyi bakacağım.”

“Mutlaka,” dedi Hawthorne ayağa kalkarken. “Artık gidebilirsin.”

Messalina panikle geri çekildi ve parmak uçlarında koşarak odadan çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Kocasının yemek odasına geri dönüp dönmeyeceğine bakmak için beklemeden uçarak üst kata, odasına gitti.

Kapıyı kapatıp arkasına yaslanırken kalbinin göğsüne tüm gücüyle çarptığını hissetti. Hawthorne gün geçtikçe kafasını daha da karıştırıyordu. Daha bu sabah Sam'i azarladığını duyunca onun bir canavar olduğunu, çocukcağızı köşkten kovduğunu düşünmüştü. Bu akşamsa ona baba şefkatiyle yaklaşmasına şahit olmuştu. Hangi tarafı gerçektir? Her ikisi de mi?

Messalina vahşi bir serseriye katlanabilirdi.

Ama Gideon'un küçük çocuğa öyle merhametli davranması kalbi için herhangi bir hediyeden, çiçekten ya da mücevherden daha tahrip ediciydi.

Onu mahvedebilirdi.

Bölüm Beş

*“Tilki Efendi,” demiş bakırcı büyük bir saygıyla.
Zira karşısındakinin alelade bir tilki olmadığı belliymiş.
“Ne yazık ki kayboldum bu ormanda.
Çıkış yolunu gösterir misin bana?”
Tilki ağzındaki pipoyu çıkarıp
dumandan bir halka üflemiş.
“Tabii yardım edebilirim, kayıp bakırcı.
Fakat asıl soru şu: Neden yardım edeyim ki?”*

–Bet ile Tilki’den

Messalina ertesi sabah at arabasında otururken gizlice kocasını inceliyordu.

Genç adam karşısındaki sedire yayılarak oturmuş, dikkat dağıtıcı uzun parmaklarıyla portakal soyuyordu. Messalina’nın bildiği kadarıyla ne kahvaltı etmiş ne de öğle yemeği yemişti. Zaten sabah yine o kalkmadan uyanıp esrarengiz işlerine koşmuştu.

Gerçi Messalina kalkmamış olsa da bu sefer o gitmeden önce uyanmıştı. Kolunun altında bir hareketlenme hissetmiş, ayıldık-tan sonra da gece uyurken adama sarıldığını fark ederek dona-

kalmıştı. Tam bir korkak olduğu için gözlerini açmamış, uyuyormuş gibi yapmıştı.

En kötüsü de şuydu ki öyle sarmaş dolaş yatmak çok *hoşuna gitmişti*. Hawthorne sıcacıktı ve Messalina, parmaklarının altında merak uyandırıcı tüyler hissetmişti. Gözleri kapalı olduğu için kolundaki tüylere mi yoksa göğsündekilere mi dokunduğunu bilemiyordu. Ve kokusu... Ne olduğunu tam olarak tanımlayamasa da güzel koktuğunu söyleyebilirdi. Kendini *güvende* ve mahmur hissetmesine neden olan bir kokuydu bu.

Hawthorne'un fırsattan istifade edeceğini, uykusunda onu okşayacağını ya da bir yerlerine dokunacağını düşünmüştü aslında.

Ama adam ikisini de yapmamıştı.

Bunun yerine sessizce kolunun –ve dizinin, Tanrı aşkına!– altından çıkarak odalarından ayrılmıştı.

Hareketlerine bakılırsa onu uyandırmak istemiyormuş gibiydi.

Onu umursuyormuş gibi.

Messalina kaşlarını çattı. Hawthorne maaşlı bir zorbaydı. Soğuk, küçümseyici ve duygusuz bir adamdı. Dünyada kendinden başka kimseyi *önemsemezdi*.

Ama... Messalina hâlâ buna inanıyor muydu? Dün gece Samè karşı duygusuz olmadığını kendi gözleriyle görmüştü sonuçta.

Kocası kalpsiz biri değildi.

Eğer Hawthorne insafsız ve kötü bir adam *değilse* o halde Messalina başından beri onun hakkında yanlış düşünüyordu. Bu da aklına şu soruyu getirmişti: Onun hakkında başka hangi yanlış fikirlere kapılmıştı?

Hawthorne düşüncelerini duymuş gibi ona baktı ve dudağının bir köşesini kıvrıdı. "Portakal?"

Uzattığı portakal dilimi sulu ve çok leziz görünüyordu ama Messalina dudaklarını büzüp kafasını iki yana salladı. "Hayır, sağ ol."

“İstemiyor musun?” Hawthorne bu cevabı komik bulmuş gibiydi. Portakalı kendi ağzına götürüp etrafa sıçratarak ısırdı. Sonra parmaklarından akan suları yalayıp dilimin kalanını da yedi. “Çok güzelmiş.”

Messalina’nın ağzı sulanmıştı –sebebi portakal mıydı yoksa daha karanlık bir şey miydi bilmiyordu– ama bakışlarını imalı bir şekilde başka tarafa çevirdi.

Genç adam kıkırdadı. Midesinde kelekler uçuşmasına neden olan bu ses karşısında Messalina kendini tutamayıp tekrar ona baktı.

Gideon da siyah gözlerini onunkilere çevirdi. “Parmaklarımdan meyveye zehir geçmiyor, endişe etme.”

“Emin misin?” dedi Messalina çenesini dikerek.

Kocası bu sefer kahkaha attı. “Eğer yiyecekler sıradan insanların dokunuşuyla zehirlenebilseydi şu anda Londra sosyetesinin çoğu hasta yataklarında yatıyor olurdu. Yediğin içtiğin her şeyi avam tabakasından insanlar hazırlıyor.”

Messalina kaşlarını çatı. Demek istediği bu değildi. Toplumdaki sınıfını değil, *onu* iğnelemek için öyle söylemişti.

Gerçi bunun şu anda bir önemi yoktu. Onu böyle sözlerle küçümsemesi hepten yanlıştı. Nihayetinde adamdan değil, *davranışlarından* tiksiniyordu.

Hem onun nasıl biri olduğunu tam olarak bilmediğinin de henüz farkına varmıştı.

Bu yüzden kendine daha fazla engel olmayıp elini uzattı. “Öyle olsun.”

Hawthorne bir an hareketsiz kaldı, şeytani kaşlarını kaldırdı, sonra ona bir dilim portakal uzattı. Bu esnada parmaklarını onun avcuna sürtmeyi ihmal etmemişti.

Messalina nefesini dengede tutmakta zorlanıyordu ama meyveden bir ısırık aldı. Hawthorne haklıydı. Portakal çok lezizdi ve

asitli tadı hislerini uyarmıştı. Dayanamayarak zevkle gözlerini kapattı. Hawthorne'un gırtlığından küçük bir ses –ya homurtu ya da kısık bir küfür– yükseldiğini duyduğunda tekrar gözlerini açtı.

Gideon onu öyle bir ifadeyle izliyordu ki Messalina bakışlarını kaçırmak istedi. Ama yapamadı. Kocasının günahkâr dudakları hafifçe aralanmıştı ve kara gözlerinde avcı bakışları vardı.

Messalina bir erkeğin ona böyle bakması karşısında dehşete kapılmalıydı aslında.

Yutkundu. “Güzelmış.”

Kocasının onun gözlerine bakarken alaycı bir şekilde güldü. “Evet, kesinlikle öyle.”

Messalina’dan mı bahsediyordu? Bunlar manasız sözcükler olabilirdi ama söylerken ona bakış şekli...

At arabası birden durunca sonunda gözlerini ondan ayırabildi. Pencereden bakılınca Londra’nın kalabalık sokakları görünüyordu. Eğer yanılmıyorsa Bond Caddesi’ne gelmişlerdi.

“İnelim mi?” diye sordu Hawthorne ayaklanırken.

Arabanın kapısı açıldı ve kocası inerek elini ona uzattı.

Messalina avcunu onun eline koyduğu anda bir şeyin farkına vardı. Karı koca olarak ilk kez insan içine çıkacaklardı. Acaba haber yayılmış mıydı?

Ne aptalca bir soruydu bu. Sonuçta Londra’da yaşıyorlardı. Evlilikleri gibi bir dedikodu, çürümüş meyve kokusu gibi çoktan sosyeteye yayılmış olmalıydı.

Başını dikleştiren Messalina, kocasının uzattığı koluna girdi.

Hawthorne da dönüp Reggie’ye ve daha önce Messalina’nın görmediği kısa ama kaslı bir başka adama başını salladı. “Girdiğimiz dükkânların dışında bekleyin ama en az üç metre yakınımızda durun.”

Reggie onayladı. “Peki efendim.”

Gideon, Messalina'ya baktı. "Savaşa gidiyormuş gibi görünüyorsun," dedi. "Alışverişin bu kadar ciddiyet gerektiren bir iş olduğunu bilmiyordum."

"Öyle mi?" dedi Messalina kaygısız bir ifadeyle. "O halde fazla alışverişe çıkmamış olmalısın."

Yazın ortasında olduklarından dolayı hava sıcak ve güneşliydi. Ve Bond Caddesi ile at arabasının arasında birkaç metre olduğu için sıcakta kalabalığın içinde ilerlemek zorundaydılar. Moda düşkün hanımefendiler kol kola geziyor, hizmetçileriyle arkalarından ses çıkarmadan koşturuyordu. Bir grup incelikten yoksun ordu mensubuysa gürültüyle konuşarak caddede ilerliyordu. Genç erkekler, bukleli beyaz peruklar takmış, pembe ve lavanta rengi takımlar giymişlerdi. Yanlarından geçen bir hanımefendiyle göz göze geldikleri anda, tüylerini kabartan kuşlar gibi hareketleniyorlardı. Kafasındaki sepete, gazete kâğıtlarına sarılarak buket yapılmış menekşeler doldurmuş olan bir çiçekçi kız bağıra bağıra satış yapmaya çalışıyor, üniformalı hizmetkârlarsa efendilerinin işlerini görmek için telaşla etrafta koşuşturuyordu. Bir kolu ve bir gözü olmayan denizci, önünden geçenlere elindeki teneke kabı sessiz bir yakarıyla uzatıyordu.

Caddenin her köşesinde, ellerinde süpürgelerle minik oğlanlar duruyordu. Bu oğlanlar, insanların yolunu kesiyor ve sokakları temizlemek için para istiyorlardı.

Onlara yaklaştıklarında Hawthorne cebinden bir avuç madeni para çıkarıp hepsine birer tane verdi. Çocuklar sokağı tamamen kapladılar ve yanlarından geçen yük arabacısının savurduğu tehditleri bile duymazdan geldiler. Tüm gayretleriyle yerleri süpürüyorlardı şimdi. Gerçi Messalina, sokağın öncekinden daha temiz olduğunu söyleyemezdi.

Hawthorne'a doğru eğildi. "Sokak süpürgecilerine para vermenin müsriflik olacağını düşüneneğini zannederdim."

Genç adamın bedeni hafifçe gerildi. "Sadece bozuk para veriyorum."

“Hmm,” diye mırıldandı Messalina. “Yine de nazik bir hareket.” Sonra ona döndü ve yüzünde rahatsız bir ifade olduğunu fark etti.

“Nezaketle alakası yok. Ben de bir zamanlar onlar gibiydim. Bir günde kazandıkları bozuk paralarla sadece kendi karınlarını değil...”

“Bayan Greycourt!”

Messalina durdu. Tam karşısındaki yakışıklı genç adama çarpmamak için durmak zorundaydı çünkü.

Lord Coxson’ın bakışları bir onu, bir Hawthorne’u süzdü. Adamın yüzünde haince bir sırıtış gördüğünde Messalina kalbinin sıkıştığını hissetti. “Ah, affedersiniz. Artık Bayan Hawthorne’du, değil mi?”

Gideon’un bıçağı, nefes almak kadar doğal bir şekilde avcuna kayıverdi.

Gözleriyse kısıldı ve yollarını kesen aristokrata dikildi. Pis sırıtışlı bu adamın aşırı bukleli bir peruğu ve sırf gösteriş olsun diye taşıdığı bir bastonu vardı. Adını hatırlamıyordu ama yüzü tanıdıktı çünkü iki yıl önce Messalina’yla flört etmişti. Adamın kibirli tavırları o kadar sinir bozucuydu ki o zamanlar Messalina onu reddettiğinde Gideon’un içinin yağları erimişti.

Reg ile Johnny’nin arkalarında bittiğini hissetti ama geri durmaları için eliyle işaret verdi.

Sonra da karşılarında duran züppeyi inceledi.

“Kenara çekil,” dedi ama nedense bu, ahlaksız herifin daha da çok sırtmasına neden oldu.

Bu sırıtışı bir çırpıda silebilirdi ama...

Messalina elini onun göğsüne koyarak donakalmasına neden oldu. “Sevgilim, bize iyi dileklerini sunan kişilere karşı bu kadar

tahammülsüz olmamalısın.” Sonra sahte olduğu hissedilen tatlı bir gülümsemeyle adama döndü. “Adınız Lord Coxcomb’du değil mi?”

“Coxson,” dedi asilzade sertçe. Sırtışı silinmişti.

“Bağışlayın beni lütfen. Lord Coxson’dı tabii,” dedi Messalina, elini sallayarak. Adamın ismi önemli değilmiş gibi davranıyordu. “Bu benim sevgili kocam Gideon Hawthorne.”

Güzel gülümsemesi ona dönünce Gideon’un göğsündeki bir şey takla attı sanki. *Ahmak!* Karısının sırf bu gösteriş düşkünü adamı etkilemek için böyle yaptığını biliyordu halbuki.

“Hawthorne.” Coxson, işaretparmağını çenesine vurarak düşünüyormuş gibi yaptı. “Ah, karınızın amcası için çalışmıyor muydunuz siz? Yanlış hatırlıyorsam düzeltin lütfen.”

Gideon omuzlarını dikleştirip kendini hazırladı ve...

“Ah, mümkünatı yok,” diye bağırды Messalina büyük bir kaygıyla. “Bu yaşta unutkanlık hastalığına mı kapıldınız, lordum? Öyleyse derhal bir hekime görünmeniz gerek. Ya zihninizde önemli, hatta *ölümcül* bir hastalık varsa? Böyle genç yaşta hayata gözlerinizi yummanızı hiç *istemem*.” Coxson kaşlarını çattı ama o cevap veremeden Messalina, Gideon’un kolunu çekti. “Biz artık gitmeliyiz. Fakat evlilik tebrikiniz için müteşekkirim.”

Gideon karısına baktı. Onun bir şey ima eder gibi gözlerini kocaman açtığını görünce içini çekip bıçağını istemeden de olsa yeninin içine soktu.

Coxson’dan birkaç metre uzaklaştıklarında Messalina fısıldadı.

“Elindeki şey *bıçak* mıydı?”

“Evet.”

“Bond Caddesi’nin ortasında adam bıçaklayamazsın,” diye tısladı genç kadın.

Gideon pembeleşmiş yanaklarına bakarak onu vücuduna doğru çekti. “Seni temin ederim ki yapabilirim.”

“Onu kastetmedim!”

“Öyle mi? O zaman neyi kastettin?” diye sordu Gideon sırtarak.

Genç kadın çok büyük sıkıntıdaymış gibi iç geçirdi. “Daima tetikte olmalısın.”

“Zaten öyle olduğumu sanıyordum.”

“Tanrım!” diye mırıldandı karısı alçak sesle. “O anlamda demedim.”

“Ne anlamda o zaman? Ne demeye çalışıyorsun?”

Messalina birkaç saniye sessiz kalınca Gideon şaşkınlığa düştü.

Onun bu kadar kolay susabileceğini sanmazdı.

Sonra karısı söze girdi. “*Onun* gibi insanlara karşı tetikte olmalısın. Seninle alay etseler de küçümseyici bakışlar atsalar da bıçağını *kullanamazsın*. Cemiyete girdiğinde bu gibileriyle çok karşılaşacaksın. Soylular kurt gibidir, yaralı bir tavşanmış gibi davranırsan derhal üstüne çullanıp seni parçalarlar.”

“Oldukça kanlı bir resim çizdin,” dedi Gideon sakince. Messalina bir asilzadenin cidden *ona* dokunabileceğini mi sanıyordu?

Genç kadın kısık sesle hırlar gibi bir ses çıkardı. O kadar ki yanlarından geçen yaşlıca bir adam ürkerken kenara kaçtı. Ama o bunu fark etmemiş gibiydi. “Lord Coxson’ın sana karşı tavırlarıyla bakışlarından rahatsız olmadın mı?”

Coxson ona sahiden de ayağının altındaki bir solucanmış gibi bakmıştı.

Gideon, “Ah, rahatsız etti. Ama senin aksine ben böyle tavırlara alışkınım,” dedi.

Bond Caddesi’nde ilerlerken karısı yine sessizliğe büründü.

Sonunda Gideon tekrar konuştu. “Belki de o pis bakışları hak ettiğimi düşünüyorsunuzdur.”

Messalina dalgın gibiydi. “Neyi hak ettiğinden artık emin değilim.”

“Değil misin?” Gideon onun düşünceli yüzünü izledi.

“Hayır,” dedi genç kadın onu incelemek için dönerken. “Dışarıdan bakınca alçak herifin teki gibi görünüyorsun. Ve böyle görünmekten hoşlanıyor gibisin. Fakat bazı zamanlar başka bir adama dönüşüyorsun sanki.”

“Bu başka adam hakkında ne düşünüyorsun peki?” diye sordu Gideon nazikçe. Halbuki içinde başka bir adam olmadığını çok iyi biliyordu. Tam da dışarıdan görüldüğü gibi biriydi. İstediklerini elde etmek için her şeyi yapabiliirdi.

“Henüz bilemiyorum. Onunla sadece bir ya da iki kez karşılaştım.” Messalina bir an tereddüt etti. “Dün gece gördüm sanırım. Sam’e, köpek yavrusuna bakma görevi veriyordu.”

Gideon homurdandı. “Pratikliği, nezaketle karıştırmamalısın.”

“Pratiklik, hırsızlık yapan bir hizmetkârı işten atmayı gerektirir.”

“Sam’in ailesi yok,” dedi Gideon kaşlarını çatarak. “Pea’nin dediğine göre o mumluğu kendinden büyük çocuklardan oluşan bir çete için çalmış. Eğer köşkten atılsaydı o çocuklar ona dostane davranmazlardı. Sokakta açlıktan ölürdü.”

“Açlıktan ölmek mi?” Messalina aniden durdu.

Gideon ona bakmak için döndüğünde gözlerinin kaygıyla büyüdüğünü gördü.

“Ama gidebileceği yerler vardır mutlaka, değil mi?”

“Fakirler evine gidebilir. Ama orası çok kalabalık ve pis. Sokaklarda dilencilik yapabilir fakat karnını doyurmak için yeterli para toplayamaz. Toplarsa da başkalarına kaptırır.” Küçük bir çocuğun sokaklarda para kazanabileceği daha korkunç yollardan bahsetmedi. “Muhtemelen bir yıl içinde ölür.”

“Dehşet verici,” diye fısıldadı Messalina. “Şimdiye kadar, işten atılan hizmetkârların başına neler gelebileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Düşünmek zorunda kalmadın,” dedi Gideon, onu tekrar yü-rümeye davet ederek.

“Haklısın.” Karısı dalgındı. “Sam’i köşkte tutma kararın öv-güye şayan.”

Onun yüzüne baktığında Gideon yeni bir ifadeyle karşılaştı. Daha önce ona hiç yöneltilmemiş bu ifade...

Takdirdi.

Kalbi sızladı. Çünkü ne nazik ne de yumuşak biriydi. Karısının ağabeyini öldürme planları yapan bir adamdı.

Gerçi bu önemli değildi. Dük için yaptığı işle Messalina ile evliliği ayrı şeylerdi. Eğer genç kadın, ağabeyinin nasıl öldüğünü öğrenmezse herhangi bir sorun çıkmazdı. Gideon, bu meselenin ne kendini ne de Messalina’yı etkilemesine *izin vermeyecekti* zaten.

Messalina onunla birlikte olmak için Gideon’un nasıl bir be-del ödediğini asla bilmeyecekti.

Gideon durup, tabelasında *Harrison & Oğulları Lüks Mefruşat* yazan bir dükkânın kapısını itti.

“Önden buyurun,” dedi karısına eliyle işaret ederek.

İçerisi her türden mobilya ve eşyayla doluydu. İncecik bacak-ları olan minik, süslü sehpa ve oymalı direkleri olan devasa yataklar dikkat çekiciydi.

Kafasına peruk takmış genç bir görevli hızlıca yanlarına gelip reverans yaptı. “Size yardımcı olmamı arzu eder misiniz efen-dim? Hanımefendi?”

Ona hemen gülümseyen Messalina, “Hayır, şimdilik lüzumu yok. Önce eşyalara göz atmak istiyoruz,” dedi.

“Elbette. Elbette. Herhangi bir sorunuz olursa lütfen bana seslenin.” Görevli tekrar reverans yapıp kapının yanındaki yeri-ne, yeni müşteri beklemeye gitti.

Messalina taze okyanus havasını içine çekermiş gibi derin bir nefes aldı. “Harika, değil mi?”

Sonra da cevap beklemeden, gülünç mobilyalardan oluşan labirente daldı. Gideon onun arkasından giderken eteklerinin savrulmasını izliyordu. Karısı, önündeki seçenekleri görünce kendini rüyada hissetmiş olmalıydı.

Gideon'un dudakları seğirdi.

Messalina küçük bir masanın üzerindeki sedef kakmalara dokunmak için duraksadı. Masa hem kullanışsız hem de fazlasıyla pahalı görünüyordu. “Çok güzel.”

Gideon çenesini sıkıtiğında karısı sessiz eleştirisini sezmiş gibi kirpiklerinin arasından ona baktı. “Tiksinç bir şey yutmuş gibi görünüyorsun.”

“Böylesi bir savurganlık...” Eliyle içerdeki eşyalara işaret etti. “... kendimi biraz...”

“Pinti hissetmene mi neden oldu?” dedi Messalina. “Yoksa cimri mi demeliyim? Ya da elisiki? *Nekes*?” Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Bir erkeğin kalbini durdurabilecek bir gülümseme.

“Kelime dağarcığınız şahane, madam,” dedi kuru bir sesle. “Tüm bu eşyalar kendimi rahatsız hissetmeme neden oldu diyecektim.” Dükkânı dolaşmaya devam ederlerken ellerini arkasında birleştirdi. “Evimi bir prensmişim gibi döşemeyi planlamıyorum. İşlevindense gösterişi için alman eşyalara neden para harcamayım ki? Masa işlenmemiş keresteden de olsa abanoz ağacından da olsa üstünde yenilen yemek aynı yemek neticede.”

“Bu doğru fakat...” Genç kadın bir süre sustu, sonra yavaşça devam etti. “Sen yoksul bir ailede doğmuşsun.”

Gideon gözlerini kıstı. Şimdi de geçmişini mi alaya alıyordu bu kadın? “Evet.”

“Aç kaldın mı hiç?” Messalina kaşlarını çatmıştı, az önce Sam hakkında yaptıkları konuşmayı hatırlıyor olmalıydı.

“Her gün,” dedi Gideon acı bir kahkahayla. “Annem temizlikçiydi. Tabii yaptığı başka işler de vardı.” Yiyecek tek bir lokmaları ve bir şeyler alacak paraları olmadığından annesinin bazı geceler sokaklarda çalıştığından bahsetmek istemiyordu. Ya da bu gecelerde kardeşi Eddie’yle kapı önlerinde yattığından... St Giles’ta yatacak bir yatak bulmak için bile paraları yoktu.

“Ya baban?” diye sordu karısı, yumuşak bir sesle.

“Onu hiç tanımadım,” dedi kafasını iki yana sallayarak.

“Yalnız bir çocukluk geçirmiş olmalısın.”

Gideon onun sesindeki anlayıştan hoşlanmamıştı. Acınmaya ihtiyacı yoktu. “Eddie adında bir kardeşim vardı.”

Messalina ya onun bu konuyu konuşmaktan rahatsız olduğu anlamamıştı ya da umursamıyordu. “Annenle kardeşin şimdi neredeler?”

“İkisi de öldüler,” dedi. “Bana acıdın mı? Acımana gerek yok. Kocaman adamım.”

Kendi ses tonu ne kadar sert olsa da karısının, “Çok üzül-düm,” diyen sesi hâlâ yumuşaktı.

Gideon onun yüzünü inceledi. Genç kadın evliliğe zorlandığı için adamdan nefret etse de üzgün olduğunu söylerken çok samimi görünüyordu. “Çok seneler geçti. Yüzlerini bile hatırlamıyorum artık.”

Messalina’nın gözleri dehşetle açıldı. “Bu daha da kötü. Bende annemin, babamın ve zavallı Aurelia’nın yüzlerini hatırlatacak minyatür portreleri var en azından. Sanırım sende...”

“St Giles’ta minyatür portre vesaire bulunmaz,” diye güldü Gideon, kaba bir sesle.

“Para konusunda neden bu kadar ihtiyatlı olduğunu anlayabiliyorum artık. Bir zamanlar hiç paran yokmuş.”

Gideon onu incelemeye devam ederken sözleriyle bir yere varmak istediğini hissetti. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Genç kadın kendine kızmış gibi başını sallayıp dükkânda ilerlemeye devam etti. “Ben... Mühim değil. Müdahale etmemeliyim.”

“Messalina.”

Hırlama gibi çıkan sesiyle karısını durdurmuştu. Genç kadın tüm azameti ve asilliğiyle ona döndü. İfadesi okunaksızdı.

Fakat sonra yüzü değişti. Gönülsüz de olsa lafa girerken sözcükleri ağzından oldukça hızlı çıkıyordu.

“Artık St Giles’taki o küçük çocuk değilsin. O çocuk hâlâ içinde barınıyor olabilir ve bazı yönlerden her zaman seninle birlikte kalabilir. Fakat artık zengin bir adamsın. Dahası, sosyeteye girmeyi arzu ediyorsun. Eğer bunu yapacaksan seninki gibi bir malikâneyi döşemek için satın alacağın mobilya, halı, perde ve diğer tüm eşyaların yalnızca gösteriş ve rahatlık amaçlı olmayacağını idrak etmelisin. Elit tabaka, evini nasıl döşediğini zalimce eleştirecektir.” Ona yaklaşp elini göğsüne doğru kaldırdı fakat tam dokunacakmış gibi olduğu anda tekrar indirdi. “Artık çulsuz bir yetim değilsin. Hayatını öyleymiş gibi sürdürme.”

Gideon bu güzel yakarıslara itimat etmemeliydi. Karısı, eve mobilya alınmasını istiyordu ve isteğini gerçekleştirmek için ona sebepler sunuyordu. Onu nasıl tanıyacak, hedeflerini nasıl bilecekti ki?

Fakat...

Fakat onu izleyen Messalina’nın bakışları içten ve kırılıyordu. Gideon ona güvenmemeliydi. Güvenmemeliydi.

Yine de güvendi.

“Pekâlâ.” Karısının elini tutup kendi dirseğine dayadı. “O halde mobilyalarımızı satın alalım.”

İki saat sonra Messalina kirpiklerinin arasından Hawthorne’u izliyordu. Yorucu fakat verimli bir alışveriş gezisinin ardından at arabasında, eve dönüş yolundaydılar.

Hawthorne yine karşısındaki yıpranmış sedire yayılmış, gece yarısı kararı gözlerini ona dikmişti. “Tatmin oldun mu?”

“Olmadığımı biliyorsun,” dedi kısaca. “Evinde insanları eğlendirmek istiyorsan Whispers’a daha pek çok mobilya alman gerektiğini söylemiştim.”

Genç adamın çehresinde tek bir duygu bile yoktu. “Sosyeteye girebilmek için lüzumsuz balolar ya da partiler düzenlemeye ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum. Böyle yaparak hem paramı hem de zamanımı israf etmiş olurum.”

Sonrasında bakışlarını cama döndürüp kollarını göğsünde birleştirerek onu görmezden geldi. Uzun bacakları arabanın yarısını kaplıyordu.

Kocasının bu inadı, Messalina’yı sinirlendirmemeliydi aslında. Neticede bir aydan kısa bir süre sonra onun evinden ayrılmış olacaktı. Yine de kendine engel olamayıp, “Ama aristokratlar böyle yaparlar,” dedi. “Kendini bu şekilde tanıtır, birkaç toplantıya katılıp nazikçe havadan sudan muhabbet edersin ve iş yapmak istediğin kişileri önceden biraz ölçüp tartar öyle iş konusunu açarsın.”

Hawthorne burnundan alaycı bir nefes verdi. “Asilzadeler iş yapma konusunda berbatlar. Anlaşmalar için masaya oturmaları çok uzun zaman alıyor.”

Messalina dudaklarını birbirine bastırdı. *Bu onun sorunu değildi, niye uğraşıyordu?* “Hayatımda tanıdığım en dik kafalı adam sensin.”

Dönüp ona bakarken genç adamın şeytani kaşları kalkmıştı. “Sen de hayatımda tanıdığım en inatçı kadınsın.”

“Pek çok kadın tanıyorsun, değil mi?” diye sordu Messalina, gözlerini sahte bir masumiyetle açarak.

“Birkaç tane tanıyorum.” Kocasının günahkâr dudakları bazı anıları anımsamış gibi kıvrıldı.

Lanet olasıca adam.

Messalina yanaklarının alev aldığını hissetse de sorguya devam etti. “Bunlar düşüncelerini açıkça söyleyebilen kadınlar mıydı bari?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer bir konuda sana minnettar hissediyorlarsa hakkındaki düşüncelerini söyleyemiyorlardır,” dedi. “Hizmetçiler, dükkân çalışanları ve... şey...”

Cümlelerin gerisini getiremedi.

“Fahişeleri kastediyorsun sanırım.” Kocasını onu izliyordu.

Messalina gözlerini ondan kaçırmayı reddederek gergince onayladı. “Evet. Dost hayatı yaşadığın kadınlar veya diğer kötü kadınlar. Onlara para verdiğin için hakkında ileri geri konuşmazlar.”

“Şimdiye dek hiçbir kadın benim hakkımda ileri geri konuşmadı.” Ona bakarken yüzünde şehvetli bir ifade vardı.

Messalina gözlerini kıstı. “Benim dışımda.”

“Senin dışında.” Genç adam kafasını alaycı bir şekilde yana eğdi. “Ama daha benim en iyi yönlerimi görmedin.”

“Görmedim, evet.” Araba bir köşeyi dönerken dengesini sağlayamayıp hafifçe öne eğildi. “*Tabii* iyi bir yönün varsa. İyi tarafların varsa niçin bana göstermiyorsun? Niçin nezaketini Sam’e saklıyorsun?”

Kocasını omuz silkip başını çevirdi. “Ben bir şey saklamıyorum. Senin o çocukla ilgilenmene şaşıyorum doğrusu.”

“Küçük bir çocuğun refahıyla ilgilenmeyeceğimi mi düşünüyordun?”

“Küçük, *fakir* bir çocuğun,” dedi Hawthorne dudaklarını bükerek.

Genç adamın aşağılayıcı ses tonu Messalina’nın karnına inen bir yumruk gibiydi. “Seni temin ederim,” dedi. “Sam’in bu hayat-taki konumu benim için hiç önemli değil.”

“Öyle mi?” Adamın yüzünde kuşku vardı.

“Öyle.”

“Sen nasıl diyorsan.”

At arabası Londra’nın engebeli yollarında ilerlerken Messalina içten içe köpürüyordu. Bu adam neden onun hakkında böyle kötü şeyler düşünüyordu? Yoksa herkes hakkında olumsuz fikirleri mi vardı?

“Seni anlayamıyorum,” dedi sonra birden. “Kötü bir adam mısın yoksa içinde daha fazlası mı var göremiyorum.”

Kocasının üst dudağı kıvrıldı. “Benim kötü biri olduğumu düşünmen daha kolay, değil mi?”

“Öyle. Dürüst olmam gerekirse kötü biri olmadığından henüz emin değilim.”

“Hmm. Hiç fark etmedin mi? Kötü adamların kendi düşünceleri yoktur.” Ellerini açıp kendini gösterdi. “Sadece nefret edilmek için vardırılar.”

“Sen de bunu mu istiyorsun?” Messalina’nın sesi yumuşaktı. “İnsanların senden nefret etmesini mi?”

Hawthorne bir süre düşündü, sonra omuz silkti. “Nefret edilen biri olmak isteyip istememem önemli değil. Kararı veren ben değilim.”

Messalina dudağını ısırarak gözlerini indirdi. Kocasının kötü biri olduğunu düşünmekle yanılmış mıydı? Fakat ona karşı davranışları... *Kötülere yaraşacak* cinstendi. Belki de sadece kafasını karıştırmak için böyle davranıyordu. Bu da köpek yavrusu hediye etmesi gibi bir şey olabilirdi.

Tekrar ona baktı. “Kötü biri olmadığına karar verirsem ne olacak?”

Hawthorne gözlerini kırıştırdı. Bu, anlık bir işaret olsa da Messalina yakalamıştı. “Hiçbir şey olmayacak.”

Messalina, aralarındaki belirsizlik oyununda puan kazanmış gibi başını yana eğdi. “Sahiden mi?”

Genç adam yanıt vermeden onu izlemekle yetindi ama siyah gözlerine bakılırsa biraz kafası karışmıştı.

Messalina birden neşelendiğini hissederek ona tebessüm etti.

At arabası durunca pencereden baktı ve Whispers'a vardıklarını fark etti.

Hawthorne inip onun da inmesine yardım etti ve kapıya kadar eşlik etti. Orada bir an duraksadı.

Bir karar vermiş gibiydi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Ona kolunu uzattığında Messalina biraz şüphelense de merakına yenik düşüp avcunu koluna koydu.

Birlikte eve girip ilerlediler ve yasak olan gizemli odanın önünden geçip mutfığa gittiler.

Kapıdan içeri girdikleri anda kızıl saçlı, genç bir çocuk oturduğu tabureden fırlayarak, "Efendim!" diye bağırdı. Uzun boylu ve sıskaydı. Duruşu da bir tuhaftı, uzun uzuvlarını nasıl kontrol edeceğini bilemiyormuş gibiydi.

Oğlanın yanında da on iki ya da on üç yaşından daha büyük olamayacak bir kız çocuğu vardı. Ellerini önlüğüyle ovuştururken ağzı açık halde onlara bakıyordu.

"Oturabilirsin Hicks," dedi efendisi çocuğa.

O sırada Messalina'nın dikkati, şöminenin başında gördüğü şeyle dağılmıştı. Peşinde Hawthorne'la oraya doğru ilerledi.

Küçük Sam, ateşin başındaki bir ot minderde yatıyordu. Yavru köpek de onun göğsüne yatmış, başını boynuna gömmüştü.

Messalina, kocasına dönüp, "Çok utanmazsın," diye fısıldadı.

Onun bir kaşını kaldırmasını izledikten sonra bakışlarını yine uyuyan çocukla köpeğe çevirerek bir of çekti. İkisi de çok tatlıydılar.

"Onları uyandırayım mı?" diye sordu Hawthorne.

"Hayır, bırak uyusunlar. Ben aşçınla konuşmak istiyorum. Nerede?"

Hawthorne'un dudakları seğirdi. Genç kadının bilmediği bir şakadan haberdar gibiydi.

"Aslında ben de seni onunla tanıştıracaktım." Kocasını elini tutup onu döndürdü ve kızıl saçlı genç oğlana bakmasını sağladı. "Bu Hicks. Aççım."

"Hanımım," dedi Hicks. Sonra gergince oynadığı ahşap kaşığı yere düşürdü. Eğilip onu aldıktan sonra yanakları saçlarından daha da kırmızı olmuştu.

Messalina şaşkınlıkla gözlerini açtı. Bu çocuk yirmi yaşından büyük olamazdı. Doğru düzgün bir kahvaltı hazırlamaktan bihaber olmasına ve turtadan başka bir tarif bilmemesine şaşmamalıydı.

Bu sabah niyeti aççıyla konuşup onun hizmetine artık ihtiyaç duymadıklarını söylemekti. Ama bu, kocasıyla alışverişe çıkmadan ve Londra'da işsiz kalan insanların başına neler geldiğini öğrenmeden *önceydi*.

Bir de Hicks'in kocaman mavi gözlerini görmeden önce...

Derin bir nefes alıp kocasına döndü. "Bana izin verir misin lütfen? Yemekler konusunda Hicks'le biraz konuşmam gerek."

Hawthorne bir süre onun gözlerini inceledi, sonra eğilip kulağına fısıldadı. "Bu akşam tiyatroya gideceğimizi unutma."

Sonra kapıdan çıkıp gitti. Messalina yanağında onun sıcak nefesinin etkisiyle kalakalmıştı. Parmaklarını dalgınca yanağına götürdü.

Hicks yüksek sesle boğazını temizledi. "Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımım?"

Ona dönen Messalina, "Kahvaltı hakkında konuşmak istemiştım," dedi.

Genç aççı öyle güçlölkle yutkundu ki âdemelması gözle görölür şekilde inip kalktı. "Evet hanımım."

"Daha önce hiç fırında yumurta yaptın mı?"

"Şey..."

Sam ağzını açtı, sonra kapattı.

“Hmmm.” Messalina parmağını dudaklarına vurarak düşünüyormuş gibi yaptı. Oğlan ona hevesle bakıyordu. “Sam, senin fikrin var mı?”

“Papatya!” diye bağırdı çocuk. Boğazı bir şişeymiş de kapağını açınca isim içinden fırlayıvermiş gibi olmuştu. “Çünkü bahçe-de onları koklamayı çok seviyo.”

Gözlerini kırpıştıran Messalina, kuyruğuyla kovalamaca oynarken yine yere yuvarlanan yavruya baktı. Dudakları seğirdi. “O halde Papatya olsun.”

Sam’ın büyük bir mutlulukla gülümsediğini görünce kalbi ısınırverdi. Küçük bir şeyle onun hayatına neşe getirmişti.

O anda Papatya kendi etrafında dönmeye ve belirli bir amacı varmış gibi zemini koklamaya başladı.

“Tüh,” dedi Messalina telaşla.

“Papatya, gel buraya!” Sam, bahçeye açılan kapıya koştu.

Neyse ki köpek de arkasından gitti.

“Kusura bakmayın, hanımım,” dedi Sam kapıyı açarken. “Yavrunun tuvaleti...”

“Peki peki, gidin.” Messalina elini salladı.

Ardından tekrar Hicks’e döndüğünde onun şaşkın ama saygılı göründüğünü fark etti. “O köpeğin şey için... şey... İşini görmek için dışarı çıkmayı öğrenebileceğini hiç sanmazdım.”

“O halde Sam iyi iş çıkarıyor olmalı. Pekâlâ, şimdi basit bir tarifle başlayalım mı? Daha önce hiç yumurta kaynattın mı?”

Hicks’in yüzü düşünce Messalina derin bir nefes aldı. Neyse ki küçükken neredeyse her gün dadısını yumurta kaynatırken izlemişti.

İşe koyuldu. Gülümsemesi kocamandı ve dikkati tamamen Hicks’teydi. Yani en azından öyle umuyordu. Çünkü zihninin

bir köşesinde Hawthorne sorunu vardı. Messalina onun zihnini işgal etmesine izin veriyor, kocasının aklının nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Artık onun yakın durmasına, gözlerindeki bakışlara ve şeytani gülümsemesine fazlasıyla duyarlı hale gelmişti. Ve bu...

Bu çok tehlikeliydi.

Julian küçük hana girerken üç köşeli şapkasını çıkarıp kıvrımlı kenarlarında biriken suları zaten ıslak olan zemine akıttı. Ardından oflayıp puflayarak arka taraftaki minik odacığa doğru ilerledi.

“Eee?” dedi Lucretia onu görür görmez.

Quinn elinde teneke bir maşrapayla onun yanında oturuyordu.

Julian başını iki yana sallayarak sandalyelerden birini şömineye doğru çekti. “Yolda nehir var. Arabacı nehirden geçmeyi reddediyor. Ama at arabasını geçirecek başka yol yok.”

“Ama bir gün daha bekleyemeyiz!” Kız kardeşi ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Üzgünüm.” Julian nemli mendiliyle yüzünü sildi. O da gecikmek istemiyordu. Yalnız olsaydı kendi başına at üstünde Londra’ya gitmeyi denerdi.

Ama maalesef yalnız *değildi*. Lucretia ve Quinn yanındaydı. Aslında kız kardeşini, erkek kardeşinin himayesine *bırakabilmesi* gerekirdi fakat... Dönüp Quinn’in sallanan kafasına baktı. Bugün kaç maşrapa içmişti acaba?

İçini çekti. Keşke on beş yıl önceki o gece Aurelia’nın nasıl öldüğünü bulabilseydi. Dük o işe nasıl karışmıştı? Ran gerçekten de kızı öldürmüş müydü? Kardeşlerinin ölümü cinayet miydi kaza mıydı? Belki de gerçek ortaya çıkarsa Quinn biraz huzur bulabilirdi.

Başını iki yana sallayarak Lucretia'ya baktı. "Akşam yemeği istedim. Bu gece burada kalacak, sabah yerler daha kuru olduğunda yola çıkacağız." Kardeşinin düş kırıklığını ifade eden yüzüne baktı. "Messalina'yı, dükün alçakça planlarından koruyacağım. Söz veriyorum."

Bölüm Altı

*Bakırcı, çantasını çıkarıp
içindeki birkaç kuruşu avcuna dökmüş.
“Param var.”*

*Tilki sıırtmış. “Senin paranın bana ne yararı var?”
Bakırcı bu sefer de aletlerini koyduğı bohçayı açıp
çekiçlerini, keskilerini, cımbızlarını,
bir bakır çanakla iki turta kabını
ve çeşitli lehim ile bakır parçalarını ortaya çıkarmış.
Fakat tilki, daha bakırcı konuşmadan
kafasını iki yana sallamış.
“Böyle şeylere ihtiyaç duymam ben.”*

–Bet ile Tilki’den

O gece Messalina, yeni makyaj masasının küçük aynasında kendine kaşlarını çatarak baktı. Öğleden sonrasını Hicks’le ve adının Grace olduğunu öğrendiğı küçük bulaşıkçıyla birlikte geçirmişti. Yemek sorununu çözmek gayet kolay olmuştu aslında. Hicks’e nasıl yumurta kaynatacağını göstermiş, ardından da ona

temel şeyleri öğretmesi için daha tecrübeli bir aşçı bulmaya karar vermişti.

Kafasındaki asıl çelişki Hawthorne'du. Tabii bir de kendinin onun hakkındaki hisleri.

Şu anda kaşlarını çatmasının sebebi de buydu.

“Saçınızın modelini mi beğenmediniz hanımım?” diye sordu arkasındaki Bartlett.

Aynadan, hizmetçisinin gözlerine bakıp gülümsedi. “Hayır, oldukça güzel oldu. Ben başka bir şey düşünüyordum.”

Kadın kafasını sallayıp saçlarına mücevherlerle süslenmiş tokalar takmaya girişti.

Messalina'nın gülümsemesi yavaşça soldu. Öğlen kocasıyla zaman geçirmiş ve beyinsiz bir nine gibi bundan *keyif almıştı*. Ama bu çok aptalcaydı. Gideon Hawthorne'un onu kullandığını, sakladığı bir sürü sır olduğunu unutmamalıydı. Mutfağa giden koridordaki o kilitli odada ne olduğunu hâlâ bilmiyordu mesela. Augustus Amca'nın ne istediğini de öğrenememişti.

Kocası hakkında bildiklerinin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Fakat... Gideon, Sam'e karşı çok müşfikti. Mutfak kabiliyeti olmasa da Hicks'i aşçı olarak işe almıştı. Dahası, mobilya satın alma konusunu açtığında onu dikkatlice *dinlemiş*, fikirlerinin ve düşüncelerinin en az bir erkeğinki kadar önemli olduğunu düşünmüş gibi davranmıştı.

Erkekler bunu asla yapmazdı. Balolarda vesaire yerlerde hanımların giysiler, dedikodular ve hava durumu hakkında konuşmalarını gülümseyerek dinleyip sallabaş gibi kafa sallar, fakat politika, felsefe, edebiyat gibi ciddi konularda fikirlerini söylediklerinde boş gözlerle bakarlardı. Ya da gözlerini konuşan kadının omzunun arkasına diker, kıpırdanıp bir şeylerle oyalanmaya

başlarıydı. Eğer kadını dinlemekten herhangi bir fayda sağlayamayacaklarsa onu orada öylece bırakıp giderlerdi.

Erkekler, kadınların *düşüncelerine* asla önem vermezdi.

Messalina şimdi düşünüyordu da kendi ağabeyleri bile ciddi meselelerde onun fikrini pek almazlardı.

Fakat St Gilesli, eğitimsiz bir adam olan Hawthorne, ona sözlerini dinleyecek kadar önem vermiş, üstüne bir de dediklerini *kabul edip* onu alışverişe götürmüştü.

Böylesi bir anlayış fazlasıyla tahrik ediciydi.

Ve bunu düşünmek Messalina'nın kendini rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Planının Hawthorne'u *terk etmek* olduğunu aklından çıkarmamalıydı. Hem ondan hem de amcasından mümkün olduğunca uzağa kaçmalıydı. Özgür bir hayat sürmesi için tek şansı buydu.

Değil mi?

"İşte oldu." Bartlett geri çekilip çıkardığı işi inceledi. "Söylememde bir sakınca yoksa çok şık oldu, hanımım."

Messalina kendini daha iyi inceleyebilmek için kafasını sağa sola çevirdi. Hizmetçisi, saçını arkada basit bir topuz olarak toplamış, öndeyse birkaç bukleyi salık bırakmıştı. Elmaslar, lal taşları ve sarı değerli taşlarla süslenmiş kelebek şekilli tokaları da bukleleri ortaya çıkarmak için ön tarafa takmıştı.

"Her zamanki gibi harika bir iş çıkarmışsın Bartlett. Annemin süslü kelebeklerini böyle kullanman hoşuma gitti."

"Sağ olun hanımım," dedi hizmetçi. "İnci küpelerinizi mi takalım?"

"Evet."

Bartlett açık mücevher kutusundaki küpeleri aldı ve takmak için ona doğru eğildi. "İki hizmetçi daha olsaydı sizi bir saatte ya da daha az bir sürede giydirirdik."

“Biliyorum,” dedi Messalina yüzünü buruşturarak. İki saatir yatak odasındaaydılar. “Fakat kendi başına da mükemmel şekilde hallettin.”

Hawthorne’un başka hizmetkârlar da tutması elzemdi. Bu kadar büyük bir ev, hizmetçi olmadan idare edilemezdi çünkü. Messalina onu bir kez daha ikna etmeye çalışmayı aklının bir köşesine yazdı.

Gerçi... Kendi kısa süre sonra *gidecekti*. Bu evin hizmetçisiz kalıp mahvolması neden umurunda olsundu ki?

Birden, Bartlett’in de kendi ve Lucretia’yla birlikte gitmek isteyip istemeyeceğini merak etti. Kadın seyahatler söz konusu olduğunda şimdiye dek hiç sesini çıkarmamıştı ama tabii ki o seyahatlerde eninde sonunda Londra’ya dönüyorlardı. Eğer ülke dışına giderlerse Bartlett de onlarla gelir miydi? Acaba bir ailesi var mıydı?

“Bartlett?”

“Hanımım?” Hizmetçi bir bukleyi düzeltmekle meşguldü.

“Sen nerelisin?”

Bartlett ürkmüş bir şekilde aynadan ona baktı. “Oxford yakınında doğdum hanımım. Annem bir hizmetçiydi, babamsa kasap.”

“Orada hâlâ ailen var mı?”

“Bir kız kardeşim var,” dedi kadın gülümseyerek. “Bana sık sık mektup yazar ve çocuklarının yaptıklarını anlatır. Bir oğlu bir de kızı var.”

“Kız kardeşler çok önemlidir, değil mi?” dedi Messalina yumuşak bir sesle, Lucretia’yı ve merhum Aurelia’yı düşünerek.

“Kesinlikle öyle.”

Acaba Lucretia, Julian’a ulaşmış mıydı? Yoksa hâlâ onu bulmaya mı çalışıyordu? Messalina içini çekip ayağa kalktı. “Tiyatrodan fazla geç dönmeyiz. Belki gece yarısını biraz geçer.”

“Tabii. Sizi bekleyeceğim hanımım,” dedi hizmetçi, makyaj malzemelerini kaldırırken.

“Teşekkür ederim, Bartlett,” dedi Messalina kapının önünde duraksayarak.

Bartlett ona reverans yaptı. “Hanımım.”

Messalina merdivenden inerken, hizmetçisiyle yıllar geçirdiğini ama Oxfordshire’da bir ailesi olduğunu bilmediğini düşünüyordu. Nasıl onun hakkında bu kadar bilgisiz kalabilmişti? Sanki bugüne kadarki hayatını gözlerinde bir bağla geçirmişti, şimdiyse o bağ düşmüştü.

Ya da... Hawthorne o bağı çekip almıştı.

Aşağı baktığında onun Whispers’ın antresinde kendini beklemekte olduğunu gördü. Adamın çekim gücü öyle yüksekti ki bir kez daha çarpıldığını hissetti. Uzun bacaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde karşısında durup onu izlerken Hawthorne’un dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

Messalina, ona güvenemeyeceğini *unutmamalıydı*. Çünkü eğer güvenirse sadece kendi hayalleri ve umutları değil, *Lucretia için* kurduğu hayaller de yıkılırdı.

Son basamakları inerken kendini hazırladı. Hawthorne’a herhangi bir tepki *vermemeliydi*.

Genç adam hâlâ o öğleden sonra giydiği takımın içindeydi. Yani en azından o takıma çok benziyordu. Siyah ceket, yelek ve üstünde herhangi bir işleme olmayan bir pantolon. Başka takım elbisesi *yok* muydu? Neden tiyatro için üstünü değiştirmemişti?

Kocası, onun güçlkle yutkunmasına neden olan bir zarafetle ilerleyip elini uzattı. “Çok güzelsin, Bayan Hawthorne.”

Messalina’nın budala kalbi bu kelimelerle pır pır etti. Aynı şeyi, hatta daha süslü tabirleri daha önce sayısız erkekten duymuştu ama Hawthorne, siyah gözlerinde şeytani parıltılarla söylediğinde...

Messalina yutkundu ve dizlerini hafifçe kırarak ona selam verip elini tuttu. “Teşekkürler.”

Sesi mi titremişti? Tanrı aşkına!

Hawthorne kapıya dönerken Messalina onun yün ceketinin kolundaki eline baktı.

Takımını değiştirmesini söylemeli miydi? Ama kocası, soylu insanların tiyatroya giderken en iyi kıyafetlerini giymeyi tercih ettiklerini biliyor olmalıydı, değil mi?

Onun kapıyı açıp kendine önden gitmesi için işaret etmesini izlerken tereddüt etti. Bu adam geleneklere karşı gelecek kadar da mı kibirliydi? Ama sosyeteye girmek istiyorsa, oraya ait olan biri gibi giyinmeliydi.

Genç adam bir kaşını kaldırdı. “Bir sorun mu var?”

Sorun, Messalina’nın dilinin ucuna kadar geldi. Ama sonra, kocasının onun tavsiyeleri olmadan bugüne kadar geldiğini hatırladı.

Hawthorne’un ona ihtiyacı yoktu.

Kafasını iki yana sallayarak kapıdan çıktı.

At arabası Arnavut kaldırımli yolda ilerlerken Gideon, karısının yüzünü inceliyordu. Genç kadın evden çıktıklarından beri sessizdi ve ona bakmaktan kaçınıyordu.

Gideon başka ne bekliyordu ki? Bir gün ateşkes yapıp alışverişe çıktılar diye her şey unutulacak değildi, değil mi? Messalina ne istediğini bilen, mağrur, inatçı bir kadındı. Onu öyle kolayca koca olarak kabul etmezdi.

Velhasıl Gideon’un sabırlı olması gerekiyordu.

Yine de beş dakika sonra onu arabadan indirirken gözlerine bakmadan edemedi. Onun kendine gülümseyerek baktığını gördüğündeyse içini bir sıcaklık kapladı.

Ahmak.

Sonra dönüp, arabacının yanında oturmakta olan Reg’e başıyla işaret verdi. Daha önce onunla konuşmuş ve kendileri tiyatroya

girdiğinde arabada beklemesini söylemişti. İçeri fedailerıyla girese fazla dikkat çekerek.

Karısı eteklerini silkelerken Gideon onun ince bedenini dibindeymiş gibi hissedebiliyordu. Sıcak yaz gününün ardından hava hâlâ sıcaktı ve karanlık gökyüzüne fenerlerle meşalelerin ışığı vuruyordu. Tiyatro binasının klasik dış cephesi ışıklarla parlıyordu ve ön basamaklar insanlarla doluydu.

Gideon, kolunu karısına uzattı. “Hazır mısın?”

Genç kadın, parmaklarını onun koluna koyup kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı. “Evet. Sen hazır mısın?”

Onun bergamot kokusunu burnuna çekerken dudaklarının köşelerinin kıvrıldığını hissetti Gideon. Karşılarındaki tiyatro salonunda maden ocağı için fırsatlar yatıyordu. Bu düşünceyle nabızı hızlandı. Ama şu anda gerginliğe yer yoktu.

Karısı kollarındayken nasıl başarısız olabilirdi ki zaten? “Birazdan göreceğiz, değil mi?”

Tiyatro salonu, içerideki vücutların ve tavandaki devasa avize mumlarının alevleriyle ısınmıştı. Basamaklara doğru ilerlerken bakışların kendilerine yöneldiğini, insanların mırıldanmaya başladığını fark etti.

Gözücüyla Messalina’ya baktı ve başını dimdik tuttuğunu, dudaklarına bir gülümseme yerleştirdiğini gördü. Eğilip kulağına, “Çok güzel,” diye fısıldadı.

Genç kadının nefesi kesildi. “Onaylamana sevindim.”

“Onaylıyorum,” dedi. “Zarafetini, zekânı, gücünü onaylıyorum. İnatçılığını onaylamıyorum ama itiraf ediyorum ki beğeniyorum.”

Karısı öfkeyle burnunu çekti. “Locamız nerede?”

“Üçüncü katta,” dedi. Ardından sırf onu kışkırtmak için ekledi. “Kuytu ve samimi bir yer. Biletleri almadan önce kendim inceledim.”

“Salona yukarıdan bakıyor, pek kuytu sayılmaz,” diye cevap verdi Messalina gergince. Ama yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı.

“Seni temin ederim ki orada samimi olmak için pek çok yol bulabilirim,” dedi Gideon harfleri uzata uzata.

Genç kadın ona sert bir bakış attı. “Karşı taraftaki insanlar bizi görebilir.”

“Doğru.” Gideon’un dudakları seğirdi. “Ama sadece belimizden yukarısını.”

Bir saniye için Messalina’nın kafası bulanmış gibi göründü. Sonra yanakları kıpkırmızı kesildi. O kadar genç ve güzel görünüyordu ki Gideon onu...

Kafasını başka yöne çevirdi. Bir plan yapmıştı ve istediğini elde etmek için belirli adımlar atması gerekiyordu. Kendini karısının güzelliğine kaptırmaksa bu adımlardan biri değildi.

Soğukkanlılığını yitirmemeliydi.

Basamakların tepesindeki sahanlığa vardıklarında hâlâ bu meseleyi düşünüyordu ki portakal rengi bir elbise giymiş, lavanta rengi peruğunu pudralamış bir kadının sesiyle düşüncesi bölündü. “Messalina! Şehre döndüğünü bilmiyordum.”

Yüzündeki hevesli ifadeye bakılırsa kadın düpedüz yalan söylüyordu.

“Leydi Gilbert,” dedi Messalina sakince. “Sizi eşim Gideon Hawthorne’la tanıştırayım.”

“Hawthorne? Hawthorne?” Leydi Gilbert elini ona uzattı. Mavi gözlerinde sinsi bakışlar vardı. “Aklıma hiç Hawthorne ailesi gelmiyor nedense. Hangi hanedensiniz Bay Hawthorne?”

Messalina gerildi.

Gideon, Leydi Gilbert’ın elini tutup eğilerek onu selamladı. Dudaklarını eline fazla *değdirmemek* için gayret etmişti. “Benim hanem skandallarla doludur, leydim.” Sırtını dikleştirip yüzüne

tehlikeli bir gülümseme oturttu. “Atalarımın arasında hırsızlar, fahişeler ve katiller var.”

“Aman Tanrım!” Leydi Gilbert heyecanla kıkırdadı.

Kadına başıyla selam verip merdivenlere ilerlerken Messalina’nın yüzü ifadesizdi. “Söylediklerini etrafa yayacak,” diye mırıldandı sonra. “Tiyatro salonundaki herkes oyunun sonunda bunu konuşuyor olacak.”

“Bırak konuşsunlar.”

“Geçmişini *herkesin* bilmesini mi istiyorsun?”

“Saklamanın bir manası olmadığını düşünüyorum. Bu yüzden uğraşmayacağım.” Dudaklarını büzdü. “Kökenlerim için kimseye özür borçlu değilim.”

İnsanlar nasıl biri olduğunu öğrenince ondan neden korkmaları gerektiğini de bileceklerdi.

Karısı bir süre sessiz kaldı, sonra yumuşacık bir sesle konuşarak onu şaşırttı. “Haklısın esasında.”

Üçüncü kata vardıklarında Gideon durup ona baktı.

Messalina da gri gözlerinde cüretkâr bakışlarla ona döndü. “Benim derdim de senin *kökenlerinle* değil.”

“Öyle mi?” Karısına eğilip bergamot kokusunu burnuna çekti. “Belki de yerimize oturduğumuzda kusurlarımı bana tek tek saymalısın.”

Genç kadın kaşlarını çattı. “Bütün gece saysam da bitmez.”

Gideon alaycı bir kahkaha attı.

Kendine hazırcevap bir eş bulmuştu.

Hem de *ne* hazırcevap. Ona planlarını unutturacak kadar.

Ama kararlılığını, gururunu ve *kendini* onda kaybetmemeliydi.

Yerlerine vardıklarında perdeyi kenara çekip önce karısının girmesine izin verdi.

Loca sahnenin neredeyse tam üstündeydi ve sadece oyuncular değil, salonun ortasındaki seyircileri de görebilmelerini sağlıyordu. Gideon, Messalina'nın sandalyesini çekti, sonra kendi yerine yerleşip etrafına bakınmaya başladı. Pea ile çetesinin verdiği bilgilere göre Rookewoode Kontu, Sir Barnaby Bishop ve Vikont Hardly bu akşam tiyatrodaki olacaklardı ama henüz hiçbirini görememişti.

Bakışlarını sahneye çevirdi. Birkaç sanatçı dans ediyordu ama kimse onlara dikkatini vermiyordu.

Kaşlarını çattı. "Oyun başlamıştır sanıyordum."

Messalina ona baktı. "Başladı. Daha doğrusu, ana oyundan önceki gösteriler başladı."

"Ah, tabii," dedi Gideon kafasını sallayarak.

Salonun kapısından içeri hâlâ insanlar giriyordu ve locaların yarısı henüz boştu. Dolu olan localardaki gözlük dürbünlerin birkaçı ise Gideon'a çevriliydi.

Onlara dişlerini gösterdi.

"Daha önce hiç tiyatroya gitmedin mi?" diye sordu karısı yumuşak bir sesle.

Ona baktığında gözlerinde eleştiri değil, merak olduğunu gördü. "Hayır," dedi.

Messalina onu baştan aşağı süzüp bir şeyler söylememek için kendini tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından gevşeyip alaycı bir şekilde gülümsedi. "Gösterileri sevmez misin?"

"Eğlence için vaktim yok."

Genç kadın kafasını yana eğip uzun, tatlı boynunu onun gözleri önüne serdi. Bu akşam giydiği elbise göğüslerinin üst kısmını açıkta bırakmıştı. Teni o kadar beyazdı ki tepedeki mum ışıklarının altında parlıyordu adeta. "Hiçbir eğlence için mi?"

Bu sorgu ne içindi acaba? “Hayır.”

“Müzik için de mi?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Hayır.”

“Kumar oyunları?”

Bir kaşını kaldırdı. “Kumar, daha doğrusu *diğer* erkeklerin kumar için toplanması benim için iş fırsatından başka bir şey değildir.” Gözlerini yine seyircilere doğru çevirdi. “Yani bir zamanlar öyleydi. Artık başka uğraşlar ediniyorum.”

“Ne gibi...” diye başladı Messalina ama sonra kafasını iki yana salladı. “Hayır, başka konuya kaymamalıyım. Peki ya kitaplar?”

Gerilerek onun gözlerine baktı. “Okumayı biliyorum, eğer sorduğun buysa.”

“*Kitap* okuyup okumadığını soruyorum,” dedi genç kadın nazikçe.

Gideon mektup okumaktan ötesine geçememişti hiç. Eğitim almamışken nasıl yapabilirdi ki zaten? Ama gözlerini karışından ayırmadı. Zayıflığını itiraf etmek fazla küçük düşürücü olurdu. “Hayır.”

Messalina bir süre sessiz kaldı. Sonra seyircilerin arasında bir kahkaha tufanı koptu.

Sahneye bakan Gideon, oyuncuların birinin arkasını dönüp smokininin kuyruğunu kaldırarak seyirciye kalçasını salladığını gördü. Gözlerini kırıştırdı. Asilzadeler böyle şeyleri mi eğlence-li buluyorlardı sahiden?

“Sırf keyif almak için yaptığın bir şey yok mu şu hayatta?” diye sordu Messalina.

Bu soruyla kafası karışan Gideon ona döndü. “Neden olsun ki? Ekmeğim için çalışıyorum, biliyorsun.”

“Hmm,” dedi genç kadın. “Biliyorum elbette. Açıkça belirttin zira. Fakat çoğu insan, hatta en düşük sınıfta olanlar bile bir şekilde eğlenmenin yolunu bulurlar. Sokakta sık sık aşık kemik-

leriyle oynayan, kıyafetleri yırtık pırtık çocuklar görüyorum. Bir defasında birlikte şarkı söyleyen iki ihtiyar dilenciye rastlamıştım. Bildiğim bir bulaşıkçı, sadece bir kitap satın alabilmek için bir aylık maaşını harcamıştı mesela. Demem o ki, ekmeğini kazanmak eğlenmeye engel değil.”

Gideon kafasını iki yana sallayarak sahnede tahta kılıçlarla vahşice dövüşen oyunculara döndü. Para ve güç kazanma arzusu karısına açıklayabilmesi imkânsızdı. Hayatında hiç yiyeceğe ya da başını sokacak bir çatıya muhtaç olmamış biri onu nasıl anlayabilirdi ki?

Derin bir nefes aldı. “Eğlencenin, hedeflerime giden yolda dikkatimi dağıtmasına izin veremem.”

Karısı bir süre sessiz kaldı, sonra konuştu. “Ne kadar sıkıcı bir hayat.”

Gideon ona döndüğünde gri gözlerinin samimiyetle baktığını gördü. “Sen ne yapmayı seversin?” Boğazını temizledi. “Eğlenmek için yani.”

“Kitap okumayı.” Dudakları kıvrılan genç kadın, bir sır verecekmiş gibi ona doğru eğildi. Bu kadar yakından irislerindeki helezonlar görülebiliyordu. “Eğitici kitapları değil ama. Skandal içeren biyografileri, tuhaf yabancı ülkeleri gezen seyyahların öykülerini ve masum kadın kahramanları olan korkunç trajedi hikâyelerini severim.”

Karısının kütüphanenin bir köşesine kıvrılıp kitap okuduğunu gözünde canlandırabiliyordu. Bu görüntü öyle hoşuna gitmişti ki aklı karıştı. Çünkü onun hükmü altında olmayan, hedeflerine ulaşmasını sağlayacak bir araç olarak görmediği Messalina’ydı bu. Sadece *vardı*.

Ve mutluydu.

Gideon kafasını iki yana sallayarak bu düşüncüyü bir kenara attı. “Whispers’taki kütüphaneye birkaç kitap almak sorun olmaz sanırım.”

Karısı zafer kazanmış gibi gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Kitaplar senin için tek eğlence aracı mı?” diye sordu Gideon kendini tutamadan.

“Ah, hayır tabii ki. Müzik dinlemeyi severim. Fakat benim müzik yeteneğim yok. Kız kardeşim sesimin korkunç olduğunu söylüyor. Sonra tiyatroyu severim...” Başıyla sahneyi işaret etti. “... ve operayı. Aslında çoğu gösteriyi severim. At binmekten, yürüyüş yapmaktan da hoşlanırım. Özellikle bu yürüyüşe alışveriş de dahilse. Alışverişi nasıl *bayıldığımı* artık sen de biliyorsun sanırım.” Dudaklarını alaycı bir şekilde büzdü. “Sonuçta senin aksine *ben* ekmeğimi kazanmak zorunda değilim. Zamanım tamamen bana ait, istediğimi yapabilirim. Benim, ailemin ve tabii tüm aristokratların miskin yaratıklar olduğunu düşünüyor olmalısın.”

Gideon dudaklarını birbirine bastırdı çünkü aristokratlar *gerçekten* miskin birer yaratıktı. Bunu her zaman biliyordu.

Ama karısını incitmek istemiyordu.

“Bence,” dedi ihtiyatla. “İnsanlığın çoğu çalışmak için doğmuş. Birkaçı ağzında gümüş kaşıkla dünyaya gelmiş ama bunlar şanslı olmayı ilahi üstünlükle karıştırıyorlar.”

“Ne demek istediğinden emin değilim,” dedi Messalina yumuşak bir sesle.

Ona baktığında başını soru sorar gibi yana eğmiş olduğunu gördü ve kaşlarını çatı. “Senin sınıfındakilerin çoğu, sırf *şansları* sayesinde asil olmalarına rağmen, sıradan insanlardan üstün oldukları için asil kandan geldiklerini düşünüyorlar. Zengin oldukları için daha zeki olduklarını, daha iyi yönetebileceklerini ve daha iyi bir ahlak anlayışına sahip olduklarını zannediyorlar. Tanrı’nın ya da inandıkları diğer ilahi güçlerin onları buraya kendilerinden daha düşük sınıftaki insanları yönetsinler diye gönderdiğini sanıyorlar.” Dudaklarını hafifçe büktü. “Ama yanılıyorlar. Krallara taçlarını Tanrı değil, insanlar takar.”

Karısının dudakları aralanmış, gözleri hayretle dolmuştu. “Siz bir filozofsunuz, beyefendi.”

Gideon kuşkuyla gözlerini kıstı. “Benimle alay ediyorsun.”

“Hayır.” Genç kadın avcunu, onun sandalye kolundaki elinin üstüne koydu. “Hayır, seninle alay etmiyorum. Hiçbir insanın doğum hakkıyla diğerlerinden üstün olamayacağını kendin söyledin. O halde bunun tam tersi de geçerli olmalı diye düşünüyorum. Hiçbir insan, kökenleri yüzünden diğerlerinden daha *kötü* sayılamaz. Bu da demek oluyor ki sen, amcamın hizmetkârı Gideon Hawthorne, bilgece kitaplar yazan adamlar kadar irfan sahibisin.”

Gülüşü alaycı ama sözleri ciddiye.

Ve Gideon’u etkilemişti.

Onun nazik parmaklarını kavrayıp dudaklarını eklem yerlerine bastırdı.

Genç kadının elinin titrediğini hissettiğinde onunla başka bir yerde –daha mahrem bir yerde– olmayı diledi. Akşamı onun okuduğu kitapları ve sahip oldukları farklı görüşleri tartışarak geçirebilirlerdi. Ve belki de gecenin sonunda onun gül kırmızısı dudaklarının tadına bakabilirdi.

Bu akşam yapması gereken işleri bir kenara bırakabilirdi.

Fakat tabii ki bu imkânsızdı. Bu yüzden sadece, “Karım olduğunuz için çok şanslıyım madam,” dedi.

Messalina bir kaşını kaldırdı. “Bence bu işe *şans* dahil değil.”

Gideon tam yerinde bir cevap verecekti ki locanın perdesi açıldı ve iki kişi içeri girdi.

Windemere Dükü müşfik gülümsemesiyle karşılarındaydı. “Ah, sizi burada bulabileceğim söylenmişti. Lobide dedikodular dolaşüyor.” Bakışlarını Gideon’a çevirdi. “Sevgili karın tiyatroya gelmeden önce giyinip kuşanman gerektiğini söylemedi mi sana Hawthorne?”

“Bu akşam sizi görmeyi beklemiyordum, ekselansları.” Gideon karısının elini bırakıp ellerini yumruk yaptı ve dudaklarına zorla bir gülümseme oturttu. “Hem de benim locamda. Ne büyük onur. Fakat sizin *yaşınızda* birinin bu kadar geç saatte dışarıda olmasına şaşırdım doğrusu.”

Windemere yaş muhabbetinden hiç hoşlanmazdı. Ölümlü bir insan olduğunun hatırlatılması, gelecekte yerine kimin geçeceği endişesini beraberinde getirirdi çünkü.

Dük sessiz ama pis bir gülümsemeyle üst dudağını kıvrıdı.

O sırada Gideon kalkmış, düşesin önünde reverans yapıyordu. Windemere’in üçüncü karısı olan bu ufak tefek kadın da üç yıldır evli olmalarına rağmen çocuk doğuramamıştı. “Ekselansları. Sağlığınız iyidir umarım.”

Yirmi iki yaşından büyük göstermeyen düşes kızardı. “Ah. Şey... Evet. Oldukça iyi. Teşekkür ederim.” Kocasına gergin bir bakış attı.

Dük onu görmezden geldi. Özgüvenini yeniden kazanmış, keyifle yeğenine bakıyordu. “Canım, birlikte kuzeye gittiğiniz günden beri Lucretia’yı görmedim. Onunla bağı koparmayı hiç istemem. Ailenin reisi olarak, onu da senin gibi evlendirmeyi kendime görev bilirim.”

Karısının bu aşıkâr tehdit karşısında gerildiğini gören Gideon dişlerini sıktı. Onu rahatsız ettiği için dükü bir darbeyle yere sermeyi nasıl da isterdi. Eğer tiyatrodaki olmasaydılar...

O anda birden ayağa kalkan Messalina, düşesin eline uzandı. “Oyun hoşuna gitti mi yenge?”

Düşesin gözleri büyüdü. “Bilmiyorum.”

“Gel, yanıma otur,” dedi Messalina, onu locanın en köşesine götürürken.

Windemere, Gideon’a dönüp alçak sesle lafa girdi.

“Tiyatro gibi boş bir şey için zaman bulabilmene şaşırdım, Hawthorne. Seni meşgul edecek bir görevin olduğunu sanıyordum ama eğer bu kadar zamanın varsa başka bir görev daha vermeliyim.”

Gideon bir kaşını kaldırdı. İhtiyar adam bu meseleyi Messalina’nın karşısında böyle açıkça konuşarak nasıl bir oyun oynuyordu?

“Bahis konusu şahıs henüz şehre gelmedi,” diye mırıldandı. “Geldiğinde yavaşça ve ihtiyatla hareket edeceğim. Eminim...” Sesinde alay vardı. “... Ekselansları da yakalanmamı istemez.”

“Ah, elbette,” dedi düğ kayıtsızca. Bakışlarını onun omzunun arkasındaki bir yere dikmişti.

Sırtının terlemeye başladığını hisseden Gideon, konuşmalarına dikkat kesilmiş mi diye Messalina’nın yönüne bakmamaya çalışıyordu.

Düğ hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatı. “İşi hallet yeter.”

“Hallolacak,” dedi yaşlı adamın gözlerinin içine bakarak.

“Güzel.” Windemere ona yaklaşp ekşi nefesini yüzüne üfleyerek konuşmaya devam etti. “Çünkü halletmezsen seni mahvederim. Cemiyette asla yer kazanamazsın, yeğenimin eşi olman hiç mühim değil.”

Gideon yüz ifadesinin değiştiğini sanmıyordu ama aklından geçeni bir şekilde belli etmiş olmalıydı ki düğ gülümsedi. “Ah, evet. Soylu iş ortakları bulma arzundan haberdarım.” Kafasını yana eğdi. “Aklını kaçırmış olmalısın. Senin türünden adamlar bizlere hizmet eder, belki işlerimizi yürütür fakat bu, bu insanların...” Artık tümü dolmuş olan locaları işaret etti. “Seninle bir araya gelmeye tenezzül edeceği anlamına gelmez. Bence bakan olmayı denemelisin. Messalina’yla evlendiğin için böyle bir pozisyona gelebilirsin. Tabii ancak ben bir iki kişinin kulağına bir şeyler fısıldarsam. Anlıyor musun?”

Gideon sırtarak ihtiyara doğru eğildi. “Buna bir de diğer açıdan bakabiliriz. Sizi iyi *tanıyorum* ve elimde bazı kanıtlar var. Anlıyor musunuz?”

Burun delikleri genişleyen Windemere öfkeyle fısıldadı.

“Bu ne cüret? Ne kanıtın var? Ben...”

“Seninle muhabbet etmek her zaman çok güzel,” diyen Messalina’nın sesi, amcasının cümlesini yarıda böldü. Hanımlar kalkmış, onlara doğru geliyordu.

Gideon hafifçe gülümsedi.

Windemere boğazını temizledi. “Evliliğin... ve tabii beraberindeki hazların, dikkatini dağıtmasına izin vermediğine sevindim.”

Bu zavallica iğneleme çabası karşısında bir kaşını kaldıran Gideon bir şey demeye fırsat bulamadan önce karısı gelip amcasının karşısına dikildi. “Bazıları evliliğin beraberindeki hazları tadacak kadar şanslı tabii.”

Dükün yüzü hiddetle çarpıldı. Onun çaresizce bir erkek evlat istediği herkes tarafından biliniyordu.

Rengi atan düşes, yaşlı kocasının yanma geçti ama Windemere ona bir anlığına bile bakmadı. Sert bakışları yeğeninden ayrılmamıştı. “Evliliğin seni tatmin etmesine sevindim, yeğenim. Haydi gel, Ann.”

Düşes veda etmek için bir şeyler söylemeye çalıştı ama dük onu locadan çekip çıkardı.

Gideon, aldığı görevi tamamlayacağına dair söz verdiği ihtiyarın arkasından baktı. Sonra Messalina’ya döndü ve utangaç bir şekilde gülümsediğini gördü.

Karısının ağabeyini gerçekten de öldürebilecek miydi?

*

Yerlerine oturduktan sonra Messalina, dükün ziyareti esnasında soğukkanlı görünen ama şimdi kaşları çatık olan kocasını

izlerken boğazını temizledi. “Evliliğin hazları hakkındaki o yorumu yapmamalıydım. Zavallı Ann. Ne kadar da tatlı bir kız aslında.”

Onu dinlerken Hawthorne’un kaşları düzelmişti. “Onu seviyor musun?”

Messalina suçluluk duygusuyla omuz silkti. “Pek ortak noktamız yok maalesef. Buluştuğumuzda moda hakkında konuşuruz ama pek sık bir araya gelmiyoruz. Bildiğin üzere amcamla görüşmekten kaçınıyorum. Bu yüzden Ann’i de sık sık göremiyorum.” İçini çekti. “Evlendikleri zamanı anımsıyorum. Kızcağız ne kadar da genç ve mutlu görünüyordu. Sezonun düğünüydü onlarınki. Ama şimdi eski halinin hayaleti gibi.”

Kafasını iki yana salladı. Sonra fark etti ki Gideon’un dikkati artık onun sözlerinde değildi. Gözleri salonu ve locaları tarıyor, sanki birini arıyordu. Acaba şu anda amcasından aldığı görevi mi yerine getiriyordu? Belirli birini bulup onu...

Messalina, kocasının ne yapacağını... Ne *yapabileceğini* hayal etmek bile istemiyordu.

Yaz mevsimi için kırsal kesimdeki konutlarına geçmemiş asilzadelerin çoğu bu akşam tiyatrodandı. Leydi Gilbert’in dışında Bay ve Bayan Evelyn’i, Vikont Norbourn’e, yaşlı Henley kardeşleri ve Rookewoode Kontu’yla birlikte oturan Holland ailesini görebiliyordu.

Kendini tutamayıp sordu.

“Kimi arıyorsun?”

“İlgilendiğim birkaç aristokratın bu akşam burada olacağına dair bilgi aldım,” dedi Hawthorne dalgınca.

Loca perdesi yine açıldı ve yakışıklı bir genç adam içeri adım attı. “Hawthorne! Seni tiyatroda göreceğimi hiç sanmazdım.”

“Herkes beni burada gördüğüne şaşırıyor,” dedi Gideon sert bir sesle. “Messalina, seni iş ortağım Bay William Blackwell’le tanıştırayım. Blackwell, bu benim karım Messalina Hawthorne.”

İş ortağı mı? Kocasının bir iş ortağı olduğunu bilmiyordu. Yine de şaşkınlığını belli etmeden elini adama uzattı. “Nasılsınız?”

“Sizinle tanışmak büyük bir zevk, hanımefendi,” dedi Bay Blackwell, elini tutup önünde zarifçe eğilerek.

Geriye doğru düzgünce taranmış saçlarından birkaç ton açık olan fındık kahvesi rengine, basit ama iyi kesimli bir frak giymişti. Gözleri sanki yanardönerdi; maviden griye, griden yeşile dönüyordu.

Ortağına muzip bir bakış attı. “Hawthorne’un evlendiğini duyduğumda büyük şaşkınlığa uğradım diyebilirim. Müzmin bir bekârdı çünkü.”

“Konuşana bak,” dedi Gideon. “Senin kırdığın kalplerin had-di hesabı yok.”

“Beni aşâğılık bir adammış gibi gösteriyorsun,” dedi Blackwell alınmış gibi. “Karının onayını kazanamayacağım sonra.”

“Sendeki bu flört yeteneğiyle her şeyi başarırısın,” dedi Gideon kuru bir sesle. Ardından ayağa kalktı. “Ben gidip bazı işlerimi hallederken bu yeteneğini teste tabi tutabilirsin dilersem.”

Bunu söyledikten sonra hafifçe eğilerek selam verip locadan çıktı.

Messalina kocasının arkasından bakarken kalbinin kırıldığını inkâr edemezdi. Onu bir yabancıyla yapayalnız bırakmadan önce fikrini sormayı bile düşünmemişti.

Ama ne beklemişti ki? İlişkilerinin sevgiye değil, bazı amaçlara dayalı olduğunu başından konuşmuşlardı. Bu öğleden sonra biraz hoşbeş ettiler diye Gideon daha önce söylediği her şeyi bir kenara atacak değildi.

Gerçi böylesi *daha iyiydi*. Augustus Amca, Lucretia hakkında tehditkâr konuşmuştu. Yeterli paraları olur olmaz kaçmaları gerekiyordu. Bu yemininin önünde hiçbir şey durmamalıydı.

“Umarım burada olmam sizi rahatsız etmiyordur hanımefendi,” dedi Bay Blackwell. “Hawthorne’un bu akşam gösteriye ka-

tılacağını duyduğumda bunu kendi gözlerimle görmek istedim. Eğer isterseniz sizi yalnız bırakabilirim.”

“Hiç rahatsız değilim,” dedi Messalina sıcak bir sesle. “Oturmaz mıydınız?”

Genç adam sırtarak dudaklarının iki yanındaki çekici gamzeleri ortaya çıkardı. “Teşekkür ederim.”

Messalina başa salladı. Bir yandan da aklındaki soruyu nasıl dillendireceğini düşünüyordu. “Dalgınlığımı mazur görün lütfen. Kocamla nasıl tanıştığınızı merak ettiğim için bunu düşünüyordum.”

“Ah, korkarım ki bu da beni pek iyi göstermeyecek bir hikâye,” dedi Bay Blackwell süklüm püklüm. “On yıl kadar önce, adı çıkmış bir kumar evindeydim. Hawthorne orada olay çıkardı. İtibarsız bir lordun, ekselanslarına olan borcunu tahsil etmeye gelmişti. O zamanlar yirmi yaşından büyük değildi fakat küçümseyen, kötücül bakışlarıyla o eve adım attığında sanki şeytanın ta kendiydi. İçerideki herkesin dikkatini üzerine çekmişti.”

Messalina içinin ürperdiğini hissetti. Gideon’u öyle hayal etmek zor değildi. “Sonra ne yaptı?”

“Bir dükün küçük oğlundan ödeme talep etti.” Bay Blackwell kafasını iki yana salladı. “Kumar evleri gibi yerler kargaşadan hoşlanmazlar. İçeride mutlaka fedaileri bulunur. Hawthorne neredeyse kılını bile kıpırdatmadan bu fedailerin üçünü yere yığı. Korkudan kekeleyen kurbanından parayı tahsil ettiğinde masadaki herkes toz olmuştu.”

O sırada Messalina karşı taraftaki locada oturan Hollandları ve Lord Rookewode’u görebiliyordu. Birisi, tıklım tıklım dolu koltukların arasından konta ulaşmaya çalışıyordu sanki. Yoksa bu...

Birden Bay Blackwell’in hikâyeyi anlatmayı kestiğini fark etti. Muhtemelen ondan bir yorum bekliyordu. Boğazını temizleyip dinlediklerini hatırlamaya çalıştı. “Siz de kaçtınız mı peki?”

“Hayır.” Adam alaycı bir şekilde gülümsedi. “Aslında orada bulunma sebebim kumar oynamak değildi.”

“Neden oradaydınız?” diye sordu Messalina dalgınca.

Rookewoode Kontu’na ulaşmaya ve hatta onunla konuşmaya çalışan kişi *Gideon*’du.

Hem de konta önceden takdim edilmeden.

Messalina kocasını dehşetle izliyordu.

Bay Blackwell ise konuşmaya devam ediyordu. “Ben de borç tahsil etmeye gitmiştim fakat Hawthorne kadar başarılı değildim. Onun, parayı kolayca elde etmesini izledikten sonra sokakta yanma gittim ve cüretkâr bir teklifte bulundum.”

Susup ona beklenti içinde baktı.

Messalina karşıdaki locadan gözlerini ayırmak zorunda kaldı. Gördükleri yüzünden göğsü sıkışmaya başlamıştı çünkü. Locadaki her erkek ipeklere bürünmüşken Gideon basit kıyafetler içinde aralarına karışmaya çalışıyordu. Lord Rookewoode onun olduğu yöne bakmıyordu bile.

Kendini zorlayıp Bay Blackwell’e gülümsedi. “Ne teklifiydi bu?”

Adam ona sırtıttı. “Benim için borç tahsil etmesini önerdim. Karşılığında, elde ettiği paranın bir kısmıyla onun işine yatırım yapacaktım. O da kendi parasından biraz koyacaktı ve kazancı paylaşacaktık.”

Messalina kaşlarını hayretle kaldırdı. “Gideon bunu kabul mü etti?” Bakışlarını Lord Rookewoode’un locasına çevirmeye çalışıyordu.

“Onu ortaklığa ikna etmek için biraz çaba sarf etmem gerekti doğrusu.” Bay Blackwell yüzünü buruşturdu. “Tabii böylelikle onunla *bayağı* vakit geçirmiş oldum.”

Adam bir süre konuşmayınca Messalina ona merakla baktı. “Fark ettiniz mi bilmiyorum ama kocanız sert bir adam. Ve biraz...

şey...” Ona endişeli bir bakış attı. “... *tehlikeli* biri. Umarım bunu söyleyerek sizi gücendirmemişimdir.”

“Tabii ki hayır,” diye mırıldandı. Gideon gerçekten tehlikeliydi. İnkâr etmenin bir manası yoktu.

Bay Blackwell konuşmamak için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Ama sonra duramayıp konuştu.

“Lütfen hanımefendi, dikkatli olun. Kocanızda müthiş asabi-yet var. Ve şiddet eğilimi...”

Cümlesini yarıda keserek kafasını iki yana salladı.

“Kendi kocam hakkında uyarılmaya ihtiyacım yok,” dedi Messalina gerilerek.

Adam oturduğu yerde büzüştü. “Lütfen kusuruma bakmayın hanımefendi.”

Messalina kayıtsızca kafasını salladı.

“Her neyse,” diye devam etti Bay Blackwell, tuhaf bir duraksamadan sonra. “Her defasında cesaretimi toplayıp Hawthorne’un yanına gidip geldim ve en sonunda kabul edip paramı tahsil etmeye gitti. Sanırım bunu yapmasının sebebi beni başından atmaktı.”

“Bundan şüpheliyim. Fazlasıyla ikna edici konuşmuş olmalısınız.”

Bunu dedikten sonra risk alıp tekrar Lord Rookewode’un locasına baktı ama Gideon’un görünürlerde olmadığını görünce kalbi sızladı. Neden işine, *soylu birinin* yatırım yapmasını bu kadar çok istiyordu ki bu adam? Başka yatırımcı mı kalmamıştı?

“Neyse ki ortaklığa başlar başlamaz para kazanmaya da başladık,” diye devam etti Bay Blackwell. “Hawthorne’un, yatırımımızın geri dönüşünü bekleme sabrı olduğunu zannetmiyordum.” Sonra birden sustu ve ona pişman olmuş gibi baktı. “Sizi bu iş konuşmalarıyla fazlasıyla sıktım, Bayan Hawthorne.”

Messalina gözlerini kırıştırdı. Deminden beri, Hawthorne’un şu anda ne yaptığını merak etmekle meşguldü. Locaya geri mi dönüyordu acaba?

Kendini gülümsemeye zorlayıp kaygısız bir sesle sordu.

“Hâlâ kocamın parasıyla yatırım mı yapıyorsunuz yani?”

“*Bizim* paramızla. Bu işte beraberiz çünkü. Ama evet, yaptığım işin büyük kısmı bu,” dedi Blackwell. “Ayrıca kömür madenlerini yönetiyor ve muhasebe işine bakıyorum. Ve...”

O anda Gideon, elinde bir kadehle locaya girdi. Dudakları bembeyaz olmuştu ve yüzünde gaddarca bir ifade vardı. “Karımla dedikodu mu yapıyorsun Blackwell?”

Bay Blackwell onun yüzüne bakarken irkildi. “Suçumu kabul ediyorum,” dedi gergince ayağa fırlayarak. “Canınızı daha fazla sıkmayı hiç istemem, Bayan Hawthorne. Eşinizle sizi yalnız bırakayım da oyunun tadını çıkarın.”

“İyi geceler,” diyen Gideon, ortağının boşalttığı sandalyeye oturdu.

Bay Blackwell tereddütte gibiydi. “Yarın görüşecek miyiz?”

Hawthorne yüzünü buruşturdu. “Vaktim olursa.”

“Sabırsızlıkla bekleyeceğim,” dedi Blackwell kuru bir sesle. Sonra reverans yaptı. “Size iyi akşamlar Bayan Hawthorne.”

Messalina birkaç veda cümlesi mırıldandı ve Bay Blackwell locadan çıkıp gidince bakışlarını, elindeki punç kadehini bırakmadan karşıdaki locaları öfkeyle izleyen kocasına çevirdi. “Benim için mi getirdin onu?” diye sordu derin bir nefes alıp vererek.

Hawthorne ona baktı ama gözleri dumanlı gibiydi. Bir an sonra kendini topladı. “Evet. Al,” dedi bardağı ona uzatarak.

Messalina içkiden bir yudum aldı ama fazla su karıştırılmış olduğunu fark etti.

“İtiraf ediyorum ki oyunun çoğunu kaçırdım,” dedi kaygısızca.

İkisi de sahneye döndüler. Toparлак bir adam, bir koltuğun etrafında sıska bir adamı kovalıyor, ona bir gül dalıyla vurmaya çalışıyordu.

“O kadar da önemli değil zaten,” diye homurdandı Gideon ama yine de hafıfçe öne eğilip dikkatini oyuna verdi.

Messalina’nın içinde sanki... Şefkat hissi belirmişti. Hayır, bu mümkün değildi. Amcasının yordakçısı olan bu adam tam bir zalimdi. Arkadaşı Bay Blackwell bile onun şiddet düşünüyduğunu söylüyordu.

Tekrar bir nefes aldı. “Az önce,” dedi dikkatlice. “Lord Rookewoode’un locasında olduğunu fark ettim.”

Ama bunu dile getirdiğı için anında pişman oldu.

“Ne olmuş?” diyen Hawthorne’un gözleri kinle yanıyordu ve elleri sıkı sıkı yumruk olmuştu.

Messalina evlendiklerinden beri ilk kez onun yanında... Gerçek *korkuyu* hissetti.

Belki de Bay Blackwell’in uyarılarını dikkate almalıydı.

Bölüm Yedi

*“Sahip olduklarımın hepsi bu,” demiş bakırcı
çaresizlikle. “Size başka ne verebilirim bilmem ki.”*

“Hmm,” demiş tilki,

düşünceli bir şekilde göğe bakarak.

“Bir karım olsa ne de iyi olurdu.

Fakat duydum,

senin bir kızın varmış.”

“Var,” demiş bakırcı titreyerek. “Adı Bet.”

Tilki tam bir tilki gibi gülümsemiş...

–Bet ile Tilki’den

Gideon nefretini saklayamıyordu. Messalina’nın yüzünün par-parparça olduğunu görmesine rağmen bunu yapamıyordu.

Rookewoode da yanındaki tüm o asilzadeler de lanet olası ki-birli insanlardı. Adam, locada bulunduğu süre boyunca ona bir kez bile bakmamıştı. Bu şekilde orada dikildikçe Gideon’un öfkesi daha da artmıştı ve ne yazık ki şimdi sinirini karısından çıkarıyordu.

Fakat Messalina kolaylıkla korkup sinecek bir kadın değildi. “Neden Rookewoode’un locasına gittin?”

Sahneye bakarken dişlerini sıktı. Biraz önce oyunla dikkatini dağıtmayı başaramamıştı ama artık ilgisini kaybetmişti. Karısına açıklama yapmanın manası yoktu. Genç kadın, onun işini anlayacak ya da umursayacak değildi herhalde.

Ama bir soru sormuştu.

“Bu akşam tiyatroya gelmemin tek nedeni kontu görmektir. Blackwell ile benim, kuzey İngiltere’nin doğu kıyılarında kömür madenlerimiz var.” Derin bir nefes alıp verdi. “Rookewoode’a, yatırım yapmak isteyip istemeyeceğini sormaya gittim. Onun çok zengin olduğu ve yatırım yapacak yerler aradığı biliniyor. İş ortaklığı yapmamız iki taraf için de faydalı olurdu ama o beni görmezden geldi.” Dudağını büktü. “Elmas tokalı ayakkabılarının altındaki çamurmuşum gibi.”

“Ah.”

Gideon kafasını hızla karısına çevirdi.

Yüzünü sadece profilden görebiliyordu ama endişeli olduğu belliydi. Bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı, sonra kapattı.

Kafasını sağa sola yatıran Gideon omuzlarındaki gerginliği azaltmaya çalıştı. Bir şeyleri ezmek istiyordu. Hatta daha da iyisi Rookewoode’un yüzündeki kahrolasica gülümsemeyi silmek istiyordu.

Bakışlarını lanet sahneye dikti.

İki dakika geçmemişti ki karısının sessizliğine daha fazla katlanamayacağını fark etti. “*Ne var?*”

Messalina irkilip kaşlarını kaldırdı. “Pardon?”

“Neden öyle *ah* dedin az önce?”

“Şey, cevabımı begeneceğini sanmıyorum.”

“Sen yine de söyle,” dedi Gideon gözlerini kısarak.

“Eh.” Genç kadın yüzünü ona çevirdi. “Lord Rookewoode’la ya da herhangi bir asilzadeyle konuşmayı gerçekten istiyorsan

önce takdim edilmen gerekir. Dahası, takdim edilmeye *uygun görünmen* gerekir.”

Gideon sabırsızca kaşlarını çatı. “Param var. *Ona* para kazandıracak bir işim var. Neden öyle...”

“Çünkü bu işler böyle yürüyor.” Messalina sakın kalmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Bu sana ahmakça gelebilir. Hatta hakaret gibi algılayabilirsin. Ama o bir *kont*. İnsanlar karşısına öylece dikilip parasını isteyemez. En azından onunla gerçekten iş yapmak istiyorsan böyle davranamazsın.”

Genç kadının haklı olduğunu bilen Gideon yüzünü buruşturdu. Bir düğ için çalışıyor olabilirdi. Aristokratların bulunduğu yerlerde sık sık bulunmuş da olabilirdi. Ama bunu *hizmetkâr* vasfıyla yapmıştı. Şimdiyse asillerin arasına karışmak, onlarla denk görölmek istiyordu.

Gerçekten de artık farklı bir noktadaydı.

Yüce İsa. Bu konuda yardım almak zorunda kalacaktı.

İçini çekip neredeyse fiziksel bir acı hissederek, gönülsüzce sordu. “*Takdim edilmeye uygun görünmek* derken neyi kastettin?”

Messalina’nın yüzü aydınlanınca Gideon böylesine neşeli bir ifadenin onu doğrultulması karşısında anlık bir şaşkınlık yaşadı. Genç kadının bakışları yumuşamış, dolgun dudakları bir gülümsemeyle aralanmıştı.

Çok güzeldi.

Gideon’un göğsünde bir şey sızladı. Hayır, kalbi değildi bu sızlayan. Yıllar yılı kullanılmamış bir organ varlığını nasıl sürdürebilirdi ki zaten? Ama kalbine çok yakın bir yerdi ve içinin korkuyla dolmasına neden olmuştu. Messalina’yı önemsemeye *başlayamazdı*. O sadece bir araçtı. Daha iyi bir gelecek için bir basamaktı.

Eğer onu önemserse ağabeyini öldüremezdi. Hayallerine ulaşamazdı.

Hem zaten Messalina gibi bir asilzade, kalbini asla onun gibi bir piçe vermezdi.

Düşüncelerine öyle dalmıştı ki neredeyse karısının söylediklerini duyamayacaktı.

“Aristokrat sınıfında doğmuş gibi giyinmelisin.” Genç kadın, salondaki seyircileri işaret ediyordu. “Diğer soylu erkeklerin, paralarını verirken güvенеbileceği varlıklı ve soylu biri gibi görünmelisin.”

Gideon alaycı bir kahkaha attı. “Soylu erkeklerin büyük çoğunluğu nasıl para kazanılır bilmiyor bile. Aşağılayıcı, hor görücüler sadece.”

“Evet, haklısın,” dedi Messalina yavaşça. “Fakat bu önemli değil. Soylular, soylu gibi görünenlerle konuşurlar. Böylesi bir önyargının saçma olduğunu açık yüreklilikle itiraf edebilirim ama bu işler böyle ne yazık ki.”

“Aristokrat sınıfının yaptığı çoğu şey saçma ama yine de değiştirilemiyor.”

“Aristokratların –yani bizim– kurallarının korkunç olduğunu düşünüyorsun,” dedi karısı. Sonra yanakları kızarıırken ekledi.

“Doğru, gerçekten korkunçlar.”

Gideon onu teselli etme gibi budalaca bir isteğe kapıldı. “Gücü elinde bulunduran insanlar, diğerlerini dışlayarak güçlerini muhafaza etmeye eğilimlidir. İnsan doğası böyledir.”

“Çok yanlış ama öyle, evet.” Genç kadın kaşlarını çatı. “Bak, istersen Lord Rookewoode’un sekreteriyle ya da vekilharcıyla görüşebilir, teklifini bu şekilde verebilirsin. Fakat...”

“Hayır.” Gideon bu öneriyle gerilmişti. Rookewoode’un uşaklarıyla temasa geçmesi, onu da hizmetkâr sınıfında gösterirdi. Ama o, kontla denkti. Diğer asilzadelerle de denkti ve bunu onlara kesinlikle kanıtlayacaktı. “Anlaşmayı ya Rookewoode’un ken-diyle yaparım ya da hiç yapmam.”

“O halde...” Karısı karşılarındaki locaları gösterdi.

Gideon onun işaret ettiği yöne dönüp tiyatroya gelmiş soylu erkekleri inceledi. Birkaçı pembe takım giymişti; son zamanlarda en çok revaçta olan renk buydu. Bazıları morlar, yeşiller ve sarılara bürünmüşken bazıları da kırmızının tonlarında giyinmişti. Bir adamın üstündeyse kör edici beyazlıkta bir takım vardı. Neredeyse çoğu pudralanmış peruklar takmışlardı. Ellerinde, kollarında, düğmelerinde ve göremese de mutlaka ayakkabı tokalarında elmaslar parılıyordu. Ve hepsinin yeleklerinde ağır işlemeler vardı.

“Ben böyle uçar kıyafetler giymek istemiyorum. Para israfından başka bir şey değil,” dedi kaşlarını çatarak.

Messalina omuz silkip gözlerini sahneye çevirdi.

Gideon da sahneye baktı ama oyuncular da ne yaptıklarını da göremiyordu. Karısı onunla *sohbet ediyordu*. Hem de anlaşmazlık ve nefret içermeyen bir sohbetti bu. Ve sorununa ilgi gösteriyordu.

“Sarı giymem,” dedi gergince, bakışlarını lanet sahneden ayırmadan. “Ya da pembe. O kahrolası peruklardan da takmam.”

“Bence peruk sana çok yakıştırdı.”

Karısına dehşetle bakınca dudaklarında minik bir gülümsemenin oynadığını gördü. Onunla *şakalaşıyor* muydu şu anda?

Messalina gözlerini devirdi. “Pekâlâ. Ama birkaç tane yeni takıma ihtiyacın olacak.”

“Ah.” Parmaklarını sandalyesinin koluna vurdu. “Ne renk öneriyorsun peki?”

“Kırmızı ya da safir rengi olabilir belki,” dedi genç kadın onu inceleyerek.

Gideon yüzünü buruşturdu.

Karısı içini çekti. “Gri?”

“Olur.” Bir süre kaşlarını çatarak sahneye baktı. Komik derecede bol bir frak giymiş bir oyuncu dans ediyordu. Gözlerini

kıstı; yanılmıyorsa bu kişi bir erkekti. Sonra boğazını temizledi. “Belki de terzime giderken bana eşlik edersin.”

Messalina kafasını iki yana sallayarak kalbinin kaygıyla çarpmasına neden oldu. “Bence senin yeni bir terziye ihtiyacın var. Modadan anlayan biri olmalı.”

“Bu harika terziyi nasıl bulacağım peki?”

“Karına sorabilirsin.”

Onun açık gri gözlerine bakan Gideon bir an için hiçbir şey düşünemedi. Öylece gözlerini kırptırdı. Başkalarından asla yardım istemezdi ama bu zeytin dalını reddetmek ahmaklık olurdu. “Bana yardım eder misin?”

“Evet.” Genç kadın kafasını sahneye doğru çevirdi ama yüzündeki gülümseme görülebiliyordu. “Takımlarının kumaşlarını ve stillerini ben seçmek isterim.”

“Elbette.” Messalina onu çok etkilemişti doğrusu. Ona yardım etmekten başka bir şey düşünmüyor gibi konuşuyordu. Sanki bu, ikisinin ortak girişimi ya da birlikte ulaşmak istedikleri bir hedefti.

Gideon kendininkine çok uzak bir dünyada doğmuş olan, güzel, asilzade karısını izlerken birden fark etti ki onu sadece karısı ya da amacına ulaşmak için kullanacağı bir araç olarak değil, *müttefiki* olarak da görebilirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi kaba bir sesle.

Messalina şaşırmış gibiydi. “Ne için?”

Gideon boğazını temizleyip elini salladı. “Bunun için. Bana yardım ettiğin için.”

“Ah. Hiç sorun değil.” Genç kadının gülümsemesi alaycıydı ama bir yandan da samimiydi. “Senin *karınım* sonuçta.”

*

Ne yaptım ben diye düşündü Messalina birkaç saat sonra Hawthorne ile birlikte tiyatro salonundan çıkarlarken. Ona yar-

dım etmeyi kabul etmişti. Kocasına bir terzi bulmak, yeni takım elbiseler seçmek küçük bir şeydi aslında. Ama ona karşı yumuşadığının işaretçisiydi.

Ve bu bir zayıflık göstergesi olabilirdi.

Eğer her şey yolunda giderse kısa süre sonra çeyizinden kendine düşen payı alabilecekti. Hedefi buydu. Başlangıçtan beri kurduğu plana sadık kalmalıydı. *Şu anda Hawthorne’la arkadaş olamazdı.*

Onu terk etmesi gerekiyordu. Kendi hayallerinin peşinden gitmek istediği için suçlu hissetmemeliydi.

Kesinlikle *hissetmemeliydi.*

Ona kolunu uzatan kocasına baktı ve şeytani dudaklarının minik bir gülümsemeyle kıvrılmış olduğunu gördü.

Hayır! Messalina içten içe kendini sarsıp Londra çatılarının tepesindeki fildişi rengi dolunaya baktı.

“Ne kadar güzel bir gece,” diye mırıldandı dikkatini dağıtmak için.

“Gerçekten öyle,” dedi Hawthorne onu binanın önündeki kalabalığın arasından geçirirken.

Sokak, at arabalarının geçemeyeceği kadar dar ve kalabalıktı. Messalina havanın fazla sıcak olmamasına seviniyordu çünkü Reggie’nin onları beklediği yere varana kadar biraz yürümeleri gerekiyordu.

Tiyatro binasının dışındaki meşalelerle fenerlerin alevleri azalmıştı ve sokakta sadece birkaç dükkânın feneri yanıyordu. Yürürken Hawthorne’a bir bakış attığında ay ışığının altında fazlasıyla haşin, hatta neredeyse göz korkutucu görüldüğünü gördü.

Ama artık eski zamanlardaki gibi onu korkutmuyordu.

Genç adam boğazını temizledi. “Umarım oyunu beğenmişsindir.”

“Oldukça komikti.”

“Sence espri anlayışları fazla... Kaba değil mi?”

“Eh, biraz kaba.” Omuz silkti. “Ama bazen insanın karmaşık içnelemelerdense boş şeylere gülme ihtiyacı olur. Ayrıca senin de bazı esprilere güldüğün gözümden kaçmadı.”

Kocasının oyun esnasında birkaç kez sırtıttığını fark etmişti ve onu o şekilde görmek nedense boğazının düğümlenmesine yol açmıştı.

“Evet, güldüm,” dedi Hawthorne. “Ama ben sıradan bir adamım.”

“Hmm. Dikkat ettim de konumları ne olursa olsun erkeklerin çoğu zina, gaz çıkarma ve kalça gibi şeyler içeren gösterileri akıl almaz derecede komik buluyor.”

Genç adam alaycı bir kahkaha attı.

Messalina gülümsemesini ondan saklamak için kafasını çevirdi.

“Belki de bir gün tekrar tiyatroya gelmeliyiz,” diye mırıldandı kocası. Onun sesinin ne kadar kalın ve pürüzsüz olduğunu şimdiye kadar nasıl fark edememişti?

“Çok sevinirim,” dedi dürüstçe.

Adım sesleri sokakta yankılanıyordu.

Messalina etrafa bakındığında bomboş olduğunu gördü. Dükkânların hepsinin kapalı olduğu, ıssız bir kısıma varmışlardı.

At arabası hâlâ görünürde yoktu.

“Şu neydi?” diye fısıldadı.

Elinin altında Gideon’un kol kaslarının kasıldığını hissetti. Sonra kocası onu çekip hızla bir dükkâna doğru itti. “Arkamda kal!”

Canı acıyan Messalina keskin bir nefes aldı. Kafasını kaldırdığında Hawthorne ona sırtını dönmüştü. Karşısındaysa ellerinde silahları olan iriyarı üç adam duruyordu.

Haydutlar.

Fakat yabancılar onlardan cüzdanlarını istemedi.

Sadece saldırıya geçtiler.

Onlar Hawthorne'un üzerine atılırken Messalina bir çığlık kopardı ama genç adam tüm çevikliğiyle eğilip yılan gibi kıvrılarak sağındaki adama saldırmıştı bile.

Adam haykırarak yere devrildi. Kanı fışkırarak yerdeki taşlara akıyordu.

Bu nasıl...

Diğer iki adam ihtiyatlı bir şekilde geri adım attılar. Birinin elinde, ucunda koca bir çivi çakılı sopa vardı. Ötekiyse ya uzun bir bıçak ya da kısa bir kılıç sayılabilecek bir alet tutuyordu.

"Hırsız var! Hırsız var!" diye bağırmaya başladı Messalina tüm kuvvetiyle. Üstünde ne bir silah ne de silah olarak kullanılabilecek bir şey vardı. Kalbi korkuyla gümbürdüyordu. Haydutların biri düşmüş olabilirdi ama Hawthorne hâlâ ikisiyle yüzleşmek zorundaydı. "Yardım edin!"

Kocasının sağ elindeki bir şeye ay ışığı vurdu. Parmaklarının arasında zarıfçe tuttuğu incecik bir bıçağı tembelce sallıyordu.

Ayaktaki iki haydut onun iki yanına geçtiler. Dikkatini dağıtacak, birine arkasını dönmesini sağlayacaklardı.

Yaralı olan adam da ayağa kalkmıştı şimdi. Yüzünün yarısından kanlar akmaya devam ediyordu. Arkadaşlarına kararsızlıkla baktı.

"Ne bekliyorsunuz?" dedi Hawthorne, Messalina'nın tüylerini diken diken eden yumuşacık, karanlık ve kalın bir sesle. *Gülüyor* gibiydi.

Nasıl bir adam dövüşün ortasında gülerdi ki?

"Karımın ciğerleri çok güçlüdür," diye devam etti. "Ya kaçın ya da bana saldırın derim. Yoksa yakalanacaksınız çünkü yardım gelmek üzere."

Bu söyledikleri üzerine bıçaklı adam vahşice bir haykırıyla ona doğru atıldı.

Elini öne doğru uzatmış olan Hawthorne su gibi hareket ediyordu, gözle takip edilmesi neredeyse imkânsızdı.

Saldırgan tökezledi. Elini göğsüne götürmüştü.

Sonra Hawthorne ona sarılacakmış gibi yanaştı ve haydudu arka arkaya bıçakladı. Eli o kadar hızlıydı ki bir bulanıklık halinde görünüyordu. Bıçak darbeleri sayılamayacak kadar fazlaydı.

Ve tüm bunları yaparken sırtıyordu.

Messalina avcuyla ağzını kapatırken haydut yere kaydı ve hareketsizce yayıldı.

Hawthorne diğer iki adamın karşısında tekrar saldırı pozisyonu aldı.

“*Tanrım,*” dedi adamlardan biri keskin bir nefes alarak.

Sokağın başından biri bağırdı.

Haydutların ikisi de o yöne baktı, sonra dönüp koşarak karanlığa karıştılar.

Kocası bir süre daha hareketsiz kalarak tehlikenin geçtiğinden emin olmaya çalıştı, sonra ona döndü. “Bir yerine bir şey oldu mu?”

“Bana hiç yaklaşamadılar.” Hawthorne’a bakarken bıçağının artık görünürde olmadığını ama elinin ıslandığını fark etti. Hem de *kanla*. “Sen yaralanmışsın.”

Genç adam onun bakışlarını takip edince yüzünü buruşturdu ve elini mendiline sildi. “Benim kanım değil.”

Messalina yerde kıınıldamadan yatan adama baktı. Yoksa Hawthorne...

Zemindeki taşlara güm güm vuran ayak sesleri duyulurken kocası onu bir kez daha tutup çekti.

Reggie önlerinde kayarak durdu. Arkasında da Messalina’nın tanımadığı iki adam vardı. “Her şey yolunda mı efendim?”

“Evet,” diye kükredi kocası korkutucu bir sesle. “Ama lanet olası arabacıyla birlikte arabayı o kadar uzağa çektiğiniz için *karım* neredeyse öldürülecekti.”

Reggie’nin rengi attı. “Ö-özür dilerim efendim. Bi’ daha olmicak. Yemin ederim.”

“Olmasa iyi olur. Artık karımı güvenle eve götürmek istiyorum.”

“Arabacı John gelmek üzeredir,” dedi hizmetkâr, başını sallayarak.

“Güzel,” dedi Hawthorne. Sonra başıyla cesedi işaret etti. “Şunun icabına bak.”

“Başüstüne efendim. Hemen.”

Herhangi bir saldırı daha olması ihtimaline karşı kafasını sürekli sağa sola çeviren Hawthorne, Messalina’yı da tutup hızlıca yürümeye başladı.

Messalina onun kavga dövüşe alışkın olduğunu, amcasının hizmetinde çok daha kötü şeyler yaptığını ve aslında ne kadar ölümcül olduğunu her nasılsa unutmuştu.

Nefes alıp verişleri iyice hızlandı. Korkması gerekiyordu, biliyordu. Az önce olanlarla dehşete düşmüş olmalıydı. Ama tek düşünebildiği, kocasının onu güvende tutup incinmesini engellediği idi.

Ve kendi, az önce bir insanı öldürmüş bir adamın yanında *güvende* hissediyordu.

At arabası tıkr tıkr yaklaştığında Hawthorne, arabacının atları durdurmasını bile beklemeden kapıyı açıp onu kabaca içeri itti.

Kendi de binip çatıya vurdu ve hemen onun yanına geçip kolunu omuzlarına sardı.

Messalina ona baktığında gözlerinin vahşice parladığını, tüm bedeninin gerildiğini gördü.

Gözlerini ondan ayıramıyordu.

İçindeki bir şey bu yabancı bakışlar karşısında erimişti adeta.

“Az önce bana cevap vermedin,” dedi kocası soluk soluğa. “Bir yerin incindi mi?”

“Hayır. Hiçbir şeyim yok.” Messalina gözlerini ona dikti. “Üç tane adamla dövüşen sendin, ben değil.”

Genç adam birden sıırttı. “Cesur kız.”

Sonra, kafası at arabasının penceresinden içeri giren ışıkla parlarken eğilip onu öpmeye başladı.

*

Dövüştükten sonra gelen sevişme isteğı ne tuhaftı. Hayatta kalmanın verdiğı mutluluktan dolayı insanda şehvet duygusu artıyor olmalıydı. Gideon bunu senelerdir hissetmemişti. Belki de şimdi hissetmesinin nedeni Messalina’nın canının tehlikede olmasıydı.

Ya da belki de sebep yalnızca Messalina’ydı. Onun cesareti, zekâsı ve sıcaklığı...

Gideon onu kendine çekip dolgun göğüslerini göğsüne bastırdı. Elbisesinin açık yakası yüzünden bütün gece deliye dönmüştü zaten. Tek isteğı kumaşı onun üzerinden yırtıp atmak, altındaki narin teni yalayıp emerek tadına bakmaktı. Bundan daha fazlasını da arzuluyordu esasında. Dudaklarından, kollarından daha fazlasını da hissetmek istiyordu. Göbeğine, bacaklarına dokunmak, bacaklarının arasındaki tatlı kokuyu almak istiyordu.

Kendini onun içine gömmek ve asla ayrılmamak istiyordu.

Dudaklarının arasındaki sıcaklığı arar gibi kafasını eğdi. İstiyordu.

İstiyordu.

Fakat genç kadın kollarının arasında kaskatı kesilmiş, hafifçe geri kaçmıştı. Gideon biliyordu ki eğer durmazsa şimdiye kadar kat ettiğı tüm yolu en başından tekrar yürümek zorunda kalacaktı.

Geri çekildi ama bunu yaparken eti kemiklerinden ayrıldı sanki. At arabası inişli çıkışlı yollarda sarsılarak ilerlerken birbir-

lerine iyice yaklaştıkları için nefesini dudaklarında hissedebiliyordu. Bergamot kokusu, bir sirenin aldatıcı ezgisi gibi etrafını sarmıştı. Neredeyse kendini tutamayıp onu tekrar öpmeye başlayacaktı.

Kahretsin. Çocukken giyecek doğru düzgün ayakkabısı, ağzına atacak doyurucu bir lokması olmadan kaç kış mevsimi geçirmişti. Messalina'yla bir araba yolculuğundan da sağ çıkabilirdi.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu kendi kulaklarına bile fazla pürüzlü gelen bir sesle.

"Hayır. Bir öpücük –senden gelmiş olsa da– beni korkutmaya yetmez," dedi genç kadın. Sonra duraksadı ve yanağına doğru fısıldadı.

"Seni öldürecekler sandım."

Gideon gözlerini yumup kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Başa çıkamayacağım haydutlar değildiler." Gerçi adamlar hırsızlıktan ziyade cinayet peşinde gibiydiler. Beceriksiz olsalar da paralı suikastçılara benziyorlardı.

"Üç kişiydiler ama."

Karısının sesiyle karanlık düşüncelerden uyanırken dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. Birkaç haydut tarafından alt edilebileceğini düşündüğünden dolayı ona içerlemeliydi belki ama endişesini sevimli bulmuştu. "Daha becerikli ve daha iri adamlarla dövüşmüşlüğüm var."

"Olsun, yine de..." dedi genç kadın kaygılı bir sesle.

Gideon yüz ifadesini görme niyetiyle ona döndü ama arabanın içi çok karanlıktı. Tek görebildiği, sokaktaki fenerlerin ışığında parlayıp gölgelerde kararan beyaz teniydi. Yanağı, uzun boynu ve güzel, dolgun göğüsleri...

Yüce İsa. Bir ay boyunca nasıl bu şekilde yaşayacaktı? Ama Messalina'nın kendi isteğiyle koynuna girmesi için tek çaresi buydu.

Bu yüzden katlanacaktı.

Derin bir nefes alıp alçak sesle konuştu.

“On beş yaşına bastığımda bıçağım artık benim bir parçam haline gelmişti. Hiçbir şey düşünmeden, tereddütsüzce saldırmayı öğrenmiştim. Korkumu bir kenara bırakıyor, o an sadece rakibimi yenmek için yaşıyordum. O günden sonra hiçbir dövüşte yenilmedim.”

Messalina’nın parmakları, yanağındaki yara izine değdi. “Sevindim,” dedi yumuşacık sesi de. “İyi ki acımasız olmayı öğrenmişsin; bu akşam hayatını kurtardı.”

“Senin hayatını da,” diye mırıldandı Gideon, karısının kulağının narin kıvrımına doğru. Kışkırtıcıydı. Çok kışkırtıcı. Ama şimdilik ulaşılmazdı. “Özellikle senin hayatını.”

At arabası Londra sokaklarında ilerlerken gözlerini kapatıp kafasını serin cama yasladı. İçindeki adi duygularla mücadele etmeye, onu telaşlandırmamaya çalışıyordu ama karısı minik elini avcuna kaydırınca onu bırakacak gücü kendinde bulamadı.

Eve varana dek elini tuttu.

Araba durunca gözlerini açtı.

İnmeleri için kapıyı açan Keys onun gözlerine bakıp kafasını hafifçe sallayarak yolun güvenli olduğunu işaret etti.

Hizmetkârının verdiği güvenceye rağmen hâlâ tetikte olan Gideon, Messalina’yı arabadan indirip hızlıca eve yönlendirdi ve ancak kapıyı arkalarından kapattıklarında rahat bir nefes aldı. Suikastçıların –tabii *sahiden* suikastçılarsa– peşinde olduğu kişi muhtemelen kendiydi ama Messalina’nın da yanında olduğu gerçeğini unutamıyordu.

Acaba Windemere, Messalina’nın canını yakma tehdidini mi gerçekleştirmeye kalkmıştı? Bu hiç mantıklı gelmiyordu ama dükün çoğu yaptığığın mantığa uyan bir açıklaması olmazdı zaten. Aklına gelen şeyler hiç hoşuna gitmedi. Yaşlı dük –ya da

başka biri- eğer onun *Messalina'sını* incitebileceğini düşünürse Gideon'un bıçak kullanma konusunda ne kadar yetenekli olduğunu görürdü.

At arabasını ahıra götürme görevini Reggie'ye bırakan ve peşlerinden gelen Keys, kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Gideon kafasını iki yana salladı. "Yarın. İşi yarın konuşuruz."

Keys bakışlarını evin hanımına çevirince onun ne demek istediğini hemen anlayıp gölgelerin arasına karıştı.

"Gel," dedi Gideon, karısına. Sesindeki gerginliği saklamaya çalışıyordu. "Artık yatma vakti geldi bence. Ama belki yatmadan önce bir şeyler içmek istersin."

Messalina esnemesini bastırarak kafasını iki yana salladı. "Neden bilmem ama üzerime birden yorgunluk çöktü."

"Saldırı yüzünden," diye mırıldandı Gideon, merdiveni tırmanırken. Eli onun belindeydi. "Tehlikede olma hissi insana önce kalbini hızla çarptıran bir atıklık verir, bunun ardından da yorgunluk gelir. Önceden ben de hissederdim."

"Öyle mi?" Genç kadının meraklı bakışları ona dönmüştü. "Profesyonel dövüşler dışında mı?"

Ona baktı. Hakkında ne kadar şey bilmek istiyordu acaba? Geçmişte neler yaptığını mı? Yaptığı işler yüzünden ruhunun ne kadar karardığını mı? Bunu düşünmek canını sıkımişti. Karısının ağabeyini öldürdüğünde ruhu yalnızca kararmakla kalmayacaktı zira.

Yok olup gidecekti.

"Neden soruyorsun?" diye sordu kaba bir sesle.

Messalina sahanlıkta durdu. "Sadece meraktan." Çenesini dikti. "Cevap ne?"

"Bazen." Bunu söyleyip susacaktı ama içinden bir ses devam etmesini, karısının zaten bildiği gerçeği açıklamasını, ona en kötü yanlarını göstermesini söyledi. "Genelde amcanın hizmetindeyken. Onun için yaptığım şeyler hep tehlike içeriyordu."

Genç kadın dudaklarını yalayarak dikkatini oraya çekti. “Ne demek istiyorsun?”

Gideon ona yaklaşıp avcunu kafasının yanına, duvara dayadı. “Demek istediğim, amcan birini korkutmak ya da birilerine ders vermek istediği zaman beni gönderirdi. İnsanların kalbine korku salan bendim.”

Messalina yutkundu ama gözlerini onunkilerden ayırmadı. “Onun için insanların canını mı yakıyordun?”

Yavaşça kafasını salladı. “Yıllarca.”

“Hiç...” Kendini toplamak ister gibi nefes aldı. “Hiç adam öldürdün mü?”

Nefes sesleri kulağında yankılanıyordu. Gideon birden bu yola hiç girmemiş olmayı diledi.

Ama girmişti bir kere. “Hayır. Bu gece ilkti.”

“Bu gece mi?” Genç kadının gözleri kocaman açıldı. Bu cevabı beklemediği belliydi.

“Evet. Ben suikastçı değilim.” Yani, şimdi *değildi*. Ama onun ağabeyini öldürdüğünde olacaktı.

Eğer Messalina bunu öğrenirse onu bir daha asla kendine yaklaştırmazdı.

Ama Gideon’un ona *ihtiyacı vardı*. Hem parasma hem de asilzadelerin arasında nasıl hareket etmesi gerektiği konusundaki önerilerine muhtaçtı. Bunlardan vazgeçemezdi.

Messalina’dan vazgeçemezdi.

Derin bir nefes alıp elini ona uzattı. “Gel.”

Genç kadın kafasını salladı ama kaşlarının arasındaki ince çizgi hâlâ duruyordu. Kazandığı bir gram güveni de kaybetmiş miydi acaba? Karısı artık ondan nefret mi ediyordu?

Yatak odasına doğru ilerledikleri sırada kendini çok kötü hissetmeye başlamıştı. Hizmetçi kapıda onları, daha doğrusu

Messalina'yı bekliyordu. Gideon bir an tereddüt etti ama sonra, uzaklaşmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Ona tekrar yaklaşmadan önce biraz sakinleşmesi gerekiyordu.

Karısının önünde hafifçe eğildi. "Yatmadan önce birkaç işim var."

Genç kadın bir hizmetçisine, bir ona bakarken gözleriyle ondan özür diliyor gibiydi. Gerçi bu Gideon'un hüsnükuruntusu da olabilirdi. "Benim işim fazla uzun sürmez."

Gideon tekrar başını sallayıp odanın kapısını kapattı.

Aristokratlar, hizmetçileri sürekli ayaklarının dibinde dolaırken nasıl rahat yaşayabiliyorlardı? Koridorun sonuna, köşkün arkasındaki küçük bahçeye bakan cama doğru ilerledi. Uzun zamandır bakımı yapılmamış olan bahçede sadece birkaç ağaç kalmıştı ve fazla büyümüş dalların gölgeleri ay ışığında yere vuruyordu. Aşağıda bir hareketlenme oldu, sonra Pea karanlıkta bile fark edilebilen uzun bedeniyle ağaçlardan birinin arkasından çıkıp pencereye bakarak onayladı.

Onun tetikte olduğunu görerek sevenen Gideon da başıyla karşılık verdi.

Sonrasında bir süre daha geceyi izledi ve arkasında bir kapının açıldığını, hizmetçinin hızlı adımlarla uzaklaştığını duyunca birkaç saniye daha oyalanıp odasına döndü. Messalina çoktan yatağa girmiş, battaniyeyi çenesine kadar çekip gözlerini yummuştu.

Kapıyı kapatıp bir an bekledi. *Yüce İsa*. Yatağa, karısının yanına girmeyi, üstündeki battaniyeyi çekip lanet geceliğini yırtmayı o kadar çok istiyordu ki.

Bunun yerine mumu söndürdü ve şöminenin karşısındaki sandalyelerden birine geçti.

"Yatağa gelmiyor musun?" diye fısıldadı Messalina.

Karısı, bunu yapmamak için kendini nasıl zor tuttuğunu anlayabilir miydi?

“Henüz değil.”

Genç kadının yatakta kıpırdanmasını dinlerken gözlerini şöminedeki korlardan ayırmadı. Bu şekilde bekledi.

Fakat uykuya yavaş yavaş dalan karısının nefes alıp verişleri düzene girdiğinde bile yatağa gitmedi. Düşünüyordu çünkü. Bir hafta içinde ikinci kez hırsızlar tarafından saldırıya uğramaları aklını kurcalıyordu.

Her iki seferde de saldırganların gözünü paradan çok öldürme isteği bürümüş gibiydi.

Bu da demek oluyordu ki adamlar ya onu ya da Messalina’yı öldürmeye niyetliydi. Gideon kendini nasıl koruyabileceğini on üç yaşından beri biliyordu. Bu yüzden kimseden korkmuyordu.

Ama eğer saldırganların peşinde olduğu kişi Messalina’ysa...

Dişlerini sıktı. *Hayır. Messalina olamazdı.*

Bunu asla kabul edemezdi.

Bölüm Sekiz

*“O halde ücret olarak
Bet’i kabul edebilirim,” demiş tilki.
Bakırcı ağlayıp sızlanmış
fakat tilkiyi kararından döndürememiş.
Nihayetinde güç de olsa kızını
onunla evlendirmeyi kabul etmiş.
Tilkinin verdiği tek taviz,
bakırcının küçük kızının
on sekiz yaşına girmesini beklemek olmuş.
En sonunda tilki, ormandan çıkış yolunu bakırcıya göstermiş...*

–Bet ile Tilki’den

“Nasıl da uslu bir çocuk bu,” diye mırıldandı Messalina, ertesi sabah erken saatlerde.

Kollarındaki yavru köpekten hiç ses çıkmıyordu.

Papatya, minik kafasını onun boynuna gömmüş, keyifle uyuyordu çünkü. O esnada Bartlett de elbisesine son dokunuşlarını yapıyordu.

Messalina, yavrunun yumuşacık, üçgen kulaklarını okşarken kapıdan gelen bir ses duydu ve kafasını kaldırdığında Sam'in utangaç bir edayla içeri baktığını gördü.

"Tam zamanında geldin," dedi çocuğa. "Papatya'nın, uyandığında bahçeye gitmesi gerekecek. Sen götürebilir misin?"

"Evet hanımım," dedi Sam yanma gelerek.

Yavruyu dikkatlice çocuğun kucığına verdi ama uyanacak diye endişelenmesine gerek yoktu çünkü Papatya'nın minik bedeni hâlâ gevşekti.

Gülümsedi. "Umarım onu dışarı götürdüğünde uyanır. Eğer uyanmazsa, uyanana dek bahçede onunla beklesen iyi olur."

Sam'in yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Peki hanımım! Teşekkür ederim hanımım!"

Messalina elini sallayarak onu gönderdi.

"O çocuğu şımartacaksınız," dedi Bartlett huysuzca.

Hizmetçisine şaşkınlıkla baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Kadın da aynadan onun gözlerine baktı. "Onu evcil hayvanı- nızmış gibi sahiplendiniz ama eninde sonunda büyüyüp adam olacak. Ve asla sizin gibi nazik bir efendi bulamayacak."

Çoğu leydi, hizmetçisinin böyle şeyler söylemesini edepsizlik olarak görürdü. Ama Bartlett'in sade yüzündeki endişe samimiydi.

Ayrıca... Bartlett'ti o.

Messalina kaşlarını çatı. "O halde ne yapmalıyım sence? Onu aşılamalı mıyım? Görmezden mi gelmeliyim?"

Hizmetçi omuz silkti. "Böylesi onun için çok daha iyi olabilir."

Hayatı boyunca herkesten insafsızlık beklesin diye çocuğa karşı insafsız mı olacaktı yani? Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. Neden Sam gibi çocuklara, sırf fakir ailelerde doğdular diye kendilerini düşük ve küçük görmeleri öğretiliyordu ki?

Sam'in eğitim görmesi, düzgün giysiler giymesi gerekiyordu. Dünyada, hırsızlar çetesine üye olmaktan çok daha başka şeyler de olduğunu öğrenmeliydi.

Keşke...

Düşünceleri Bartlett'in, "Başka bir isteğiniz var mı hanımım?" diye sormasıyla kesildi.

"Yok, sağ ol."

Aynadaki yansımasına baktı. Küçük çocuklar ve onların hayattan beklentileri hakkındaki düşüncelerini ona açsa Hawthorne ne düşünürdü acaba?

Boğazını temizlediğinde kapıdaki Bartlett durdu.

"Hanımım?"

"Bay Hawthorne'un nerede olabileceğini düşünüyordum," dedi mümkün olabildiğince kayıtsız bir şekilde.

Kocası dün gece yatağa hiç gelmemişti ve sabah uyandığında her zamanki gibi yanında değildi.

Bartlett ona bilmiş bir bakış attı.

Messalina hemen, "Her neyse. Bu sabah düşüncelerim çok dağınık," dedi.

Bunun üzerine hizmetçisi, "Aslında hanımım, mutfağa doğru giderseniz beyefendiyi bulursunuz," dedi nazik bir sesle.

"Mutfak mı?"

Bartlett bir şey gizliyormuş gibiydi. "Mutfağın yakınları, hanımım. Aslında benim bunu bile söylememem gerekirdi. Başka bir arzunuz var mı?"

Kafasını salladığında hizmetçisi kollarında bir yığın çamaşır- la odadan çıkıp gitti.

Messalina onun arkasından bakakalmıştı. Hawthorne mut- fakta, daha doğrusu mutfağın *yakınlarında* ne arıyor olabilirdi?

Merakla evin en alt katına inip mutfağa doğru yürümeye başladığında Keys'in, koridorun sonlarındaki bir yerden çıkıp onu görmeden hızlıca ilerlediğini gördü.

Olduğu yerde kaldı. Çocuk, Hawthorne'un odasından çıkmıştı. Yasaklı odadan.

Messalina kapıya yaklaşırken dudaklarını ısırdı. Sonra kordorda etrafına bakınıp kulağını ahşaba yasladı. Eğer birileri böyle çocukça bir şey yaptığını görürse onlara ne derdi bilmiyordu.

İçeriden hiç ses gelmedi.

Burnunu kırıstırarak tekrar kapıya baktı. Eh, zaten muhtemelen kilitliydi.

Elini tokmağa götürdü ve döndüğünü fark edince kendini tutamadan kapıyı itip içeri girdi.

Odanın tam ortasında, hayatında gördüğü en büyük küvet duruyordu. Ve kenarlarından beyaz havlular sarkan bu bakır küvet mum ışığında parlıyordu. Beyaz mermer zeminin diğer ucundaysa, içinde coşkulu bir ateş yanan şömine vardı.

Bunların hepsini tek bakışta gördükten sonra dikkatini küvetin içindeki adam çekti.

Hawthorne. Genç adam hiçbir şey söylemese de siyah gözleri mum ışığında öfkeyle parlıyordu.

Onun bakışları karşısında geri adım atan Messalina yanaklarının kızardığını hissetti. Kocasının nemli siyah saçları, kaslı omuzlarına dökülmüştü. Kolları küvetin yanlarından sarkıyor, göğsündeki tüylerin arasında bir zincir parlıyordu.

Suyun altında tamamen çıplaktı ama yine de fazlasıyla azametli ve gururlu görünüyordu.

Messalina, at arabasındaki öpüşmelerini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı ama olmuyordu. Bakışları onun dudaklarına kayınca kendi dudağını ısırdı. Dün gece bu adamın dilini dudaklarının arasında hissetmişti.

“Sen burada ne halt arıyorsun?” diye kükredi kocası.

“Ö-özür dilerim,” diye kekeledi irkilen Messalina. Hawthorne’un sırrının bir *banyo* olacağı hiç aklına gelmemişti. “Hemen gideyim.”

“Hayır.”

Messalina kocasının keskin sesiyle donakaldı ve dönüp ona baktı.

“Kusura bakma,” diye devam etti Hawthorne, yavaşça nefes alıp vererek. “Sen birden içeri girince şaşırdım.”

“Eh.” Boğazını temizledi. “Çok doğal. Mahremiyetini işgal ettim sonuçta.”

“Evet, öyle yaptın.” Gideon avcunu yüzüne sürttü. Sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Merak ettin sanırım.”

Messalina’nın yanakları cayıp cayıp yanıyordu. “Korkarım ki öyle. Yani, yasaklı bir oda söz konusu olunca...”

“Burada eski karılarımın cesetlerini sakladığımı mı düşündün?”

“Hayır tabii ki,” dedi biraz fazla yüksek sesle.

Kocasını bir kahkaha attı.

Messalina ona bakakalmıştı çünkü böyle samimi kahkaha attığını daha önce gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Pis pis sırtır, alaycı bir şekilde gülümser, kurnazca ve sinsice gülerdi ama kahkaha atmazdı.

Hawthorne’un obsidiyen rengi gözlerinin kenarları kırışmış, beyaz dişleri ve yanağındaki gamzesi ortaya çıkmıştı. Öyle muhteşem görünüyordu ki... İçine bir arzu dalgasının yayıldığını hissederek Messalina nefesini tuttu.

“Acaba...” derken durup boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Acaba... Saçını yıkamana yardım etmemi ister misin?”

Genç adam kafasını yana eğdi. Şehvet uyandıran dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. “Yardımcım mı olmak istiyorsun?”

Onunla alay mı ediyordu bu adam? Messalina başını dimdik tuttu. “İstiyorsan evet.”

“Ah, istiyorum,” dedi kocası yumuşak bir sesle.

Sesindeki boğukluk Messalina’nın ellerini titretti. Ne demeye bu işe kalkışmıştı ki?

Ama... Onun yanında kalmak, parlayan tenine dokunmak istiyordu.

Şüphelerini bir kenara attı ve yanında kıyafetlerin, bir sabun ve bir teneke maşrapanın durduğu küvete gitti. Eşyaların durduğu taburenin üzerinde, içinde kahveye benzer bir içecek bulunan uzun bir içki bardağı da vardı ama onu görmezden gelip kenardaki sandalyeyi çekti.

Küvetin başına oturup maşrapayı alarak Hawthorne’a döndü ama gördüğü şey karşısında neredeyse elindekini düşürüyordu.

Adamın bedeni yara izleriyle kaplıydı.

İnce, beyaz çizgiler tüm göğsünü, karnını ve kollarını kaplamıştı. Yer yer kalın yara izleri ve deri soyulması sonucu oluşmuş pembe lekeler de vardı. Hançer yaraları mıydı bunlar? Öyle görünüyorlardı. Biri göğsünün sol kısmında, köprücük kemiğinin hemen altındaydı ve yanında da ince zincir ışıldıyordu. Ne tuhafı ki kolyenin ucunda takılı olan şey bir çeyreklik peniydi.

Fakat şu anda kolyeye ayıracak vakti yoktu; yaraları incelemekle meşguldü. Sağ kaburgasının üzerinde iki, göbek deliğinin hemen üstünde bir yara izi daha gördü. Aslında böyle bir yaranın insanı öldürmesi gerekmez miydi? Bu kadar çok yaranın ardından nasıl sağ kalabilmişti? Göbeğinden beline doğru uzanıp suyun altında kaybolan ince tüy çizgisini takip ettiğinde bacaklarının arasındaki penisini gördü. Hayalinde canlandırdığından daha büyüktü ve pek de durgun gibi görünmüyordu.

Messalina hızla bakışlarını kaldırıp Hawthorne’a baktı.

Genç adam kafasını yana eğmişti. Göz kapaklarının yarı kapattığı, parıldayan siyah gözleri onun üzerindeydi. “Çok meraklısın, değil mi?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Bir an için hiçbir şey düşünemez olan Messalina yanaklarının yandığını, hassaslaşan göğüs uçlarının geceliğine değdiğini ve karnındaki bir şeylerin gerildiğini hissetti.

“Sanırım öyleyim.” Suyun hemen üzerindeki yara izine baktı. Ölümcülmüş gibi görüne. “Bu nasıl...” derken yine ona baktı fakat bu kez gözleri yaşardı.

Kocasının yüzü paramparçaydı sanki. “St Giles’ta doğru düzgün iş yoktur,” dedi alçak sesle. “Ailesi hayatta olmayan küçük bir çocuk için en azından. Bıçak dövüşlerini keşfedene dek neredeyse açlıktan ölecek duruma gelmiştim. Sonra dövüşü öğrendim ve bu konuda en iyisi olmak için elimden geleni yapmaya karar verdim.”

Messalina kafasını iki yana salladı. “Öylece karar mı verdin?”

“Hıı.” Saçlarını geri itmek için kolunu kaldırdığında kolunun üst kısmının arka tarafındaki bir yara izi daha ortaya çıktı. “Evet. St Giles’ta *kalmayacaktım*. Oradan çıkmak için de paraya ihtiyacım vardı. İlk bıçak dövüşüne çıktığım gün planımı yaptım. On altı yaşındayken güzel bir birikim yapmışım ki bu parayı aldım,” dedi göbek deliğinin üstündeki izi işaret ederek. “Tabii yatağa düştüm ve haftalarca kalkamadım.” Yüzünü buruşturdu. “Biriktirdiğim bütün parayı da yatak, yemek ve ilaç masraflarına harcamak zorunda kaldım.”

“Çok üzölmüş olmalısın,” dedi Messalina keskin bir nefes alarak.

Genç adam omuz silkince suyla parlayan kollarına mum ışığı vurdu. “İyileştiğimde dövüşe geri döndüm. Eğer yaralanmaz ya da öldürölmezsem iki sene içinde St Giles’tan çıkabileceğimi düşünüyordum. Sonra amcan beni keşfetti ve daha iyi bir teklif yaptı.”

“Amcam için çalışmak nasıl daha iyi olabilir ki?”

“Çünkü amcan için çalışarak kazandığım para sayesinde, iki sene beklemeden St Giles’tan kaçabilecektim. Oradan ayrılmak uğruna şeytan için bile çalışabilirdim.”

Messalina yutkundu. Böyle insanlıktan uzak bir kararlılık karşısında midisinin bulanması gerekiyordu ama hiç de öyle olmamıştı.

“Anlıyor musun?” diye sordu kocası çatallı bir sesle, onun sessiz kaldığını görünce. “Tüm hayatımı, kökenlerimden kaçabilmek için planladım. Doğduğum yerden daha yükseklerde olabilmek için *her şeyi* yapabilirdim. Yapabilirim.”

Dünyada yapayalnız kalmanın, yiyecek bir şeyler bulabilmek için dövüşmek zorunda olmanın nasıl bir his olabileceğini düşündü Messalina. “Anlıyorum.”

Genç adamın yüzü hâlâ sertti. “Benimle evli olamayacak kadar iyisin sen.”

Bir hafta öncesinde olsalar bu sözlere anında katılırdı.

Peki ya şimdi? Emin değildi. “Arkana yaslan.”

Hawthorne onun dediğini yapıp gözlerini yumduğunda Messalina bir süre karşısındaki karmaşık, sert ve... *Çıplak* adamı inceledi. Daha önce hiç tamamen çıplak bir erkek görmemişti. Çıplak heykeller görmüştü tabii ama kadın heykellerinin her kısmının doğru olmadığı gibi bunların da her bir parçasının gerçeğe yakın olmayabileceğini biliyordu.

Kocasının vücudu hakkındaki tahminleri doğru çıkmıştı. Göğsünde ve koltuk altlarında tüyler vardı. Pütürlü göğüs uçları koyu kahverengiydi. Penis de kesinlikle Yunan heykellerininkinden daha büyüktü. Damarları belirgin, rengi kırmızıydı. Ve şu anda sanki iyice şişmiş görünüyordu.

Messalina yutkunup elini tereddütle kocasının omzuna koydu ve sert kaslarını saran teninin sıcaklığına rağmen içine bir ürperti yayıldığını hissetti. Çıkıntılı yara izlerini parmaklarının ucunda hissedebiliyordu. “Artık acımiyorlar, değil mi?”

Genç adam gözlerini açmadan kafasını iki yana salladı. “Çoğu derin kesikler değildi zaten.”

Kaşlarını çatan Messalina parmağını onun köprücük kemiğinin yanındaki şişkin yara izine götürdü. “Bu bile mi?” Yaranın üstünkörü dikildiği çok belliydi.

“Bir zamanlar acıyordu. Yıllar önce,” diye mırıldandı kocası.

Messalina kolunun üst kısmındaki yarayı görebilmek için döndü. “Ya bu?”

“Dün geceki haydutlar yaptı.”

Hawthorne o kadar yakınındaydı ki kara kirpiklerinin hepsini tek tek görebiliyordu. “Canının acıyıp acımayacağını hiç düşünmeden bedenini silah olarak kullanıyorsun. Daima yeninde bulundurduğun bıçağına iyi baksan daha akıllıca olur bence.”

Kocasının dudakları kıvrıldı. “Olabilir. Bu arada, bedenimi kullanmanın başka yollarını da biliyorum. Göstermemi ister misin?”

Messalina’nın ağzı kupkuru oldu.

“Ben...” Acaba evliliği tamamına erdirmek *dışında* bir şeylerden mi bahsediyordu? Messalina, bir erkekle bir kadının yatakta yapabileceği pek çok farklı şey olduğunu duymuştu.

Ya da, diye fısıldadı kafasındaki bir ses, *bir ay dolmadan onunla birlikte olabilirsin*. Sonuçta çeyiz parasını istiyordu, değil mi? O sert elleri vücudunda hissetmesi, o kocaman penisi içine alması için daha iyi bir sebep var mıydı?

Onunla birlikte olup parasını alır, sonra da giderdi işte.

Bu düşünce içinin buz kesmesine neden oldu. Bedenini sunuktan sonra onu terk edip *gidebilir miydi*?

Ama buna mecburdu. Amcasına yakın oldukları sürece Lucretia güvende olamazdı.

Kendini toplamak için derin bir nefes alıp maşrapayı suya daldırdı. “Zevk düşkünü bir adam olmadığını sanıyordum.”

“Değilim.”

“Ama bu banyo...” Yüzünü ıslatmamaya gayret ederek suyu Hawthorne’un saçlarına döktü.

Kocasını içini çekip kafasını onun avcuna yasladı. Acaba bunu kasti mi yapmıştı? “St Giles’ta yaşarken leş gibi kokardım.”

“Ne?”

Genç adamın dudakları acı hatıralarla büküldü. “Fakirsene leş gibi kokarsın. Kıyafetlerin bitlerle kaplı olur. Ellerin her daim pis, saçların yağlıdır. Evlerinde suyu, sabunu ve ateşi olan insanlar seni gördüklerinde iğrenerek bakarlar. İlk tanıştığımızda amcan da bana böyle bakmıştı. Ayakkabısına yapışmış bir dışkı parçasıymışım gibi.”

“Ben...” Messalina yutkunurken maşrapayı tekrar doldurdu. “Çok üzgünüm.”

Böyle bir durumda üzgünüm demek ne kadar da kifayetsiz kalıyordu aslında.

Suyu yavaşça döktü, sonra sabunu alıp ellerine sürdü.

“Asilzadelerin, yoksulların tembelliğinden yakındığını defalarca duydum,” dedi Hawthorne yumuşak bir sesle. Ama çenesindeki bir kas gerilmişti. “Bizim pislik içinde yuvarlanmaktan *hoşlandığımızı* söylüyorlar. Bence hiçbir insan pis olmaktan hoşlanmaz.”

“Doğru,” dedi Messalina.

“St Giles’ta...” Genç adam sesinin titremesini önlemek ister gibi derin bir nefes aldı. “St Giles’ta banyo yapmak için, kurbanlık koyunlar gibi üst üste yaşadığımız yerdeki ortak tulum-badan su çekip onlarca merdiven yukarı taşımam gerekiyordu. Başkalarıyla paylaştığım odama vardığımda da soğuk suyum içmek ya da yemek pişirmek için değil, banyo *zevki* için kullanmam gerekiyordu.”

Messalina kendi kullandığı sözü bu şekilde tekrar ettiğini duyunca yüzünü buruşturdu. Kocasının anılarını dinledikten sonra

zevk kelimesinin gerçekten de düşüncesizce seçilmiş bir kelime olduğunu fark etmişti. Hatta belki de aptalcaydı. Hizmetkârların suyu taşıyıp ısıtıp hazırlamasının zahmetli bir iş olduğunu biliyordu ama yoksul insanlar için *yıkanmanın* imkânsız olabileceğini hiç düşünmemişti.

“St Giles’ta yaşadığın zamanlarda banyo yapmayı hep düşlemiş olmalısın,” diye fısıldadı.

“Her zaman,” diye cevapladı kocası, ensesindeki saçları yıkaabilmesi için kafasını biraz kaldırırken.

Parmaklarının altındaki teni sıcacıktı. Böylesi hassas bir noktaya dokunmak fazlasıyla mahrem gelmişti. “Ne kadar feci,” dedi, Hawthorne’un başını durularken. Kafatasına yapışan saçları pırıl pırıl parlıyor, fanileri baştan çıkaran bir selkie’ gibi görünmesine neden oluyordu. “Neden kendin için özel bir banyo istediğini anlayabiliyorum şimdi.”

Hawthorne dipsiz kuyulara benzeyen siyah gözlerini açıp onu inceledi. “Öyle mi?”

Messalina başını salladı.

“Bu anlayışın tehlikeli geliyor bana,” diye mırıldandı genç adam düşünceli bir şekilde. “Bir gün çöküşüme sebep olabilirsiniz madam.”

“Ben mi?” dedi Messalina kaşlarını kaldırarak.

“Hı hı.” Bir konuda kafası karışmış gibi, tahrik edici dudaklarını büktü. “Sende beni çeken, mantığımı, aklımı ve *kontrolümü* kaybetmeme neden olan bir şey var.” Derin bir nefes aldı. “Kanıma karışmış egzotik bir zehir gibisin; beni öldürmen gerekirken hayatta kalmamı sağlıyorsun. Sensiz yaşayabilir miyim hiç bilmiyorum.”

* İskandinav ve Kelt mitolojisinde, suda fok şeklinde yaşayıp yüzeye çıkınca derisini dökerek insan olan yaratıklar. (ç.n.)

Messalina'nın dudakları hayretle aralandı. Ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu bu adamın?

İkinci kez düşünmeden eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı.

İçinde oturduğu sıcak su sayesinde teni yumuşamış, kasları gevşemiş gibi görünen kocasının dudakları şehvet uyandırıcı şekilde yumuşak ve sıcaktı.

Hawthorne öpücüğü onun idare etmesine izin verince Messalina nefessiz kalarak başını yana eğdi. Daha önce bir iki adamı öpmüştü ama asla ilk adımı atan olmamıştı. Bu kontrol hissi içini kıpır kıpır yapmıştı şimdi.

Dilini yavaşça onun alt dudağında gezdirip şeytani kıvrımlarını hissetti. Kocasının dudakları bir şeyi bekliyormuş gibi aralandı.

Messalina bir anlık tereddütten sonra dilini onun ağzına daldırıp tehlikeli bir oyuna başladı. İçtiği kahvenin tadını alabiliyordu.

Soluk soluğa kalınca gönülsüz de olsa geri çekildi.

Hawthorne'un gözleri yarı kapalıydı ama muziplikle parlıyordu. Konuştuğunda sesi boğuktu.

"Eğer burada kalırsan anlaşmamızı bozmak durumunda kalabilir, seni yatağa götürebilirim. Karar senin."

Kışkırtıcı bir teklifti bu.

Ama Messalina'nın içinde hâlâ tereddüt vardı. Gideon'u gerçekten tanıyor muydu? Ona güvenebilir miydi?

Neden olduğunu bilmiyordu ama birlikte olmadan önce ona güvenmesi gerektiğini hissediyordu.

Belki de kaygı hissettiği için bahane uyduruyordu sadece.

"O halde gideyim," dedi, sesinin fazlasıyla boğuk çıkması-na şaşırarak.

"Ne kadar da sorumluluk sahibi bir kadın," diye takıldı kocası.

Messalina şimdiden kararından pişmanlık duysa da sandalyeden kalktı ve hafifçe titreyen bacaklarla kapıya gitti.

Dışarı çıkıp kapıyı ardından kapatmadan önce kendine engel olamayıp küvete doğru son bir bakış attı.

Hawthorne kafasını geriye atmıştı. Gözleri kapalıydı ve sağ eli suyun altında hareket ediyordu.

*

Gideon, Blackwell'in kapısını çaldığında öğlenin ilk saatleriydi. İş ortağı, Londra'nın saygın mahallelerinden birindeki mütevazı bir evde yaşıyordu.

Kısa bir bekleyişten sonra Blackwell'in minyon hizmetçisi kapıyı açtı, ona baktı ve reverans yaptı. "İçeri buyurmaz mısınız Bay Hawthorne? Bay Blackwell çalışma odasında." Cevap beklemeden dönüp onu çalışma odasına yönlendirmek için ilerledi.

Gideon onun peşinden içeri girip hol masasıyla aynasını geçti ve odaya kadar yürüdü.

"Bay Hawthorne sizi görmeye gelmiş efendim," dedi hizmetçi, çalışma odasının kapısını açarak.

Blackwell, üstü kâğıtlarla kaplı masasından kafasını kaldırdı ve elindeki kalem derhal bırakıp kare şekilli, minik okuma gözlüğünü çıkardı. "Hawthorne! Benimle görüşmeyeceğini düşünmeye başlamıştım artık."

Üç köşeli şapkasını kapının yanındaki sehpanın üstüne fırlatan Gideon kaşlarını kaldırdı. "Daha dün gece tiyatroda görüştük."

"Doğru diyorsun. Fakat *orada* iş konuşamazdık. Sevgili karın yanımdayken olmazdı." Ortağı kafasını yana eğdi. "Bir dükün yeğeniyle evlenmeyi nasıl başardın cidden?"

Gideon çalışma masasının önündeki sandalyelerden birine oturdu. "Buraya bu konuyu konuşmaya gelmedim."

Adam sahte bir bezginlikle ellerini kaldırdı. "Elbette. Zavallı ortağına karşı bile gizemli durmaya devam edeceksin, öyle mi?"

“Niçin dedikodulara mahal vereyim? Yaşlı kadınlardan bir farkın yok ki senin,” dedi Gideon alaycı bir şekilde gülerek.

Blackwell, onlara çay ve kek getirmiş olan hizmetçisine döndü. “Molly, duyuyor musun, efendine nasıl kara çalıyorlar?”

Molly kafasını hafifçe sallayıp çay tepsisini masaya bıraktı ve odadan çıktı.

“Eh, en azından o koca evde sana eşlik edecek bir karın var artık,” diye devam etti Blackwell, demliği tepsiden alıp fincanlara çay doldururken.

“Sadece karım değil,” dedi Gideon. Ortağıyla aralarında se-remoniler falan olmadığı için çayını almış, içine süt ekliyordu. “Messalina’nın kız kardeşini de evime yerleştireceğim.”

“Öyle mi?” Blackwell arkasına yaslandı ve kekenden ısırıldığı lokmayı çiğneyip yuttu. “Kız okul çağında mı?”

“Hayır,” dedi Gideon, buna mahal vermeyeceğini söylemesine rağmen dedikodu ediyor oluşuna içten içe gülerek. “Lucretia...” Gözlerini kısarak düşündü. “... yirmi iki yaşında. Yok, hayır, yirmi üç yaşında.”

“O halde yakında evlenip evden ayrılacaktır. Tabii çirkin bir kız değilse.”

“O da en az ablası kadar güzel bir genç kadın,” dedi Gideon tarafsızca, Messalina’ya dikkat ettiği kadar Lucretia’ya dikkat etmemiş olsa da. “Ayrıca ablası gibi onun da devasa bir çeyizi var. Henüz evlenmemiş olmasının sebebi kısmet çıkmaması değil.”

Konuyla ilgilenmiş görünen ortağı öne eğildi. “Ne peki?”

“Greycourt kadınları fazlasıyla inatçı ve seçicidirler. Lucretia henüz kendi için doğru olduğunu düşündüğü beyefendiyle karşılaşmadı.”

“Ah, Tanrım. Bayan Hawthorne’un görüşünde bir sorun var desene,” dedi Blackwell hüzünle.

“Neden?” diye sordu Gideon, ona şüpheyile bakarak.

Ortağı sırtıttı. “Çünkü Londra’daki onca adamın arasından seni seçmiş, dostum.”

Gideon da onunla birlikte güldü ama aslında durumun böyle olmadığını biliyordu. Messalina onu *seçmemişti*. Seçme hakkı ol- saydı onu reddederdi hatta. Blackwell gibi bir beyefendi, bir leydiyi kendiyile evlenmeye mecbur bıraktığı için suçluluk hissedermiy- di? Şüphesiz hissederdi.

Fakat Gideon, Messalina’yı evlenmeye zorladığı için vicdan azabı hissetmiyordu hiç. Çünkü onun günden güne, saatten saate yumuşadığını hissediyordu. Eğer sonunda bu evlilik onu mem- nun, hatta mutlu edecekse nasıl başladığı önemli sayılır mıydı ki? Küçük bir sorundu bu sadece.

Ağabeyini öldürme meselesine gelince... Pea daha bu sabah, Julian Greycourt’un Londra’daki uğrak mekânlarını belirledikle- rini söylemişti. Adam şehre geldiğinde Gideon görevini tamam- lamak için hazır olacaktı. Greycourt’un kaburgalarının arasına saplayacağı bıçağıyla işi sonlandıracaktı.

Bu düşünceyle yerinde kıpırdanarak fincanını masaya koydu. “Benimle ne hususta konuşmak istemiştin?”

“Hmm.” Ortağı kekten büyük bir ısırik aldığı için yutana dek beklemesini işaret etti. “Muhasebeyle ilgili,” dedi sonra, muhte- melen hesap defterini bulmak için kâğıtların altını ararken. “Ah, işte buradaymış.”

Bulduğu kocaman deri defteri açıp istediği kısmı bulana dek sayfaları karıştırdı ve uzun sütunlardan birindeki rakamları Gideon’a gösterdi. “Şuraya bak.”

Gideon defteri ona geri itti. “Benim rakamlardan anlamadı- ğımı biliyorsun.” Yanaklarının öfkeyle kızardığını hissetti. Ortağı biliyor olsa bile bunu yüksek sesle söylemek hoşuna gitmemişti.

“Peki,” dedi adam, defteri kendine doğru çekerken. “O zaman ben anlatırım. Nightingale Ocağı fazlasıyla iyi durumda. Last Man’s

Hope Ocağı'ndan bile iyi hatta. Yatırdığımız paranın neredeyse iki katını kazandık." Evde onları dinleyebilecek birileri varmış gibi öne eğildi. "Yaşlı Marshall'ın üç madenini de satacağına dair söylentiler var. Ama ben bu söylentilerin gerçek olduğuna inanıyorum. Bize yatırımcı lazım, Gideon!"

"Ben de bu yüzden zengin yatırımcı arıyorum," dedi Gideon içini çekerek. "Fakat düşündüğümden daha meşakkatli bir işmiş."

Blackwell anlayışla onayladı. "Zengin adamlar, daha fazla para kazanmak için dahi olsa paralarına veda etmekten nefret ederler."

Gideon başını iki yana salladı. "Bence sen maden ocaklarını yönetmek için Newcastle'da olmalısın. Artık iki ocak var ve bizden uzaktaki bir yerde, tanımadığımız birilerinin yönetici olması hiç hoşuma gitmiyor. Paramızı ceplerine atıp defterlere farklı şeyler yazmadıklarını nereden bileceğiz?"

"Mathers ve Barkley iyi adamlardır. İkisini de bizzat ben seçtim. Ayda bir kez de onları ve ocakları görmek için kuzeye gidiyorum. Ayrıca ben olmazsam Londra'daki hesaplarımızı kim kontrol edecek?" Blackwell kaşlarını kaldırdı. "Keys'in hesap defterlerini devralmaya hazır olmadığını kendin söylemiştin."

"Hazır değil, evet. Ama yakında olacak. Onun için bulduğum bir öğretmenle çalışıyor."

"Öyle mi?" Ortağı arkasına yaslanıp gülümsedi. "Sokaktan kurtarılmış bir çocuk için özel öğretmen tutmak müsriflik gibi geldi doğrusu. Senin normalde yapacağın bir şey değil."

"Buna yatırım denir. Keys bizim için hesaplara bakabilecek duruma geldiğinde sen diğer görevleri üstlenebilirsin," dedi Gideon keskin bakışlarını ona dikerek.

"Elbette." Blackwell teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Çocuğu bu şekilde desteklemen çok nazik bir davranış."

Nazikliği zayıflık göstergesi olarak gören Gideon homurdandı. "Konuşmak istediklerin bu kadar mıydı?"

Adam bir an için şaşkın göründü. “Evet. Hemen gidecek misin?”

“Başka görüşmelerim de var.” Kalkıp üç köşeli şapkasını aldı. “Çay için teşekkürler.”

Blackwell de ayağa kalktı. “Rica ederim,” dedikten sonra bir an tereddüt etti. “Biliyorsun, iş görüşmeleri dışında da buluşabiliriz. Ben dost olduğumuzu düşünüyorum.” Ona elini uzattı.

Gideon adamın eline baktı. Ortağı her zaman ondan daha açık ve cana yakın olmuştu. Yine de... “Ben de.” Uzatılan eli sıktı ve çıkmak için kapıya döndü ama sonra aklına önceki gece geldi. “Dün gece tiyatrodan eve dönerken bir sorunla karşılaştın mı?”

Blackwell kaşlarını kaldırdı. “Hayır. Neden sordun?”

“Çünkü Messalina ve ben saldırıya uğradık.”

“Ne?” Adam ağzı bir karış açık bakakalmıştı ona. “Yüce Tanrım. Covent Garden haydutları gün geçtikçe daha da cesur oluyor. Sizden bir şey aldılar mı?”

“Tabii ki hayır. İstemediler bile.”

“Hiçbir şey anlamadım.”

“Haydutlar –tabii eğer gerçekten haydutlarsa– ne benim cüzdanımı ne de Bayan Hawthorne’un mücevherlerini istediler.”

“Haydut olmadıklarını düşünüyorsun yani.” Blackwell kaşlarını çatarak sandalyesine çöktü.

Gideon onayladı. “İşle alakalı birilerinin damarına bastık mı?”

“Aklıma biri gelmiyor.” Blackwell elini salladı. “Ayrıca biz çoğunlukla kuzeydeki insanlarla iş yapıyoruz. Kendi yaptığın işleri düşündün mü? Şimdiye dek çok kumarbazın cebini boşalttın çünkü. Çoğu, kötü talihleri yerine seni suçluyordur.”

“Olabilir.”

“Her halükârda, gelecekte daha dikkatli olmalısın. Ve Tanrı aşkına, Bayan Hawthorne için bir muhafız ayarla. Onun gibi hoş bir leydinin canının yandığını görmek istemem.”

“Çoktan ayarladım,” diye homurdandı Gideon rahatsızca. Messalina’ya iyi bakamadığı imasından hiç hoşlanmamıştı.

“Eh, pekâlâ,” dedi ortağı kibarca. “Seni kapıya kadar geçireyim mi?”

“Hayır.” Gideon başıyla selam verip çıktı.

Londra caddeleri kalabalıktı. Şık giyimli bir beyefendi, at arabasının camından çıkmış, yolunu kapatan bir yük arabacısıyla tartışıyordu. İki arabanın yanından geçip giden insanlar onlara hiç dikkat etmiyorlardı.

Kılıksız bir grup çocuğun yanında koşuşturan bir köpek havlayınca Gideon’un aklına, evdeki köpek yavrusu ve Messalina geldi. Karısının muhafızlarını artırmalıydı. Ama Messalina bundan nefret eder, sadece özgürlüğünün kısıtlandığını düşünürdü.

Bunları düşünürken kafasını kaldıran Gideon, evinin önüne geldiğini fark etti. Yeni takım elbisesiyle epey iyi görünen Reggie, onun için Whispers’ın kapısını açtı.

“Bayan Hawthorne nerede?” diye sordu Gideon.

“Mutfakta, efendim. Yarım saat önce indi.”

“Bundan böyle onun muhafızlarını iki katma çıkaracaksın. Evden çıktığında etrafında olacaklar.”

Reggie kaşlarını çatı. “Dün geceki haydutlar yüzünden, değil mi? Sizi ürküttüler.”

“Buna ürkemek denir mi bilmiyorum,” diye mırıldandı Gideon. “Fakat dün gecenin bir daha tekrarlanmasını istemiyorum. Bir de...”

“Evet, efendim?”

“Muhafızlara, etrafında olduklarını ona belli etmemelerini söyle. Duyarsa hoşuna gitmez.”

“Haklısınız efendim.”

Gideon homurdanarak alt kata yöneldi. Messalina'nın, Hicks'i işten atmaya karar vermemiş olmasını umuyordu çünkü çocuğun gidecek hiçbir yeri yoktu.

Mutfığa yaklaştığında karısının neşeli, kadınsı kahkahası kulağına geldi. Ve bu küçük ses bile saniyeler içinde sertleşmesine neden oldu. Birkaç metre ötedeki banyosunu düşündü. Bu sabah Messalina soğuk ellerini omuzlarında ve sırtında gezdirmişti.

Gideon da o gittikten sonra onu hayal ederek suyun altında kendini tatmin etmişti.

Toparlanmak için derin bir nefes aldı, sonra büyük mutfığa sessizce adım attı. Karısı tam ortada yere çökmüş, önünde sırtüstü yatan yavru köpeği elindeki iplikle oynatıyordu. Hicks ile bulaşıkçı bir yanında, Sam de diğer yanındaydı.

Messalina kafasını kaldırıp da onu görünce suçlu bir çocuk gibi ellerini arkasına sakladı. "Hawthorne! Bu saatte eve dönmeni beklemiyordum."

"Öyle mi?" Gideon gülümsemesini bastırdı. Genç kadının köpeği sevdiği ama bunu ona belli etmemeye çalıştığı belliydi. "Hicks'le yemek menülerini konuşuyordun sanırım."

"Eh..." Messalina suçlu gözlerle aşçıya baktı. O sırada köpek kucağına tırmanmaya çalışıyordu ki patileri kayınca küçük bir bağırisla yere düştü.

Sam keskin bir nefes aldı.

Hicks ile bulaşıkçı endişeyle yavruya döndüler.

Messalina hemen köpeği yerden aldı.

Gideon ise kaşlarını kaldırarak sabırla bekledi.

"Of, tamam!" diye mırıldandı karısı en sonunda, zafer tacını Gideon'a vermiş gibi bakarak. "Papatya'yı yanımda tutmaya karar verdim."

Sam sevinçle bağırdı.

Hicks ile bulaşıkçı gülümsediler.

Gideon ise alçak sesle, “Papatya mı?” diye sordu.

*

“Papatya, bir köpek için mükemmel bir isim,” dedi Messalina, bir saat sonra Hawthorne’la birlikte Bond Caddesi’nde yürüyorlardı. Dışarı çıktıkları andan beri isim tartışması yapıyorlardı ve nedense bu kendini gamsız tasasız hissetmesini sağlamıştı.

“Papatya, bir kedi için mükemmel bir isim. *Dişi* bir kedi için,” dedi Hawthorne. “Erkek bir köpek için küçük düşürücü. *Süs köpeği* olsa bile.”

“Adını değiştirmeyeceğim,” dedi gülümsemesini bastırarak.

Kocası, Papatya’nın ismi asıl onu küçük düşürmüş gibi derin bir iç geçirdi, sonra konuyu değiştirdi. “Her zaman gittiğim terzide ne sorun var peki?”

Messalina, genç adamı yeni bir terziye gitmeye ikna etmenin o kadar da kolay olmayacağını bilmeliydi. Gözlerini devirmemek için kendini zor tutarak ona baktığında kaşlarını çatıldığını gördü. Aslında bu kaş çatışı onu çirkin ve itici göstermeliydi. Ama hayır, hiç de öyle değildi.

O şeytani kıvrımlı kaşları, güneş ışığında parlayan yara izini ve bükülmüş dudakları zihninden silebilecekmiş gibi başını hızla başka yöne çevirirken bir yandan da düşünüyordu. Çoğu kadın, herhangi bir konuda bu adama hayır demekte güçlük çekerti.

Eh, kendi çoğu kadın değildi ama.

“*Eski* terzinin,” diye başladı. “İşinin ehli bir adam olduğu belli. Fakat bize ustalıktan çok daha fazlası lazım.”

“Hmm.” Aldığı tek cevap bu oldu.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Yürürken eli onun kolundaydı ama kocası ona dokunmamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Messalina kendini...

Eh... Hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmiyordu tabii. Neticede onun kendine dokunmasını *istiyor* değildi. Kesinlikle istemiyordu.

Fakat...

Kocasına bir bakış daha attı.

Ne yazık ki dudakları hâlâ saçma derecede güzel görünüyordu. Messalina, teninin banyoda nasıl parladığını aklından bir türlü atamıyordu. Tabii öpüşmelerini de. O anda kendini kaybetmişti. Bedeni onun diline, tadına ve *tutkusuna* teslim olmuştu.

Bir de suyun altında hareket eden eli vardı. Bu görüntü zihninden silinmiyordu. Gideon'un kafasını geriye atmış halde uzanmasını, mum ışığında ışıldayan boynunu ve hareket eden kolunu devamlı düşünüp duruyordu.

Acaba o şekilde kendini mi tatmin ediyordu?

Bunu yaparken onu mu hayal ediyordu?

Messalina yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Hawthorne'u düşünmeyi kesmeli, çok daha fazlasını vaat eden bir anlık dokunuşu unutmalıydı. Onu *bırakıp gidecekti* çünkü. Tabii parasını almadan önce onunla birlikte olmak *zorunda* olduğunu unutmuyordu.

O uzun bacaklar, o geniş omuzlar sabunlu suyla kaplı değilen nasıl görünüyorlardı acaba?

Ah, Tanrı aşkına.

"İşte geldik!" diye şakıdı, neşeli bir sesle. Gerçi sesi fazla yüksek çıkmıştı.

Hawthorne ona tuhaf bir bakış atıp girmesi için kapıyı açtı.

Messalina bu bakışı görmezden gelip, üstünde sadece *Underwood* yazan ve göze batmayan bir tabelaya doğru ilerledi. Mağazanın görünüşü oldukça aldatıcıydı; içeride yalnızca iki sandalyeyle bir sehpa ve de bir tezgâh vardı. Duvara kıymetli taşların

renginde sıra sıra kumaşlar asılmıştı. Söylentilere göre bu mağaza, birkaç kraliyet üyesini giydirdiyordu.

“İyi öğlenler,” dedi tezgâhın arkasında duran genç adam. İnce bedenine tam oturan, gri renkli bir takım elbise giymişti. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Adamın bakışları gizliden gizliye ikisi arasında gidip geldi. Messalina, üstünde sarı, mavi ve kırmızı renkli kuş işlemeleri olan, krem rengi, son moda bir elbise giymişti. Hawthorne ise her zamanki gibi siyahlar içindeydi. Tezgâhtarın işinde uzman olduğu belliydi; haklarında ne bir yorum yapmış ne de bir varsayım da bulunmuştu. Belki de Messalina’nın, âşığını giydirdiğini düşünüyordu. Son zamanlarda böyle yapan kadınlar olduğu biliniyordu.

“Bir takım elbiseye ihtiyacım var,” dedi Hawthorne nezaketsizce.

“Birkaç takım elbise,” diye araya girdi Messalina. “Kocam Bay Hawthorne biraz daha...” Mağaza görevlisi onunla birlikte kocasının kıyafetini inceleyip ne demek istediğini anlamış gibi bakınca kocaman gülümsedi. “... *münasip* kıyafetlere ihtiyacı olduğunu düşünüyor.”

“Elbette madam,” dedi görevli. “İzin verirsiniz Bay Underwood’u çağırayım.”

Bay Underwood, boyu ancak bir buçuk metre görünen, minyon bir adamdı. Hawthorne’u görür görmez neye ihtiyacı olduğunu anladı ve derhal gökkuşağı renklerinde kumaş toplarını önüne istedi.

Fakat Hawthorne hiçbirini beğenmedi.

Sabırlı olmaya çalışan Messalina ona döndü. “Modeli ve rengi seçme konusunda bana güvenir misin?”

Genç adam gözlerini kısıncı bir an reddedecekmiş gibi göründü ama sonra, “Peki. Sen öyle istiyorsan,” dedi.

“İstiyorum,” diye cevap verdi kararlılıkla. Ardından Bay Underwood’a başını salladı.

Terzi, Hawthorne'a reverans yaptıktan sonra asistanına başıyla işaret verdi.

Genç tezgâhtar, mağazanın arka kısmını işaret etti. "Efendim, bu tarafa gelir misiniz? Ölçülerinizi alalım."

Hawthorne, Messalina'ya çaresizce bir bakış attıktan sonra arka odaya girip kayboldu. Görevli de kaçmasından korkar gibi hemen peşindeydi.

"Pekâlâ, değerli hanımefendi. Önce bir fincan çay alır mıydınız?" diye sordu Bay Underwood.

"Evet, alırım." Messalina sandalyeye oturup terzinin diğer iki asistanından çay istemesini izledi. "Görüyorsunuz," dedi sonra, Bay Underwood'a. "Kocam, işlemesi olmayan, *sade* giysilere alışkındır. Renkli şeyler tercih etmez. Şimdi görmüş geçirmiş biri gibi görünmesini sağlayacak, moda uygun yeni kıyafetlere ihtiyacı var. Fakat korkarım ki gözüne *fazla* süslü gelen her şeyi düşünmeden reddedecektir."

"Anladım," dedi Bay Underwood özgüvenle. "Belki de size birkaç öneride bulunabilirim."

"Ah, tabii." Messalina, asistanın uzattığı sıcak çayı alırken keyifle iç geçirdi. Önündeki sehpa da demlik, çatal bıçaklar ve bir tabak minik kek yerleştirilmişti.

Bay Underwood kendi kendine mırıldanarak ipekler, kadifeler ve sırmalı kumaşların asılı olduğu duvarı inceledi, sonra ellerini çırpı. İki asistanı derhal yanına koştular ama Messalina, kısık sesle konuştukları için hiçbirini duymadı.

Mağaza görevlileri hızlıca uzaklaşıp birkaç dakika sonra kollarında kumaş yığınlarıyla döndüler.

Terzi, hafiften eflatuna çalan, koyu gri, kadife bir kumaş seçip ona gösterdi. "Göze çarpmayan, şık bir kumaş. Bununla gidecek çok hoş bir yeleğim de var. Siyah, mor ve altın rengi işlemeleri olan, açık gri bir yelek. Bay Hawthorne'un üstüne tam oturacaktır."

Hawthorne mor istemediğini söylemişti ama işlemesiz de olmazdı ki. “Kulağa mükemmel geliyor,” dedi Messalina mutlulukla.

Sonraki bir saat içinde üç kumaş daha seçti. Biri neredeyse siyah gibi görünen koyu bir mavi, ikincisi zümrüt yeşili, üçüncüsü ise içinden yakut rengi ve mor iplikler geçen, kan kırmızısı bir ipekti. Bu sonuncusu Hawthorne’ın sınırlarını aşıyordu ama Messalina parlak kan kırmızısı kumaşı görünce dayanamamıştı. Kocasına çok yakışacağından emindi.

Gerçi... Bunları giydiğini muhtemelen hiç göremeyecekti. Takımların dikilmesi haftalar sürerdi.

Boş çay fincanına bakarak kaşlarını çatı. Bu düşünce nedense moralini bozmuştu. Belki de bir aydan *birazcık* daha uzun kalırsa...

O sırada Hawthorne fazlasıyla yorgun görünerek arka odaya çıktı. “İşiniz bitmiştir sanıyorum.”

“Evet.” Messalina ayağa kalktı ve kendini çekiştiren kocasının peşinden yürüdü. Bu esnada Bay Underwood’a zar zor teşekkür edebiliyordu.

Dışarı adım attıklarında Hawthorne derin bir nefes aldı. “Şükürler olsun Tanrım. Temiz hava.”

Messalina caddenin ortasındaki at pisliklerine baktı. “Ne de temiz ama.”

Kocasına ona yıkıcı tebessümlerinden birini attı. “Londra’da doğup büyümüş biri için at boku bile ev gibi kokar.”

“Hmm,” dedi Messalina düşünceli bir şekilde. “Ben kırsal hayatını tercih ederim.”

“Çünkü Londralı değilsin,” dedi Hawthorne, Bond Caddesi’ne dönerlerken.

“Londralıyım!”

Genç adam gülen gözlerini ona çevirdi. “Nerede doğdun?”

“Greycourt’ta.”

“Orası buraya o kadar uzak ki neredeyse İskoçya’da bile sayılabılır,” dedi Hawthorne rahatsız edici derecede kibirli bir tavırla.

“Evet ama ben küçükken kış aylarını Londra’da geçirirdik. Bu yüzden ben de...” Konuşmasını yarıda kesti çünkü kocası artık onu dinlemiyor, ilerideki bir şeye bakıyordu. “Ne var orada?”

“İdam.” Hawthorne’un sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Oraya doğru yaklaşırlarken Messalina kalabalığı gördü. Yuhalamalar ve bağırışlar saniyeler geçtikçe daha da yükseliyordu. İleride, sallanan kafaların ötesindeki bir kızağın üstünde bir adam korkuyla büzülmüş halde dikiliyordu. Yeni hüküm giymiş, idam edilmek için Tyburn’e götürülüyor olmalıydı. Çoğu insan için idam gibi olaylar panayır eğlenceleriyle eşdeğerdi.

Messalina meraklı bakışlarını Hawthorne’a çevirdi. “Utanc verici bir manzara, değil mi?”

Genç adam cevap vermedi. Kalabalığa bakarken yüzü ifadesizdi.

“Gideon?” dedi Messalina yumuşak bir sesle.

Kocası bu manzaradan kendini kurtarması gerekiyormuş gibi aniden döndü. “Gel, arabamıza bu taraftan gidelim,” dedi ve kalabalığın gürültüsünden kaçarcasına yürümeye başladı.

Messalina ona kaygılı bakışlar atarken adımlarını onunkilere uydurmak için hızlandı. Arabaları, idam güruhunun öteki tarafındaydı. Bu yüzden ne tarafa dönerlerse dönsünler, yine delilikle karşılaşacaklardı.

Yüzünde fazlasıyla sert bir ifade olan Hawthorne, onu küçük bir ara sokağa döndürdü, oradan da bir patika yola girdiler. Messalina elini tutan elin kaslarının nasıl gerildiğini hissedebiliyordu. Arkalarındaki bağırışlar iyice yükselmişti.

Bir dört yol ağzında birden kalabalıkla karşılaştılar yine.

Hawthorne göğsüne kurşun yemiş gibi geri çekilip Messalina’yı arkasına aldı. Geniş sırtı hızla inip kalkıyordu ve ensesinde boncuk boncuk terler birikmişti.

Messalina onun omzunun ilerisine baktı.

Perişan kılıklı küçük çocuklar, pislik içindeki iki köpeklerle birlikte koşuşturuyorlardı. Yüzlerinde neredeyse delice sayılabilecek bir neşe vardı.

Sonra endişeli bakışlarını kocasına çevirdi. “Kalabalık azalıyor. Bir iki dakika beklersek önümüz açılır.”

Hawthorne’un yutkunduğunu görebiliyordu. Sert yüzü asıktı. Yanağındaki gümüşü yara izi parlıyordu. Yumruk yaptığı elleri titriyordu. Her an patlayacakmış gibiydi.

Onu tanımayanlar bu yüz ifadesini başka bir şey zannedebirdi. Öyle *olmamasına* rağmen şiddet eğilimli, acımasız, soğuk ve kötü biri olduğunu düşünebilirlerdi.

Messalina da daha bir hafta önce böyle düşünüyordu.

Elini onun koluna koydu. “Sorun ne?”

“*Hiçbir şey.*” Gözleri hâlâ tek bir noktaya bakan Gideon bir kez daha yutkundu. “Hiçbir şey. İdam gösterilerini sevmiyorum.”

Duyguları olan insanlar idamı sevmezdi zaten. Fakat kocasının sevmemekten daha öte bir şeydi. *Messalina* açıkça görebiliyordu.

“Gel.” Hawthorne elini çekerek onu açılmış sokakta ilerletti.

Messalina neredeyse yürüdüğüünün bile farkında değildi çünkü düşünmekle meşguldü.

Kocasının yüzündeki şiddetli... Tiksinti ifadesine sebep olan şey ne olabilirdi?

Bölüm Dokuz

*Yıllar yılları kovalamış ve
Bet yemyeşil gözlerinin içi gülen bir
genç kadına dönüşmüş. Gülümsemesi o kadar parlakmış ki
görenlere güneşi anımsatırmış.
Derken on sekizinci yaş günü gelmiş çatmış.
Sade bir akşam yemeği için ailecek toplandıklarında,
annesi ona hediye olarak yaptığı
küçük pastayı getirmiş.
Bet tam pastayı kesecekmiş ki evin kapısı çalmış...*

–Bet ile Tilki'den

Whispers Köşkü'ne dönüş yolunda Gideon kendini ahmak gibi hissediyordu. Elleri hâlâ hafifçe titriyordu ve... canı sıkındı. Hissettiği nefret ve tiksinti öyle yoğundu ki midesi bulanıyordu.

Ne zaman idam izlemek için toplanan kalabalıkları görse hep bugünkü gibi hayvani bir tepki verirdi. Aynı anda hem kaçma hem de saldırma içgüdüleri harekete geçerdi çünkü.

Kahrolası bir neşeyle olayı izlemeye gelmiş olan insanların suratını yırtmak isterdi.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp yanındaki Messalina'ya baktı.

Genç kadın kafasını yana çevirmişti; muhtemelen camdan bakıyordu. Eli hâlâ onun elinin içindeydi. Bembeyaz, pürüzsüz parmakları onun esmer ve nasırlı parmaklarının arasında kaybolmuştu. Birbirlerine uymuyorlardı. Tenleri çok farklıydı.

Gideon kaşlarını çatı. Sadece birkaç dakikalığına kaygı hissetti diye karısı onun bir çocukmuş gibi teselli edilmeye ihtiyacı olduğunu mu düşünüyordu acaba?

Her şey lanet olası idam güruhu yüzündendi.

Sonra Messalina ona bakmadan konuşmaya başladı.

“Greycourt'ta bir ahır işçimiz vardı. Fransızlara karşı yapılan savaşta savaşırmıştı. İri bir adamdı, atlara karşı çok nazikti. Fakat tabanca sesi duydu mu aklı uçar giderdi. Hemen ahırın arka tarafına geçip saklanır, titreyerek öylece dururdu. Bu korku nöbetleri bazen bir saatten bile fazla sürerdi.”

“Ben aklımı kaybetmedim,” diye hırladı Gideon. “Yarım akıllı değilim.”

“Değilsin,” dedi karısı alçak sesle. “Bizim ahır işçisi de yarım akıllı değildi. Sadece...”

Gideon'un midesi tekrar bulanmaya başlamış, boğazı asitle yanmıştı. “Yeter. Bu meseleyi konuşmak istemiyorum.”

Genç kadının ağzı anında kapandı.

Birkaç uzun dakika boyunca sessizce oturdular. Gideon hâlâ onun elini tutuyordu. Bir türlü bırakmayı beceremiyordu çünkü.

Belki de Messalina artık onunla hiç konuşmazdı. Gideon ona bağırması, duygularını incitmişti çünkü.

“Bir suare düzenlemelisin,” dedi sonra karısı birden. “Hatta balo bile olabilir.”

Gideon gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Balo olmalı, evet.” Messalina, yüzünde büyük bir hevesle ona döndü. “Bir süredir senin sosyeteye girme arzunu düşünüyorum. Eğer ortaklık kurmak istediğin beyefendilerle denk olduğunu göstermek, ciddiye alınacak biri olduğunu *kanıtlamak* istiyorsan onları muntazam bir baloya davet etmelisin. *Sezonun* en iyi balosu olmalı bu.”

Genç kadın o kadar heyecanlı ve emin görünüyordu ki Gideon onun planını bozmak istemedi. “Whispers Köşkü’nde mi? Mobilyasız ve hizmetkârsız bir evde?” Kafasını iki yana salladı. “Hem ben balo nasıl düzenlenir bilmem bile.”

“Ama *ben* bilirim,” dedi Messalina. Sonra duraksadı; kendi söylediğine şaşırmış gibiydi. “*Ben* bilirim,” diye tekrar etti yavaşça. “Balo planlayabilirim. Amcam ve ağabeyim için yaptım. Ayrıca daha yeni mobilya siparişi verdik. Birkaç mobilya daha alırlar. Whispers’ı döşeyip birkaç hizmetkâr daha tutarız.”

“Bunlar ne kadar zaman alır?” diye sordu, beyni hesap yapmaya başlamış olan Gideon. “Ve ne kadar para harcamam gerekir?”

Karısı para sorusunu duymazdan geldi.

“Haftalar alır,” dedi dudağını ısırarak. Tereddütlü gibiydi. Sonra güzel, gri gözlerini kararlılıkla onunkilere dikti. “Bir ayı geçer sanırım. Ama doğru düzgün plan yapmamız *gerek*. Sezon zaten eylül ayının sonunda başlayacak. Vaktimiz var yani.” Yutkundu. Her nedense yüzü solmuştu. “Tabii yapmak *istiyor*-sak. Zaman ayırabileceksek,” dedi daha yavaş bir şekilde.

Gideon yüzüne bakarak onu neyin üzdüğünü anlamaya çalışıyordu. “Sen yapabilir misin?” Elini onun yanağına doğru kaldırdı ama dokunmadı. “Zaman ayırabilir misin?”

“Ben...” diye başladı genç kadın ama Gideon’un parmağı elmacık kemiğine dokununca sustu. “Evet,” dedi sonra soluk soluğa. “Evet, ayırabilirim.”

İçinde ilkel bir şeylerin uyandığını hisseden Gideon ona kocaman –ve vahşi– bir tebessüm attı. “Güzel kız. Sen yanımdayken ben her şeyi yapabilirim.”

Messalina daha önce ona hiç böyle yumuşacık gözlerle bakmamıştı. Kırmızı dudakları aralanırken her şeyi yapmaya hazır görünüyordu. Gideon, yeni yalanmış gibi görünen o dudaklara uzanıp...

At arabasının kapısı birden açıldı.

Gideon bıçağını eline almıştı ki parlak mavi bir kasırğa içeri dalıp Messalina'nın kollarına atıldı.

"Çok özür dilerim!" diye haykırdı Lucretia Greycourt. Yüzünü ablasının boynuna gömdüğü için sesi boğuk çıkıyordu. "Seni yüzüstü bıraktık. Seni yüzüstü *bıraktım*."

Arabanın dışına bakan Gideon, iki çift tanıdık, gri gözle karşılaştı.

Quintus Greycourt kaşlarını çatıp kafasını başka yöne çevirdi ama en büyük erkek kardeş, gözlerini onun gözlerine dikmişti.

"Hawthorne," dedi Julian Greycourt, heceleri uzatarak. "Kardeşime ne yaptın sen?"

*

Messalina kollarını Lucretia'ya sıkı sıkı sardı. Çok şaşırmış ve de ürkmüştü ama küçük kardeşi sonunda yanında olduğu için çok mutluydu. İki hafta önce Hawthorne tarafından zorla alıkonulduğu zamandan beri onu görmüyordu. O günden beri...

Eh, o günden beri her şey değişmişti.

"Greycourt," dedi Gideon. Kocasının alaycı ve kısık sesi, Messalina'nın ona kaygıyla bakmasına neden olmuştu. Julian'a, "Evliliğimiz için bizi tebrik etmeye mi geldin?" diye sorarken de o kadar güvenilmez görünüyordu ki...

"Adi herif," diye hırladı Quintus. Eğer Julian onu tutmasaydı öne atılacaktı.

Ağabeyinin gri gözleri iyice kısılinca Messalina onun öfkelenmeye başladığını anladı. Julian çoğunlukla yansız görünebilirdi ama bir hiddetlendi mi ölümcül bir yılan gibi saldırabilirdi.

Messalina, şimdi kocası olan adam tarafından kaçırıldığında işte tam da bu yüzden Lucretia'dan hemen gidip onu bulmasını istemişti.

“Belki de bu tartışmayı içeride, meraklı gözlerden uzakta yap-sak iyi olur,” dedi.

“Elbette,” diyen Gideon, arabadan dışarı başını uzatıp Whispers Köşkü’nün önünde duran Reggie’ye işaret verdi.

İri adam başını sallayıp eve girerek gözden kayboldu.

Messalina bir an için ağabeyinin Gideon’a karşı çıkacağını düşündü. Quintus’la birlikte at arabasının kapısında duruyor, in-melerini engelliyorlardı çünkü. Sonra Julian sessizce geri çekildi. Quintus homurdansa da onun yaptığını yaptı.

Gideon onları tamamen görmezden gelip arabadan indi ve Lucretia’nın inmesine yardımcı olmak için elini uzattı.

Fakat Lucretia ona dik dik bakıp arabadan kendi başına indi.

Sonra kocası, yardımını kabul edip etmeyeceğini sorar gibi onun gözlerine bakınca Messalina derin bir nefes alıp elini onun avcuna koydu. İki ağabeyinin de bakışlarının üzerinde olduğunun farkındaydı.

Whispers Köşkü’ne doğru ilerlemeye başladıklarında kardeş-leri de peşlerine düştü. Messalina kendi içinde çatışma yaşıyor-du. Birkaç gün öncesinde olsaydılar Julian’ın gelmesini memnu-niyetle karşılardı.

Fakat şimdi...

Şimdi ne istediğini bilmiyordu.

Az önce Lucretia arabaya binmeseydi Gideon’u öpmüş ola-caktı. Şimdi bile yanakları kızarır da duyguları ortaya dökülürse diye kocasının yüzüne bakmaya çekiniyordu. Ama onun varlı-ğının fazlasıyla farkındaydı. Uzun ince bedenini yanında, kaslı kolunu avcunun altında hissedebiliyordu.

Tabii bir de vücudunun sıcaklığını.

Merdiveni tırmanıp ikinci kata, oturma odası olması gereken yere gittiler. İçerideki tek mobilyalar, açık mavi bir kanepe, yal-

dızlı kolları olan iki sandalye ve küçük bir masaydı. Messalina bunları hazır yapmış olarak satın almıştı.

Şimdi aldığına şükrediyordu.

Lucretia'yı kanepeye yönlendirirken büyük ağabeyinin boş oturma odasında gezindiğini gözucuyla gördü. Sıkkin görünüyordu ama Messalina onun Gideon'u ölçüp tarttığından emindi.

Saldırmaya hazırlanıyor gibiydi.

Gideon ise tam Messalina'nın önünde, aşikâr bir korumacı pozda duruyordu. Ellerini ceketinin ceplerine yakınlıştırmıştı. Acaba ceplerinde de mi bıçak vardı? Acaba üstünde kaç tane bıçak vardı?

Erkeklerin yaydığı korkunç gerginlik odayı kaplamıştı. Messalina onlara haykırmak istedi. Bir kemik için dövüşmeye hazırlanan köpeklere benziyorlardı. Ama o, değersiz bir kemik değildi ki!

"Julian'ı getirmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dile-
rim," diye mırıldandı Lucretia. "Bay Hawthorne seni götürdük-
ten sonra hemen arabamızla konuştum ve beni derhal Adders
Konağı'na götürmesini söyledim."

Messalina başını sallayıp kardeşinin elini sıktı.

Quintus, meseleyle ilgilenmiyormuşçasına şömine başına geçmişti. Fakat şömine rafına dayamadığı eli yumruk halindeydi.

"Adders'a ulaşmak asırlar sürdü sanki," diye devam etti Lucretia. Dudakları ince biz çizgi halindeydi. Normalde oldukça muzip ve şen şakrak bir kızdı fakat şu anda gri gözleri hüznün ve gözyaşı dolmuştu. "Oraya varınca da içki yüzünden kendini kaybetmiş olan Quintus'u bulabildim sadece."

Quintus dudaklarını birbirine bastırıp kız kardeşinin sert bakışlarını görmemek için yüzünü çevirdi. Omuz hizasındaki kıvrıcık saçları öne düşmüş, gözlerini saklamıştı. Bugün saçlarını

taramış mıydı acaba? Çok güzel dikilmiş, koyu yeşil bir takım elbise giymişti. Ceketi geniş omuzlarına mükemmel oturmuştu ama eteklerinde lekeler vardı.

Lucretia kafasını iki yana sallayarak tekrar Messalina'ya döndü. "O kadar sarhoştuk ki ağzından doğru düzgün bir laf alabilmem bir saat sürdü. Sonunda Julian'ı bulduğumda hemen yola çıktık ama yollar çamurlu olduğu için ilerleyemedik." Derin bir nefes aldı. "Belki de Julian ile Quintus'a hiç gitmeyip Londra'ya kendi başıma gelmeliydim. Bir şekilde *yardım edebilseydim...*"

Messalina araya girdi. "Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Windemere Konağı'na vardığımızda Augustus Amca çoktan başpapazı çağırmıştı. Özel izin bile almıştı." Dudaklarını sıktı. Düğün gününde birilerinden yardım gelmesine hayır demezdi. Ama şimdi düşününce... Kocasının gergin sırtına baktı. "Bu evliliği kimse engelleyemezdi muhtemelen."

"Sen denedin mi?" diye sordu Julian, kadife sesiyle. Messalina bazen, onun sesini aynı anda hem melodik hem de tehditkâr çıkarabilmek için alıştırma yapıp yapmadığını merak ederdi.

Şimdi de onunla bu tonda konuşmuştu.

Şöminenin diğer tarafına geçmiş, kolunu da rafa dayamış olan ağabeyine dik dik baktı. Quintus'un aksine, gümüş sırmalı takım elbisesiyle gayet şık görünüyordu. Siyah saçları toplanıp örülmüştü. Greycourt grisi gözlerine uyan, asla çıkarmadığı inci küpesi sol kulağındaydı. Yakışıklı fakat soğuk bir adamdı Julian. Kendi ailesine karşı bile soğuktu.

Özellikle de kendi ailesine karşı.

"Neden sordun sevgili ağabeyim?" dedi Messalina gülümseyerek. "Ne de olsa bu senin *umurunda değil*."

Quintus olduğu yerde sırtını dikleştirdi. Julian ise, "Bir süreliğine oyalayamaz mıydın?" diye mırıldandı. "Bir iki günlüğüne mesela. Windemere Konağı'na gelmiş ve hiç şikâyet etmeden evlenmiş

gibisin. Şimdi de köhne bir mahalledeki bu bomboş evi mutlu bir yuvaya dönüştürmeye çalışıyorsun.”

Gideon hırlayıp parmaklarını ceketinin cebine götürdü.

Kafasını eğmiş olan Quintus, yumruklarını bir açıp bir kapatırken Gideon’u izliyordu. “O, amcamın paralı haydudu, Messy. Elini kana bulamış ve söylentilere göre *adam katletmiş biri*.”

Yüzünün yandığını hissedenden Messalina ayağa kalktı. “Windemere Konağı’na vardığımda evlenmekten *başka* şansım var mıydı sanıyorsunuz?”

Kaygıyla Gideon’a baktı. O, evlilikleri hakkında ne düşündüğünü biliyordu ama bu sabahki öpüşmelerinden ve az önceki yakınlaşmalarından sonra bu meseleyi ağabeylerinin önünde tartışmak ihanet gibi geliyordu.

“Şahsen *ben...*” dedi Julian, oldukça yavaş ve keskin bir sesle. “Böyle bir adamla evlenmeyi kolayca *kabul ettiğin* için düş kırıklığına uğradım.”

“Konuştuklarına dikkat et,” dedi Gideon sertçe.

“Seni *pislik*,” dedi Messalina aynı anda, ağabeyine. “Seni kibirli, bencil pislik. *Ben* mi *seni* düş kırıklığına uğrattım? Son on yılda Lucretia, Quintus ya da benim için ne yaptın sen? Lucretia’ya hiç talibi olup olmadığını sormayı aklına getirdin mi? Quintus’un şarap şişelerini elinden aldın mı? Bana hayatımın nasıl gittiğini sordun mu? Hayır,” dedi Gideon’un etrafından dolaşıp ağabeyinin üstüne yürüyerek. “Tek yaptığın, Augustus Amca’nın faaliyetlerini takıntı haline getirmek.”

Julian ona öylece baktı. “Bunun için sebeplerim var.”

Messalina’nın konuşması henüz bitmemişti. Yıllar boyu Greycourt erkeklerinin emri altında yaşamış, istemediği bir evliliğe zorlanmıştı ve şimdi bunun için *suçlanıyordu*. Bundan bıkmıştı artık. “Lucretia’yı yüzüstü bıraktın. Quintus’u yüzüstü bıraktın. Beni yüzüstü bıraktın, ağabey. Her şeyden önemlisi, *Aurelia’yı* yüzüstü bıraktın.”

Arkasındaki Lucretia keskin bir nefes aldı.

Julian ise sadece gözlerini kırptı. Tıpkı bir kertenkele gibi yavaşça. Bu adamın kalbi var mıydı acaba? Yoksa küçükken yıllarca amcalarıyla yaşamış olması duygularının hepsini dondurmuş muydu?

Onun aksine Quintus bembeyaz kesildi ve öne çıkıp Messalina'nın kolunu kavradı. "Onun adını söyleme."

"Quinn," diye mırıldandı Julian, uyarıcı bir sesle.

O sırada Hawthorne da derhal öne çıkıp Quintus'u itti. "Ellerini karımın üstünden çek."

Bunu duyan Quintus daha fazla durmayıp Gideon'a saldırdı.

*

Quintus Greycourt yumruğunu kafasına doğru savururken Gideon kendini hazırladı. Karşısındaki adam ondan daha iri ve uzun olsa da sonuçta bir asilzadeydi.

Savaşçı olarak doğmamıştı.

Gideon yana kaçınca yumruk yüzüne değil, omzuna isabet etti. Sonra dönüp dirseğini keskin ve çevik bir darbeyle asilzadenin karnına geçirdi.

Quintus bir *ah* sesi çıkararak iki büklüm olsa da kararlılığını yitirmemişti. Çabucak sırtını dikleştirdi ve dişlerini göstererek onun ayağına tüm gücüyle bastı. Ardından da hemen göğsüne yumruğunu indirdi.

İçi öfkeyle dolan Gideon bir küfür savurarak yenindeki bıçağı çıkardı ve tüm hızıyla karşısındakine doğru savurup koluna denk getirdi. Genç adamın kolundan yere kanlar damlamaya başladı.

O sırada Julian Greycourt da yavaştan hareketlenmeye başlamıştı. Eğer o da kavgaya karışırsa Gideon işini hemen bitirebilirdi aslında. Bıçağı karnına saplayıverir, önce onun saldırdığını söyleyerek kendini rahatça savunabilirdi.

Greycourt'u saniyeler içinde öldürür, böylece çeyiz parasını da hemen ele geçirebilirdi.

Fakat Messalina bir ıgık kopardı ve Gideon'un zihninde-ki bu tür düşünceler anında yok oldu. Ağabeyini onun gözleri önünde ldremezdi.

Karısını incitemezdi.

Fırsattan istifade eden Greycourt ne atılıp sol kolunu tuttu ama Gideon atik davranarak sağ elindeki bıçağın ucunu Quintus'un göbeğine hafifçe bastırdı.

İki kardeş de donakaldılar.

Gideon, küçük kardeşin yüzüne bakıp gülümsedi ve yalnızca üçünün duyabileceği bir sesle, "Yeleğin altınlarla işlenmiş olabilir fakat yıpranmış yn yeleklerden daha dayanıklı değil. Bıçağımı soktuğum anda tüm organların dışarı akar," diye fısıldadı.

Gri gözleri öfkeyle parlayan Quintus ona tıslayarak karşılık verdi.

"Sulh teklif ediyorum, Hawthorne," diye mırıldandı Julian Greycourt. "Kız kardeşim, oturma odasına ağabeyinin kanının dökülmesini istemez sanıyorum."

Bu doğruydı. Zaten ikisine de daha fazla zarar verme niyetinde değildi.

Tabii bunu Greycourt'a ya da Quintus'a söylemeyi düşünmüyordu.

"Onun Messalina'yı önemsediğini nereden biliyorsun?" dedi Quintus.

"Sen nemsemediğimi nereden biliyorsun?"

Küçük kardeşin gözleri kısıldı.

Yüzüne alaycı bir tebessüm yerleştiren Gideon, bıçağı asilzadenin yeleğine daha da bastırarak güzel işlemeleri kesti. "Saldırıya devam etmeyeceğinize söz verirseniz geri ekilirim."

Quintus bir an için ateşkesi reddedecekmiş gibi göründü ama Julian elini omzuna koyup, "Quinn," diye fısıldayınca hırılayarak geri adım attı.

Gideon bir süre daha bekledi, ardından bıçağını avcuna çekip oradan da koluna sabitlenmiş kının içine kaydırđı. "Sevgili

karıcığım,” dedi sonra sesini yükselterek. Gözlerini iki erkek kardeşten ayırmıyordu. “Kız kardeşini bir şeyler içmek için yemek odasına götürmek ister miydin?”

“Ağabeylerim de sen de bir daha dövüşmeye kalkmayacağınıza söz vermeden hiçbir yere gitmem,” dedi Messalina öfkeyle.

İnatçı kadın. Gideon içini çekti. “Elbette. Quintus’a da Greycourt’a da el sürmemeye yemin ederim.” İstese ikisini de eli bile sürmeden öldürebilirdi gerçi.

Julian bunun farkındaymış gibi ona bir bakış attı, ardından, “Ben de kavga etmemeye söz veriyorum,” dedi.

Herkes Quintus’a döndü.

Genç asilzade kaşlarını çatı. “İyi. Kocanı öldürmeyeceğime dair sana söz veriyorum, sevgili kardeşim.”

Messalina kafasını dik tutuyordu ama ağabeyinin iğneleyici ses tonu yüzünden kalbinin kırıldığını saklayamamıştı.

Gideon ağabeyine ondan özür diletmek için şiddetli bir arzu hissetti.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Messalina. “Biz yemek odasına geçelim.”

İki genç kadın odadan çıktıktan sonra bir anlık sessizlik oldu. Sonra Gideon derin bir nefes alıp kanepeye işaret etti. “Buyurun.”

Quintus yüzünü başka tarafa çevirdi ama Greycourt oturup boş odaya baktı. “Evin, temel yaşam ihtiyaçlarını bile barındırmıyor, Hawthorne.”

Gideon omuz silkti. “Messalina evi dayayıp döşeme işinden zevk alıyor.”

Julian burnundan alaycı bir nefes verdi. “Zırvayı kes, Hawthorne. Amacın ne, onu söyle.”

Julian Greycourt ihtişam ve gücün içine doğmuş bir aristokrat olsa da ailenin kasa anahtarlarını elinde tutan amcası yoluna taş koyuyordu. Onun yerinde başka asiller olsa, Windemere Dükü’ne yaklaşmaya ve yaranmaya çalışırdı. Ama o bunu yapmıyordu.

Gideon'un dükün emrine ilk girdiği zamanlarda Greycourt, amcasıyla birlikte yaşıyordu. Windemere Konağı'ndaki sessiz ama uyanık bir gölge gibiydi. Yirmi bir yaşına bastığında ya oradan ayrılmak için sonunda izin almıştı ya da tüm cesaretini toplayıp kaçmıştı. Fakat konakta kaldığı zamanlarda amcasına hep soğuk bir nezaketle yaklaşmış, ondan nefret ettiğini asla açığa vurmamıştı. Bu da onun ya çok cesur ya da çok pervasız olduğunu gösteriyordu.

Başka şartlar altında olsa Gideon onu sevebilirdi.

Belki.

"Amacımın gayet aşikâr olduğunu sanıyordum," dedi silahsız ellerini iki yana açarak. Gerçi bıçağı hâlâ kolundaki kındaydı, o başka. "Zenginlik ve güç."

Gözlerini önce kanepede sessizce ama tetikte oturan Greycourt'a sonra da odada dolaşmakta olan Quintus'a çevirdi. Küçük kardeşin yüzü kıpkırmızı, gözleri şişkin ve gölgeliydi. Windemere, unvan Quintus'a geçsin diye mi Julian'ın ölmesini istiyordu acaba? Belki de bu öfkeyle ve içki bağımlılığıyla daha uysal bir vâris olacağını düşünüyordu.

Ama bunu neden istesindi ki?

"Açıksözlüsün," diye hırladı Quintus.

"Yalan söylememi mi yeğledin?" dedi Gideon bir kaşını kaldırarak.

Genç asilzade bir kahkaha attı. "Olabilir. *Kız kardeşim* hakkında konuşuyoruz."

İlginç. Quintus cidden Messalina'yı önemsiyor muydu?

Gideon, bakışlarını Greycourt'a çevirdi. Onun, ailesine karşı pek sevgi göstermeyen biri olduğunu biliyordu. O daima amcasıyla oynadıkları muğlak oyunda galip gelme çabasıındaydı.

Gerçi bu çabası olmasa da Greycourt soğuk herifin tekiydi.

“Onunla aşk için evlendiğimi mi söylemem gerekirdi?” dedi, Julian’ın alaycı gülüşünü duymazdan gelip Quintus’a dönerek. “Gerçeğin bu olmadığını bildiğinize göre böyle iddialarda bulunmam beni daha fazla hor görmenize neden olurdu.”

“Seni şu anda gördüğümüzden daha hor göremeyiz, endişe etme,” dedi Greycourt, ince dudakları gerilirken.

Gideon da *dişlerini göstererek* gülümsemesine karşılık verdi. “Kardeşim, beni yaralıyorsun.”

Burun delikleri öfkeyle genişleyen Quintus, ona saldırmaya davrandı ama ağabeyi elini kaldırarak onu durdurdu ve ruhsuz bakışlarını Gideon’a çevirdi. “Bu evliliği feshettireceğim.”

Gideon esas duygularını belli etmemeye çalışarak diliyle *cık* yaptı. “Bizi evlendiren başpapazdı ve Windemere Dükü’nün rızasıyla evlendik. Bunu nasıl yapacaksın ki?” Kafasını yavaşça iki yana salladı. “Neredeyse bir haftadır evliyiz. Korkarım ki müdahale edebileceğin zaman çoktan geçti.”

Küçük Greycourt, gerdek gecesi iması karşısında bembeyaz kesildi. Onun Messalina için gerçekten endişeleniyor olması etkileyiciydi.

Büyük Greycourt ise sessizleşmiş, yılanlarınkine benzer gözlerini kısmıştı. Gideon telaşlanmaya başladı. Acaba yalanını anlamış mıydı? Eğer Messalina’yla yüzleşirse her şey ortaya çıkardı ve Gideon’un bütün planları suya düşerdi.

Eğer evliliklerinin tamamına ermediğini öğrenirse Julian hemen nikâhı feshettirmeye giderdi. O zaman Gideon her şeyi kaybederdi. Parayı. Asilzadelere denk olduğunu kanıtlama şansını.

Ve tabii Messalina’yı. Tatlı, inatçı, fazla akıllı Messalina’sını.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Bu gece karısıyla birlikte olmalıydı.

Bölüm On

*Daha babası onu uyaramadan
Bet koşup kapıyı açmış.
Kuş tüyü takılmış şık şapkası
ve elindeki abanoz bastonuyla tilki
karşısında duruyormuş. “İyi akşamlar,” demiş,
tilki gibi sırtıp şapkasını hafifçe indirerek.
“Müstakbel eşim sensin sanıyorum.”*

–Bet ile Tilki'den

“Umarım aşçı bugün etli turta dışında bir şey pişirmiştir,” diye mırıldandı Messalina kendi kendine, kız kardeşini yemek odasına götürürken. Oturma odasında erkekler olduğu için şu anda *oturabilecekleri* tek yer yemek odasıydı. Tabii yatak odası dışında.

Lucretia telaşlanmış göründü. “Aşçınız sadece etli turta mı yapıyor?”

“Şey... evet.”

“Ama... ya tatlı şeyler?” diye sordu kız kardeşi, açlıktan ölmek üzereymiş gibi ona bakarak. “Pasta, şekerli turta, jöle veya tart yok mu?”

Yüce İsa. Lucretia tarta bayılırdı.

“Korkarım ki hayır. Ama aşçımız öğreniyor,” dedi. “Daha dün kendi başına fırında yumurta yaptı. Onu eğitecek birini tutmam gerekecek. Tabii bir de birkaç hizmetkâr.”

Kız kardeşi “kahvaltıda yağlı çörek yok yani” diye bir şeyler mırıldanıyordu ki birden durup ona döndü. “*Hizmetkâr* da mı yok?” diye sordu.

“Korkarım hayır.”

“*Bir tane* bile mi?”

“Bir bulaşıkçı var.” Sesi özür diler gibi çıktığı için boğazını temizledi. “Ah, bir de Gideon’un adamları var tabii.”

Lucretia’nın gözleri kısılinca Messalina çocukken onun nasıl sinsice intikamlar aldığını hatırladı. “Neden o adamdan birden ilk adıyla bahsetmeye başladın? Bay Hawthorne’dan nefret ettiğini sanıyordum. Ağabeylerimizi buraya seni *kurtarmak* için getirdim.”

“Bunun için sana minnettarım,” dedi Messalina samimiyetle. “Senden yapmanı istediğim şeyi yaptın. Ama biz artık evlendik. Kurtarılabileceğimi sanmıyorum.”

“Bir yolu olmalı.” Kız kardeşi inatçıydı. “Çok uzun zamandan beri kaçma planları yapmıyor muyuz seninle?”

“Şşşt.” Erkeklerin onları duyması zor olsa da Messalina telaşla kapıya baktı. Sonra kardeşinin beklenti dolu yüzüne dönüp içini çekti. “Bir fikrim var. Ama bunun için biraz beklememiz gerekecek. Yakında çeyizimin bir kısmını alacağım. O zaman İngiltere’den ayrılabiliriz.”

Bu sözleri söylemek kalbini sızlatmıştı. Daha bu öğlen, Gideon’a yardım etmeye söz vermişti çünkü.

Lucretia kaşlarını çatı. “Hawthorne neden sana o kadar çok para versin ki?”

Kardeşine, çeyizinin bir kısmını *nasıl* ele geçireceğinden bahsetmeyi düşünmüyordu. “Sen her şeyi bana bırak. Biliyor musun? Burada senin için bir oda hazırladım.”

Neyse ki *bu* Lucretia'nın dikkatini çekmeye yetmişti. "Oda mı? *Benim* odam mı? Ne demek istiyorsun?"

"Köşkteki bir odayı senin için döşedim. Yani, henüz her şey tamamlanmadı ama yatağın var. Hawthorne'a sunduğum şartlardan biri, senin burada bir odan olmasıydı." Gülümsedi. Kardeşinin yatağını hazır yapılmış olarak satın aldığı için memnundu. Ona güzel haber vermek iyi hissettirmişti. "Onunla evlenmeden önce, senin burada benimle yaşamayı istediğimi söyledim. Gideon da kabul etti. Bir daha asla Augustus Amca'yla yaşamak zorunda kalmayacaksın."

Fakat Lucretia mutlu olmak yerine daha da endişelenmiş görünüyordu.

Messalina onun elini tuttu. "Buna sevineceğini düşünmüştüm."

"Sevindim," dedi kardeşi elini sıkarak. "Tabii ki sevindim. Augustus Amca'nın yanında yaşamaktansa başka *herhangi bir yerde* yaşamayı tercih edeceğimi biliyorsun. Ama bir evimiz olması için o... o *adamlar*la evlenmiş olman hiç hoşuma gitmiyor."

"Gideon, sandığım kadar korkunç biri değilmiş." Messalina, bu sabah banyoda yaşananları anımsayınca yanaklarının suçluluk duygusuyla yandığını hissetti. Sabah kocasının gülümsemesini gördüğünde hissettiği şey nefret değildi.

Özlemdi.

Yutkunup bu düşüncüyü bir kenara atarak kardeşinin açık yüzünü inceledi.

Lucretia öne eğilmiş, ona tuhaf bir kuşkuyla bakıyordu. "Sana ilaç vermiş."

Messalina hafifçe inledi. "Lucretia..."

"Ama ilaç verdiğinin farkında olmayabilirsin bile," diye devam etti kız kardeşi, ifadesiz bir yüzle. "Böyle uyuşturucu ilaçların, insanın düşüncelerini bulandırabileceğini ve söylenenleri daha kolay kabul etmesini sağlayabileceğini duymuştum."

“Böyle şeyleri nereden duyuyorsun sen?” diye sordu Messalina şaşkınlıkla.

Lucretia gizemli bir ifade takındı. “Şuradan buradan işte.”

“Yapmacıklıkla dolu öğlen çaylarından, değil mi?”

“Alaycı konuşmana gerek yok!”

Messalina kafasını iki yana salladı. “Her neyse. Kocamın bana ilaç vermediğine seni temin ederim.”

Kızın yüzündeki kuşku yok olmamıştı. “Ama daha on dört gün önce seni arabamızdan çekip aldığında ondan korkuyordun. *Biliyorum*, korkuyordun Messalina. Bu kadar az bir sürede değiştiğine nasıl inanabilirsin?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum ama gerçekten değiştiğini düşünüyorum.” Açıklamak için doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. “En azından artık ondan *korkmuyorum*. Gideon, düşündüğümünden çok daha... Karmaşık biriymiş. Whispers’a adım attığımızdan beri bana karşı çoğunlukla nazikti.”

Lucretia gözlerini kıstı. “Nazik...”

“Senin burada yaşamayı kabul etti,” diye Gideon’u savunmaya geçti Messalina. Belki kendini de savunuyordu. “Evi dayayıp döşememe ve istediğim herkesi davet etmeme izin verdi.”

Kardeşinin yüzünde birden her şeyi anlamış gibi bir ifade belirdi. “Her şey yatak odasında başladı, değil mi? Kalbini... şey... Yatak becerileriyle mi kazandı?”

Yatak becerileri mi? Messalina gözlerini kocaman açtı. “Ne?”

“Eh, adam *oldukça* yakışıklı.” Kardeşi omuz silkti. “Yani, o eller, o omuzlar ve o ağız... Evli kadınların konuşmalarını duymuştum. Beyefendiler yatakta ağızlarıyla...”

“Lucretia!” Messalina, kendi kocasının dili ve dudaklarıyla yapabileceklerini gözünde canlandırınca yanaklarının kızardığını hissetti. “Aslında, Gideon gerdek gecemizi erteleme isteğini de kabul etti.”

Kız kardeşi gözlerini kırdı. “Demek istediğin...”

“Demek istediğim, aynı odada kalıp aynı yatakta yatıyoruz ama henüz...”

O sırada yemek odasının kapısı açıldı ve erkekler mutsuz suratlarla içeri girdiler.

Konuşurken kardeşine doğru eğilmiş olan Messalina suçlulukla doğrulunca Gideon bunu komik bulmuş gibi bir kaşını kaldırdı.

Julian her zamanki gibi sikkın görünüyordu. Quintus ise kapı çerçevesine yaslanmıştı. Son on beş dakikada rengi daha da atmıştı sanki.

İlk konuşan Julian oldu. “Saat geç oluyor. Quinn ile ben bu gecelik handa kalacağız. Gel, Lucretia. Seni de Windemere Konağı’na bırakalım.”

“Hayır,” dedi Messalina hemen.

İki ağabeyi de ona baktı.

Lucretia kafasını kararlı bir şekilde kaldırdı. “Ben Messalina’yla kalacağım.”

Kapıdaki Quintus homurdanıp şakağını ovaladı. “Sen de mi?”

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu Messalina öfkelenerek.

Küçük ağabeyi elini Gideon’a doğru salladı. “Şununla aynı çatı altında kalmayı nasıl istediğini soruyorum.”

Messalina ağzını açtı ama Lucretia ondan önce cevap verdi.

“Ablamla kalacağım çünkü onu seviyorum.”

Yüzu kızaran Quintus bakışlarını başka yöne çevirdi.

Julian içini çekti. “Amcamla kalmak istemediğini anlıyorum ama bu evin yaşanabilir bir yer gibi görünmediğini belirtmek isterim.”

“Onun için hazırlanmış bir odamız var,” dedi Gideon. “Endişeniz için teşekkürler.”

Julian onu duymazdan geldi. “Lucretia?”

“Burada kalıyorum,” dedi genç kız kararlı bir şekilde.

Rahat bir nefes alan Messalina kardeşinin elini tuttu. Uzunca bir süre hareketsiz kalan Julian’ı izlerken isteklerini reddedeceğini düşündü. Ama *reddetmemeliydi*. Messalina mutlaka onu ve Quintus’u *yalnız* yakalayıp, amcalarının Lucretia’yı tehdit ettiğini söylemeliydi.

Kardeşinin mutlu yüzüne baktı. Bu mutluluğunu yok etmek istemiyordu.

Ağabeyi kafasını salladı. “Pekâlâ. O halde ikiniz de hoşça kalın.”

Bunu söyledikten sonra dönüp odadan çıktı.

Bitkin görünen Quintus ise Gideon’a dik dik baktı. “Biz bir süre şehirde kalacağız. Kız kardeşlerimden birine bile zarar verecek bir şey yaparsan haberimiz olur. Bedelini ödersin.”

“Korkudan tir tir titiriyorum şu anda,” dedi Gideon, alaycı bir şekilde gülererek. “Her neyse, ne Messalina’yı ne de Lucretia’yı incitmeye niyetim yok. İkisi de benim korumam altındalar.”

Quintus kaşlarını çattı, ardından kız kardeşlerinin oturduğu yere gelip ikisini de kucakladı.

Messalina gözlerini yumdu. Üstünden yayılan ekşi likör kokusuna rağmen Quintus’un geniş omuzları hep rahatlatıcı olurdu.

“Yarın sabah, kaldığımız hanın adresini size gönderirim,” diye mırıldandı, geri çekilip onlara bakarak. “Eğer burada rahatsız hissetmenize neden olacak *herhangi bir şey* olursa derhal yanımıza gelmenizi istiyorum. Bunu yapamazsanız mektup gönderin. Anlıyor musunuz?”

Messalina kafasını salladı. Onların yardımına ihtiyaç duyacağını sanmıyordu ama ağabeyini rahatlatmak istiyordu.

“Evet,” dedi Lucretia ciddiyetle.

“Güzel,” diyen Quintus onlara son bir delici bakış atarak Julian’ın peşinden dışarı çıktı.

“Eh,” dedi Messalina ama ardından ne getireceğini bilemedi.

“Akşam yemeğinde yiyecek bir şeyiniz yok sanıyorum,” dedi karamsar bir tavırla.

“Aslında var,” diye cevap verdi Gideon.

Messalina şaşırmişti. “Öyle mi?”

“Hicks bir süredir alıştırmaya yapıyordu.” Kocasının şeytani bir gülümsemeye kapıya gidip, “Reggie!” diye seslendi.

İri adam bir saniye içinde karşısında belirdi. “Efendim?”

“Pea’ye söyle, akşam yemeğini getirsin.”

“Derhal, efendim.”

Beş dakika sonra Pea ile Reggie içeri girdiler. Bir kâse elma, bir tabak peynir, ekmek, tereyağı ve kızarmış –hafif yanmış– tavuk getirmişlerdi.

Messalina ellerini çırpı. “Ah, *gelişme* kaydetmiş.”

Lucretia derisi kararmış kuşa baktı. “Buna mı gelişme diyorsun?”

Gideon, genç kızın inanmazlığını önemsememiş gibiydi. “Aferin,” dedi bir kadehe şarap doldurup kendine uzatan Pea’ye. “Aşçımıza iltifat etmeyi unutma.”

Çocuğun yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi ama sonra hemen bu ifadeyi sildi.

Messalina kafasını yana eğdi. Ne tuhaf. Adamlarının Gideon’a neredeyse tapıyor gibi baktıklarını daha önce hiç fark etmemişti.

“En azından elmalar güzel görünüyor,” diye mırıldandı, Messalina’nın yanına oturmuş olan kardeşi.

Karşılarındaki Gideon tavuğu kesmeye başlarken Pea ile Reggie odadan çıktılar.

“Teşekkürler,” dedi Lucretia, tabağını Gideon’dan alırken. “Sanırım hâlâ amcamın kirli işlerini yapıyorsun.”

Messalina neredeyse içtiği şarapla boğulacaktı.

Fakat kocası hiç etkilenmemiş görünerek tavuğu kesmeye devam etti. “Evet, yapıyorum.” Doldurduğu tabağı Messalina’ya uzattı.

“Bu tuhaf değil mi?” Lucretia’nın yüzünde sahte bir endişe vardı.

“Eskisinden daha tuhaf bir şey yok ortada,” diye yanıtladı Gideon.

“Ah, unutmuşum.” Genç kızın sesi tatlıydı. “Küçüklüğünden beri amcamın emrinde çalışıyordun. Seni St Giles’ta, başıboş bir köpek gibi dolaşırken bulmuştun, değil mi?”

“Lucretia,” diye tısladı Messalina yerin dibine geçerek. Masanın altından ona bir tekme atmaya çalıştı ama kız bacağını yana çekti.

“Ah, başıboş köpek *yerinde* bir benzetme,” dedi Gideon yumuşak bir sesle. “Bir yan sokakta, cüsse olarak benden iki kat büyük bir adamla dövüştüğüm sırada bulmuştun beni.” Şarabından bir yudum alıp kadehini dikkatlice masaya koydu. “Dövüşü ben kazandım. Amcanız da vahşi birini istediği için beni hemen işe aldı. Aristokratların yapamayacağı ya da *yapmayacağı* şeyleri yaparken vicdan azabı çekmeyecek, ahlaksız birini istiyordu.”

Messalina ona bakakaldı. Kocası kendini böyle mi görüyordu gerçekten de? İnsanlıktan uzak bir varlık olarak mı?

Lucretia çatal bıçağını aldı. “Bizim amcamız bir *canavar*. Asıl vahşi olan o.”

Messalina bunu duyunca, kardeşini neden çok ama çok sevdiğini tekrar hatırladı.

Fakat Gideon düşünceli görünüyordu. “Belki de ikimiz de vahşiyizdir.”

Lucretia, şarabından yavaşça bir yudum alırken gözlerini kısıtı. “Kendi iyiliğin için, umarım öyle değildir.”

*

Gideon şarabını içerken gizliden gizliye Messalina’yı inceliyordu. Kardeşinin üstü kapalı tehdidi onu utandırmış gibiydi.

Ama gücünmüş görünmüyordu ki bu gayet normaldi. Bu iki genç kadın, çoğu kardeşten daha yakındı.

Windemere'in evine ilk adım attığı günlerde hep onları izlemişti. Sürekli dip dibe olduklarını, neredeyse kucak kucağa olacak kadar yakın oturduklarını, bazen Lucretia'nın başını Messalina'nın omzuna yasladığını bilirdi.

Dük odaya girdiğinde iki kız da hemen doğrulup birbirlerinden uzaklaşırlardı. Yüzlerine bakınca ne hissettikleri asla anlaşılmazdı. Windemere'e karşı birbirlerinin kalkanıydılar.

Gideon da eğer karısının kalbini kazanmak istiyorsa önce Lucretia'ya kendini sevdirmeliydi. Ona döndü. "Burada kalmak için gerekli tüm eşyaların yanında mı?"

Genç kız bir dilim ekmeğe tereyağı sürerken başını salladı. "Sanırım. Ama yoksa bile Messalina'dan ödünç alırım." Ablasına bakarak kaşlarını kaldırdı. "Sen Windemere Konağı'ndaki tüm eşyalarını getirdin mi?"

"Evet. Yarın da senin giysilerinle eşyalarını getirmesi için birisini yollarız."

"Her şeyin toplandığından emin olmak için kendim gitsem daha iyi olmaz mı?" dedi Lucretia.

Messalina biraz fazla yüksek sesle, "Hayır," dedi. "Bence burada kalman daha iyi olur hayatım."

"Ben giderim," dedi Gideon. İki genç kadının da şaşkınlıkla kendine baktığını görünce, "Bana güvenmiyor musunuz?" diye ekledi.

"Hayır," dedi Lucretia hemen.

Messalina ikilemde gibiydi. "Şey..."

Karısının tereddüt etmesi canını yakmamalıydı. Onun güveni için bir şey yapmamıştı. Dahası, ona ihanet etmeyi bile planlıyordu.

Ağabeyini öldürmeye niyetliydi.

Bu düşünceyle duraksadı. Julian Greycourt'un ölüm haberi geldiğinde Messalina ne yapardı acaba? Ağlar mıydı?

Katilin Gideon olduğundan kuşkulandır mıydı?

Bu karanlık düşünceler Lucretia'nın sesiyle bölündü.

"Bana neden yardım etmek istiyorsun ki?"

Gideon kaşlarını kaldırdı. "Artık baldızımsın çünkü."

Eline bir elma almış olan genç kız bir an için meyveyi onun kafasına atacakmış gibi göründü. "Bunu ben seçmedim ama. Ablam da seçmedi."

"Belki de iyi bir adamımdır."

Lucretia elmayı soyarken leydilere yakışmayacak şekilde burundan alaycı bir nefes verdi. "Hayır, değilsin. Karanlık bir sebebin var, eminim."

"Belki de karanlık sebebim, her akşam yemeğinde seninle hoş vakit geçirmeyi arzulamamdır," dedi Gideon dişlerini gösterdiği bir gülümsemeyle.

Messalina boğulurmuş gibi bir ses çıkardı.

Gideon bakışlarını ona çevirdiğinde karısının gözlerinin içi- nin güldüğünü fark etti. Kıkırtısını bastırmaya çalışıyormuş gibiydi. Ne tuhaftı ki gözleri ağabeyleri ve kız kardeşiyle aynı gri renkte olmasma rağmen bir şekilde onlarınkilerden farklıydı. Bir an için kendini bu gözlerin güzelliğinde kaybetti. Genç kadının yüzü tamamen ifadesiz olsa da gözleri her duygusunu ele veriyordu daima. Gideon hayatının geri kalanını, onun gözlerini inceleyerek geçirebilirdi.

Onu izlerken Messalina'nın yanakları pembeleşmişti. "Belki de tek isteğin bu muhabbeti sonlandırmaktır."

Cevap verirken Gideon'un sesi boğuktu. "Belki de bunu senin için yapıyorumdur."

Karşısındaki gri gözler kocaman açıldı ve gül kırmızısı dudaklar onu masumca davet edermiş gibi aralandı.

Gideon inlememek için kendini zor tuttu.

“Eh!” Lucretia öyle yüksek sesle bağırıyordu ki Messalina oturduğu yerde sıçradı. “Sanırım yemekten sonra tatlı yok. Julian ve Quintus’la geçirdiğim koca bir haftada ne tart yiyebildim ne puding. Dün gece kaldığımız korkunç hanı görseniz gözlerinize *inanamazdınız*. Akşam yemeğinde, içinde kırıldık parçaları olan lahana çorbası ve sirkeye dönüşmek üzere olan bir şarap vardı. Hele o yatak!” Kız ürperdi. “Çarşaf bir senedir değişmemişti herhalde. Bütün geceyi ateş karşısındaki bir sandalyede geçirdim.”

Konuşmasını, elmadan kestiği dilimi sinirle ısırarak bitirdi.

“Böyle sıkıntılarla karşılaşmış olmana çok üzıldüm,” dedi Messalina ciddiyetle. “Yarın akşam yemeğinde tatlı olacak, söz veriyorum.”

Lucretia burnunu çekti. “Umarım öyle olur,” dedi şaka yollu.

Onun kuşkucu gözlerini hâlâ kendinden ayırmamış olduğunu gören Gideon içini çekti. Küçük cadalozu kendi tarafına çekmesi için bir akşam yemeğinden fazlası gerekecekti. Belki günler, *günler* sonra ancak ona yavru kedileri öldürmekten hoşlandığını düşünüyormuş gibi dik dik bakmaktan vazgeçerdi.

Sonra Messalina’nın dans eden gri gözlerini üstünde hissetti. Dudaklarını kahkaha atmamak için sıkıyormuş gibiydi.

Evet. Bu kadın için dünyadaki tüm sıkıntıları çekmeye değerdi.

★

“Her şey tamam, teşekkür ederim Bartlett,” diye mırıldandı Messalina o gece geç saatlerde makyaj masasında oturmuş, uyukudaki Papatya’yı okşarken. Hizmetçi, şömine karşısında oturmakta olan Gideon’un etrafında dolanarak işlerini hallediyordu. Parmağını şarap kadehinin üzerinde dolaştırmakta olan Gideon ise gergin görünüyordu. Belki de Greycourt kardeşlerle tartışmak canını gereğinden fazla sıkıyordu.

“Köpeği alması için Sam’i çağırayım mı?” diye sordu Bartlett, çekmeceli sandıktaki işini de bitirerek.

Messalina hafifçe irkilip hizmetçisine baktığında kadının bilmiş bakışlarıyla karşılaştı. Boğazını temizleyip oldukça sakinmiş gibi görünmeye çalıştı. “Evet. Lütfen çağır.”

Ardından kirpiklerinin arasından kocasına baktı ve onu izlediğini gördü. Şöminede titreyen alevlerin ışığında aydınlanan yüzü bu akşam daha da şeytani görünüyordu sanki.

Ve *hiç* baştan çıkarıcı değildi.

Bartlett kafasını kapıdan uzatıp, “Sam!” diye seslendi.

Çocuk oldukça yakında olmalıydı ki saniyeler içinde odaya geldi. “Efendim?”

Messalina ona gülümsedi. “Papatya yatmaya hazır. Onu mutfak ateşinin başındaki sepetine koymadan önce bahçeye çıkarır mısın?”

“Evet hanımım!” dedi Sam hevesle. İşini çok ciddiye aldığı belliydi. Köpeği dikkatlice kucağına alıp odadan çıktı.

Bartlett de kapıda duruyordu. “Ben gidip Bayan Lucretia’ya bakayım o zaman. Olur mu?”

“Lütfen.”

Hizmetçi kafasını sallayıp kapıyı sessizce kapattı.

Kocasıyla baş başa kalan Messalina derin bir nefes aldı. Genç adam son birkaç gecedir onunla birlikte uyumuyordu. Belki bu gece de giderdi.

Sabahlığının bağcıklarıyla oynayarak ona bir bakış attığında ceketini, yeleğini ve boyun bağını çıkardığını gördü.

Belki de gitmeyecekti.

Kafasını çevirip bir sandalyenin üstüne atılmış olan yeleğe baktı. Kocası, üstünde sadece gömleği ve pantolonuyla kalmıştı şimdi. Beyaz kumaş, yakadan görünen esmer tenle tezat oluşturmuştu.

Hawthorne masadaki sürahidenden tekrar şarap doldurup kafasına dikti.

Onun âdemelmasının oynamasını izleyen Messalina, içinde bir şeylerin yandığını hissetti. Bakışlarını başka yöne döndürdü ama bu sefer de makyaj masasının aynasında kendi yansımasıyla karşılaştı. Yanakları pembeleşmişti. Dudakları ıslaktı ve gözlerinde sanki heyecan vardı.

Bir nefes aldı. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?” diye sordu iki kadeh şarapla arkasına gelmiş olan Gideon.

Messalina hafifçe gülümsedi. “Ağabeylerime ve akşam yemeği esnasında Lucretia’nın söylediklerine katlandığın için.”

Kocası gözlerini onunkilerden ayırdı. “Onlar senin ailen. Yaptıklarını ve inandıklarını kontrol edemezsin. Hem haksız sayılmazlar.”

Genç adama bakmak için sandalyesini döndürdüğünde Messalina onun bacağına çarptı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Dudakları çarpık ama şehvet uyandırıcı bir gülümsemeyle büküldü. “Ağabeylerin yalnızca seni korumak istiyorlar. Kız kardeşin de bana ihtiyatlı yaklaşmakta haklı.” İkinci kadehi ona uzattı.

Messalina kadehi dalgınca alıp bir yudum içti. İçkinin meyvemsi tadı içini ısıtmıştı. “Julian ile Quinn’i getirmesi için Lucretia’yı göndermiş olmama kızmadın mı?”

Gideon alaycı bir kahkaha attı. “Yardım çağırmak için bir yol bulmuş olmasan şaşırırdım asıl.”

O anda Freya’ya yazdığı mektubu hatırlayan Messalina suçluluk duygusuyla dudağını ısırды. Hâlâ cevap alamadığına göre belki de mektup bir şekilde kaybolmuştu. Ya da belki de cevabın gelmesi biraz gecikmişti.

“Messalina?” Kocasının karanlık sesi düşüncelerini böldü.

Kafasını kaldırdı. Gideon kalçasını makyaj masasına dayamış, kaşlarını hafifçe çatmış halde onu izliyordu. O kadar yakınındaydı ki neredeyse bacaklarının arasında sayılırdı.

“Efendim?” diye fısıldadı.

“Ben...” Genç adamın yüzü ciddiydi. “Sana kızgın değilim, anlıyor musun? Seni her zaman saygın bir rakip gibi gördüm.” Suratını ekşitti. “Kullanmak istediğim sözcük tam olarak bu değildi aslında ama sanırım sen ne demek istediğimi anladın. Zekâna hayranım. İnatçılığına da.”

“Teşekkürler,” dedi Messalina, ciddi bir ifadeyle. Gerçi ne kadar samimi olsa da bu tuhaf iltifat oldukça komikti.

Kocası kafasını iki yana salladı. “Benimle eğleniyorsun şu anda.”

“Belki biraz,” dedi şarabından bir yudum içerek. “Biz rakip olma safhasını geçtik sanki.”

Gideon’un dudakları o muhteşem yarım tebessümle kıvrıldı yine. “Ateşkes imzalayalım mı o halde?”

“Şartlar neler?” derken Messalina’nın göğüs uçları sertleşmiş, geceliğine batıyordu. Acaba kocası onları görebiliyor muydu?

“Ah, bence şartları sen belirlemelisin,” diye mırıldandı genç adam iyice boğuklaşan sesiyle.

Messalina derin bir nefes almaya çalıştı ama odadaki hava yok olmuştu sanki. “Tamam. O zaman senden ağabeylerimi öldürmemek için kendini tutmanı ve kız kardeşime karşı çok sabırlı olmaya çalışmanı rica ediyorum.”

Kocasının gülümsemesi bir anlığına kayboldu sanki. Ama belki de bu sadece kendi hayal gücüydü çünkü gözlerini kırptığında tebessümü yine yüzündeydi. “Çok sıkı pazarlık ediyorsunuz madam,” diye fısıldadı. “Bu şartlara riayet edebileceğimi düşünüyorum.”

“Başka şartlar da koyarsam?” diye sordu, Hawthorne’un siyah gözlerine bakarak.

“Sanırım önce ne olduklarını duymam lazım,” dedi ona daha da yaklaşan genç adam, yumuşacık bir sesle.

Messalina dudağını ısırarak kocasının bakışlarını üstüne çekti. “Beni ayda en az iki kez tiyatroya götüreceksin.”

Karşısında başka bir adam olsa ve bu şekilde cilveleşiyor olsaydılar, bu isteği karşısında suratını asardı. Fakat Gideon’un keskin siyah gözleri yumuşamıştı. “Elbette. Seni keyiflendirecekse neden olmasın?”

Aslında sinemaya gitmeyi kendi keyfi için değil, onun keyfi için istiyordu. Gizemli bir şekilde gülümsedi.

“Şimdi düşündüm de,” diye devam etti kocası, bacaklarının arasında diz çökerek. “Benim de şartım var.”

Artık iyice yakındılar ve göğüsleri birbirine değiyordu.

Messalina yutkundu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. “Öyle mi?” dedi gözlerini onunkilerden ayırmadan.

Gideon başını salladı. “Sadece bir tane.”

“Nedir?” diye sordu ona doğru eğilerek.

“Bir öpücük,” dedi genç adam ve onu beklemeden dudaklarını dudaklarına bastırdı. Kontrolcü ve vahşiydi. Gırtlğından, sessiz odada yankılanan bir inleme yükselirken yüzünü avuçlarının arasına alıp dilini ağzına daldırdı.

Messalina onun dilindeki şarap tadını alabiliyordu. Tir tir titrerken açlığını dindirmek ister gibi dudaklarını emdi. Bu adam ona nasıl böyle şeyler hissettirebiliyordu? Bedeninin kontrolü artık elinde değil gibiydi.

Sanki daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Öpücüğü sonlandırıp nefes almaya çalışarak alnını onun kine yasladı.

“Acaba...” dedi şaşırtıcı şekilde pürüzlü çıkan sesiyle. “Acaba gömleğini çıkarır mısın?”

Gideon tamamen hareketsiz kaldı. Messalina bir an için fazla ileri gittiğini, onun *çıplak* tenini görme arzusunu dile getirmenin bir gaf olduğunu düşündü.

Ama sonra fark etti ki kocası ona zafer kazanmış edasıyla bakıyordu.

Ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. Çok yakın oldukları için her hareketiyle parmakları onun göğüslerine sürtünyordu. Messalina onu izlerken soluk soluğa kalmıştı. Bacaklarının arasıysa sırlıslıkladı.

Gömleğinin önü tamamen açılınca Gideon'un siyah, kıvrıkcık tüyleri ortaya çıktı. Boynundaki uzun zinciri görünce dikkati bir anlığına dağılan Messalina kolye ucu olarak takılmış olan madeni parayı tuttu. Metal sıcaktı. O kadar yıpranmıştı ki kraliçenin kafası neredeyse kaybolmak üzereydi. Zincirin geçmesi için paranın tepesine bir delik delinmişti.

Kafasını kaldırdı. "Bunu neden takıyorsun?"

Pantolonunun düğmelerini çözmeye başlamış olan Gideon, "Sebebi yok," dedi. Sonra parayı onun elinden çekip kalktı ve pantolonunu, çoraplarını ve ayakkabılarını çıkardı.

Messalina keskin bir nefes aldı.

Üstünde sadece beyaz pamuklu kumaştan iç çamaşırıyla kalan kocası fazlasıyla gururlu, hatta kibirli görünüyordu. Penisini hayaları göze çarpıyordu.

Messalina kendine engel olamıyor, gözlerini oradan ayıramıyordu. Kumaşın hafifçe ıslandığını fark ettiğinde kafasını kaldırıp kocasına baktı.

Gideon ona meydan okuyormuş gibi bakıyordu.

Bu işi şu anda, burada bitirebilirdi. Aralarındaki çekimi yok sayıp hiçbir şey yapmadan yatağa gidebilirdi.

Ya da cesaretini toplayıp Gideon'la gerçek bir evliliğe -gerçek bir bağı- adım atabilirdi.

Bir yanı, “*Henüz çok erken! Çok erken!*” diye bağırsa da sesi duymazdan geldi. Çünkü bunu *istiyordu*.

Yavaşça ayağa kalktı. Adamın parlayan gözlerine bakarak derin bir nefes aldı ve vücudundan çok daha fazlasını ortaya sermek üzere olduğunu hissederek sabahlığının boğazındaki ipleri çözdü. Sabahlık yere düştü.

İncecik geceliğiyle kalınca dudaklarını yalayıp yatağa döndü. “Geliyor musun?”

Gideon bileğini tutup onu kendine çevirdi ve daha fazla duramayacakmış gibi dudaklarına saldırdı. Parmaklarını yanağına bastırıp kafasını yana çevirdi ve ağzını açarak dilini onunkine değdirdi. Dudakları ne kadar vahşi olsa da kendi oldukça nazikti.

Messalina’nın tüm vücudunda dolaşan sıcaklık dalgası bir top halini alıp bacaklarının arasına yerleşerek inlemesine neden oldu. Ellerini kaldırıp kocasının başını tuttu. Daha fazlasını istiyordu. Ne olduğundan emin olmasa da istiyordu.

Özgürlüğünü istiyordu.

Yüzünü çevirdi ve Gideon’un dudaklarını boynunda hissederken parmaklarını onun saçlarının arasına daldırdı. Nefessiz kalmıştı. Heyecan, beklenti ve *ihtiyaçla* titriyordu.

Genç adamın saçlarındaki kumaş parçasını çekip buklelerinin yüzüne düşmesini sağladı ve bir tanesini tutarak gülümsedi. Kendini ayrıcalıklı hissediyordu çünkü Gideon herkesin karşısında gardım düşürmezdi.

Sonra birden genç adam onu kaldırıp yatağa bıraktı ve kendi de yanına yerleşti. Dağınık saçları ve çırlıçıplak, tüylü göğsüyle oldukça heybetli görünüyordu.

Ve gözleri... gözleri öyle sahiplenici, öyle dikkatli bakıyordu ki Messalina onu izlerken içinden bir ürperti geçtiğini hissetti.

Bacaklarının arasındaki sızı artmıştı şimdi. Kalbiyle beraber orası da zonkluyordu.

Gideon doğrulup ona doğru eğildi ve geceliğinin boynundaki ipleri çözdü.

Messalina, büyük bir yaratığın karşısında kalmış kedi gibi hissediyordu. Geceliğinin yakasının iki yana açıldığını, sonra da göğüs uçlarına takıldığını hissetti.

Kocası onu bir süre izledi. Sonra –tam Messalina ondan artık *bir şeyler* yapmasını isteyecekken– harekete geçti ve geceliğin üstünden meme ucuna dokundu.

Minik bir dokunuşun böyle büyük bir zevk vermesi ne tuhaftı.

Dayanılmaz bir zevkti bu.

Tüm bedenini yakmıştı.

Tek bir parmak. Gideon ona sadece bir parmağının ucunu değdirmişti. Acaba tüm bedenini kullansa neler olurdu? Bu düşünceyle Messalina'nın sırtı yay gibi gerildi.

Kocası avcunu onun göğsüne dayayıp eğildi ve geceliğin üzerinden meme ucunu yaladı.

Messalina gözlerini yumdu.

Yüce İsa. Bu harika bir şeydi.

Gideon küçük et parçasını aniden ağzına alıp emerek tüm vücuduna keyif dalgaları yayılmasını sağladı. Bu öyle güzel bir histi, öyle dayanılmazdı ki çığlık atmak istiyordu.

Genç adam kafasını kaldırınca Messalina da gözlerini açıp onun diğer meme ucuna geçmesini, işi bittiğinde gözlerini göğüslerinden ayırmadan, tatmin olmuş bir şekilde durmasını izledi.

Nemli kumaşı teninde hissetmek kıvranmasına yol açıyordu.

Gideon onun yüzüne baktı, sonra kabaca gülümseyip geceliği aşağı çekerek çıplak göğsünü ağzına aldı.

Messalina nefes nefeseydi. Göğüslerinde başlayan zevk dalgaları bacaklarının arasına dek ulaşıyor, haykırmasına neden oluyordu.

Tüm bedeni sızlıyordu.

Genç adam doğrulunca kendini tutamayıp kollarını uzattı ama sonra onun inleyerek geceliği kafasından çekip çıkarmak için doğrulduğunu fark etti.

Ardından, hayatında ilk kez bir erkekle baş başayken çıplak kaldı. Bir yandan üstünü kapatma içgüdüsünü kontrol etmeye çalışıyor, bir yandan patlayacakmış gibi hissediyordu.

Kocasıysa gözlerinde büyük bir açlık ve arzuyla onu izliyordu. İç çamaşırı hâlâ üstündeydi.

“Çıkar onu,” dedi Messalina, kısık ve boğuk bir sesle.

Gideon kalkıp çamaşırını çıkararak yere attı, sonra tekrar yatağa tırmanıp onun bacaklarını nazikçe iki yana açtı. Boynundaki zincir göğüslerinin arasına girdi.

Kocaman ve sert penisiyse bacağına değiyordu.

Messalina onun hemen içine gireceğini sanmıştı ama genç adam bunun yerine onu yavaşça öptü. Dudaklarıyla dudaklarını ayırdı ve dilini tembelce ağzına daldırdı.

Onun sert bacaklarını kendi bacaklarında hisseden Messalina keskin bir nefes alıp dişlerini hafifçe diline geçirdi ve onu emdi. Avuçlarını omuzlarına, sırtındaki kaslara, oradan da omurgasına ve sert kalçasına kaydırды. Sonra dizlerini kırıp ayak parmaklarını döşeğe bastırarak kendini onun için açtı.

Onu *hemen* istiyordu.

Sonunda Gideon hafifçe doğrulup elini aralarına soktu, göbeğinden bacaklarının arasındaki ıslaklığa doğru kaydırды ve pozisyonunu ayarladı.

Messalina derin bir nefes alıp gözlerini onunkilere dikti.

Kocası hiç nazik görünmüyordu. Onun gözlerine bakarak hızlıca kendini itti.

Kadınlığının, onun *erkekliğiyle* dolduğunu hisseden Messalina yutkundu.

“İyi misin?” diye mırıldandı genç adam, karanlık bir sesle. O da nefessiz kalmıştı.

Messalina başını salladı.

“Emin misin?”

“Evet.”

Genç adam geri çekildi ve tenlerinin içerde birbirine değmesi Messalina’nın bacaklarının arasında kıvılcımlar çakmasına neden oldu. Tam hissettiği kayıpla yakınacaktı ki Gideon tekrar içine girdi.

Çok sertti.

Harikaydı.

Messalina’nın gözleri yarı kapandı. Bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu neden kimse ona söylememişti? Hayvaniydi, vahşiydi ama gerçekten çok güzeldi.

Parmaklarını onun boynuna götürüp, “Tekrar,” dedi.

Genç adam sırtır gibi dudaklarını gerdi, sonra dediğini yapıp güçlü bedenini onunkine bastırdı. Bu sefer aleti çok daha derinlere ulaşmıştı.

“Böyle mi?” diye fısıldadı.

“Evet.” Messalina zevkle kıvrandı.

Bunun evli olmayan kadınlara yasak olmasına şaşmamalıydı. Genç kızlar nasıl bir his olduğunu anlasalar asla evlenmek için beklemezlerdi. Gelenekleri, ahlak kurallarını bir kenara atar, onlara zevk veren her erkekle yatağa girerlerdi.

Toplum altüst olurdu.

Avuçlarını Gideon’un sırtında kaydırıp kalçasının çıkıntısına götürdü. Bunu yapmasına izin vardı. *Kocasıyla* birlikte olmasına izin vardı.

Gideon artık onun içine hızla girip çıkmaya başlamıştı. İnsanlığını unutmuşçasına inliyordu.

Sonra, Messalina ellerinin altındaki kasların gerildiğini hissetti. Genç adam nöbet geçiriyor gibi kaskatı kesildi.

Sanki ölümün eşiğindeydi.

Kafasını geriye atmıştı. Boynu ter damlalarıyla parlıyor, mum ışığında muhteşem görünüyordu. Sonra birden ürperdi ve hareketsiz kaldı. Ve kendini bırakıp yana doğru yuvarlandı.

Messalina hayal kırıklığına uğramıştı. Kendi bedeni hâlâ gerindi. Her şey bitmiş miydi yani şimdi? Oysa daha fazlası olduğunu sanmıştı. İçinde birikmiş olan hisler bir şekilde dışarı taşmanın yolunu bulacak diye düşünmüştü.

Ama şimdi hepsi sona ermişti. Belki daha sonra, kocası uyunca kendi...

Sonra Gideon yine ona doğru dönüp elini bacaklarının arasına götürdü.

“Ne...” diye başladı Messalina ama gerisini getiremedi.

Çünkü kocası hafif aralık gözleriyle onu izleyerek parmağını tenine değdirmiş, ardından hafifçe içine daldırmıştı.

Messalina cıyıkladı.

“Hoşuna gitti mi?”

“Evet.” Onu orada tutmak, hiç ayrılmasını sağlamak için kolunu kavradı.

Gideon gülümseyip onu öpmek için eğildi. Bir yandan da elini oynatmaya devam ediyordu. Islak sesler kulağına ulaşarak Messalina’nın içini arzu ateşiyle doldurdu. Bu durumda olduğu için utanmalı mıydı? Belki de şu anda bunu umursamamalıydı. Tüm varlığı, içindeki o tek parmağa odaklanmıştı.

İnledi.

Bir şeyin yaklaştığını hissetti.

Çok yakındaydı.

Sonra kocası dilini onun ağzına daldırdı ve Messalina titrek bir sesle inleyerek uçurumun kenarından aşağı düştü.

Bölüm On Bir

*Bakırcı sızlanmaya başlamış, Bet'in annesi ise,
babasının yıllar önce verdiği sözü
kızının yerine getirmek zorunda olmadığını söylemiş.
Fakat Bet, tilkiye bakıp
kafasını yavaşça iki yana sallamış.
"Babam bir söz vermiş, tilki de onu ormandan kurtarmış."
Elini tilkiye uzatmış. "Seninle evleneceğim."*

–Bet ile Tilki'den

Gideon ertesi sabah, Messalina'nın yumuşacık dudaklarını omzunda hissederek uyandı.

Gözlerini açtığında karısının güzel gri gözleri karşısındaydı. "Günaydın," deyip gülümserken bu gözlerin kenarları kırıştı.

Gideon boğazını temizledi ama, "Günaydın," diye cevap verirken sesi hâlâ çatallıydı.

Bir şeyler yanlış gibiydi. Kendini bir şey için suçlu hissetmesi gerekiyormuş gibi geliyordu. Ama sonra Messalina ona doğru eğildi.

"Bir ayın dolmasını beklemedik," dedi kızarak.

“Senin için bir mahsuru var mı?” diye sordu Gideon yavaşça. Onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

“Yok.” Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. “Hem paramı daha erken alabileceğim.”

Küçük entrikacı eğilip güzel göğüslerini göğsüne bastırarak dudaklarını öptü. Ama Gideon hissettiği suçluluk duygusunu ve kaygıyı yok etmek için onu itti.

Bu sonsuza dek sürmeyecekti çünkü.

Genç kadın şimdilik onundu. Artık evlilikleri tamamına erdiği ve gerçek olduğu için hiç kimse onu elinden alamazdı.

Fakat Julian Greycourt, Londra’ya ayak basmıştı. Dük bunu çoktan öğrenmiş olmalıydı. Bugün yarın ona gelip pazarlığın kendine düşen kısmını yerine getirmesini isteyebilirdi.

Bu da demek oluyordu ki Gideon birkaç gün içinde Greycourt’u öldürmek zorundaydı.

Ve Messalina, ağabeyini öldürdüğünü öğrendiğinde –ki mutlaka bir şekilde öğrenecekti– ona dehşet ve nefretle bakacaktı sadece. Onu terk edecekti. Tüm bu büyümler yok olacaktı.

Vakit çok dardı. Çok kısa süre sonra her şey son bulacaktı.

Bu yüzden elinde olan zamanı iyi kullanmalıydı.

Sırtüstü uzanıp karısını üstüne çekerek kıkırdamasına neden oldu.

Bu... bütün hayatı boyunca duymak istediği şeydi *bu*.

Elini onun çıplak sırtından kalçasına doğru kaydırdı ve sahiplenici bir tavırla kıcını avuçladı. Yumuşacık ve sıcacık bedenini hissetmek aletin zonklamasına neden olunca onu vücuduna iyice bastırdı.

Messalina dudaklarına doğru inleyerek bacaklarını belinin iki yanına yerleştirdi. Bu sabah canının acıyor olabileceğini düşünen Gideon, nazikçe ona sürünerek önce biraz alışmasını

sağlamak istedi ama genç kadın kıvranıp bükülerek neredeyse kontrolünü kaybetmesine neden olacaktı. Tüm hızı ve sertliğiyle içine girmesini isteyen hayvani dürtüsünü bastırmaya çalıştı.

Ağır ve sakin olmalıydı.

Acelesi yoktu. En azından bu sabah. Kendi yatağında, kendi karısıyla birlikteydi. Kafasını çevirip inleme sesini takip ederek onun dudaklarını aradı. Islaklığını, kadını yumuşaklığını hissedebiliyordu. Yavaş hareket etmek için elinden geleni yaptı.

Sonra genç kadının keskin bir nefes aldığını duydu. Kafasını geriye atmıştı. Saçları yüzüne ve boynuna dağılmış, ıslak dudakları aralanmıştı.

Gideon kalçalarını kavrayarak penisini onun bacaklarının arasına sürttü. Hayaları gerilmiş, kanı kaynamaya başlamıştı artık.

Messalina ise yeni elbisesinin modelini seçiyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. Gideon eğer nefes alabilseydi bir kahkaha atardı.

Ama sonra karısının alt dudağını ısırdığını gördü ve bu hareketi kiskanarak doğrulup o dudağı kendi ısırdı, yaladı, öptü.

Genç kadın hafifçe inleyerek ellerini onun omuzlarına götürdü ve tüm vücudu yaklaşan orgazmın sıcaklığıyla titrerken parmaklarını terli tenine bastırdı.

Gideon onun vücudunun gevşemesini fırsat bilerek iyice derinlerine daldı.

Bu kadın onundu.

Onun.

Onun.

Bu düşünceyle karısının ona tam itaatle açılmış bacaklarının arasında boşaldı.

Messalina *onundu*.

Şimdilik.

*

Julian Greycourt o sabah daha geç saatlerde Windemere Konağı'nın basamaklarında durmuş, kâhyaya bakıyordu.

Johnson adındaki kâhya, Julian ve kardeşleri Windemere Konağı'na gelmeden öncesinden beri dükün emrindeydi. Kocaman bir göbeği ve kafasında kar rengi peruğu olan orta yaşlı bu adam, Augustus'un en hevesli casuslarından biriydi.

Şimdi de Julian'ın içeri girmesini önlemeye çalışıyordu. "Ekselansları sizi kabul etmek için hazır mı diye bir bakayım."

"Lüzumu yok." Julian avcunu göğsüne dayayarak adamı itti.

Kâhya minik bir bağırıyla geriye doğru tökezleyince Julian içeri girdi ama bu sefer de iki çam yarmasıyla karşılaştı. Bir kaşını kaldırarak onlara baktı. "Cidden mi?"

Adamlar bir an tereddüt edince onlara daha fazla dikkat etmeyip merdivene yöneldi ve Augustus'un çalışma odasına gitti.

İçeri girdiğinde dük kafasını kaldırıp masasındaki saate baktı. "Geç kaldın. Seni günler öncesinde bekliyordum."

"Öyle mi?" Julian masanın önündeki sandalyelerden birine yerleşti. Buyurulmayı beklemenin manası yoktu. Amcası insanları karşısında ayakta dikmeye bayılırdı çünkü. "Bu yakışsız şeyi yapmanın sebebi bu mu?"

"Sevgili Messalina'nın evliliğini ayarlamış olmamdan mı bahsediyorsun?" Dükün yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi.

Julian kendini ona bakmaya devam etmek için zorladı. Augustus'un sol yanağında gülümseyince oluşan çukur ve diğer tüm fiziksel özellikleri ona babasını anımsatıyordu. İki kardeş birbirine o kadar benzerdi ki herkes onları ikiz zannederdi.

Dünyada en çok nefret ettiği adamın yüzüne bakıp da babasının hayaletini görmek öyle zordu ki.

Sesini sakın ve dengeli tutmaya çalışarak cevap verdi.

"Evet, kardeşimin evliliğinden bahsediyorum." Tırnaklarına baktı. "Hem kendin hem de Messalina için daha faydalı olabilecek

birini bulabilirdin. Ama bunu yapmamışsın. Onu bekçi köpeğince evlendirmenin ardında ne gibi bir çıkar var merak ediyorum doğrusu.”

Son cümlesini söylerken kafasını kaldırıp amcasının yüzünde herhangi bir değişiklik var mı diye kontrol etti.

Elbette ki hiçbir şey göremedi.

“Bravo yeğenim,” dedi düğ. “Himayem altındayken çok şey öğrenmişsin.”

Julian konuşmadan önce dikkatli bir nefes aldı. “Ben senden hiçbir şey öğrenmedim.”

Augustus omuz silkti. “Babandan, düşmanının hareketlerini gözlemleme konusunda bir şey öğrenemediğin kesin.” Üst dudağı hafifçe kıvrıldı. “Claudius hayatı boyunca yüzeyin altındaki hiçbir şeyi göremedi. Onu sevdiğimi düşünerek öldüğüne yemin edebilirim.”

“Senin nasıl bir canavar olduğunu öğrenmeden öldü, evet,” dedi Julian kafasını yana eğerek.

Bu söylediğiyle Augustus’un bam teline basmış oldu. Öne doğru eğilip tıslarken adamın yüzü kıpkırmızıydı. “Baban hayatı boyunca başımın belası oldu. O nanemolla suratında hüzünle bana acıyormuş gibi nasıl baktığını hâlâ hatırlıyorum.” Nefes nefese kalırken arkasına yaslandı. “Ama kazanan ben oldum, değil mi sevgili oğlum? Baban ölüp gitti. Bense hâlâ *hayattayım*.” Yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade vardı.

Julian babasının öldüğü günü aklına getirmeyecekti. Onu diz üstü çöktüren, yüzünün yarısının parçalanmasına neden olan o korkunç saldırıyı şu anda düşünmeyecekti.

Hiçbir şey yokmuş gibi esnedi. “Babam ölmüş olabilir ama arkasında vârislerini bıraktı. Ve bu vârisler...” Sakince ayağa kalktı. “... çok kısa süre sonra Windemere Dükalığı’nın yönetimini devam ettirecekler.”

Ne garipti ki Augustus buna sadece güldü. Normalde onun vâris olması mevzuu açıldı mı kızgın kor gibi parlardı. “Eh, öyle olabilir, evet. Tabii...” O anda aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. “Ah, tabii baban gibi zayıf bir bünyeye sahip değilsen.”

“Babam otuz sekiz yaşında öldü. Ben daha otuz iki yaşındayım ve senden daha uzun yaşayacağım kesin, sevgili amcacığım,” dedi Julian gözlerini kısarak.

“Kesin mi?” Augustus öyle olduğunu düşünmüyormuş gibi omuz silkti.

Julian’ın içinden bir ürperti geçti. Dükün kelimelerinin bir tehdit olduğu aşikârdı.

“Seninle sohbet etmek güzeldi,” dedi kuru bir sesle. “Fakat benim artık gidip diğer işlerime bakmam lazım.”

“Benim için de güzeldi, yeğenim,” dedi amcası tembel bir sesle. “Umarım eşimin, Messalina’nın evliliğini kutlamak için düzenlediği baloya katılırsın. Bir hafta sonra olacak.”

“Elbette.” Hiç olmazsa baloya katılarak Augustus’un, kız kardeşi hakkındaki planları hakkında bir şeyler öğrenebilirdi.

Dük homurdandı. “Annë hazırlıklarda yardım etmek için Lucretia’nın konağa dönmesi gerek artık. Nerede o?”

“Messalina’yla birlikte Whispers Köşkü’nde kalıyor,” diye cevapladı Julian kaygısızca. “Ve orada kalmaya devam edecek.”

Augustus öne doğru eğildi. Yüzü yavaştan kızarmaya başlamıştı ama konuşurken sesi sakindi. “Onunla tanıştırmak istediğim beyler var. Baloya katıldığından emin ol yoksa onunla özel bir konuşma yapmak zorunda kalırım.”

Julian ona öylece baktı. Amcası nasıl bir tepki vereceğini büyük bir hevesle bekliyordu.

Hafifçe eğilerek selam verdi sadece. “Sana iyi günler, amca.”

Bunu söyler söylemez odadan çıktı ve adımlarını sakın tutmaya çalışarak merdivenden inip evden ayrıldı. Dışarıda atını tutmakta olan küçük çocuğa bir bozukluk atıp konaktan uzaklaştı.

Amcasının, Messalina'yı uşağıyla evlendirerek ne yapmaya çalıştığını hâlâ anlamamıştı ama bildiği bir şey vardı.

Lucretia'nın da aynı kaderle karşılaşmasına asla izin vermemesi gerektiği idi.

*

"Mor mu?" Lucretia tereddütle burnunu kırıstırdı.

"Mor," dedi Messalina kararlı bir sesle. Berjerin koluna ya-
yılmış kumaş parçasına gülümseyerek baktı, sonra yanında di-
kilmekte olan görevliye döndü. "Dört adet, lütfen. Dördü de
mor kumaşla kaplansın. Şimdi de..." Dev mobilya mağazasında
etrafına bakındı. "Senin için bir makyaj masası bakalım," dedi
Lucretia'ya.

"Misafir odaları ne olacak peki?" diye sordu peşi sıra ilerle-
mekte olan kardeşi.

"Eh, onlara da koltuk lazım tabii." Dudaklarını büzdü. "*En az*
dört demeli o halde."

"Bay Hawthorne'un bu kadar çok para harcamana izin verdi-
ğine inanamıyorum," diye mırıldandı Lucretia.

"Neden izin vermesin ki?" dedi Messalina, bu mağazaya *ilk*
ziyaretinden önce yapmak zorunda kaldığı tartışmayı zihninde
bir kenara atarak. Üstü kırmızı mermer, bacakları altın yaldızlı
bir sehpanın yanında durdu. "Sonuçta benim param."

"Ama senin paran değil, onun. En azından kanunen."

"Bir kısmını almak için plan yaptığımı söylemiştim ya sana."
Kardeşine merakla baktı. "O zamana dek Gideon'un bana para
vermemesini mi *isterdin*?"

"Hayır tabii ki." Lucretia kaşlarını çatmış, sehpayı bakıyordu.
"Sadece amacı konusunda şüpheliyim."

"Sen *her zaman* şüphelisindir. Ama bu konuda neden endi-
şeli olduğunu anlayabiliyorum." Messalina içini çekerek ilerledi.

Sehpayı almayacaktı; *fazla* cafcaflıydı. “Sana tek söyleyebileceğim, bu evlilikten Gideon da ben de fayda sağlıyoruz. O, korkunç bir geçmişe sahip olsa da hırslı ve akıllı biri. Onunla söyleşmenin ufkumu açtığını söyleyebilirim.”

“Ufkunu açtığını, öyle mi?” dedi kız ifadesiz bir sesle.

Messalina yanaklarının yandığını hissetti. “Evet, öyle.”

Birkaç adım atmıştı ki kardeşinin geride kaldığını fark edip ona döndü.

Lucretia’nın ağzı bir karış açtı. “Onunla birlikte olmuşsun!”

Peşlerinde bir gölge gibi gezmekte olan mağaza görevlisi acil bir işini hatırlamış gibi yüz seksen derece dönüş yaparak zıt yöne ilerledi.

Messalina kardeşine dik dik baktı. “Özel hayatımı *herkese* ilan etmek zorunda mısın?”

“*Gerçekten* birlikte olmuşsun,” diye tısladı genç kız yanına gelerek. En azından bu sefer sesi daha kısıktı.

“Öyle bir şey...”

“Dün gece hem de,” diye devam etti kardeşi, dudaklarını büküp onu baştan aşağı süzerek. Sanki artık bakire olmadığını gösteren bir işaret arıyordu. “Çünkü daha dün, onunla henüz birlikte *olmadığını* söylemiştin. Eee, nasıldı?”

“*Lucretia*.” Messalina’nın yanakları alev almıştı adeta.

Kardeşi fazlasıyla *düşünceli* görünüyordu. Lucretia’yı tanıyanların artık onunla bilmece oyunları oynamamasının sebebi tam olarak buydu. “Çok hoşuna gitmiş olmalı çünkü Bay Hawthorne’un *ufuk açıcı* olduğunu söyledin. Ve bu sabah kahvaltıda suratında budalaca bir tebessüm vardı.”

“Yoktu!”

“Sahiden de çok hoşuna gitmiş.”

Messalina içini çekti. “Aman Tanrım.”

Kardeşi gözlerini kısıtı. “Kan var mıydı?”

“Ne?” Etrafına bakarak kızın dikkatini dağıtacak bir şeyler bulmaya çalıştı.

Kapının yakınlarındaki sarışın genç kadının duruşu tanıdık gelmişti. Bir süre onu izledi. Sanki bu kadın...

“Çünkü,” diye devam etti Lucretia inatla. “Kadınlar devamlı kandan bahsedip duruyorlar. Hikâyelere bakılırsa yeni evli kadınların gerdek gecesinde kanamadan ölmesi gerek.”

Messalina kardeşine büyük bir dehşetle bakakalmıştı. Sonra yine kapı yönüne döndü ama sarışın kadın çoktan gitmişti. Kafasını iki yana sallayıp bir makyaj masasına işaret etti. “Odana şunu ister misin?”

İkisi birlikte masayı incelediler. Sarı mermerden üstü olan masanın bacakları altın rengi kıvrımlar ve... Orta yaşlı adam suratına ve çıplak bebek bedenine sahip aşk tanrısı oymalarıyla doluydu.

Lucretia korkunç masaya bakarken kafasını yana eğdi. “Gerçekten mi?”

“Yüce Tanrım, hayır.”

“Hmm. Her neyse. Biliyorsun ki...”

Düşüncelerini söylemekten asla çekinmeyen kardeşi cümlelerin gerisini getirmeyince Messalina ona baktı. “Ne?”

Genç kız kaşlarını çatıp hızla konuştu.

“Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Memnuniyetle yetinmeni değil, *gerçekten* mutlu olmanı istiyorum. Eskiden Bay Hawthorn’dan nefret ederdin. Her şeyi gözlemlemesinden, gizli gizli etrafta dolaşmasından ikimiz de nefret ederdik. Fikrinin nasıl bu kadar çabuk değişebildiğini anlamıyorum.”

“Ondan nefret etmemin sebebi adamı gerçekten tanıyıyordum olmamış.”

“Şimdi tanıyor musun?” Lucretia’nın gri gözleri yüzünü tarıyordu.

“Tamamen tanıdığımı söyleyemem,” diye itiraf etti. “Onunla evleneli on dört gün bile olmadı. Fakat bu sürede benimle konuştu. Ve beni *dinledi*. Belki... Belki gelecekte kötü yanlarını da görürüm ama şimdilik umudum var.” Hafifçe gülümsedi. “Bence en iyi evliliklerde bile önemli olan budur.”

“Ama...” Kardeşi ciddi bir ifadeyle ona baktı. “Buradan ayrıldığıımızda ne olacağını düşündün mü?”

Messalina gözlerini kırpıştırdı. Gideon’u terk etme düşüncesini zihninde bir köşeye kapatmıştı çünkü. Bir dolabın iç kısmında parmağını dolaştırdı. “Düşünmedim...”

“Çünkü gebe kalmış olabilirsin.”

Bu sözler Messalina’nın donakalmasına neden oldu. Tabii ki bunu biliyordu. Tabii ki kocasıyla birlikte olmanın sonucunda bir bebeği olabileceğinin farkındaydı.

Ama oturup uzun uzun düşünmüş sayılmazdı. Dün gece akındaki tek şey Gideon’un ona verdiği zevkti çünkü.

Derin bir nefes alıp kardeşine baktı. “Gebeysem bile... bir çaresine bakarız. Küçük bir kasabaya yerleşip dulmuş gibi davranan ilk kadın olmam.”

“Pekâlâ,” dedi Lucretia, hâlâ kaygılı görünse de.

“Eee, hangi makyaj masasını beğendin?”

“Şunu beğendim.” Gül ağacından yapılmış, üstüne değişik renkli ahşaplarla bir sepet dolusu gül deseni oyulmuş güzel bir masayı işaret ediyordu.

“Çok hoşmuş,” dedi Messalina. “O halde odan için alalım.”

Lucretia şüpheli görünüyordu ama neyse ki önceki konuyu devam ettirmedi. Alışverişin geri kalanını ıvrır zıvrır seçerek ve bir şömine siperi hakkında hoşça tartışarak geçirdiler.

At arabasına döndüklerinde Lucretia dramatik bir tavırla koltuğa çöküp inledi. “Aşçınızın pasta ya da tart yapamaması ne

kötü. Bütün olarak ağza atılabilen şu minik limonlu tatlılardan yapabilseydi keşke.”

Messalina alaycı bir şekilde güldü. “Yiyecekleri bütün olarak ağza atmak görgüsüzlüktür.”

Lucretia bunun önemsiz olduğunu söylemek istermiş gibi elini salladı. “Sofrada sadece ailemiz varken görgü kuralları için endişelenmemize lüzum var mı?”

“Var,” dedi Messalina ciddiyetle. “Aşçıma gelince. Onun hakkında bilmen gereken bir şey var.” Ona Hicks’in hayatını anlatmaya başladı.

“Ah,” dedi kardeşi hikâyenin sonunda. “Onu yerdiğim için kendimi berbat hissediyorum şimdi.” Bir süre düşünceli bir şekilde arabanın tavanını izledi. “Biliyor musun? Aşçıların nasıl eğitim aldığını hiç düşünmemiştim. Sen düşünmüş müydün?”

“Ben de *yeni yeni* düşünmeye başladım. Ama haklısın. Yemekleri afiyetle yiyor, kimin yaptığını hiç düşünmüyordum. İçinde yaşadığımız ya da ziyarete gittiğimiz evlerdeki aşçılar hep oradaydılar çünkü.”

“Bir insan büyük bir evde çalışmıyorsa aşçılık sanatını öğrenmesi oldukça zor olmalı gerçekten de.”

Londra’daki büyük hanlardan birinde hiç çalışmamış olan genç bir çocuğun yemek yapmayı öğrenecek düzgün bir yer bulması imkânsız gibi bir şeydi. Hicks de sadece basit yemeklerin piştiği bir tavernada çalışmıştı.

Messalina eve dönüş yolculuğu boyunca bu meseleyi düşündü.

Yarım saat sonra Whispers’a vardıklarında Lucretia canlılığını yitirmiş durumdaydı.

Onların at arabasının arkasında, kendi arabalarından inen dört iri adama bir bakış attı Messalina. Bond Caddesi’nde onları yakından takip etmiş olan adamlardı bunlar. Görünüşe göre Gideon, muhafızlarının sayısını ikiye katlamıştı.

Alışveriş esnasında adamları fark eden kardeşi ona bir sürü soru sormuş, Hawthorne'un adamlarıyla gösteriş yapmayı sevdiği bahanesine inanmamıştı.

"Anlamıyorum," dedi genç kız, evin basamaklarını çıkarken. "Niye bu kadar yorgunum ki? Bütün günü sadece eşyaları parmaklarımızla gösterip bir şeyler satın alarak geçirdik. Londra'nın etrafında koşarak üç tur atmış gibi hissediyorum."

"Alışveriş her zaman yorucudur," dedi Messalina, köşkün girişinde bekleyen Reggie'ye bakarken.

İri adam ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "İki hanım, oturma odasında sizi bekliyo hanımım."

Bir süre ona öylece bakan Messalina, kardeşinin elini sıktı. "Aşçıya, biraz çay ve atıştırmalık getirmesini söyleyebilir misin?"

"Evet hanımım," dedi Reggie. "Ama Hicks, hanımların atıştırmalıklarını bilir mi bilmem."

"Bilmiyor olabilir," diye mırıldandı Messalina. "Ne göndereceğini bilemezse ekmek, tereyağı ve biraz da reçelin yeterli olacağını söyle."

Reggie onaylayıp mutfağa doğru gitti.

Üst kata çıkarlarken Messalina sakın kalmaya çalışıyordu. Beklentisi onu öyle heyecanlandırmıştı ki kardeşinin, "Ne oluyor? Ne misafiri bunlar?" sorusuna bile cevap veremeyecek haldeydi.

Açık oturma odası kapısından içeri hızla girdi. Alev kızılı saçları olan bir genç kadın kanepenin yanında dikiliyor, diğer genç kadınsa kanepede oturuyordu.

"Freya!" Messalina, kızıl saçlı kadının kollarına koştu.

Harlowe Düşesi Freya Renshaw onu uzun uzun kucakladıktan sonra geriye çekildi. "Hayatım, bana her şeyi açıklamalısın."

"Mektubumu aldın sanırım, öyle mi?"

"Mektup mu?" dedi Freya yavaşça. "Hayır. Kester ve ben, son bir haftadır Londra yolundayız."

“Yolda mektubu getiren kişiyle karşılaşmış olmalısınız,” diye i geçirdi Messalina.

“Londra’daki *bütün* evler böyle boş mudur?” diye sordu o sırada, arkalarından gelen boğuk bir ses.

Messalina ürkerek sıçradı ama sonra Lucretia’yı ve kanepede oturmakta olan ikinci kadını hatırladı. Dönüp baktığında kardeşinin hâlâ ayakta olduğunu ve onunla Freya’yı şaşkınca izlediğini gördü.

Diğerkadınsa odayı incelemekle meşguldü. Gözlerini tavandaki banyo yapan peri resimlerine dikmişti. Balıketli bir ge kadındı. Kırmızı yanakları vardı ve kızıl-sarı saçları dağınıka toplanmıştı.

“Erkek ressamlar, popo resmi çizmeyi çok seviyor gibiler, değil mi?” dedi gırtlaktan gelen şaşırtıcı sesiyle. “zellikle de pembe popoları.”

Bakışlarını indirip odadaki diğerkadınlara baktı. “Bir şey kaçırdım mı?”

Freya gözlerini devirdi. “Kız kardeşim Elspeth’i hatırlıyor musunuz?”

“Elspeth mi?” Lucretia’nın yüzünde şüphe vardı. “Bize aya geldiğinde ilek reelimizi alan Elspeth mi?”

“ilek reeline bayılırım geçekten,” dedi Elspeth hülyalı bakışlarla.

Lucretia gözlerini kıstı.

“Seni tekrar görmek ne güzel.” Messalina gülümseyerek ge kıza sarılmaya gitti. Sonra geri çekilip yüzünü inceledi. “Freya tanıtmasa seni tanımazdım. En son görüştüğümüzde sadece beş yaşındaydın sanırım.”

“Altı yaşındaydım,” dedi Elspeth, açık mavi gözlerini ona dikerek. “Ben *seni* hatırlıyorum çünkü bir zamanlar bana kitap okurdun.”

“Öyle mi?”

Kız ciddiyetle başını salladı. “Şiir okurdun. Elizabeth dönemi şiirleri. Tek bir kelime bile anlamazdım ama sesinin tonunu se-verdim. O olaylardan önceki yazdı.”

Bahsettiği olaylar on beş yıl önce gerçekleşmişti ama hepsi de tarihi çok iyi biliyorlardı. Aurelia Greycourt’un öldüğü, Ran de Moray’in sakat kaldığı geceydi.

Bir süre konuşmadılar.

Sonra Lucretia tekrar konuştu. “Ayrıca benim topacımı da çalmıştın.” Elspeth’e dik dik bakıyordu.

“Çalmadım,” dedi kız hemen. “Onu bana sen vermiştin.”

Lucretia ellerini kalçasına dayadı. “Vermedim. Kütüphanedeki şu berbat Roma imparatoru büstünün yanına koymuştum. Geri döndüğümde orada yoktu.”

“Hmm,” dedi Elspeth düşünceli bir şekilde. “Hayır. Benim hatırladığıma göre sizin çocuk odasında çay içerken onu bana vermiştin.”

Lucretia’nın suratına fırtına bulutları çöktü.

Neyse ki tam o anda Pea çay tepsisiyle içeri girdi.

“Ah, ekmek ve reçel geldi,” dedi Elspeth hemen. “Acaba çilek reçeli midir?” Lucretia’ya bakarak gülümsedi.

Messalina gözlerini kırpıştırıp tavadaki resimlere baktı. Elspeth gülümsediğinde bir resim üstadının eserlerindeki güzel-liklere benziyordu.

Lucretia reçeli korumak ister gibi Elspeth’in yanına oturdu. Messalina da iç geçirerek Freya’ya sandalyelerden birine oturma-sını işaret edip kendi de diğerine yerleşti. “Burada olduğun için çok mutluyum,” dedi çayları doldururken.

Eski dostu, fincanlardan birini aldı. “Ben de.” Sonrasında da Messalina’nın Gideon’la birlikte buraya nasıl geldiğini ve nasıl

evlenmeye zorlandığını anlatmasını dinledi. “Keşke burada olsaydım,” dedi. “Ama Kester’la birlikte, Bilge Kadınlar yerleşkesinden Elspeth’i almaya gitmiştik. Kardeşim, Bilge Kadınlar’ın yeni kuşak kütüphanecisi olmak için eğitim alıyordu. Tarihimizi ve kitaplarımızı o muhafaza edecek.”

Lucretia bir Freya’ya bir ablasına baktı. “Bilge Kadınlar mı?”

Messalina ona bu konudan bahsetmediği için suçluluk hissederken açıklamaya girişen Elspeth oldu. “Biz, kadınlardan oluşan kadim bir topluluğun üyeleriyiz. İnanişâ göre, Romalılar gelmeden önce bu adalara rehberlik eden rahibelerin soyundan geliyoruz.” Gözleri parladı. “Tarihimiz büyüleyicidir. Örneğin...”

Freya boğazını temizledi. “Şu anda *güncel* tarih bizi daha çok ilgilendiriyor bence.”

“Ben buna katılmıyorum ablacığım,” dedi Elspeth nazikçe.

“Kadim rahibeler mi?” dedi Lucretia. “Bu bir şaka mı?”

“Ah, hayır.” Elspeth hevesli görünüyordu. “Yerleşkemiz şeyde...”

Freya yüksek sesle boğazını temizledi.

“Kuzeyde,” dedi kardeşi hızlıca. “Orada, çocuklar ve erkekler de dahil iki bin insanımız var. *Vardı* yani.”

Lucretia ilgiyle araya girdi.

“Bir dakika. Bu topluluk rahibelerden oluşuyorsa orada nasıl çocuklar olabiliyor?”

Elspeth’in tebessümü biraz küçümseyiciydi. “*Erkekler* tarafından yönetilmeyen bir dinin rahibeleri demek daha doğru. Biz hiçbir zaman bekâret yemini etmedik. Hem artık rahibe olduğumuzu da söylemiyoruz. Biz Bilge Kadınlarız. Gerçi...” Son kelimede sesine akademik bir hava katmıştı. “... topluluğumuzun ilginç bir cihetine parmak bastın. Erkeklerle seks. Bu konuda birkaç farklı görüş var ve...”

Freya öksürdü. “Artık asıl meseleye dönsek daha iyi olur.”

“Evet.” Messalina kaşlarını çattı. Gideon’u terk etmeyi hâlâ istiyor muydu? “Ben düşündüm ki belki...”

“Bilge Kadınlar’ın sana yardım edebileceğini mi düşündün?” Freya, kendi kardeşine acı bir bakış attı. “Korkarım ki hayır, sana yardım edemezler.”

“Çünkü kapanıyorlar,” dedi Elspeth üzgünce.

“Ne kapanması?” diye sordu Messalina.

Arkadaşı dudaklarını büzdü. “Bilge Kadınlar’ın iktidarına gelen kadınlar, yerleşkeyi tecrit etmeye karar verdiler. Topluluğu dış etkilere korumak istiyorlar. Onlarla aynı fikirde olmayan kadınlar yerleşkeden ayrıldılar.”

“Ve uçsuz bucaksız dünyaya yayıldılar,” dedi Elspeth, Lucretia’nın ekmeğine reçel sürmesini izlerken. “Peri masallarındaki gibi.”

Messalina suçluluk duysa da bir rahatlama hissetti. Artık Gideon’un ona parasını teslim etmesini bekleyecekti. Arkadaşına döndü. “Caitriona ne yaptı? Orada mı kaldı?”

Caitriona, de Moray kardeşlerin ortancasıydı.

Freya hüsrana benzer bir duyguyla kaşlarını çattı. “Kester’la oraya vardığımızda Caitriona çoktan gitmişti. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ayr Kalesi’nde mola verdik ama Lachlan onu görmediğine yemin etti.”

Lachlan, de Moray ailesinin ikinci erkek çocuğuydu. Messalina, onun ağabeyinin mülkünü yönettiğini hayal meyal hatırlıyordu.

“Caitriona kendi yoluna bakar,” dedi Elspeth sakince. “Onu bulmaya çalışmanın manası yok.”

Oturma odasının kapısı açıldı ve Sam, dikkatlice taşıdığı bir tepsiyle içeri girdi. Gözlerini tepsiye dikmiş Papatya da yanındaydı. “Hicks, biraz daha yiyecek istersiniz belki dedi, hanımım.”

Lucretia keskin bir nefes aldı. “Evde bir yavru köpek olduğunu neden bana söylemedin?” Papatya’ya öpücükler atmaya

başladığında köpek mutlulukla hoplayıp zıplayarak kucağına geldi ve yüzünü yalamaya çalıştı. “Adı ne?”

Sam, “Papatya,” dedi utangaç bir şekilde.

“Çok güzel bir isimmiş.” Freya, oğlana gülümseyerek baktı. “Köpek senin mi?”

“Hayır hanımım,” dedi Sam, tepsiyi masaya yerleştirirken.

“Benim köpeğim,” diye araya girdi Messalina. “Sam de Papatya’nın bakıcısı. Ona benim için bakıyor.”

“Öyle mi?” Elspeth, yavruya bir parça ekmek verdi. “Ne kadar da akıllı bir çocuk.”

“Evet, öyle,” dedi Messalina düşünceli bir edayla.

Sam *gerçekten* akıllı bir çocuktu. Mutlaka eğitim alması gerekiyordu.

Sonra birden fark etti ki oğlan ona beklenti dolu gözlerle bakıyordu. Gülümsedi. “Biz Papatya’ya bakarken sen mutfağa inip biraz tereyağlı ekmek yemek ister misin?”

“Evet hanımım,” dedi Sam hemen, topuklarının üstünde dönüp kapıya koşarken.

“Onu nereden buldun?” diye sordu Freya, kapı kapandığında.

Messalina bir kaşını kaldırdı. “Oğlanı mı köpeği mi?”

Arkadaşı bu şaka karşısında kafasını iki yana salladı. “Papatya’yı tabii.”

Köpek, Elspeth’e ve elindeki ekmeğe ulaşmak için Lucretia’nın kollarından kurtulmaya çalışıyordu.

“Gideon verdi,” diyen Messalina üç çift gözün hızla kendine döndüğünü hissetti.

Freya, “Gerçekten mi?” dedi düşünceli bir şekilde.

“Ben bir yavru köpeğim olması için her şeyi yapardım,” dedi Elspeth, köpeği yere bırakırken.

Lucretia'nın yüzünde endişe verici bir onaylama ifadesi vardı. "Nasıl da sinsice bir hareket."

Yavru şimdi de onun eteklerini koklamaya gelince Messalina eğilip onu kucağına aldı ve ıslak burnuyla selamlandı.

"Bunu neden bu kadar şaşırtıcı buldunuz bilmiyorum," dedi kendine bile savunmacı gelen bir sesle.

Eski dostu onu hâlâ dikkatlice inceliyordu. "Evlendiğin günden *beri* neler olduğunu bana anlatmalısın."

"Gerçekten anlatmalısın," diye mırıldandı Lucretia.

Hain.

Elsbeth çayını bırakıp elbisesinin cebine elini soktu ve küçük bir defterle kalem çıkarıp hevesle kendi ablasına baktı. "Not alabilir miyim?"

Ah, Yüce İsa.

*

Gideon o akşam Whispers Köşkü'ne döndüğünde fazlasıyla yorgundu.

Hem bedeninin hem de daha derinlerdeki bir yerinin bitap düştüğünü hissediyordu. Belki de ruhuydu bu. O sabah fark etmişti ki daha önce hiç soğukkanlı cinayet planları yapmamıştı. Greycourt'u hiç sevmiyordu, evet. Bir ay önce biri ona, adamı öldürme konusunda tereddüt edip etmeyeceğini sorsa güler geçerci.

Ama şimdi onu öldürme *düşüncesi* dehşet verici geliyordu.

Günü, Julian Greycourt'u takip ederek, daha doğrusu takip etmeye uğraşarak geçirmişti. Onu kalabalık bir çayevinde kahve içerken bulana dek saat öğleni bulmuştu çünkü. Genç vâris yalnızdı; erkek kardeşi bile yanında değildi ve bu bayağı... tuhaftı.

Sonrasında Gideon onu terziye, düello kulübüne ve erkek kardeşiyle kaldığı hana kadar takip etmişti. Düello kulübünün karşısında, Greycourt'un çıkmasını beklerken kendi kendine ne

yaptığını sormadan edememişti. Adamın sürekli gittiği yerlerin listesini Peaden almıştı sonuçta; neden bir yer seçip de onun gelmesini beklemiyordu? Hatta neden Londra kalabalıklarının içinde bir yerde onu vurmuyordu? Ya da bu çok gürültülü olacaksa iyice yanma yaklaşp onu bıçaklayabilirdi.

Hem de sırtından.

Aristokratlar, bir adamı sırtından bıçaklamanın beyefendiliğe aykırı olduğunu düşünürdü. Gideon onların yaptığı ve düşündüğü her şeyden nefret etse de bu konuda gönülsüz de olsa onlara katılmadan edemiyordu. Bir adama –*Greycourt'a*– arkasından sinsice yaklaşp kendini savunma şansı bile vermeden onu katledebileceğinden emin değildi.

Zayıflamaya mı başlamıştı? Ne kadar da basit bir işlemdi halbuki bu; adamı hızlıca bıçaklayacak ve bugüne dek istediği her şeye anında kavuşacaktı.

Messalina hariç her şeye tabii. Onu kaybedecekti çünkü.

Akşam yemeği için hazırlanmakta olan yemek odasına girerken tüm vücudu gergin, elleri yumruk olmuş haldeydi. Fakat kardeşiyle dedikodu yapmakta olan karısını gördüğünde bir şeyler oldu.

Kalbi hafıfledi.

Ne kadar da tuhaf bir histi bu. Ruh halinin başka bir insan sayesinde değişmesi biraz canını sıkılmıştı doğrusu. Zira o kendinden başka kimseye ihtiyaç duymazdı.

Kendini toplamak için eşikte biraz duraksadı, sonra odadaki üçüncü kişiyi fark etti. Messalina ile Lucretia'nın karşısında bir adam oturuyordu.

“Hawthorne!” diye bağırdı Will Blackwell, ona doğru dönerek. “Karını ve güzel baldızını terk ettiğinden korkmaya başlamıştım.” Lucretia'dan bahsederken hiç alışılmadık bir utangaçlıkla kıza bakmıştı.

Genç kızın da yanakları kızardı.

Gideon kaşlarını kaldırdı. Blackwell, baldızını beğenmiş miydi yoksa? Normalde Lucretia'ya talip olma şansı bile yoktu onun. Gerçi Gideon'un da Messalina'yla evlenme şansı yoktu ona bakılırsa.

"İyi akşamlar," dedi karısı gülümseyerek. Yüz ifadesi karşısındaki Gideon'un kalbi çarpmaya başladı.

Üçü de beklenti dolu gözlerle ona baktığı için karşılarında eğildi. "Hepinize iyi akşamlar. Geciktiğim için özür dilerim. Misafirimiz olacağından haberdar değildim."

Masada, leydilerin karşısındaki yerine geçti.

"Benim hatam," dedi Blackwell süklüm püklüm. "Seninle görüşmeye gelmiştim ama her nasılsa akşam yemeğine kalıverdim."

"Çünkü biz sizi *davet ettik*," dedi Messalina. "Sonuçta kocamın iş ortağı ve dostusunuz. Elbette evimizde her zaman hoş karşılanacaksınız."

"Çok nazıksınız."

Reggie elinde, bir tepsie yerleştirilmiş yanık rozbifle içeri girerken Lucretia kafasını yana eğdi. "Buradaki yemekleri tadınca öyle düşünmeyebilirsiniz," diye mırıldandı.

Pea de bir şişe şarap ve bir kâse gri... bir şey getirmişti.

"Ben yemeğimi tavernada yicem efendim," diye mırıldandı Reggie rozbifi sofraya koyarken.

Karısı, Gideon'u şaşırtarak, "Ah Reggie, sen de evde yemeğe kalsan olmaz mıydı? Hicks'in elinden geleni yaptığını biliyoruz."

"Buna şüphe yok hanımım," dedi iri adam hemen. "Ama..." Kararmış ete bir bakış atıp yüzünü buruşturdu. "Sanırım yemeğimi burda yiyebilirim, evet."

"Teşekkür ederim." Messalina'nın attığı tebessüm Reggie'nin gözlerini kırıştırmasına neden oldu.

Sonra iki hizmetkâr da odadan çıktılar.

Blackwell, Messalina'ya döndü. "Aşçıya karşı böyle düşünceli oluşunuz ne hoş, hanımefendi."

Karısına bu konuda ilk iltifat eden kişi olamadığı için sinirlenen Gideon homurdandı. "Bütün adamlarımı eğitilmiş kuzulara çevireceksin yakında."

Sonra genç kadının bardağını alıp şarap doldurdu.

"Ne korkunç," diye mırıldandı Lucretia. "Menfur işlerini kime yaptırırsın sonra?"

Blackwell boğulmuş gibi bir ses çıkardı.

Gideon baldızına bakıp bir kaşını kaldırdı ama kız hiç de pişman görünmüyordu.

Messalina yüksek sesle boğazını temizledi. "Sık sık tiyatroya gider misiniz Bay Blackwell?" Kardeşine döndü. "Bay Blackwell'le orada tanışmıştık da."

Karısının konuşması çok samimiydi ama Gideon kıskançlık etmeyi reddederek şarap kadehine baktı.

"Korkarım ki hayır," dedi Blackwell üzüntüyle. "İşim zamanımın çoğunu alıyor. Fakat fırsat bulduğumda kitap okumayı severim."

"Öyle mi?" Lucretia sırtını dikleştirdi. "Ben de şu anda *Vefalı Bir Dost Arayışındaki David Simple'in Maceraları'nı* okuyorum."

"Ah," dedi Blackwell. "O kitabı çok severim. Yazarın ahlak hususundaki düşüncelerini nasıl yorumlarsınız?"

Lucretia bir an tereddüt etmiş gibi göründü, sonra yavaşça konuştu. "Oldukça soylu düşünceler. Fakat bence biraz idealleştirilmişler."

"Kesinlikle. Örneğin David Simple, Londra halkı karşısında dehşete düşüyor. Bence oldukça uyumlu ve hoş insanlar."

Messalina da konuyla ilgilenmiş gibiydi. "Sen bitirdikten sonra kitabı ben de okumak isterim hayatım," dedi kardeşine. Sonra şüpheyle Gideon'a baktı.

"Hayır, ben okumadım," dedi Gideon aksice.

“O edebiyattan hoşlanmaz,” dedi ortağı neşeyle. “Çok yoğun bir adam zira.”

Gideon ona gözlerini kısarak baktı çünkü onun yüzünden hödük gibi görünmüştü.

Karısı aceleyle başka konuya geçti. “Günün nasıl geçti Gideon? Seni sabahtan beri görmedim.”

O sabah genç kadını sıcacık ve zevkten gevşemiş halde bırakıp evden ayrılmıştı. Boğazını temizledi. “Oldukça güzel geçti.” Gerçi günün çoğunu, Greycourt’u nasıl öldüreceğini düşünerek geçirmişti. Kafasını eğdi. Tabagındaki biftek dilimi gözüne birden fazla yağlı göründü. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. “Sizin gününüz nasıl geçti madam?”

“Bond Caddesi’ne alışverişe gittik,” dedikten sonra bir an tereddüt etti, sonra omuzlarını dikleştirip ekledi. “Whispers’a döndüğümüzde Harlowe Düşesi ile kardeşi Leydi Elspeth’in bizi oturma odasına beklediklerini öğrendik.”

“Birlikte çay içip güzelce muhabbet ettik,” dedi Lucretia savunmacı bir şekilde.

Gideon kaşlarını kaldırdı. Başka kadınlarla çay içmek için buluşmalarını onaylamayacağını mı düşünüyorlardı? Messalina’nın arkadaşlarıyla görüşmesini asla yasaklamamıştı ki.

“Annem alışverişin onu her zaman dinçleştirdiğini söyler,” dedi Blackwell. Sonra Lucretia’ya döndü. “Neler satın aldınız Bayan Greycourt?”

“Sadece bir çift çocuk eldiveni alabildim,” dedi kız. “Anneniz Londra’da mı yaşıyor Bay Blackwell?”

“Ne yazık ki hayır. Londra’nın güneyinde kalan küçük bir kasabada ikamet ediyor. Ben de her vakit bulduğumda onu ziyaret ediyorum.”

“İnsan merak ediyor,” dedi Gideon kuru bir sesle. “Tiyatroya gitmek, kitap okumak ve anneni ziyaret etmek gibi faaliyetlerin arasında çalışmaya nasıl vakit buluyorsun?”

Messalina ona bitkince bir bakış attı.

Ortağı güldü. “Doğru söyledin. Konu açılmışken, korkarım ki bu akşam sizi erken bırakmak zorunda kalacağım.”

“Ah, öyle mi?” diye yakındı Lucretia.

“Ama daha yemeğinizi bitirmediniz,” dedi Messalina da aynı anda.

Blackwell kalkıp hafifçe eğilerek selam verdi. “Bu akşam daha geç saatlerde bir görüşmem var. Umarım beni affedersiniz.”

Leydilerin ikisi de onu tabii ki bağışladıklarını söylediler.

Gideon da ortağına hafifçe gülümseyerek başıyla selam verdi. Onun ne gibi bir görüşmeye gittiğini merak ediyordu doğrusu. İlk tanıştıklarında Blackwell kumar oynamaktan hoşlanan bir adamdı ama maalesef şans pek yüzüne gülmezdi.

O gidince karısına döndü. “Sen neler satın aldın karıcığım?”

Yüzü aydınlanan Messalina gününü coşkuyla anlatmaya başladı. Gideon onu dinliyordu fakat dikkati daha çok yüzündeydi.

Çok mutlu görünüyordu.

Gideon kalbinin sızladığını hissetti. Onun her zaman böyle mutlu olmasını istiyordu. Hüznü ve hayal kırıklığını tatmasını asla istemiyordu.

Bakışlarını tabağına çevirdi. Maalesef ki ona hüznü tattıracak olan kişi *kendiydi*. O coşkulu gri gözlerin yaşlarla dolmasına neden olacak canavar *kendiydi*.

Böyle bir şeyi yaptıktan sonra hayatına nasıl devam edecekti?

“Çay için oturma odasına geçelim mi?” diye sordu Messalina, düşüncelerini bölerek.

Gideon alaycı bir şekilde güldü. “Nasıl dersen. Fakat çay içmek için neden oturma odasına geçtiğimizi Reggie’ye açıklamam gerekecek.”

“Tabii.” Genç kadın içini çekti.

Lucretia onlara boş boş bakıyordu. “Niçin öyle dedin?”

“Çünkü...” Gideon masadan kalkıp karısının da kalkmasına yardım etti. “Ablan, evimi ve hizmetkârlarımı geliştirmeye kararlı.”

“Eh, bunu *birinin* yapması gerek,” diye mırıldandı Messalina, elini onun koluna koyarken. “Şimdi aklıma geldi de birkaç gün sonra işe almak için yeni hizmetkârlarla görüşme yapacağım. Umarım ihtiyacımız kadar hizmetkâr almamızı uygun görüyorsunuz.”

“*Uygun görüyor* muyum bilemem,” dedi düşünceli bir şekilde. Peşlerinde Lucretia’yla yemek odasından çıkmışlardı. “Fakat onay veriyorum.”

“Pekâlâ o halde,” dedi karısı hemen. Sonra kapının dışında bekleyen Reggie’ye döndü. “Çayımızı oturma odasına içeceğiz.”

Adamın geniş alnı kırıştı. “Peki hanımım.”

“Teşekkürler Reggie.”

Kafasını sallayan iri hizmetkâr hızlıca mutfığa doğru ilerlerken Gideon, Messalina ile Lucretia’yı oturma odasına doğru yönlendirdi.

“Aslını söylemek gerekirse yemekten sonra neden çay içtiğimizi anlamıyorum,” dedi Messalina kanepeye çökerken.

“Çünkü...” Lucretia, kanepenin karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. “... bu pasta yemek için bir bahane.”

Gideon da karısının yanına oturdu ama fazla dibine girmedi.

O sırada oturma odasının kapısı tekrar açıldı ve Reggie içeri girip devasa bir tepsiyle çay getirmiş olan Pea için kapıyı açık tuttu.

“Ah ne hoş,” dedi Lucretia ellerini çırparak. “Onlar tatlı mı?”

Tepside bir tabak şekerli erik, bir tabak da minik pasta vardı.

“Evet,” dedi Messalina, Pea’nın dikkatlice masaya koyduğu tepsideki tatlılara bakarak. “Ama Hicks’in böyle şeyler yapabileceğini sanmıyorum.” Dönüp ona şüpheyle baktı. “Senin bu konuda bir bilgin var mı?”

Gideon kayıtsızca omuz silkti. Sürprizi karşısında karısıyla baldızının verdiği tepkiler çok hoşuna gitmişti. “Bu sabah Pea’yi gönderip aldirttım. Seveceğinizi düşündüm.”

Pea’ye göz kırptı, o da sırtıp koşarak odadan çıktı.

Messalina gözlerini kıstı. “Kardeşimi rüşvetle kandırmaya mı çalışıyorsun yoksa?”

“Evet,” diye fısıldadı Gideon kulağına eğilip.

“İşe yaradı,” dedi baldızı mutlulukla. Üstünde minik beyaz çiçekler olan pembe bir pastayı ısırdı.

Bir kakhaha atan Messalina fincanlara çay doldurmaya girişti.

Gideon kendi fincanını alırken, “Eve girerken sana posta geldiğini gördüm,” dedi ona.

Lucretia homurdandı.

Karısı, kardeşi için çay doldururken yüzünü buruşturdu. “Ann Yenge’nin bir hafta sonra Windemere Konağı’nda vereceği baloya davetliyiz. Geç haberimiz oldu ama giyecek bir şeyler bulabileceğimizi düşünüyoruz. Senin için sipariş ettiğimiz takımlardan birini o güne yetiştirmesi için terzine not gönderdim.”

“İçim rahatladı,” dedi Gideon kuru bir sesle. “Ama siz pek hevesli değil gibisiniz.”

“Eh, Augustus Amca’dan bahsediyoruz burada,” dedi Lucretia, pastalardan bir tane daha alırken. Sonra ablasına bir bakış attı.

Yaşlı adamın tehdidinden haberi var mıydı?

“Neden gidiyoruz peki?” diye sordu onlara.

“Görünüşe göre Ann Yenge, baloyu bizim düğünümüz şerefine veriyormuş.”

Çay fincanını dudaklarına götürmüş olan Gideon, bir yudum almadan önce duraksayıp karısına baktı. Bu konudaki duygularını anlamaya çalışıyordu.

Genç kadın ona minik bir tebessüm attı. “Balo muhtemelen amcamın fikridir. Zavallı Ann, onun emirlerine uymak durumunda. Ondan çok korkuyor.” Fincanına bakarak kaşlarını çatı.

Gideon onu üzgün görmekten nefret ediyordu.

“Ekselansları, İngiltere’nin en güçlü erkeklerinden biriyle evlenmiş olan zengin bir kadın,” dedi nazikçe.

“Öldüğü zaman zenginliğin sefasını süremeyecek ama,” dedi Lucretia. Tabaklardan dört tane daha tatlı aldı.

Gideon kaşlarını kaldırarak baldızını izledi. Daha önce hiçbir kadının bu kadar fazla tatlıyı bu kadar usturuplu şekilde yediğini görmemişti.

“Lucretia!” dedi Messalina, yemek odasının kapısına gince bakarak.

Dükün ilk iki karısının erken ölümleri hakkında sağda solda pek çok fısıltı dolaşıyordu. Bir tanesi attan düşmüş, diğeri de merdivenlerden yuvarlanmıştı.

“Söylentileri sen de duydun,” dedi genç kız.

“Evet ama Augustus Amca’nın bunları konuştuğumuzu duymasını istemeyiz.”

Kız çenesini dikti. “Ondan korkmuyorum.”

Messalina’nın dudakları dümdüz bir çizgi halini aldı. “Belki de korkmaya başlamalısın.”

“İkinizin de ondan korkmasına gerek yok,” diye araya girdi Gideon.

Leydiler, orada olduğunu unutmuş gibi kafalarını kaldırıp ona baktılar.

Gideon başını salladı. “Artık benimle yaşıyorsunuz. İçeride ve dışarıda Reggie gibi pek çok adamım var.”

“Süslü bir kafeste yaşamak kendimi güvende hissettiriyor mu emin değilim,” dedi Lucretia tatlı bir sesle. “Bugün Bond Caddesi’nde peşimizde dolanan adamlar oldukça göze çarpıyordu.”

“Göze çarpmaları gerekiyordu zaten. Karşı tarafı caydırmak, benim bildiğim en iyi korunma yöntemidir. Hiç kimsenin size zarar vermesine izin vermeyeceğim.” Karısının berrak gri gözlerine baktı. “İkinize de bir şey olmayacak.”

Messalina ona gülümsediğinde Gideon bir an için başka hiç bir şeyi göremez oldu.

Sonra Lucretia boğazını temizledi. Duydukları onun yüzünü de yumuşatmıştı. “Teşekkürler,” dedi boğuk bir sesle.

Gideon başını salladı. Baldızını ne olursa olsun korurdu çünkü o, Messalina için önemliydi.

Genç kız bu sefer de ablasına baktı. “Az önce hizmetkârlarla görüşeceğinden bahsetmiştin, değil mi?”

Messalina hemen kardeşine döndü ve iki genç kadın saniyeler içinde tartışmaya başladılar: Kişisel hizmetçi mi alacaklardı yoksa orta hizmetçisi mi?

Gideon gülün gözlerle onları izlerken bir yandan da çayını yudumladı.

İçten içeyse Windemere’i ve karılarının ölümlerinde parmağı olup olamayacağını düşünüyordu. Dükün hizmetine girdiğinde oldukça gençti ve ikinci düşesin ölümüyle ilgili söylentilere pek kulak asmamıştı. Fakat şimdi...

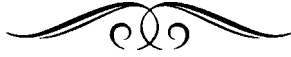
Şimdi yaşlı adamın, yeğenini öldürtmek için suikastçı tutabilecek kapasitede biri olduğunu biliyordu. Bunu gözünü bile kırpmadan yapıbiliyorsa karısını da öldürmüş olabileceği düşünülebilirdi.

Fincanını masaya bırakırken kaşlarını çatı. Windemere, Julian’dan onu öldürmek isteyecek kadar nefret ediyordu, bu aşikârdı. Peki Greycourtların gerisinden de nefret ediyor muydu? Ne Messalina’ya ne de Lucretia’ya herhangi bir şekilde nezaket ya da şefkat gösterdiği söylenemezdi.

Kardeşiyle fısıldayarak tartışmakta olan karısına bir bakış atan Gideon, onun parlak saçlarının ışığı yansıttığını, uzun boyunun mum alevinde parladığını gördü. Pembe dudakları büzülmüştü ama birkaç saniye sonra gevşeyip gülümseme halini aldı.

Gideon gözlerini sayıları azalmış tatlılara çevirdi. Karısının gülüşlerini daha ne kadar keyifle izleyebilecekti acaba?

Bölüm On İki

*O gece Bet ile tilki evlenmişler.
Tilkinin, dört karaca tarafından çekilen
küçük bir hasır arabası varmış.
Kırbacını şaklattı mı karacalar harekete geçmiş
ve onları kırlara doğru götürmüşler.
Şafağın ilk ışıkları görünürken,
duvarları hanımeli ve gülden,
çatısı menekşelerle çuha çiçeklerinden
yapılmış kulübeye varmışlar...*

-Bet ile Tilki'den

Birkaç saat sonra Messalina oturma odasında birlikte oturduğu Lucretia'nın, eliyle ağzını kapatamayacak kadar genişçe esneyip durmasını izliyordu.

"Tanrım," dedi kız, kaneye minderlerine iyice gömülerek.

Gideon uzun süre önce çalışma odasına çekilmişti.

Messalina fincanındaki tatlı sütlü çayın son yudumunu da içip elindeki güzel, lüks parçayı incelemeye koyuldu. Ağız kısımlarında pembe, hoş bir desen bulunan ve her fincanın üstünde farklı

birer kuş deseni olan bu çay takımını ilk gördüğü anda âşık olmuştu. Gözlerini fincandan ayırmadan, “Eşyalara ne kadar para harcadığımızı hiç düşündün mü?” diye sordu.

Lucretia kendi saka kuşu desenli fincanına baktı. “Hayır. Neden düşünüyüm ki? Anlamadım.”

“Demek istediğim...” Messalina şık çay takımına bakarken kaşlarını çatmıştı şimdi. “Mesela, eğer Gideon ona bir iş vermemiş olsaydı Sam şu anda sığınacak bir çatısı, yiyecek bir lokması olmadan sokaklarda yaşıyor olacaktı.” Başıyla tepsiyi işaret etti. “Benim şu takıma ödediğim para, onun yıllarca rahat içinde yaşamasını sağlardı. Bu durum artık gözüme hiç adil görünmüyor.”

“Ama Gideon, Sam’e iş *vermiş*,” diye belirtti kardeşi. “Çocuk yeterince sağlıklı görünüyor hem.”

“Evet ama sokaklarda başka oğlanlar da var. Kızlar da tabii. Keşke... keşke elimden bir şey gelse.”

“Ne gibi?”

Messalina kaşlarını çatı. “Tam olarak bilmiyorum...”

İçinde bir şeylerin kaynadığını hissediyordu aslında. Evsiz çocuklar ve onlara yeni bir yaşam vermekle alakalı hayal meyal bir fikri vardı.

Bir gaye hatta.

Lucretia tekrar esnedi.

“Artık yatağa gitmelisin,” dedi Messalina.

“Uykum yok ki.”

Messalina inatçı kardeşine sevgiyle baktı. “Beş yaşındaki bir çocuk gibi konuşuyorsun.”

“Hıh.” Kız, fincanıyla oynuyordu. “Messalina?”

“Efendim hayatım?”

“Windemere Konağı’ndaki baloya katılmam akıllıca olur mu sence?” Kafasını kaldırdığında yüzünde alışılmadık bir

ciddiyet vardı. “Yani... ya Augustus Amcam bir şekilde orada *kalmamı* sağlarsa?”

Messalina’nın sırtından bir ürperti geçti.

Amcaları *gerçekten* de Lucretia’yla ilgili tehditler savurup duruyordu ama baloya katılmazlarsa daha çok sinirlenirdi.

Ve öfkesini onlardan çıkaramasa bile yakınında olan birinden çıkarabilirdi.

İçtiği çay dilini birden acılaştırınca Messalina elindeki fincanı bıraktı. “Gideon’un da orada olacağını unutma. Seni güvende tutacaktır.”

“Öyle olsa bile...” Lucretia dudağını ısırdı. “Belki de gitmek için başımın ağrıdığını veya başka bir rahatsızlığım olduğunu söyleyebilirim.”

Messalina kafasını iki yana salladı. “Bu sadece amcamın dikkatini üstüne çekecektir. Emirlerine uysal koyunlar gibi uyduğumu düşünmesi çok daha iyi.”

Kardeşi burnunu kırıştırdı. “İyy.”

“Öyle ama ne yapalım.” Messalina da anlayışla yüzünü buruşturdu. “Julian ve Quintus da gelirler belki. Baloya davet edildiklerine, daha doğrusu katılmalarının emredildiğine eminim. O zaman üç muhafızın olur.”

Lucretia, “Pekâlâ,” dedi ama sonra ağzındaki baklayı çıkardı. “Kafama takılan şu: Ya Augustus Amca benim de evliliğimi ayarlamaya kalkarsa? Seninkini herkesten habersiz ayarlamış. Benim için de korkunç bir adam bulmuş olması muhtemel.”

Messalina’nın nefesi boğazında takılı kaldı sanki. Dükün tehditlerinden ona bahsetmeli miydi? Ama bahsetse ne olacaktı ki? Kızcağız zaten yeterince gergindi. Her şeyi bilmesi ona korkudan başka bir şey verir miydi?

“Ann Yenge’nin balosunda bir şey yapacağından şüpheliyim,” dedi en sonunda. “Orada çok fazla tanık olacak çünkü. Ama haklısın. Seni Augustus Amca’dan uzak tutmalıyız.”

Bu da demek oluyordu ki çeyiz parasını bir an önce eline geçirmesi gerekiyordu.

Genç kız içini çekti. “Julian ya da Quintus’tan hiç haber almadım. Sana not gönderdiler mi?”

“Ah, doğru ya,” diye mırıldandı Messalina elbisesinin ceplerini karıştıarak. “Sana söylemeyi unuttuşum. Not gönderdiler tabii. Handa oda tutmuşlar. Bak.” stnde Greycourt mührü olan kğdi ona uzattı.

Kardeşi, Julian’ın şık el yazısıyla yazılmış kısa nota göz gezdirdi, sonra ona geri verdi. “Buraya gelmemelerine çok şaşırdım doğrusu. Dn geceden sonra bugün gelip ikimizi de sürükleyerek gtrrleri sanıyordum.”

Messalina dudaklarını büzüp tavandaki peri resimlerine baktı. “Belki de Julian bu meseleye ilgisini kaybetmiştir.”

“Quintus da muhtemelen çoktan kafayı bulmuştur.”

“Eskiden hiç böyle değildiler,” dedi Messalina alçak sesle. “Aureliadan önce yani.”

“Julian’ın güldüğünü anımsıyorum.” Lucretia düşünceliydi.

Göğsünde keskin bir sızı hisseden Messalina, “Evet, gülerdi,” dedi. “Jules da, Ran de, Kester da.”

Küçük bir kızken hepsi gözünde genç tanrılar gibiydiler. Henüz on yedi yaşlarında olduklarına, erkeklige adım atmadıklarına inanmak gt.

Olayların üzerinden yıllar geçince Freya hem Messalina’yla hem de Kester’la barış yapmış hatta Kester’a aşık olup onunla evlenmişti.

“Aurelia’nın ölümünden öncesini pek hatırlamıyorum,” dedi Lucretia hüzünle.

“Sadece sekiz yaşındaydın. Açıklaması g ama Aurelia ışıldı. Altın gibi. Kahkahaları, muzipliği ve nezaketiyle her yerde parlardı. Öldüğünde ailemizdeki bir şey kayboldu.”

Kardeşi üzgünce iç geçirdi.

“Onun ölümünden önce üç oğlan da çok iyi arkadaştlar,” diye devam etti Messalina. “Kardeşten de yakındılar. Ülkenin dört bir yanını birlikte dolaşırlardı. Bir gün ayrı düşeceklerini aklımdan bile geçirmezdim.” Acı acı gülümsedi. “Julian’ın bu kadar katı bir insana dönüşeceğini de ummazdım.”

“Keşke o zamanları daha çok hatırlayabilsem,” dedi Lucretia kısık sesle. “Annemi, babamı, Aurelia’yı... O zamanlar hayatımın nasıl olduğunu...”

Messalina bir şey demeden omzunu kardeşininkine yasladı. Babaları, o on bir, Lucretia ise yedi yaşındayken ölmüştü. Sonraki yıl Aurelia’nın esrarengiz ölümü gerçekleşmişti. Kısa bir süre sonra da annelerini kaybetmişlerdi. Ablalarının ölümünden hemen sonra hem annelerini hem de doğduklarından beri *evleri* olan Greycourt’u kaybetmek onlar için korkunç bir şok olmuştu.

Annelerinin ölmeden önce yaptığı son şey, Messalina ile Lucretia’nın kendi kuzenine gönderileceklerinden emin olmak olmuştu. Bekâr ve yaşlıca bir asilzade olan bu kuzen, bir anda iki kız çocuğu olmasını sevinçle karşılamamıştı ama iki kız da yeterince rahat bir hayat yaşamışlardı. Gerçi karınları tok, sırtları pek olsa da orası *evleri* değildi.

Yaşlı kuzen öldüğünde Augustus Amca’nın yanına taşınmak zorunda kalmışlardı. Annelerinin kuzeni ne kadar kayıtsızsa dük o kadar kötü niyetliydi. Onlara asla fiziksel zarar vermemişti ama küçücük şeyler –eteklerinin yırtılması, çok yüksek sesle gülmeleri, lapalarını bitirmemeleri– yüzünden fırça çekmeye bayılırdı. Verdiği cezalar ufak olsa da zalimce olurdu.

En sonunda amcalarının gözüne batmamayı öğrenmişlerdi. Eğer azar yerlerse de hiçbir şekilde tepki göstermiyorlardı.

Messalina’nın hep sadece kendinin ve kardeşinin yaşayacağı bir ev istemesinin sebebi buydu işte. Tabii son birkaç haftaya kadar. Şimdi hayatında Gideon vardı ve bu konudaki kararlılığı.

sarsılmıştı. Bu düşünceyle içi suçlulukla doldu. Asıl düşünmesi gereken şey Lucretia ve onun güvenliği idi.

Kaçma kararından *vazgeçemezdi*; özellikle de düğün, kardeşini evlendirme planları yaparken.

Lucretia tekrar esneyip fincanını bıraktı. “Ah, sanırım gerçekten yatağa gitmem lazım,” dedi isteksizce. “Biliyor musun, küçükken hep baykuş olmak istemiştin.”

Messalina gözlerini kırıştırdı. “Niçin?”

“Çünkü en ilginç şeyler gecenin karanlığında yaşanıyor,” dedi kardeşi uykulu bir sesle.

“Fakat baykuşların bile uykuya ihtiyacı vardır.”

İki kız kalkıp merdivene gittiler ve Lucretia’nın kapısında vedalaştılar.

Messalina kendi odasına gitmek için döndü. Gideon yemekten sonra çalışması gerektiğini söylemişti ama belki de artık işi bitmişti ve odada onu bekliyordu.

Önceki gece nasıl sarıldıklarını hatırlayıp adımlarını hızlandırdı.

Fakat yatak odasına vardığında kocası orada değildi. İçeride sadece, onun kıyafetini çıkarmak için hazır bekleyen Bartlett vardı.

Hayal kırıklığını saklamak için kendini zorladı.

Saçını kendi taramak isteyince yatma hazırlıkları kısa sürdü. Birkaç dakika içinde hizmetçisini odadan gönderip ateşin başına gitti. Hiç uykusu yoktu, bu yüzden öğlen Lucretia’yla alışverişe çıkınca bir kitap almış olmayı diledi.

Sonra dönüp yatağa gitti ve yastığının üzerinde katlanmış bir parça kâğıt olduğunu fark etti.

Dudağını ısırarak gülümsemesini bastırdı ve notu açtı.

BANYODAYIM

Not bundan ibaretti ama Messalina aşıkâr daveti görebiliyordu.

Gideon banyonun kapısı açıldığında başını küvette dayadığı yerden kaldırmadı. Kimin geldiğini biliyordu. Kararmış ve lanetlenmiş bir ruhu olmasına rağmen bildiği diğer bir şeyse Messalina'yı baştan çıkarmasının ahlaka aykırı olduğuydu. Ayıptı. *Günahtı.*

Ama kendini durdurabileceğini sanmıyordu.

Karısı için hissettiği açlık artık kontrolden çıkmıştı.

Şimdiye dek her gününün her saniyesi tek bir amaca hizmet etmişti: Para ve güç kazanmak. Fakat Messalina'yla evlendiğinden beri amaçlarıyla planlarından sapmaya başlamıştı.

Karısıyla çok fazla vakit geçiriyordu. Onu kaybedeceği günü düşünerek çok fazla vakit harcıyordu.

Normalde alınması kolay olması gereken bir karar için daha önce hiç bu kadar çelişki yaşamamıştı. Julian'ı öldürmek ve hak ettiği parayı almak bu kadar zor olmamalıydı.

Ama söz konusu Messalina'ydı. Nezaketi, şefkati bir türlü aklından çıkmıyordu.

Hayatı boyunca, rakibi ne kadar büyük olursa olsun bıçak dövüşlerinden kaçmamıştı. Hiç endişe ve korku hissetmeden St Giles'ta yaşamış ve çalışmıştı. Bir dükün gözlerinin içine bakmış ve onunla anlaşma yapmıştı. Peki ya şimdi?

Şimdi korku iliklerini bile sarmıştı. Messalina'yı kaybetmekten korkuyordu.

Ona ihanet etmekten korkuyordu.

Gözlerini açtı ve onun kapıda durduğunu gördü. Beyaz sahalığını giymişti. Saçları görkemli dalgalar halinde omuzlarına dökülmüştü. Gideon onu *istiyordu.*

Karısı kapıyı kapatıp sırtını arkasına yasladı. "Bana para borçlusun."

“Doğru,” dedi ona. “Paranı alacaksın.”

“Ne zaman?”

Gideon, bankadan ne kadar süre içinde para alabileceğini hesapladı. O kadar büyük bir miktarı kendi parasından vermek büyük kayıptı ama diğer seçenek Greycourt’u öldürmesini gerektiriyordu. Henüz bu hamleyi yapabilecek durumda değildi. “Dört gün içinde.”

Genç kadın bir anlığına şaşırmış gibi göründü. Sonra çenesini kaldırdı. “Pekâlâ.”

“Artık para konuşmayalım.” Elini ona doğru uzattı.

Messalina küvete doğru yürüdü. “Banyoda yanma arkadaş istersin belki diye düşündüm.” Konuşması cesurca olsa da parmakları titrekti.

“İsterim.”

“Öyle mi?” Ona doğru eğilirken genç kadın soluk soluğaydı.

Gideon ellerini onun saçlarına götürürken teninde sudan bir yol oluşturdu. Onu damgalamıştı sanki. Bu düşünce aletinın arzuyla zonklamasına neden oldu.

“Üstündekini çıkar,” dedi çatallı sesiyle, sabahlığın bağcığını çekiştirerek.

Genç kadın sabahlığı omuzlarından attıktan sonra geceliğini de kafasından çekip çıkardı ve tüm çıplaklığıyla karşısında durdu.

Çok güzeldi. Ve şu anda tamamen *Gideon’a* aitti.

Onu izledi. Göğüslerinin tatlı kıvrımlarını, göbeğinin hafif çıkıntısını, kalçalarının uzun, pürüzsüz hatlarını, bacaklarının arasındaki siyah tüyleri ve bunların arasından uzanmış dudakları tek tek inceledi.

Bakışlarını tekrar yüzüne kaldırdığında yanaklarının kızardığını gördü.

“Yanıma gel,” diye fısıldadı.

Messalina küvete kararsızlıkla baktı. “Ama çok dolu. Ben girersem su taşar.”

Gideon onu daha yakına çekti. “Umurumda değil.”

Bunun zerine karısı onun omuzlarına tutunup suya girdi ve ne yapacağını bilememiş gibi öylece durdu.

“şöyle yapalım,” diye mırıldandı Gideon, onu kendine doğru çekerek. “Bana dönük otur.”

Genç kadın dizlerini kırarak onun kuağına oturduğunda bayağı sıkıştılar ama Gideon bunu önemseyecek durumda değildi. Onun dolgun göğüslerini avulamakla meşgul d çünkü. Yumuşacak poposunu aletinn üzerinde hissetmek tatlı bir iş-kence gibiydi.

Messalina, kolyesine uzandı. “Bunu hiç çıkarmıyor musun?”

lmş kardeşi aklına gelince başka şeyler düşünmeye çalıştı. “Asla.”

“O halde senin için çok önemli olmalı.” Genç kadının gri gözleri onunkileri inceliyordu.

Cevap vermeyi reddederek kafasını salladığında karısının gözlerinin hüzünle dolduğunu gördü. Ama sonra genç kadın ona doğru eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdı. Sıcacık ağzı çok tatlıydı. Omuzlarına götürdüğü tırnakları tenine batıyordu ama Gideon bunu umursamadı. şu anda ondan başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Onun dilini emmesinin tadını çıkarırken karısının göğüs uçlarıyla oynadı.

Nefes almak için, gümbürdeyen kalbini sakinleştirmek için kafasını kaldırdı ama görünüşe göre mantığını kaybetmişti. Kendini tutamadan sağ elini suya daldırdı ve genç kadının bacaklarının arasındaki tüyleri avcunda hissetti.

“Gideon,” diye inledi karısı. “Ah, Gideon.”

İsmini onun gl rengi dudaklarından duymak hayatı boyunca karşılaştığı en erotik şey olmalıydı.

Elini onun üzerinde gezdirmeye devam etti ve dudakların arasında duran minik inciye tutup parmaklarının arasında döndürdü. Genç kadın sırtını gerip bacaklarını daha da açmaya çalıştı ama kuvet çok dardı.

Gideon ortaparmağını onun derinliklerine daldırdığında kadifemsi duvarlarının parmağını sıkıştırdığını hissetti.

Yüce İsa. Şu anda oraya aletini daldırmayı ne kadar çok isterdi.

Ama sabırlı bir adamdı. Bunun için mükemmel anı bekleyebiliyordu. Bir elinin parmaklarını yavaşça ve nazikçe karısının içine sokup çıkarırken diğer eliyle de minik inciye oynamaya devam etti.

Messalina'nın inlemeleri sessiz odada yankılanıyordu. Gideon o anda hatırladı ki kapı kilitli değildi. Keys, Reggie ya da diğer adamlarından biri, sıcak su isteyip istemediğini sormak için her an gelebilirdi. Bu yüzden elini suyun içinden çekip karısının üzerine örtmeliydi. Onu saklamalıydı.

Ama yapamadı. Aralarındaki aleti fazlasıyla ısrarcıydı zira. İhtiyaçla, arzuyla nabız gibi atıyordu.

Kafasını döndürüp karısının çenesini öptü. "Benim için boşal hadi, sevgilim."

Genç kadın acı çeker gibi dudağını ısırınca Gideon avcunu onun üzerine bastırıp nazikçe daireler çizmeye başladı.

"Ah," dedi karısı. "Lütfen."

İçinde bir şehvet patlaması hisseden Gideon kendini toplamaya çalıştı. Henüz vakit gelmemiştir.

Messalina onun omuzlarını sıkıca kavrayıp gözlerini yumdu ve dudakları aralanırken başını geriye attı.

Çok çekiciydi.

Bir siren gibi kışkırtıcıydı.

"Boşal," diye fısıldadı Gideon ona.

Aletini ona sürtmek istiyordu.

Fakat şu an sadece Messalina önemliydi.

Genç kadın o anda kalçalarını istekle kaldırıp yerlere daha fazla su saçılmasına neden oldu.

Bir süre bu şekilde donmuş gibi kaldı. Yumuşacık seslerle inliyordu.

Ardından vücudu gevşeyerek Gideon'un üstüne düştü.

Onun içine girmeden kendini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalan Gideon karısını hızlıca kaldırdı. Üstünde böyle şehvet uyandırıcı bir varlık kıvrılırken fazla bile beklemişti.

Messalina onun gözlerine bakarak kalçasını kaldırdı. Gideon da aletini kavrayıp onun sıcak ve davetkâr girişini buldu. Kendini içeri doğru itti.

Genç kadın inleyerek bacaklarını araladı ama onu yeteri kadar içeri alamadı. Sadece aletin ucunu alabilmişti.

Yüce İsa.

Gideon'un daha fazlasına ihtiyacı vardı. şu anda işkence çekiyordu.

Ona sahip olmak istiyordu.

Karısı üstünde bir aşağı bir yukarı dikkatlice ve fazlasıyla yavaş hareket etmeye devam etti.

Onu deli ediyordu.

Gideon'un bedenindeki tüm kaslar titriyordu.

"Gideon," dedi genç kadın dili dolanarak. "Ah, Tanrım. Gideon."

Gideon onu öyle *istiyordu* ki...

"Daha derine," dedi nefes nefese. "Beni daha derine al."

Genç kadın kafasını iki yana sallayınca Gideon öleceğini hissetti.

Sonra karısı ıslak dudaklarını dudaklarına, göğsünü göğsüne bastırarak ona iyice yakınlaştı. Ve yavaşça, hatta neredeyse tembelce onu içine aldı.

Yüce İsa. O kadar sıcak, o kadar sıkıydı ki.

Gideon kafasını geriye atarak hırıltılı bir sesle inledi. Onu dururken orgazmı acı verici bir zevkle tüm vücudunu esir aldı.

Karısının üzerinde bu defa gerçekten bir işaret bıraktı.

Gerçi duyguların en yoğun olduğu bu anda bile biliyordu ki asıl işareti bırakan *Messalina'ydı*.

*

Üç gün sonra Messalina, elini Gideon'un iri avcuna koyarak at arabasından indi ve eteklerini silkeleyip kafasını kaldırdı.

Meşaleler ve fenerlerle aydınlatılmış Windemere Konağı'nın ön basamakları, at arabalarından inen elit tabakayla doluydu.

Messalina insanları inceledi. Bir ay sonra şehir daha da kalabalıklaşacaktı. Gideon'un balosuna çok daha fazla insan katılacağı kesindi.

O anda birden fark etti ki baloya dek Gideon'la kalmayı planlıyordu.

Bu düşünce ürkekçe gülümsemesine neden oldu.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Lucretia, dikkatini kendine çekerek.

Onu incelemek için döndü. Kardeşinin üstünde, dirsek hizasındaki kollarından beyaz danteller sarkan, buz mavisi, parıltılı bir elbise vardı. Üst kısmına sarı ve kırmızı renklerde çiçekler işlenmişti ve eteklerinin ön kısımlarından gümüş renkli dantel şerit geçiyordu. Kızın parlak siyah saçları yüzünden geriye doğru taranıp topuz yapılmış, aralarına da inciler takılmıştı.

Gözlerindeki korku da olmasa mükemmel görünecekti.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi ona samimiyetle. "Balodaki tüm beyefendiler ayaklarına kapanacaklar. Hanımefendilerse seni çok kıskanacaklar."

"Güzel," dedi kardeşi, saçlarını gergince düzeltirken. "Benim amacım da *buydu* zaten."

Gideon alaycı bir şekilde gülüp kollarını onlara uzattı. “Hazırsanız buyurun hanımlar.”

Onun gülümsemesiyle nefesi kesilen Messalina yanaklarının kızardığını hissetti. Son birkaç günü saatlerce –*nazikçe*– sevişerek geçirmişlerdi ve onun yanında kendini artık hem daha rahat hem de daha utangaç hissediyordu. Bu mantıklı değildi ama hisleri böyleydi. Dün gece çıplak ve sıcak bedenlerini birbirine sarıp uzandıklarında her şey çok *doğru* gelmişti. Evlilikleri sadece kâğıt üzerindeki bir şey değilmiş gibiydi.

Belki de gerçekten öyleydi.

Ama burada kalırsa... Bakışları, Gideon’un koluna giren Lucretia’ya kaydı.

Eğer evliliklerinin *gerçek* olduğunu kabul edip de kocasıyla birlikte kalırsa bu sefer Lucretia tehlikede olacaktı. Tabii Julian bir şekilde onu uzaklara götürmenin yolunu bulmazsa.

Ama o zaman Messalina hayatın keyfini asla süremezdi.

Kardeşinden uzak yaşama düşüncesiyle kalbi sıkıştı. Belki de Gideon ile adamları, Lucretia’yı gerektiği gibi koruyabilirlerdi. Belki de hep birlikte Londra’da mutlu bir hayat sürebilirlerdi. Eğer Messalina, çeyiz parasını kaçmak için *kullanmazsa* o zaman...

Sam’in hevesli yüzü gözünün önünde belirdi. Sam gibi olan diğer pek çok çocuğun da.

Geleceği, yeni doğmuş bir bebeğin teni misali kıymetli ve narin, aynı zamanda da heyecan verici ihtimallere gebeydi.

Fakat ilk önce Augustus Amca’nın meydan okumasından sağ çıkmaları gerekiyordu. Omuzlarını dikleştirip yüzüne sağlam bir gülümseme yerleştirdi. Bu akşam planı, Bay Underwood ile yardımcılarının fahiş bir fiyata, acilen diktikleri yeni takımlarından birinin içinde en az soylu beyefendiler kadar iyi görünen kocasını sosyeteye takdim etmekte.

Titrek bir nefes aldı.

Gideon onun yüzüne bakıp göz kırpınca Messalina göğsünde umuda yakın bir duygunun kanat çırpıtığını hissetti. Bugün burada olmasının sebebi *bu adamdı*.

Windemere Konağı'nın basamaklarını tırmanırken, amcasının konutuna en son girdiği zamanla şu anki mutluluğunun arasında dağlar kadar fark olduğunu düşünmeden edemedi. Korkunç düğün günü yıllar öncesinde kalmış gibiydi.

Gideon onları içeri yönlendirdi. Tertemiz parıltıyan antrede dikilen bir hizmetkâr, insanların eldivenleriyle şallarını alıyordu. Eğer bu balo, sezonun en yoğun zamanlarında yapılmış olsaydı şu anda burası duvardan duvara insanlarla dolu olurdu.

Messalina, Lucretia ve Gideon, döner merdivenden üst kat-taki balo salonuna çıktılar ve orada, Augustus Amca ile zavallı Ann'i gördüler.

Dükün kırmızı yanaklarına bakılırsa keyfi yerindeydi ve bu hiç iyiye işaret değildi. "Sevgili yeğenlerim! *İkinizi de* görmek ne hoş."

Messalina, kardeşine bakmadı.

Amcaları eğilip önce Lucretia'yı, sonra onu öperken de kolunda bir örümcek varmış gibi tamamen kıpırtısız durdu.

Sonra çarpık bir gülümsemeyle Gideon'a döndü. "Hawthorne." Onu baştan ayağa süzdü. "Yeni takım, ha? Bak sen. Bu halini gören, St Giles'taki bir fahişenin oğlu olduğunu asla düşünmez."

Messalina yanındaki kocasının gerildiğini hissetti. Annesi *gerçekten* de hayat kadını mıydı? Ama öyle olsa bile dükün bunu Gideon'un yüzüne vurması...

Kocasının kolunu tutan elini sıktı ve ona kirpiklerinin altından bir bakış attı.

Genç adamın yüzü sakindi. Dük ona sadece nasıl olduğunu sormuş gibi bir ifade takınmıştı.

Messalina içinin tedirginlikle dolduğunu hissetti. Gideon'un soğuk ve kayıtsız biri olmadığını fakat duygularını çok iyi sakladığını

biliyordu. Acaba ona olan duygularını da saklıyor, ona sadece para kesesi gözüyle bakmıyor *olabilir* miydi?

Birliktelikleri hakkında artık olumlu düşünüyor olabilir miydi?

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Diğer konuklar arkalarında birikmiş, ev sahipleriyle kısaca selamlaşarak geçmeye çalışıyorlardı. Messalina, mor renkli, kötü bir elbise giymiş olan Ann'e hızlıca bir şeyler mırıldandıktan sonra kocası ve kardeşiyle içeri girdi.

Etrafına bakındığında insanların bile isteye onları görmezden geldiğini fark etti. Eh, bu gecenin bir meydan okuma olacağını biliyordu ama kendinin de Gideon'un da buna hazır olduğundan emindi.

Kocasına gülümsedi. "Şöyle bir dolanalım mı, ne dersin?"

Gideon, gözlerinde ürpertici bir soğuklukla ona baktı. "Nasıl istersen."

Daha birkaç adım atmışlardı ki Lucretia alçak sesle bağırdı. "Julian orada!"

Messalina kafasını kaldırıncı gümüş bir takım içindeki ağabeyinin duvar dibinde dikildiğini gördü. Kafasını uykuya dalmak üzereymiş gibi arkaya yatırmıştı. Karşısında onunla muhabbet etmeye çalışan genç bir hanımla annesi duruyordu ama o, duygusuz gözlerini balo salonunun karşısındaki bir yere dikmiş, kadınları görmezden geliyordu.

Baktığı kişi amcalarıydı.

Lucretia hafifçe öne eğilip mırıldandı. "Şehirden ayrıldıklarını düşünmeye başlamıştım. Quintus'u göremiyorum. Sen görüyor musun?"

"Hayır." Messalina içini çekti. Quinn'in, içkilerin balo salonundaki sulandırılmış içeceklerden daha kuvvetli olduğu oyun masalarının başında olduğundan emindi. "Gidip Julian'ı selamlasak iyi olur."

Kardeşi buruk bir gülümsemeyle elini onun koluna koydu. “Önce ben gideyim. Eğer ruh hali göründüğünden daha iyiye gelip sana haber veririm.”

“Teşekkür ederim,” dedi Messalina. Geçen gün ağabeylerinin Gideon’la yaptıkları tartışmadan ve Julian’ın kırıncı sözlerinden sonra onunla konuşmayı pek istediği söylenemezdi.

Lucretia’nın, ağabeyine doğru ilerlemesini izledi. Aslında Greycourt erkekleri, Adders Konağı’na *dönmüş* olsalardı her şey daha kolay olurdu.

Evet, bu suçluluk verici düşünce bir kız kardeşe hiç yakışmıyordu. Fakat Gideon’la arasına da kimsenin girmesini istemiyordu çünkü kendini bir armağanın paketini ya da yeni bir kitabın kapağını açıyormuş gibi hissediyordu. Yepyeni bir dünya gözlerinin önüne seriliyormuş gibi.

Âşık olmaya başlıyormuş gibi.

Kocasına bir bakış attı. Belki o da aynı şeyleri hissediyordu.

Bu düşünceyle dudaklarına yerleşen budalaca gülümseme-yi sakladı ve Gideon’la birlikte salonda dolanmaya devam etti. Birkaç adım atmışlardı ki kalabalıkta tanıdık bir yüz gördü.

“Lord Rookewoode orada,” diye mırıldandı.

“Öyle.” Gideon, bir kurdun avlayacağı tavşana bakması gibi bakıyordu konta.

“Seni ona usule uygun şekilde takdim edeyim mi?” Messalina, kontun olduğu tarafa doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Genç adamın yanında birkaç beyefendi ile birkaç hanımefendi vardı. Leydilerden biri ona dönünce Messalina gülümsedi. “Ah, bu Arabella Holland. Lucretia’yla katıldığımız ev partisinde o da annesi ve kardeşiyle birlikte bulunmuştu.” Kocasına doğru eğilip karanfil kokusunu içine çekti. “Söylentilere göre Lord Rookewoode ile Arabella mutabakata varmışlar.”

“Messalina!” diye bağırdı o sırada Leydi Holland, ellerini ona uzatarak. “Evlendiğini duydum!”

Messalina gülümseyerek kadının ellerini tuttu. “Size kocam Bay Gideon Hawthorne’u tanıtayım. Gideon, bunlar Leydi Holland ile kızları Regina ve Arabella.”

Kızlar, isimleri söylenince reverans yaptılar. İkisi de annelerinin buğday rengi saçlarını ve berrak mavi gözlerini almışlardı. Fakat görünüşleri benzer olsa da kişilikleri tamamıyla zıttı. Büyük kardeş Arabella ciddi ve vakur bir kızdı. Regina ise şen şakrak, hayat doluydu.

“O halde doğruymuş,” diye şakıdı Regina. “Evlenmişsiniz. Fakat neden gizli bir seremoni yaptınız?”

Leydi Holland kızının art niyetsiz sorularını bölerek araya girdi. “Böyle mahrem bir mesele hakkında fazla soru sormamıza gerek yok diye düşünüyorum.”

Regina annesine isyankâr bir bakış atınca Messalina dudaklarının seğirdiğini hissetti.

“Frey’a’nın, Harlowe Dükü’yle kaçıp evlendiğini duydunuz mu?” dedi kız bu sefer de heyecanla. “Ama şaşırmadım. Ev partisinde birlikte çok fazla vakit geçirmişlerdi.”

Messalina dudaklarını araladı.

“Regina!” diye mırıldandı Arabella o anda.

“Biz dedikodu yapmayız.” Leydi Holland, küçük kızına sert bir bakış atıp lafını düzeltti. “En azından herkesin içinde yapmayız.”

“İnsanların neden kaçarak baştan savma bir düğün yaptıklarını anlamıyorum,” dedi annesinden hiç korkmayan Regina. “Ah!” diye bağırdı sonra, kocaman açtığı gözlerini Messalina’ya çevirerek. “Demek istediğim...”

“Hiç mühim değil,” dedi Messalina. “Küçük bir düğün istedim.”

Regina rahatlamış görünüyordu. “Annem, Bay Trentworth’le evleneceğim zaman istediğim kadar büyük bir düğün yapabi-

leceğimi ve istediğim kadar konuk çağırabileceğimi söyledi. Umarım siz de Bay Hawthorne’la birlikte düğünüme katılırsınız Bayan Hawthorne. Gerçi benimki ancak Arabella’nın düğününden sonra olacak.”

“Mutlulukla katılırız,” dedi Messalina samimiyetle. Ardından kocaman bir gülümsemeyle Arabella’ya döndü. “Nişanlandığınızı duymamıştım. Tebrikler.”

“Teşekkür ederim.” Arabella kızarak nişanlısına baktı.

Başka bir beyefendiyle önemli bir mesele üzerinde konuşuyormuş gibi görünen Lord Rookewoode, kızın bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi dönerek ona gülümsedi. Sonra konuştuğu beyefendiye birkaç kelime daha söyleyip nişanlısının yanına geldi ve kolunu ona uzatıp alaycı gözlerini Messalina’ya çevirdi. “Bayan Greycourt. Kırsal kesimdeki kısa tatilimizden sonra dinlenmişsinizdir sanıyorum.”

“Dinlendim lordum,” dedi Messalina muzip bir gülümsemeyle. Dizlerini hafifçe kırarak ona selam verdi. “Fakat ismimi yanlış söylediniz. Artık Bayan Hawthorne’um.”

“Öyle mi?” Kontun gülümsemesi büyüleyiciydi. Çok yakışıklı bir adamdı ve kendi de bunun farkındaydı. “Tebrik ederim. Sizi de kocanızı da.”

“Teşekkürler. Size kocam Bay Gideon Hawthorne’u takdim edeyim, lordum. Gideon, bu bey Rookewoode Kontu Leander Ashley.”

“Hawthorne,” Lord Rookewoode bir süre düşündü. Hâlâ gülümsüyordu ama gözlerindeki bakışlar biraz sertleşmiş gibiydi. “Sanıyorum geçen akşam sizi tiyatro salonunda görmüştüm. Bugünkü ev sahibimiz için çalışmıyor muydunuz?”

Gideon dengeli bir yüz ifadesiyle ona bakıp kafasını eğerek selam verdi. “Evet lordum.”

Messalina şaşkınca onlara bakıyordu. “Kocamla daha önce tanıştınız mı?”

Lord ona döndü. “Ah, hayır. Sadece... Adını duymuştum.”

“Ne büyük onur,” dedi Gideon harfleri uzatarak. Messalina onun ayağına basmak istedi. Kontla iş yapmak istiyorsa neden onu kışkırtmaya çalışır gibi davranıyordu bu adam?

“Sanırım biz de sizi tebrik etmeliyiz kontum,” dedi hemen araya girerek.

Arabella’ya bakan kontun samimi gülümsemesi anında geri döndü. “Doğru. Bayan Holland teklifimi kabul ettiği için çok şanslıyım.”

Bu hoş bir iltifattı ama tam olarak doğru sayılmazdı. Arabella iyi bir soydan geliyordu ve yeterli miktarda çeyize sahipti fakat normalde asla kontun dikkatini çekebilecek bir kız değildi. Şu anda baloda bulunan pek çok bekâr leydinin ona bakan gözlerinde aşikâr bir kıskançlık vardı.

Fakat Arabella bunun farkında bile değil gibiydi. Lord Rookewoode’a hayranlıkla bakıyor, kibar sözleri karşısında kızarıyordu.

“Leander beni Londra’nın en mutlu kadını yaptı,” dedi büyük bir samimiyetle.

Kont bir an için rahatsız göründü ama sonra hemen gülümse-di. “Senin mutluluğun benim için her şey demek.”

Leydi Holland, boğazını temizleyip Gideon’a baktı. “Hâlâ ek-selansları için mi çalışıyorsunuz Bay Hawthorne?”

Kadının gözleri merakla Messalina’ya döndü çünkü pek çok insan gibi o da biliyordu ki devasa çeyizi sayesinde kocasının muhtemelen hiç çalışmaya gereksinimi yoktu.

“Evet leydim,” dedi Gideon. “Fakat kendime ait bir işe de sahibim. İngiltere’nin kuzeyinde kömür ocaklarım var.”

“Ah?” Leydi Holland iş konusundaki ilgisizliğini ancak bu kadar nazik bir şekilde gösterebilirdi.

Lord Rookewoode, az önce muhabbet etmekte olduğu beyefendiye bakıp duruyordu. Bunu fark eden Messalina gitme zamanı geldiğini anladı. Kimseye fark ettirmeden dirseğiyle kocasını dürttü, o bakınca da başıyla bahçeye açılan kapıları işaret etti.

Gideon gözlerini kısıtı ve bir an için ayak direyecekmiş gibi göründü.

Sonra kafasını eğerek karşındakileri selamladı. “İzninizle lordum. Leydiler.” Abanoz rengi gözlerinde muzip bir parıltıyla Messalina’ya baktı. “Karımı bahçede gezintiye çıkarmak istiyorum.”

Messalina da Hollandlar ile Lord Rookewoode’a başıyla selam vererek kapılara yöneldi.

Merdivenin birkaç basamağını inmişlerdi ki Gideon ona eğilerek tüylerini ürperten bir fısıltıyla konuştu. “Neden yanlarından bu kadar çabuk ayrıldık?”

“Bu sadece açılıştı,” diye mırıldandı, gözlerini önünden ayırmadan. Etraflarındaki konukları incelemek istiyordu. “Eğer böyle bir balonun ortasında, daha tanıştırılır tanıştırılmaz Lord Rookewoode’la iş konuşmaya girişseydin büyük ihtimalle seni yok sayardı.”

Kocasının burnundan alaycı bir nefes verdiğini duyunca kafasını kaldırıp ona baktı.

Gideon dudaklarını kıvrırmıştı. “Bu kadar hilekâr olduğunuz bilmiyordum Bayan Hawthorne.”

“Neredeyse on yıldır cemiyet hayatındayım,” dedi Messalina kuru bir sesle. “Eğer bu suların derinliklerinde canavarlar yok sanıyorsan feci şekilde yanılıyorsun.”

Genç adam kahkaha atınca onun gibi birini güldürerek bir zafer kazandığını hisseden Messalina gizliden gizliye gülümsedi.

Balo salonunun köşesindeki açık Fransız kapılara varınca ılık gece havasını içlerine çektiler.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Messalina.

“Bahçeye.”

Gideon onu, evin arkasına doğru giden terasa çıkardı. Bahçenin çitleri ve çakıtaşı döşeli yolları fazlasıyla intizamlıydı. Süs ağaçları mükemmel görünmeleri için kırpılmıştı. Dallara asılan küçük kâğıt fenerler, etrafın peri diyarı gibi görünmesini sağlıyordu.

Messalina bu bahçeyi daha önce binlerce kez görmüş ve hep soğuk bir yer olduğunu düşünmüştü. Fakat yanında Gideon varken her şey farklıydı.

“Çok hoş,” diye fısıldadı.

“Öyle.”

Ayaklarının altında çatırdayan taşlarda yürüyüşe başladılar. Bir yol ağzına geldiklerinde Gideon durup ona döndü.

Messalina kafasını kaldırıp ona baktığında siyah gözlerinin karanlıkta yandığını gördü ve elini uzatıp yüzündeki yara izine dokundu.

Kocası kafasını eğip dudaklarını dudaklarına bastırdı.

İçi titreyen Messalina ona iyice sokulup sıcacık ağzının, kafasını kavrayan iri ve güçlü elin tadını çıkardı.

Dili dudaklarında gezinirken kalbinde çiçekler açıyordu sanki. Onu istiyordu. Onu...

“Hawthorne!”

Gideon geri çekilip onu arkasına iterek Quintus’a baktı.

Messalina da elini onun koluna dayayıp kafasını hafifçe öne uzattı. Ağabeyinin suratı öfkeyle bembeyaz olmuştu. Arkasında, gözleri kızarmış, yanakları ıslanmış Lucretia ve tamamıyla sessiz Julian duruyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu Gideon, Messalina’dan önce lafa girerek.

Quintus üst dudağını kıvrıp öne doğru iki adım attı ve Gideon’un çenesine bir yumruk geçirdi.

Messalina, üstüne doğru düşen kocasının bıçağını çıkardığını hissetti. “Hayır!” dedi elini ellerinin arasına alarak. Sonra Quintus’a döndü. “Sen sarhoşsun!”

Ağabeyi gözlerini Gideon’dan ayırmıyordu. “Sarhoş olabiliyim ama bu, kocanın dövülmesi gerektiği gerçeğini değiştirmez.”

Messalina, Julian’a döndü. “Durdur onu. Lütfen.”

“Hiç sanmıyorum.” Julian acımasız gri gözlerini ona çevirdi. “Buraya geldiğimiz gece kocan bize evliliğinizin feshedilemeyeceğini, çünkü çoktan birlikte olduğunuzu söylemişti. Bunu biliyor muydun?”

“Ne?” Messalina budala gibi ona bakarak ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Buraya geldikleri gece mi?

Sonra kalbi bir takla attı ve içindeki bir şeyler kırılarak sonsuzluğa uzanan bir kara deliğe doğru yuvarlandı.

Ağabeylerinin Londra’ya geldiği gece, Gideon’la ilk kez seviştikleri geceydi. Bunun... bunun bir açıklaması olmalıydı. Hem de basit ve gülünç bir açıklama.

Fakat beyni bir bahane bulmaya çalışıyor olsa da gerçek ortadaydı.

Gideon onunla evlenmesinin nedeninin para olduğunu söylemişti. Evet, onu fiziksel olarak çekici buluyor olabilirdi ama asla aşktan söz etmemişti.

Bunu neden daha önce fark edememişti ki?

Lucretia sessiz gecede yankılanan çirkin bir sesle hıçkırdı.

“Ağabeyimin dediği şey doğru mu?” diye sordu Messalina, Gideon’a dönerek.

Bir gün, bu soruyu sorarken sesi titremediğı, gözleri yaşlarla dolmadığı için kendiyile gurur duyacaktır.

Artık gözyaşı safhasını çoktan geçmişti.

Gideon ona şöyle bir bakış attı. Ona ne söyleyeceğini, nasıl üçkâğıda getireceğini, kollarına ve kontrolü altına dönmesini nasıl sağlayacağını hesaplıyor gibiydi.

Daha saniyeler önce çiçekler açan kalbi şimdi buz kesmişti. Çatırdayıp parçalanmıştı.

Kocasını onu hiç sevmemişti. Önemsememişti bile. Her şey kendi ahmak *duygularının* bir tuzağıydı.

Kafasını mağrurca kaldırıp Gideon'a baktı ve az önceki öpücüğün etkisiyle hâlâ zonklayan dudaklarını araladı. "Söyle."

"Evet," dedi genç adam dişlerini sıkarak. "Beni bir dinlemelisin."

"Hayır. Dinlemeyeceğim."

Messalina döndü ve peri ışıklarını arkasında bırakarak bahçeden ayrıldı.

Bölüm On Üç

*“İşte evin,” demiş tilki,
küçük kulübenin eğri kapısını açarak.
İçeride, şeytanarabası ve yosundan yapılmış bir yatak,
ağaç kabuğundan bir masa ve iki sandalye varmış.
“Burayı her daim temiz tut.
Bu çayırda yetişen her şeyi yiyebilirsin
fakat asla ve asla ormana adımını atma.”*

–Bet ile Tilkiden

Julian, Messalina’nın hızlı adımlarla uzaklaşmasını, Hawthorne’un da onun peşine düşmesini izledi.

Lucretia da tek kelime etmeden arkalarından gitti.

“Onu terk ettiğinde...” diye mırıldandı Quinn. “Bütün şehir aylar boyu bu konuyu konuşacak.”

Julian ona baktı. Demek kardeşi o kadar da sarhoş değildi. “Evet, öyle olacak.”

Sonra kendi de Messalina’nın peşinden gitti. Kız kardeşi şu anda yıkılmış olduğu için bu gece onunla konuşmak isteme-

yecekti ama er ya da geç konuşmalıydılar. Lucretia'yı da alıp Hawthorne'un evinden ayrılması gerekiyordu çünkü.

Kendi de Quinn de bunun gerçekleşeceğinden emin olacaktı.

Belki de sonra Hawthorne, zamansız bir kazaya kurban gidiyordu.

Ama Messalina bunun için Julian'a teşekkür etmezdi herhalde.

Gerçi on yıldan uzun süredir bir teşekkür bile almadan ailesini koruyordu; bu duruma alışmıştı.

Arkasında Quintus'la bahçe kapılarına vardığında Messalina çoktan kalabalığı yararak balo salonunda ilerlemeye başlamıştı.

Augustus onları izliyordu. Gözleri bir Lucretia'ya, bir Messalina'ya bir de Hawthorne'a kaydı.

Sonra gülümsedi.

Julian bu gülümseme karşısında öyle bir şaşkınlığa düştü ki neredeyse olduğu yerde duracaktı. Amcası şimdi ne oyunlar peşindeydi acaba? Yeğenin, onu evlendirdiği erkeğe karşı insanların arasında böyle öfke gösterisinde bulunmasına kızması gerekirdi. Fakat adam açıkça gülüyordu.

Sırf iki kız yeğenin gözyaşlarını görmekle mutlu mu oluyordu?

Messalina balo salonundan çıkmak için ilerlerken mırıltılar yükselmeye başlamıştı. İnsanlar kafa kafaya veriyor, fısıldayan dudaklarını saklamak için yelpazelerini kullanıyorlardı. Hawthorne, yolundan zamanında çekilmeyen, çıtkırdım bir tipi kenara iterek horoz tarafından kovalanan bir tavuk gibi cıyıklamasına neden oldu.

Julian kardeşlerinin arkasından sakince ilerlerken kendini durdurmaya çalışanlara aldırmadı. Gözleri haince parlayan bu insanlar onunla gerçekten de *konuşmak* mı istiyorlardı yani?

Hepsini görmezden geldi. Onlar önemli değildi.

Sadece ailesi önemliydi.

Augustus'un yanından geçerken adam ona göz kırptı ve alaycı bir şekilde kadehini kaldırdı.

*

Gideon görmeyen gözlerle at arabasının camından dışarı baktı. Gece ne kadar da güzel başlamıştı oysaki. Rookewoode'la sonunda tanışmıştı. Messalina da artık ona güven ve sevgi dolu gözlerle gülümsüyordu.

O sırada gözüne bir şey kaçtı ve görüşü bir an için bulanıklaştı.

Hayır. Durumu düzeltebilirdi. Zeki ve kurnaz bir adamdı, şimdiye dek hiçbir akıl oyununu kaybetmemişti. Sonuçta bu da bir akıl oyunu sayılırdı. Kelime savaşı da denebilirdi. Sadece doğru kelimeleri bulması gerekiyordu, böylece karısını geri kazanabilirdi.

Sonra yine onun gülümsemesini görebilecek, kendini önem-sediğini hissedebilecekti. Her şey olması gerektiği gibi olacaktı.

Kirpiklerinin altından karısını izlemeye koyuldu. Kız karde-şiyle birlikte karşısında oturuyordu. Başı dikti. Bakışlarını boşlu-ğa çevirmişti ve gözleri kuruydu.

Ona bakmıyordu bile.

Gideon'un göğsünde birden tuhaf, *paniğe* benzer bir his belir-di. Daha önce hiç hissetmediği bir şeydi bu.

Kahrolası Greycourt. Kahrolası Quintus. Kahrolası Lucretia.

Messalina'yla arasına giren her Greycourt'a, her aristokrata, her adama, kadına ve çocuğa lanet okuyabilirdi.

Daha birkaç saat önce Messalina onundu. Güzelliği, şefkati, zenginliği, toplumdaki mevki ve gayesine ulaşması için yardım isteğiyle onun yanındaydı.

Ama şimdi içinde korku vardı. Sadece onu bir daha elde edeme-yeceğinden değil, onsuz hayatta kalamayacağından da korkuyordu.

At arabası sarsılarak durunca kafasını kaldırdı ve Whispers Köşkü'ne vardıklarını görerek şaşırırdı.

Messalina ayaklanmıştı. Gideon ondan önce kapıyı açmak için hemen kalktı ve elini önce Lucretia'ya uzattı.

Genç kız kızarmış, şişmiş gözlerini öfkeyle kısarak ona bakıp elini itti ve savaşa hazırlanan bir Amazon gibi arabadan indi.

Bu haline hayran olmamak elde değildi.

Fakat asıl dikkatini verdiği kişi onun arkasındaki kadındı. Karısı elini görmezden gelmeye çalıştı ama Gideon onun yüzünü daha fazla asık görmek istemiyordu. Bileğini sıkıca tuttu ve kurtulmasına müsaade etmedi. Zaten o da bir defalık karşı koyma çabasından sonra elini tutup arabadan inmesi için yardım etmesine izin verdi.

Sessizdi.

Hatta neredeyse ilgisiz.

Bu kayıtsız haline dayanamayan Gideon elini geri çekti. Messalina *hiç kimseye* hatta ona bile boyun eğmezdi. Bu yüzden bu hali hiç hoşuna gitmemişti.

Kalbinde korkuyla ona doğru eğilip sert bir sesle kulağına fısıldadı. "Seninle konuşacağım. Beni dinleyeceksin." Asla zayıflık *gösteremezdi*.

Bergamot kokusu burun deliklerine dolarken karısı ona dönüp o lanet olası, sefil bahçeden beri ilk kez gözlerine baktı.

Gri gözleri boştu. Tüm duyguları saklanmıştı.

Gideon bir şeylere yumruk atmak istedi.

"Pekâlâ." Messalina yüzünü yumuşatarak kız kardeşine baktı. "İyi geceler hayatım."

Lucretia karşı gelecekmiş gibi göründü. "Ama..."

Messalina elini onun koluna koydu. "Tek başıma üstesinden gelebilirim. Gelmek *zorundayım*. Sen endişe etme."

Gideon orada değilmiş gibi konuşuyordu. Onu omzuna atıp tüm dikkatini kendine *çekmek* istedi.

Lucretia dudağını ısırđı. Gözleri yine yaşarmıştı. “Emin misin?”

Messalina keder içinde olsa da mağrurca çenesini dikti. “Evet.”

Gideon, onun içindeki önemli bir şeyler parçalanmış gibi görünmesinden nefret ediyordu.

Onu tamir edilemez şekilde incittiğini hissediyordu.

Baldızının tehditkâr gözlerine son bir kez daha baktıktan sonra eve yönelip Messalina’yı da arkasından çekti. Bileğini bırakmıyordu çünkü bir yanı, kaçacağından korkuyordu. Onunla konuşmadan, ikna kabiliyetini kullanmadan kaçmasına izin veremezdi.

Her şeyi düzeltmeliydi.

Fakat karısını sessiz kütüphaneye çekip kapıyı da arkalarından kapatırken içinde ne bir rahatlama ne de bir tatmin hissi vardı.

Genç kadın kolunu ondan kurtarıp odanın karşı tarafına geçti ve sert bakışlarını boş kitaplıklara dikti. “Ne söylemek istiyorsan söyle de bitsin. Yatmak istiyorum.”

Gideon dikkatlice nefes aldı. “Üzgünüm. Seni incitmek istememiştim.”

“Öyle mi?” Karısının gözleri hâlâ raflardaydı. Ona bakmaya dayanamıyormuş gibi görünüyordu. “Ağabeylerim nikâhımızın feshi için dava açamasm diye beni baştan çıkardığına inanamıyorum.”

“Ben...” Ne diyeceğini bilemiyordu. Kalbi bıçak dövüşlerinde bile atmadığı kadar hızlı atıyordu. Ölümle yüz yüze geldiği anlarda bile bu kadar tedirgin olmamıştı.

Fakat şimdi...

Şimdi korku kemiklerini bile titretiyordu.

“Evet?” dedi genç kadın.

Sıkılmış gibi konuşuyordu.

Bunu görmek öfkesinin su yüzüne çıkmasına neden olunca Gideon minnettarlıkla ona tutundu. “Bugün birlikte olmuştuz yarın

birlikte olmuşuz bir fark oluşturuyor mu ki?” Karısına doğru yürüyüp tam önünde durdu ve ona yüzüne bakmaktan başka şans vermedi. “Seninle bir pazarlık yaptık. Gerçek bir evliliğimiz olacaktır. Birlikte olma zamanımız bunu nasıl değiştirebilirdi ki?”

“Değiştirmez miydi?” dedi genç kadın yumuşak bir sesle. “Masumu oynama Gideon. Benimle yatmak istediğinde aramızdaki bağın kuvvetlendiğini sanmıştım. Belki de seninle ben...”

Cümlesini yarıda kesip kafasını iki yana salladı.

“Ne?” Gideon onun konuşmaya devam etmesini istiyordu. Eğer konuşursa –duygularını ona itiraf ederse– her şey kesinlikle yoluna girerdi.

Ama karşısındaki gri gözlere baktığında daha önce hiç görmediği kadar acı ve... öfke dolu olduklarını gördü. “Aşk... Belki de âşık oluyoruzdur diye düşünmüştüm. Beni artık önemsiyosun sanmıştım.”

Gideon’un içi rahatlamıştı. “Bana karşı bir şeyler hissettiğini mi itiraf ediyorsun?”

“Evet. Sana karşı bir şeyler *hissetmiştim*,” dedi genç kadın kafasını başka yöne çevirerek. “Senin aksine. Bence sen para ve avarızlık için açlıktan başka bir şey hissetmiyorsun.”

Onun parmaklarının arasından kaydığını düşünen Gideon çaresizlikle yandığını hissetti. “Benim nasıl bir hayattan geldiğimi *biliyorsun*. Ne istediğimi *biliyorsun*. Neden arzularım birden seni şaşırtmış gibi davranıyorsun?”

“Böyle davranmamalıyım, değil mi?” diye mırıldandı karısı kendi kendine konuşur gibi. “Kalbin ve ruhun olmadığını açıkça belirtmiştin zaten. Bunlara sahip olduğunu düşünmüş olmak benim aptallığım.” Dudakları titriyordu ama ona kararlılıkla baktı. “Ben pazarlığımızın kendime düşen kısmını yerine getirdim. Hem de birden fazla kez. Çeyizimden bana düşen payı yarın elimde istiyorum.”

Gideon parayı verirse Messalina onu terk edecekti.

Kesinlikle terk edecekti.

Kafasını iki yana salladı. “Veremem.”

Genç kadının dudakları büküldü. “Veremez misin *vermez* misin?”

“Vermem,” dedi dişlerini sıkarak.

“Peki o halde.” Messalina ona arkasını döndü. “Bana paramı verdiğinde –ki vereceksin çünkü *kendi* param– Lucretia’yla birlikte bu evden ayrılacağız. Zenginliğin tadını çıkar, Gideon. Ama bir daha beni kandırmaya çalışma. Beni rahat bırak.”

Karısının uzaklaşmasını izlerken Gideon göğsüne hançer ye-miş gibi hissediyordu. Bu bir kâbus olmalıydı.

Onu *kaybediyordu*.

“Bekle.” Peşinden koşup kolunu tutmaya çalıştı.

Ama genç kadın çevik bir hareketle ondan kurtuldu. “Bana dokunma.”

“Messalina,” dedi göğsü parça parça olurken.

“Hayır. Bu eve, benim parama ve mevkiime sahip olabilirsiniz ama *bana* sahip değilsin.”

Karısı sert bir sesle bunları söyledikten sonra kütüphaneden çıkıp gitti.

*

Messalina bedeni kurşundanmış gibi hissediyordu. Merdivene doğru dikkatlice ilerledi. Canının ne kadar yandığını, Gideon yüzünden kalbinin nasıl parçalara ayrıldığını gösteremezdi.

Sadece birkaç adım daha atacak, sonra dinlenebilecekti. Ama o zamana dek başını dimdik tutmalıydı.

O bir Greycourt’tu; felaketler ve rezaletler karşısında asla başını eğmezdi.

Bartlett, Gideon’un yatak odasının hemen önünde onu bekliyordu. “Hanımefendi? İyi misiniz?”

“Evet.” Messalina başını salladı. “Dinlenmeye çekilebilirsin.”

“Ama...”

Hizmetçisinin karşı koymalarını duymazdan gelip koridorda ilerlemeye devam etti. Kocasının odasını bir daha asla görmek istemiyordu.

Lucretia'nın kapısını tıkatmak için elini kaldırdığı anda kapı açıldı ve kardeşi onu içeri çekip kollarını boynuna sardı. “Çok üzgünüm,” dedi güçlkle yutkunarak. Yine ağlamaya başladığı için sesi çatallı çıkıyordu. “Evliliğin hakkında Julian’la konuşmak benim üzerime vazife değildi, biliyorum. Ama Gideon’u o kadar kötülüyordu ki ben de kendimi tutamayıp artık evliliğiniz tamamlandığı için kocanı kabullendiğini söyledim. Julian hemen sözlerime atladı ve ne demek istediğimi sordu. Ben de...”

Geri çekilip küçük bir kız çocuğu gibi elinin tersiyle gözlerini sildi. “Özür dilerim Messalina. Hiç ağzımı açmamalıydım. Beni affedebilir misin?”

“Affedilecek bir şey yok.” Messalina, kardeşinin yatağının ucuna otururken kafasını iki yana salladı. “Öğrenmiş olmam, ahmak gibi yaşamamdan daha iyi.”

“Ama çok mutluydun,” diye fısıldadı Lucretia, gözlerinde yaşlarla.

“Ama yalan bir mutluluktuk, değil mi?” Messalina gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. “Benim onu önemsedığım gibi o beni önemsemiyor. Belki de hiç önemsemiyor. Başından beri rol yapıyor bile olabilir. Er ya da geç evliliğimizin sahte olduğu ortaya çıkacaktı.”

Uzun süredir bastırdığı gözyaşları sonunda savunma duvarlarını aştı ve boğazına bir hıçkırık takılırken gözleri bulandı.

Lucretia kollarını tekrar sıkıca ona sardı. “Keşke Gideon’u düelloya davet edebilseydim,” diye bağırdı hiddetle. “Kılıcımı o kararmış, kokuşmuş kalbinin tam ortasına saplardım!”

Messalina alaycı bir nefes verdi. “Ne kadar kana susamışsın. Ama inanırım, yapabilsen yapardın.”

“Tabii ki yapardım,” dedi kardeşi öfkeli bir şekilde.

“Sakin ol Kaplan Kız. Yasadışı düello yapmaya kalkarsan ben yalnız kalırım.”

“Peki, tamam,” dedi Lucretia hayal kırıklığına uğramış gibi.

Kardeşi onu neşelendirmeye çalışıyordu ama Messalina ne gülebiliyor ne de gözlerinden akan yaşları durdurabiliyordu.

“İzin ver korseni çıkarayım, Lina,” dedi kız, yumuşak ve nazik bir sesle. Onun çocuklukta kendine taktığı adı duymak Messalina’nın daha çok hıçkırmasına neden oldu. Lucretia korsesinin bağcıklarını çözdü ve elbisenin üst kısmını çıkardı. “Oldu. Şimdi kalk da eteğini çözeyim. Dikkatli ol.”

Messalina tökezleyerek ayağa kalktı. “Bartlett’i odasına göndermeseydim keşke,” dedi yutkunarak. “Bu arada, senin de kendine özel bir hizmetçin olması gerek.”

“Saçmalama,” dedi kardeşi sesinde dayanılmaz bir nezaketle. Hızlı parmakları bağcıkları çözmeye devam ediyordu. “Bartlett’i paylaşmak benim için hiç sorun olmadı.”

“Sen bilirsin,” diye mırıldandı. O kadar bitkindi ki! Çamurda yürüyormuş, etekleri onu aşağı çekiyormuş gibi hissediyordu. Sonunda mücadeleyi kesip kendini ziftin içine bırakıverecekmiş gibi.

“Bilirim tabii,” dedi kardeşi, çözdüğü eteği yere bırakırken. “Çık bakalım eteğin içinden. Gördün mü? Ben bile senin yardımcı olabiliyorum. Bizim başka kimseye ihtiyacımız yok.”

“Ama sen de ben de yemek pişirmeyi bilmiyoruz.”

“Aman! Limonlu bezeli tart yapabiliyorum. Hayatımızı bunu yiyerek geçirebiliriz.”

Messalina’nın dudaklarından zayıf bir kahkaha yükseldi. “Ben sana, sen bana sahipken her şeyi başarırız.”

Fakat içten içe biliyordu ki kocasını da hayatında istiyordu. Geceleri onu saracak, ona sevgiyle gülümseyecek, yemek masasında onunla tartışacak, onu olduğu gibi sevecek bir erkeğe ihtiyacı vardı.

Tabii bu asla gerçekleşmeyecekti, değil mi? Gideon'un onunla sırf adı ve parası için evlendiğini unutmak budalalık olurdu.

Lucretia etek altı kafesini çıkarmaya geçerken Messalina içini çekti. Şimdi ne olacaktı? lkeden kaçmak için planını hazırlamalı ve Gideon'un sözünden dönmeyip ona parasını vermesini ummalıydı.

Gerçi ona bu konuda güvenebilir miydi onu da bilmiyordu.

Lucretia'nın temiz bir gecelik çıkarıp onu oyuncak bebek gibi sıydırmesine izin verdi. Sonra dönüp ellerini tuttu. "Teşekkür ederim."

Kardeşi yanağına bir öpücük kondurarak onu yatağa çekti. "Tıpkı ocukluğumuzdaki gibi oldu, değil mi?"

"Sanırım yle." Messalina neşeli bir tonla konuşmaya çalıştı ama muhtemelen başarılı olamamıştı.

Büyük yatağa tırmanıp battaniyeyi çenesine kadar çekti ve gözlerini tavana dikti. Lucretia da muma üfleyip bir takım hışırtı sesleri çıkardı, sonra yatağa girdi.

"İyi geceler," dedi Messalina.

"İyi geceler."

Lucretia dakikalar içinde uykuya dalarak tam olarak horlama sayılamayacak bir mırılama sesi çıkarmaya başladı.

Messalina'nın uyumasıysa saatler sürdü.

Bölüm On Dört

*O gece tilki eve yeni yakalanmış bir
yaban tavşanıyla dönmüş.
Bet çayırdaki yaktıkları ateşte
tavşanı pişirip sofraya
yaban mersinleri ve fındıklarla birlikte koymuş.
Yemekleri bitince tilki arka ayakları
üzerinde doğrulmuş, esnemiş
ve ince, uzun boylu, kızıl saçlı bir adama dönüşmüş...*

-Bet ile Tilki'den

Gideon yaklaşık bir hafta sonra köşkün merdivenlerinden inerken, yukarı çıkan karısıyla karşı karşıya geldi.

İkisi de durdu.

"Tünaydın," dedi Messalina, ona bakmadan.

Gideon aynı ifadesizlikle cevap verebilmeyi, onun kendine bakmasını arzulamamayı, hatta hiçbir şey söylemeden gidebilmeyi dilerdi.

Ama yapamadı. "Nasılsın?"

Orman yeşili, şık bir elbise giymiş olan genç kadının parlak saçları düzgünce toplanmıştı ama onunkilere bakmayan gözlerinin altında mor halkalar vardı. Keşke onunla *konusmaya* razı olsaydı. Bu kan dondurucu yabancılığı sona erdirecek kelimeler muhakkak bulunurdu çünkü. O zaman karısı tekrar ona gülümseyerek bakardı.

Kafasının içindeki alaycı ses, daha önce bu kelimeleri bula-madığını hatırlattı ama Gideon onu duymazdan geldi. Pes etmeyecekti. Messalina onun karısıydı, sevgilisiydi, *kadınıydı*. Şimdi inkâr ediyor olsa da bu böyleydi.

“İyiyim,” dedi soğuk bir sesle.

Gideon derin bir nefes aldı. “Akşam yemeğinde görüşürüz.” Sesindeki kasveti saklayamıyordu.

“Tabii,” diyen genç kadın, ona sokakta gördüğü –ve pek sevmediği– bir tanıdıkmiş gibi başını sallayıp basamakları çıkmaya devam etti.

Kahretsin. *Kahretsin*.

Gideon merdivenin geri kalanını, sanki dertlerinden kaçıyor-muşçasına koşarak indi. Belki de karısı yemekte onunla konuşur-du. Eğer o zaman da susarsa bugünlük konuşma şansı bitmiş olur-du. Zira karısı balo gecesinden beri onun odasına adım atmıyordu.

“Efendim,” dedi Keys ihtiyatla, onun antreye girdiğini görünce.

“Bir şey öğrendin mi?”

Onu, Julian Greycourt’un alışkanlıklarını ve girip çıktığı yer-leri öğrenmesi için peşine takmıştı. Sonuçta bilgi güç demekti. Gideon da onunla bir daha karşılaştığında daha güçlü taraf ol-mak istiyordu.

Keys ona yetişmek için ön kapıya koşup soluk soluğa evin basamaklarını inmeye başladı. “Biraz bir şeyler öğrendim. Greycourt, bi’ adamla buluşmayı düşünüyomuş galiba.”

“Nerede?” diye hırladı Gideon.

“Opal’de.”

Sokakta ilerleyen Gideon kaşlarını kaldırdı. Opal, soylu süpürüntülerinin uğrak yeri olmasıyla tanınan bir çayeviydi. İtibarı beş paralık olmuş din adamları, üçkâğıtçı bankacılar ve tuhaf hırsızlar hep orada olurdu. “Greycourt’un öyle bir yere uğrayacağına hiç düşünmezdim.”

“Eh, amacı da bu heralde, di mi?” dedi Keys, lanet olası bir neşeyle. “Kimse onu orda aramayı düşünmez. İsteddiği kişiyle orda görüşebilir.”

“Bilginin doğruluğundan emin misin peki?”

Keys burnunun yan tarafına vurdu. “Kardeşi kafayı bulunca çok konuşuyo.”

Gideon cevap olarak homurdanmakla yetindi.

Güneş tepede parlıyordu ve gün sinir bozucu şekilde güzeldi. Hoş havayı fırsat bilen Londralılar etrafta koşuşturup duruyorlardı. Dişlerinin arasında boşluklar olan bir turtacı, kulak tırmalayan sesiyle satış yapıyordu. Kocaman bir peruk takmış, yanakları al al olmuş bir aristokrati gezdiren tahtirevan taşıyıcıları yanlarından hızlı adımlarla geçti. Bir grup sokak çocuğu, bir kapı eşiğinde aşık kemikleriyle oynuyor, bir arabacı, yük arabasını çeken beygirlerine küfürler savuruyordu.

İnsanın kusmak istemesine neden olacak bir sahneydi. Belki de bu sadece Gideon’un tepkisiydi.

Yirmi dakika boyunca sessizce ilerlediler, sonra dar bir sokağa girdiler. Kafalarının tepeleri dükkân tabelalarıyla doluydu.

Keys, ona gergin bir bakış attı. “Burdan biraz daha ileride.”

“Biliyorum,” dedi Gideon sertçe. Sonra yüzünü buruşturdu. “Kusura bakma.”

Bir köşeyi daha döndüklerinde Opal hemen sağ taraflarındaydı. Dar sokaktaki dükkânların aksine buranın tabelası yoktu. Varlığına dair tek işaret etrafa yayılan güçlü kahve kokusuydu.

Gideon kafasını eğerek alçak kapıdan girdi.

İçerideki, etrafları uzun ahşap panellerle çevrili masalar zeminin çoğunu kaplıyordu. Başka çayevlerinin müşterilerinin aksine buranın müşterilerinde başkaları tarafından fark edilme arzusu yoktu. Tavanda uzun, kararmış kirişler vardı ve tek ışık kaynağı, sokağa bakan duvardaki küçük, lekeli camlardı. Odanın diğer ucunda yaşlıca bir kadın, önündeki teneke maşrapalar ve kahve çekirdeklerini düzenliyor, habis bir tanrının kadim rahibesi gibi gayretle ve hızla çalışıyordu.

“Şuraya geçelim.” Gölgelemin arasındaki bir masayı çenesiyle işaret etti. “Kapıyı rahatça görebilir, Greycourt’u kontrol edebiliriz.”

Keys kafa sallayınca gidip masaya yerleştiler ve üstü başı kir pas içindeki küçük bir çocuk, dumanları tüten iki maşrapa kahveyi önlerine koydu. Verdikleri bir avuç bozuk parayı tek kelime etmeden alıp gitti.

Gideon kahvesinden bir yudum aldı. Dili alazlanmıştı ama göğsündeki bir şeylerin gevşediğini hissetti. Kahve, dünyanın yedi harikasından biriydi kesinlikle. Çayı tercih edenler budalaydı.

Eh... Çayından aldığı ilk yudumla keyifle gözlerini yuman Messalina dışındakiler tabii.

Bu düşünceyle kaşlarını çatarak maşrapasına baktı.

“Güzелce konuşmayı denediniz mi?” diye sordu Keys.

“Ne?”

Keys’in gök mavisi gözleri genişledi. “Demek istediğim... çok üzgün görünüyorsunuz, efendim. Hanımımın aranızda anlaşmazlık olduğu belli.”

Gideon üst dudağını kıvrıdı. “Evlilik hayatım sen, Reggie, Pea ve çetesinin sohbet konusu oldu herhalde. Dedikoducu kocakarılar gibisiniz.”

Çocuk ağzını büzdü. Meseleyi ciddiyetle düşünüyormuş gibiydi. “Öyle olabiliriz. Ama sizin işiniz bizim işimiz, efendim. Siz

böyle karamsar olursanız bizim günümüz de öyle geçer. Ayrıca işiniz yerine karınızı ve yatak odanızı düşünürseniz bazıları bunu fırsat bilebilir. İhtiyar kedi başka işle meşgulken diğer kedilerin saldırıya geçmesi gibi.”

Gideon’un dudakları seğirdi. “Kedileri iyi biliyorsun gibi görünüyor.”

“Büyüdüğüm yerdeki bahçede bir sürü kedi vardı,” dedi Keys ağırbaşlı bir şekilde.

Çocuğun duygularını incitmek istemeyen Gideon, gülmemek için kendini tuttu. “Sen akıllı bir gençsin, Keys.”

Hizmetkâr, mutlulukla kızardı. “Çok nazıksınız efendim.”

“Peki Bay Filozof, karımı geri kazanmak için ne yapmamı önerirsin? Çünkü ben her şeyi denedim. Ona bir buket çiçek bile aldım. Gidip bulaşıkçıya verdi,” dedi içeceğini şerefe der gibi kaldırarak.

“Eh, çoğu leydinin çiçekleri sevdiğinden eminim.” Keys boğazını temizledi. “Bayan Hawthorne başka bir şeylerden hoşlanıyo olabilir mi?”

“Ne gibi?” diye sordu Gideon sabırsızca. Cahil olmaktan genel olarak nefret ediyordu ama mesele Messalina’nın gönlünü almaya gelince kendini iyice aptal gibi hissediyordu. Adamına dik dik baktı. “Çikolata gibi mi?”

Çocuk kafasını yana eğdi. “Gerçekten istediği şey çikolata mı?”

Gideon gözlerini çayevinin kapısından ayırmadan kaşlarını çattı. Kadınları şımartma konusunda deneyimli olmadığı belliydi. Geçmişteki kaçamakları çoğunlukla tek seferlik şeylerdi. İki taraf da keyif alır ama ilişkiyi ciddi görmezdi.

Fakat şimdi her şey çok ciddiydi.

Messalina’nın gerçekten istediği şey neydi? Ne yaparak kalbini kazanabilirdi?

Keys haklıydı, Gideon'un kafası ikiye bölünmüş haldeydi. Günlük işlerini yaparken bile sürekli olarak karısını ve tartışmalarını düşünüyordu. Ruhunda bir yara oluşmuştu sanki. Messalina'nın artık ona tebessüm etmemesi ve onu *görmezden gelmesi* canını yakıyordu.

Onu yatağında geri istiyordu, evet. Ama daha fazlası da vardı. Yine çayını yudumlamasını izlemek istiyordu. Onu parka yürüyüşe götürmek istiyordu. Yemekler, tiyatro oyunları ve iş hakkında fikirlerini almak istiyordu.

Ya da en basiti, uyurken onu kollarının arasında tutmak istiyordu.

Karısının yokluğunu düşünmek bile içinde bir boşluk varmış, hayati bir şeyleri kaybolmuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

O sırada çayevinin kapısı açıldı ve Greycourt içeri girdi.

"Şşşt!" dedi Keys uyarır gibi.

"Gördüm." Gideon elini yanağına dayayarak yüzünü örttü.

Greycourt –söylediği bir şeyler sayesinde– kahve hazırlayan kadının dişsiz ağzını kocaman açarak sırtmasını sağladı. Ardından camların altındaki bir masaya geçip teneke maşrapadan kahvesini içmeye koyuldu.

"Biriyle buluşacağını söylememiş miydin?" diye mırıldandı Gideon.

Sorusuna cevap verir gibi çayevinin kapısı açıldı ve şapkasını yüzüne kadar çekmiş bir adam içeri adım atarak direkt Greycourt'un yanına gitti.

Gideon keskin bir nefes aldı.

Bu adam, Rookewoode Kontu'ydu.

"Bir dilim susamlı çörek ister misiniz?" diye sordu Messalina o öğleden sonra Leydi Gilbert'a.

“Ah, teşekkür ederim,” dedi orta yaşlı kadın, tabağını ona uzatarak.

Bu çay toplantısını düzenlemeleri tamamıyla Lucretia’nın suçuydu. Messalina’ya kalsa şu anda kardeşiyle paylaştığı yatakta yüzüstü yatıyor, üzüntüsünde boğuluyor olurdu. Fakat dün Lucretia onu zorla Bond Caddesi’ne alışverişe götürmüştü, sonucunda da Leydi Gilbert’a rast gelmişlerdi.

Messalina, tiyatroda karşılaşmışlarında kadının nasıl dedikodu yapmak istediğini hatırlıyordu. Augustus Amca’nın balosundaki skandal anını büyük memnuniyetle izlediğinden de emindi.

Fakat karşılaşmışlarında kadın oldukça yalnız görünmüştü ve Messalina daha bir şey anlayamadan kardeşi onu çaya davet etmişti. Üstüne bir de Hollandları ve Freya ile Elspeth’i de davet etmesi için onu ikna etmişti.

Şimdilik sadece Leydi Gilbert davete icabet etmişti. Lavanta rengi saçlarının altındaki yanakları pespembe olan kadının keyifli olduğu belliydi. Messalina onu izlerken tüm dertlerine rağmen az da olsa eğleniyordu.

Belki de Lucretia davet vermekte ısrar ederek iyi yapmıştı.

“... ve leydi, çorap bağlarını asla bulamamış,” dedi Leydi Gilbert, Messalina’nın tam dinleyemediği bir skandalı anlatmayı bitirirken.

“Gerçekten mi?” Lucretia koltuğun ucuna kadar gelmiş ve kadına doğru o kadar eğilmişti ki her an yere yuvarlanacak gibiydi. “Ben bu hadiseyi hiç duymadım.”

Leydi Gilbert bilmiş bilmiş kafasını salladı.

“Ama...” Lucretia’nın kaşları çatılmıştı. “Evcil papağana ne olmuş?”

“Eeeh,” dedi kadın, derin bir nefes alarak.

O anda kapı açıldı ve köşkün yeni kâhyası Crusher, monoton bir sesle konuştu.

“Ekselansları Harlowe Düşesi, Leydi Elspeth de Moray ve Holland Hanımefendiler teşrif ettiler.”

Beş leydi de aynı anda içeri girdi.

Leydi Holland, Messalina’ya gülümsedi. “Seninle ve Lucretia’yla –ve tabii ki Leydi Gilbert’la– çay içmek çok güzel olacak.”

Tanışmayanlar hızlıca birbirlerine takdim edildikten sonra Messalina kanepeye oturdu ve yanındaki boşluğa oturması için Freya’ya işaret etti. Eski dostu, turkuaz-beyaz çizgili çok güzel bir elbise içindeydi. Elbisenin rengi, kafasının tepesinde şık bir topuz yapılmış saçlarının kızılını ortaya çıkarmıştı. Fakat yeşil gözlerinde endişe vardı.

Kahretsin. Freya her zaman sezgileri kuvvetli biri olmuştu.

“Nasılsın hayatım?” diye mırıldandı.

Messalina kafasını iki yana salladı. Konuşursa gözyaşlarına boğulabilirdi.

Lucretia su getirilmesi için hizmetkârlara emir vermişti ve susamlı çörek dilimlerini küçük tabaklara yerleştiriyordu.

“Evlilik hayatından keyif alıyor musun?” diye sordu Leydi Holland, Freya’ya.

Freya, Messalina’ya endişeli bir bakış attıktan sonra kadına gülümsedi. “Almam gerekenden daha çok hem de.”

Regina ile Arabella kıkırdadılar.

Messalina, gözlerini arkadaşınıninkilerden ayırmamaya uğraştı. Kendi evliliğinin kötü gitmesi arkadaşının suçu değildi sonuçta. Freya, Kester’la birlikteliğini gönül rahatlığıyla kutlayabiliyordu. Neticede birbirlerine âşık olarak evlenmişlerdi. Messalina da neredeyse böyle bir aşka sahip olacaktı. Neredeyse.

Fakat hepsi bir yalandı.

Yine de susamlı çöreğini alırken yüzüne kararlı bir gülümseme yerleştirdi ve Freya ile Lucretia’nın gözlerindeki kaygılı ba-

kışları görmezden gelerek nişan ve düğün muhabbetlerini dinlemeye koyuldu. Soğuyan çayını döküp yenisini almalıydı aslında ama yapmadı.

Birden Gideon'a olan hasretiyle kalbinin sıkıştığını hissetti. Onu çok özlemişti.

Fakat o lanet olasıca adam, Messalina'ya ihanet etmişti. Tek gayesi onu tekrar yatağına çekebilmektir. Yalan dolanlarının kolayca unutulabileceğini mi zannediyordu acaba? Hediyeleri bile hakaret gibiydi. Messalina koparılmış çiçeklerden nefret ederdi. Çünkü eninde sonunda ölüm etrafa mide bulandırıcı, tatlı kokular yayıyorlardı.

Keşke ilgisi samimi olsaydı. Keşke o kara gözleriyle ona bakarken yansıttığı duygular gerçek olsaydı.

"Küçük bir düğün yaptık," diyor Freya'nın sesiyle düşünceleri bölündü. "Kester'in kır evinin yakınlarındaki köy kilisesinde. Çok hoştu."

"Aile üyelerin de var mıydı?" diye sordu Leydi Holland ilgiyle.

"Sadece biz ve şahitler," dedi Freya özür diler gibi.

"Dük ağabeyin geldiyse ne güzel olmuştur," diye bağırdı Regina. "Bir çatı altında iki dük!" Sahneyi görüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Acaba hangi dük üstün olurdu?"

"Bilmem." Freya, Messalina'nın gözlerine baktı. "Ama korkarım ki Ran, Edinburgh'dan ayrılmaktan hoşlanmıyor."

Messalina ona anlayışlı bir bakış attı. Ayr Dükü Ranulf de Moray'ın kırsal kesimdeki konutundan neden ayrılmak istemediğini anlayabiliyordu. Aurelia'nın öldüğü gece gerçekleşen korkunç olaylar sonucunda sağ elini kaybetmişti. O trajik olay, Julian ile Quintus'u değiştirdiği gibi onu da değiştirmişti.

Çay sohbetleri devam etti. Messalina da yüzündeki gülümsemeyi silmeden ara sıra lafa girmeye çalıştı ama çoğunlukla sadece

oturmakla yetindi. En sonunda Lucretia'nın, "Limon marmelatlı turtta, elmalı tarttan çok daha iyidir," dediğini duyarak kendine geldi.

Elspeth sakince kaşlarını kaldırmıştı. "Öyle mi?"

Lucretia hızlı ve anlaşılmaz bir şeyler gevelerken Messalina, Elspeth'in yüzüne baktı ve onun kendine göz kırptığını gördü.

Küçük haspa! Tatlı, sakın Elspeth, Lucretia'yı kasten sinirlendiriyordu.

Lucretia gibi birini kandırabilen kadına büyük saygı duymak gerekirdi.

O sırada oturma odasının kapısı açıldı ve Sam, yanında Papatya'yla içeri girdi.

"Ah, ne güzel. Papatya gelmiş." Elspeth gülümsedi. "Ve Sam."

Messalina onu yanına çağırınca küçük çocuk karşısında hazır olda durdu ve gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Papatya ise Hollandlara doğru gitmişti.

"Ne kadar sevimli bir köpek!" diye bağırdı Arabella, yavruyu yerden alarak. Ondandır diğerleri de kucaklarına alarak Papatya'yı sevdiler.

"Bir zamanlar, üç bacaklı köpeği olan bir vikontesle tanışmıştım," dedi Leydi Gilbert.

Elspeth ilgiyle ona döndü. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet," diyen orta yaşlı kadın, sadece Elspeth'in dinlediği uzun, karmaşık bir hikâye anlatmaya koyuldu.

Messalina dalgınca uzanarak bir susamlı çörek alıp karşısında duran Sam'e verdi.

Ne kadar tatlı bir çocuktur Sam. Daha birkaç gün öncesinde Messalina, onun gibi St Giles çocukları için ücretsiz bir ilkokul açmayı düşünüyordu.

Şimdi hem bu hayali hem de Sam'i arkasında bırakmak zorunda kalacaktı.

Dudağını ısırdı.

Bu sabah kanaması olmuştu. Gideon'un elinde koz olarak tutabileceği bir bebekleri olmaması düşüncesiyle sevinmeliydi aslında. Rahatlamış olmalıydı hatta.

Doğrusunu söylemesi gerekirse *rahatlamıştı* da.

Ama çocuğu olmasını isterdi. İhanetine rağmen Gideon'un bebeklerine gebe kalmak isterdi. Gözlerini yumduğunda, koşarken siyah bukleleri havalanan küçük bir kız çocuğu görüyordu karşısında. Ya da kalkık kaşları ve kömür gibi gözleri olan, vakur bir oğlan çocuğu.

Bu görüntülerle göğsünün sancıldığını hissetti.

"Bu şekilde daha sık bir araya gelmeliyiz." Lucretia ona kararlı bir ifadeyle baktı. Messalina bu bakışı tanırdı. Küçükken çocuk odasına canlı bir domuz yavrusu girmesine ve mürebbiyenin işi bırakmasına neden olan bakıştı bu. Doğru hatırlıyorsa kadın, o yılki üçüncü mürebbiyeleriydi.

"Ayda bir buluşmayı teklif ediyorum," dedi kardeşi ciddiyetle. "Önemli meseleleri tartışırız."

"Üç bacaklı köpekler gibi mi?" diye sordu Regina kafası karışmış gibi.

"Üç bacaklı köpekler," dedi Elspeth. "Limon marmelatlı turtalar ve elmalı tartlar. Tabii bir de kitaplar. Kitaplar çok önemlidir." Bir süre düşündü. "Ah, kâhyaları da unutmamak gerek."

"Kâhyalar mı?" diye sordu Freya.

Elspeth ona hevesle baktı. "Kâhyalar çok esrarengiz değil mi? Hiç fark etmedin mi?"

"Bence buluşmak çok iyi bir fikir," dedi Arabella birden. "Moda dışında bir şeyler konuşabileceğim bir toplantıda bulunmayı çok isterim." Hepsine teker teker baktı.

Lucretia'nın yüzü gülüyordu.

Messalina, bu fikri hayata geçirip geçiremeyeceklerinden emin değildi. Neticede, Lucretia'yla birlikte buradan ayrılırlarsa bahsi geçen bu toplantılara katılma şansları asla olmayacaktı.

Görünüşe bakılırsa kardeşi bunu aklına bile getirmemişti. "Harika! O zaman önümüzdeki ay buluşuyoruz diyebilir miyiz?"

Leydilerin hepsi başlarını salladılar ve yeni toplantılarında konuşabilecekleri konuları tartışmaya başladılar.

Yanında yere çöküp koltuğa yaslanarak uykuya dalmış olan Sam'e bakan Messalina gülümsedi. Onu çok seviyordu. St Giles'in tehlikeli sokaklarında bir arkadaşı ya da sığınabileceği kimsesi olmadan tek başına kalması düşüncesi kalbini acıtıyordu. Şu anda St Giles sokaklarında onun gibi kaç çocuk vardı acaba?

Keşke okulunu açabilseydi...

O düşünürken Leydi Holland ile kızları ayağa kalkmış, nezaketli veda cümleleriyle kapıya yönelmişlerdi. Leydi Gilbert da onlarla birlikte kalktı. Sam ile Papatya'yı dışarı gönderen Messalina, misafirlerini ön kapıya kadar geçirdi.

"Ben bir süre daha kalmak isterim," dedi Freya kaygısızca. "Messalina'yla baş başa konuşmalı çok uzun zaman oldu."

"O halde hoşça kalın," dedi Leydi Holland.

Lucretia, Freya, Elspeth ve Messalina, hanımların at arabalarına binerek uzaklaşmalarını izlediler. Sonra yeni hizmetkârlar kapıları kapattı.

Freya, Messalina'ya döndü. "Nerede konuşabiliriz?"

"Oturma odasına dönelim," diyen Messalina, kardeşinin meraklı bakışlarını üzerinde hissederek koridorda ilerlemeye başladı.

Dördü de odaya girip oturduktan sonra arkadaşı ona döndü. "Çıkar bakalım ağzındaki baklayı. Neden bu kadar üzgünsün?"

Messalina gözlerini yumdu ve korkunç hikâyesini anlatmaya başladı. Gideon'un hilelerine nasıl kandığından, sonra yalanlarını

nasıl öğrendiğinden ve artık evliliklerinin yalnızca kibar selamlaşmalardan ibaret olduğundan bahsetti.

Birkaç dakika sonra konuşmayı bitirdiğinde Freya sessizliğe gömülmüştü.

Lucretia eğilip bir fincan çay koyarak ona uzattı. Çay neredeyse soğuktu ama Messalina titreyen parmaklarını durdurmak için yine de içti.

Elspeth ciddi bir sesle, “Senin için onu öldüreyim mi?” diye sordu.

“Daha önce birini öldürdün mü?” diye sordu Lucretia ona şaşkınca bakarak.

Genç kız omuz silkti. “Hayır ama çok zor olacağını zannetmiyorum.”

Lucretia artık ona saygı duyuyormuş gibi görünüyordu.

En sonunda Freya içini çekip dürüst bakışlarını Messalina’ya çevirdi. “Şimdi ne istiyorsun?”

“Ben...” Messalina kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun? Param elime geçtiğinde Lucretia’yla birlikte buradan gideceğiz.”

“Bu da bir seçenek.”

“Diğer seçenekler neler?” diye sordu Lucretia.

“Hawthorne’la kalabilirsin,” dedi Freya, gözlerini arkadaşından ayırmadan. “Ailen burada, arkadaşların burada. Onları bir daha hiç görmemeyi mi diliyorsun?”

“O adam yalancı bir serseri,” dedi Lucretia hiddetle. “Çıkarıcı, yalancı bir serseri.”

Freya başını yana eğdi. “Evet, öyle. Ama onunla evli olan ben değilim.” Sesini alçalttı. “Onu görünüşte büyük bir mutlulukla yatağına kabul eden ben değilim. Yanlış mı söylüyorum?”

Elspeth’in gözleri kocaman açıldı.

Lucretia karşı çıkmak için ağzını açtı ama Freya elini kaldırdı.

“Hayır, yanlış söylemiyorsun.” Messalina dudaklarını birbirine bastırdı. “Ama nereye varmaya çalıştığını anlamadım.”

“Kocana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorum. Onu hâlâ sevdiğini düşünüyorum.” Freya içini çekerek kanepede arkasına yaslandı. “Soru şu: Sevgin, kalmanı sağlayacak kadar güçlü mü?”

“Şey...” Messalina yutkundu. “Burada kalamam.” Lucretia’ya baktı. “*Kalamayız*. Amcamız, Lucretia’yı da evliliğe zorlamayı planlıyor.”

Kardeşi bembeyaz kesildi ama başını cesurca dik tutmayı başardı. “Biliyordum. Pis adam.”

Elsbeth ona biraz daha yanaştı.

Freya başını salladı. “Pekâlâ, o zaman karar verildi.” Ayağa kalktı. “Ama unutma, kime âşık olacağımızı seçemeyiz. Şu anda haklı olarak öfkelisin. Kocanın davranışı hiç doğru değil. Ama bu, aşkı sona erdirmez. Ne kadar istersek isteyelim olmaz.” Messalina’ya baktı. “Peki sen, bıçak dövüşünden hoşlanan, yalancı, çıkarıcı bu serseriye âşık mısın?”

Messalina’nın beyni şüpheler ve korkularla doluydu. Fakat bunların arasında özlem gibi duygular da vardı. “Ben... ben Gideon’a karşı bir şeyler hissediyorum. Ama ona âşık mıyım bilmiyorum. Ağzından çıkan her laf yalan mıydı, onu da bilmiyorum. Belki kendi bile bilmiyordu.”

“Bunu öğrenmelisin.” Freya tekrar başını salladı. “Bu yüzden, emin olana dek burada kalmanı öneririm.”

Gideon’un ikinci kahvesi de bitmişti. Keys ise hâlâ ilk kahvesi ni yudumluyordu. Greycourt da hâlâ odanın diğer ucundaki masadaydı ve Sir Samuel Peabody, Lord Hardly ve Rookewooda’la sohbet ediyordu. Bu üçü, her ne konuşuyorlarsa masaya eğilip kafa kafaya vermişlerdi. Tabii ki Julian başını eğemeyecek kadar

mağrur olduğu için masaya yaklaşmakla yetinmişti. Örgü yapılmış, uzun, siyah saç omzunun önüne düşmüştü ve zarif küpesi kulağında sallanıyordu.

Pislik.

Gideon, Julian Greycourt'u hiçbir zaman sevmemişti ama onun yüzünden Messalina kendine yüz çevirdiğinden beri adamdan tüm varlığıyla nefret ediyordu.

Böyle hissederken onu öldürmesi çok kolay olurdu aslında.

Fakat o hâlâ *izlemekle* vakit harcıyordu.

Gözlerini kıstı. Greycourt zeki bir adamdı, değil mi? Ve aris-tokrasinin en üst tabakasına aitti.

Yaşlı adam onun ölmesini neden istiyordu?

"Bütün gün burda mı kalcaklar ki?" diye homurdandı Keys. "Çok fena çişim geldi."

Gideon gözlerini boş maşrapasına çevirdi. "Fazla mı içtin?"

Hizmetkârı kendi maşrapasının içine baktı. "Aslında çişimi bunun içine yapabilirim. Tadını hiç değiştirmez."

"Mekân sahibesine iletirim," dedi Gideon dalgınca. Rookewoode arkasına yaslanmıştı, diğerleriyse kalkmak için hareketlenmişlerdi.

"Of, çok şükür," diye inledi Keys, adamlar çayevinden çıkınca. "Hemen tuvalete koşmam lazım."

Gideon kaşlarını çatarak kalktı. "Ben seni bekleyemem. Başka biriyle buluşacak mı diye Greycourt'u takip etmem lazım."

Keys başını sallayıp binanın arkasına doğru gitti.

Üç köşeli şapkasını takan Gideon, dışarıda onu bekleyen bir dalavere olması ihtimaline karşı kafasını eğerek çıktı. Ama Greycourt'un grubundan kimse orada değildi. İki yöne de baktı. Hastings ile Peabody, yolun sağ tarafında ilerliyorlardı. Rookewoode ile Greycourt ise sol taraftaki bir köşeyi henüz dönmüşlerdi.

Gideon koşar adımlarla sola yöneldi.

Yol ayrımına vardığında yine etrafını kontrol ederek döndü. Birkaç metre ötedeki Greycourt ile Rookewoode, Londra kalabalığına karışmışlardı bile.

Omzunda dengede tuttuğu sırıkta tavuklar asılı olan bir hamalı geçip adamların peşinden yürümeye devam etti. Beş altı adım sonra ikili, kalabalık caddede birden karşıya geçtiler. Gideon da döndü ama şalgam dolu bir yük arabasıyla karşı karşıya geldi. Atlar yolunu kapatmış, adamları görmesini engellemişti.

Birkaç adım gerileyip yük arabasının diğer tarafına geçti.

Greycourt gözden kaybolmuştu.

Rookewoode hâlâ ilerideydi ama Greycourt görünürlerde yoktu.

Lanet olsun!

Adamın nereye gittiğini bilmiyordu ve düşmanın izini kaybetmek canını sıkıyordu.

Fakat Rookewoode yürümeye devam ediyordu.

Gideon onu takip mi etmeliydi yoksa Keys'in yanına mı dönmeliydi?

Kafasını iki yana sallayıp bir grup denizcinin etrafından dolaştı ve önlüğü kanlanmış iri bir kasabı iterek kontun peşine düştü.

Arkasındaki biri küfretti.

Rookewoode bir tütün satıcısına girmişti.

Gideon adımlarını yavaşlatıp dükkânın önünde durdu ve yan taraftaki dükkâna ait tezgâhtaki bıçakları inceliyormuş gibi yaptı.

Tütüncü küçük bir yere benziyordu. İçeri girerse Rookewoode kesin onu fark ederdi. Karşılaşmaları sorun olmazdı aslında ama onunla iş yapmayı teklif etmeden önce kontun, Greycourt'la ne gibi bir bağı olduğunu öğrenmeyi tercih ederdi.

Beklemeye devam etti.

Fakat on dakika sonra onu tamamen gözden kaybetmeyi istemediğine karar verdi ve tütüncüye girdi.

Düşündüğü gibi dükkân küçük ve loş bir yerdi. İçerisi buram buram tütün kokuyordu ve duvarlara kurutulmuş yapraklar asılmıştı. Tombul bir müşteri, ona yardımcı olan görevliye bu yapıklardan birini gösteriyordu.

Ve dükkânda başka kimse yoktu.

Gideon kendi etrafında döndü fakat başka oda göremedi. Raflardaki ürünlerin arasında da dikkat çekici bir aralık vesaire görünmüyordu.

Sonra tezgâhın arka tarafındaki kapıyı gördü ve o yöne atıldı.

“Hey!” diye bağırdı görevli, Doğu Londra aksanıyla. “Oraya giremezsiniz...”

Ama Gideon çoktan kapıya varmıştı.

Variller ve tütünle dolu kasaların bulunduğu bir odaydı burası. Kokusu katlanılacak gibi değildi. Bu odanın arka tarafında da bir kapı olduğunu fark etti. Oraya koşup dışarı çıkınca kendini dar bir sokakta buldu. Aynı anda birkaç ailenin barındığı, uzun, köhne binalar vardı burada.

Yine kendi etrafında döndü fakat Rookewoode orada değildi.

Kaybolmuştu.

Kahretsin. *Kahretsin!*

Kont takip edildiğini anlamış mıydı? Ama öyleyse neden Gideon’la yüzleşmemişti?

Ne saklıyordu bu adam? Ve Greycourt’un bu meseleyle ne alakası vardı?

Maalesef bu soruların cevaplarını bugün alamayacaktı.

Ara sokakta aşağı doğru yürümeye başladı. Opal’deki Keys’in yanına mı dönmeliydi yoksa onu bırakıp Whispers Köşkü’ne mi gitmeliydi? Sokağın iki yanındaki binalar birbirine fazla yakındı. Katlar yükseldikçe yapılar bir piramit oluşturacak gibi birbirlerine yaklaştırılarak inşa edilmişti ve her an aşağıdakilerin kafasına düşecekmiş gibi duruyorlardı.

Gideon ürperdi. Burası ona çocukluğunu geçirdiği sefil mahalleyi hatırlatmıştı. Çamaşır yıkayan iki kızın yanından geçip ilerledi ve karşısına birden küçük bir avlu çıktı. *Çıkmaz sokak*.

İhtiyar bir adam, kapısının önünde pipo tütürmekte olduğu eve girdi.

Gideon'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Avlu bomboştı. Yapayalnızdı. Tek çıkış yoluysa arkasında kalmıştı.

Kolunu sallayıp kınındaki bıçağı avcuna kaydırarak hazır etti.

Bir kedi avlunun diğer ucuna koşuşturup evlerin arasındaki boşluğa girdi.

O sırada arkasından, kaldırıma sürten bir çizme sesi yükseldi.

Bölüm On Beş

Bet, kızıl saçlı adama bakmış. "Sen kimsin?"

Adam ona tilki gibi gülümsemiş.

"Kocanım tabii ki.

Bazı zamanlar tilki olurum, bazı zamanlar olmam."

O anda Bet anlamış ki

karşısındaki aslında bir insan değilmiş.

Hayır, evlendiği kişi bir periymiş. Fazlasıyla güçlü

ve tuhaf bir peri.

Bet korkuyla içinin ürperdiğini hissetmiş...

–Bet ile Tilki'den

Gideon bıçağını kaldırıp hafifçe eğilerek döndü.

Kaburga bölgesine isabet etmesi için fırlatılan bıçak, ceketini sıyrıp geçti.

Saldırgan ona hiç zaman vermeden bir bıçak daha fırlattı ama Gideon bu sefer geri kaçıp ayak parmaklarının üzerinde dengelerini buldu.

Karşısındaki adam tecrübeliydi.

Ve de ölümcül.

Kolunu savurarak suikastçinin göğsüne saldırıya geçti ama adam sırtarak kenara kaçtı. Üstünde basit ama temiz, kahverengi bir takım vardı.

“Cüzdanımı mı istiyorsun?” diye sordu Gideon.

Elbette cüzdanını vermeyecekti. Sadece amacının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Adam –henüz çocukluktan yeni çıkmış bir genç demek daha doğru olurdu– kafasını yana eğdi. “Üstünden çekip almak benim için zor olmaz.”

Bunu söyledikten sonra lağım faresi çevikliğiyle öne doğru koşup hançerini tekrar Gideon’un kaburgasına batırmaya çalıştı ama yine başarılı olamadı. Üstündeki takım elbise giyilemeyecek hale gelmişti, o ayrı.

Gideon da atılıp bıçağıyla zikzak çizer gibi hareketler yapmaya başladı ve saldırganın kaldırdığı koluna denk getirdi. Geri çekildiğinde kan görmeyi bekliyordu ama yoktu. Kollarında deri sarılı olmalıydı.

Genç sırtıp bu sefer de sol tarafına hamle yaptı fakat son anda hançeri sağa savurdu.

Gideon kolunu geri çekmeyi zar zor başarabilmişti.

Hatta başaramamış sayılırdı.

Kolundan aşağı kan süzüldüğünü hissedebiliyordu.

Fakat kontrol etmek için vakit yoktu.

Saldırgan yine atağa geçmiş, bir bulanıklık halinde görünen bıçağını tekrar tekrar savuruyordu. Gideon da sağa sola kaçıp onu tekrar bıçaklamaya çalıştı.

Bu sefer kanını dökmüştü işte.

Ayaklarını yere sağlamca basıp sırtı ve bıçağını bel hizasında tutarak tehlikeli bir sekiz deseni çizdi.

Savurdu.

Çekti.

Bir kez daha zikzak çizdi.

Sapladı.

Çok zarıftı. Ve kıvraktı. Bu mücadelenin galibi olmalıydı.

Sonuçta o, St Giles'ın şampiyon bıçak dövüşçüsüydü. Zamanında Sıritan Jack'i ve meşhur kara hançerini bile yenmişti.

Fakat maalesef ki beklediği olmadı.

Tam bıçağını bir kez daha savurmuştu ki sağ omzuna bir sopa darbesi yedi. Yerinden çıkan kolunun acısı müthişti.

Bıçağı takırtıyla yere düştü.

Avlunun girişini kontrol etmediğini fark etmişti ama artık çok geçti.

Bir sonraki darbe göğüs kafesine isabet etti.

Ondan sonraki de aynı şekilde.

Gideon sendelerken kafasını korumak için sol kolunu kaldırdı.

Bir bağırış koptu. Keys'in tanıdık sesiydi bu. Zihninden son iki düşünce geçti:

Biri, Keys'in onu kurtarmak için çok geç olduğunu fark ettiğinde nasıl düş kırıklığına uğrayacağıydı.

Diğeriye ölmeden önce Messalina'yı son bir kez daha görme arzusu.

“Gerçekten onunla kalmak istiyor musun?” diye sordu Lucretia, Freya ile Elspeth gittikten sonra.

Oturma odasına dönmüşlerdi ve Lucretia mahmur bir kedi gibi kanepeye yayılırken Messalina sandalyesine çökmüştü.

“Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.” Kardeşine baktı. “Kendim ve senin için planlarım vardı. İngiltere'den ayrılıp

Amerika kıtasına gidecek, küçük bir kulübe satın alacaktık. Bir hizmetçimizle bir aşçımız olacaktı. Kendimi dul olarak tanıtır-sam senin de evlenme şansın yok olmazdı.”

“Ne güzel olurdu,” dedi Lucretia. “Ama öyle bir şey yaparsak bir daha asla Freya’yı göremezsin.”

Bu düşünce Messalina’nın kalbini acıttı. Daha yeni barışmış-ken Freya’yı kaybetmek...

“Tabii aynı anda Augustus Amca’yı da bir daha görmek zo-runda kalmazdık,” diye belirtmek zorunda hissetti kendini. “Senin üzerinde hiçbir kontrolü olmazdı.”

“Hmm,” dedi Lucretia alçak sesle. Hizmetçiler henüz odayı toplamadıkları için kalan susamlı çörekleri yiyordu.

Messalina ona şüpheyle baktı. “İki saat sonra akşam yemeği yiyeceğiz, biliyorsun değil mi?”

Kardeşi hevesle kafasını salladı. “Evet. Aşçı kuzu bacağı ha-zırılıyor.” Bir an duraksadı ve gözleri, sanki sulu eti hayal ediyor-muşçasına buğulandı. Ardından içini çekip gülümsedi. “Kuzu bacağına bayılırım. Umarım yakmadan pişirir.”

O konuşurken kapı açılmış, Crusher içeri girmişti. Kendini fark etmeleri için saygıyla bekledi, ardından boğazını temizledi. “Sizi görmek için Bay Blackwell adında biri geldi. Onu buraya mı alayım yoksa kabul etmeyeceğinizi mi iletayım?”

Adam, Gideon’u görmeye gelmiş olmalıydı. Messalina, koca-sının şu anda nerede olduğunu ya da ne zaman döneceğini bil-miyordu ama Bay Blackwell’i sevdiği için kabul etti.

“Lütfen içeri al,” dedikten sonra Lucretia’ya döndü. “Konuğu-muzu karşılamak için doğrulsan iyi olur.”

Kardeşi derin bir iç geçirdi ama onun dediğini yaptı.

Bir dakika sonra Bay Blackwell odaya adım attığında Messalina, onun yakışıklılığı karşısında bir an duraksadı. Üzerinde, gözle-riyle aynı turkuaz renginde birtakım vardı.

“İyi öğlenler, Bayan Hawthorne,” dedi, elini tutup önünde hafifçe eğilerek. Yüzünde büyüleyici bir gülümseme vardı. “Öğlen çayınızı böldüğüm için af diliyorum.”

Messalina, dağınık çay masasını ve Lucretia’nın ümitsizce baktığı son susamlı çörek dilimini işaret etti. “Gördüğünüz üzere henüz bitirdik. Fakat yine de bize katılın lütfen.”

“Teşekkür ederim.” Bay Blackwell dönüp muzip bir gülümsemeyle Lucretia’nın eline doğru eğildi. “Umarım iyisinizdir, Bayan Greycourt.”

“Bay Blackwell.” Lucretia başıyla ona selam verdi.

Messalina, kardeşinin adamla ilgilenip ilgilenmediğini anlamak için yüzünde bir işaret aradı ama göremeyince içini çekti. Lucretia’nın bir adama âşık olup evlenmesi, onu amcalarının şerinden korurdu.

Bu konuyu zihninde bir kenara koyduktan sonra hizmetçileri çağırıp dağınıklığı toplamalarını ve taze çay getirmelerini istedi. Ardından da kendilerinin karşısındaki sandalyeyi işaret etti. “Lütfen oturun Bay Blackwell. Maalesef Gideon henüz eve dönmedi.”

“Kâhyanız bu konuda bilgi vermişti,” dedi adam. “Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?”

“Korkarım ki hayır.” Messalina sesini mümkün olduğunca kayıtsız tutmaya çalıştı ama son birkaç gündür kocasıyla neredeyse hiç konuşmamışlardı. Adamın işleri zaten her zaman gizli saklıydı ama artık tamamen içe kapanmıştı.

Bu düşünce çok can sıkıcıydı. Sadece evrak üzerinde kalmış bir evliliğe sahipti artık; hayatlarının sonuna dek birbirlerine bağlanmışlardı ama aralarında bir ilişki yoktu. Bu şekilde yaşlanacaklarını hayal edebiliyordu. Böyle evlilikler cemiyette hiç görülmemiş değildi sonuçta. Evlilik konusunda hep ihtiyatlı olmasının nedeni *buydu*. Bu yüzden hep bağımsız bir kadın olmak istemişti.

Gideon'la birlikteyken *ikisine de* sahip olacağını düşünmüştü.

Ne ahmaklık. Keşke zamanda geri gidebilseydi. O zaman Gideon'la evlenmezdi.

Ama o zaman siyah gözlerinin içinin nasıl güldüğünü de göremezdi. St Gilesli çocuklardan hiç haberi olmazdı ve iyi bir terziye sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu ona anlatamazdı. Sert ellerini vücudunda hiç hissedemez, yüzünün uykuda nasıl yumuşadığını izleyemezdi.

Kalbinin ağrıdığını hissetti.

O sırada Bay Blackwell dilini şaklatarak düşüncelerini böldü. "Tuhaf. Gideon iş konuşmak için beni buraya davet eden bir not göndermişti oysaki. Belki de tarihi ya da saati şaşırmışımıdır. Hawthorne genelde çok dakiktir çünkü."

"Üzgünüm, size yardımcı olamadık," dedi Messalina, hizmetçiler çay tepsisiyle içeri girerken.

"Lütfen," dedi adam. "Kardeşinizle çayınıza kendimi zorla davet ettirmiş gibi olduğum için asıl ben özür dilemeliyim."

Messalina eğilip fincanlara çay doldururken gülümsedi. Hicks tepsiye biraz daha susamlı çörek ve Lucretia'nın çok sevdiği limonlu tartlardan da koymuştu. Bunları alması için birini dışarı göndermiş olmalıydı. Zira dün yaptığı turta hamuru denemesi hüsrarla sonuçlanmıştı.

Limonlu tartları görünce Lucretia'nın gözleri açılmıştı. "Eniştemle ne gibi işler yapıyorsunuz Bay Blackwell? Bay Hawthorne'un, Windemere Dükü için yaptığı şeylerle alakalı değildir sanırım?"

"Değil, evet." Bay Blackwell bir kahkaha atıp Messalina'nın uzattığı çay fincanını kabul etti. "Benimle yaptığı iş daha medeni. Maden işinde ortağız. Planım..."

Adamın konuşması, oturma odasının hemen dışındaki bir kargaşa sesiyle bölündü.

Hizmetçilerden biri koşarak içeri girdi. “Ah, çabuk gelin hanımefendi!”

Göğsü dehşetle dolan Messalina ayağa fırlayıp merdivene koştu. Lucretia ile Bay Blackwell’in de hemen arkasından geldiğini hayal meyal görebiliyordu.

Basamakların yarısına vardığında gördüğü manzarayla olduğu yerde kaldı. Birden bayılacak gibi olmuştu.

Reggie ve yeni hizmetkârlar, yüzü kanla kaplanmış, uzuvları tamamen hareketsiz kalmış Gideon’u eğreti bir tahtirevanla içeri taşıyorlardı.

Messalina bir an için en kötüsünden korktu ama Keys onu görüp, “Doktoru çağırdım hanımım,” dediğinde rahat bir nefes alıp tırabzana yaslanarak hafifçe başını salladı. Lucretia yanına gelip kolunu onun omzuna sarmıştı.

Bay Blackwell yanlarından geçip aşağı indi. “Ne oldu?”

“Whitechapel’de tuzağa düşürüldü,” dedi Keys. “Peşinden gittiğimiz adam...” Tuhaf bir tavırla kafasını kaldırıp Messalina’ya baktı. “... Her neyse. Efendimle ayrılmıştık. Onu bulduğumda iki adamla mücadele ediyodu. Büyük olanı yaraladı ama küçük olan onu hazırlıksız yakaladı.”

“Yüce İsa,” dedi Bay Blackwell afallamış halde. “Şu lanet doktor nerede?”

O, Gideon’un omzuna dokunmak için elini uzatınca Keys, “Yapmayın!” diye bağırdı.

Dokunuş, Gideon’un acılı bir bağırıyla sırtını germesine neden olmuştu.

“Nesi var?” diye sordu Messalina telaşla.

“Omzu çıktı, hanımım,” dedi Keys. Sonra tahtirevanı taşıyan adamlara döndü. “Yukarı çıkarın. Dikkatli olun.”

Reggie homurdanarak basamaklardan geri geri çıkmaya başladı. Devasa kol kasları harcadığı güçle gerilmişti.

Messalina dönüp Lucretia'yı da alarak hızla merdivenleri çıktı ve balo akşamından beri ilk kez kocasının odasına girdi.

Yatak odası hiç değişmemişti. Burayı görünce içini saran ısırap çok boğucuydu.

Sonra Lucretia yatak örtüsünü kaldırmak için koştu. "Hemen ateşi yakmalıyız."

"Evet." Messalina tekrar koridora çıkıp tahtirevanı taşıyan adamların rahatça içeri girmeleri için yer açtı. Kocasının gözleri kapalıydı. Kendinde değil miydi acaba?

Etrafına bakıp az önce oturma odasına koşan hizmetçiyle göz göze geldi. "Lütfen bir battaniye daha getir." Ardından bir başka hizmetçiye döndü. "Doktorun mutlaka sıcak suya ihtiyacı olacaktır. Mutfağa gidip Hicks'e söyler misin?"

"Peki hanımefendi!" İki hizmetçi de koşuşturarak aşağı indiler.

Aşağı kattan doktorun sesi geldi ve bir süre sonra kısa peruklu, orta yaşlı bir adam oflayıp puflayarak merdivende göründü. Onu gördüğünde, "Evin hanımı sizsiniz sanırım," dedi.

"Evet." Messalina yatak odasına işaret etti. "Kocam içeride." Adamın hızla koridorda ilerlediğini görüyordu ama kendini tutamadan, "Lütfen acele edin," diye ekledi.

Doktor kafasını sallayıp, Messalina'nın onu tekmelemek istemesine neden olan teselli edici bir sesle, "Yetişiriz hanımefendi. Yetişiriz," dedi.

Birlikte yatak odasının kapısından içeri girdiler ama yataktaki Gideon'un, "Onu çıkarın," diyen çatallı sesini duyunca Messalina olduğu yerde kalakaldı. Etrafına bakınarak kocasını hangi hizmetçinin rahatsız ettiğini anlamaya çalıştı.

Sonra birden fark etti: Gideon *ondan* bahsediyordu.

"Onu burada istemiyorum," diyordu genç adam, doktorun dokunuşuyla inlerken bile. "Onu buradan çıkarın dedim!"

Keys özür diler gibi bir ifadeyle Messalina'nın karşısında bitti.
"Kusura bakmayın hanımım."

"Ama..."

Kapı yüzüne kapandı.

Julian Greycourt, erkek kardeşiyle paylaştığı han odasına girdikten sonra kapıyı kasten çarparak kapattı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu, odadaki iki dar yataktan birine uzanmış, koluyla gözlerini kapatmış olan Quinn.

"İşim vardı," dedi Julian, şapkasını masaya fırlatırken. Pencereye gidip dışarıyı inceledi. Hanın avlusu boş sayılırdı. "Hawthorne tarafından takip edildim."

"Ne?" Quinn elini çekip kan çanağına dönmüş gözlerini açtı.
"Ne demek istiyorsun?"

"Opal'den çıktığımda Hawthorne peşime takıldı," dedi Julian dalgınca. Ahırların orada dikilen oğlan çocuğu, onun odasını mı gözlüyordu?

"Ne demeye böyle bir şey yapsın ki?"

"Amcamızın emirlerini yerine getirdiğini düşünüyorum."
Oğlan ahıra girince Julian dönüp kardeşine baktı.

Quinn gözlerini ona dikmişti. "Seni öldürmek istiyor."

"Muhtemel." Amcalarının meşum laflarından sonra Julian da bunu düşünmüştü. "Augustus benden ölümümü emredek kadar nefret ediyor, bunu biliyoruz."

"Lanet olsun!"

Dudağı seğiren Julian, bazı zamanlar en az kız kardeşleri kadar dramatik olan erkek kardeşine bir bakış attı. "Fakat Augustus'un beni takip ettirmek istemesinin tek nedeni bu olmayabilir."

Quinn homurdanarak yatakta doğruldu. Üstünde yalnızca gömleği ve pantolonu vardı. Gömleği belinden sefilce çıkmıştı

ve saçları darmadağınktı. “O halde amcamın neyin peşinde olduğunu bana da söyle.”

Julian omuz silkti. “Unuttun mu? Rookewoode ve arkadaşlarıyla buluşmaya gittim bugün.”

Quinn kendine bir kadeh şarap doldururken duraksadı ve gözlerini kıstı. “Planlarımızdan haberdar mı dersin?”

“Olabilir. Öyleyse bir kaygı verici durum da bu.” Julian masaya gidip kardeşinin elindeki kadehi aldı. “Augustus daha önce de planlarımızı bozmuştu.”

Şaraptan biraz içince yüzünü buruşturdu. Ucuz etin yahnisi bu kadar oluyordu işte.

Quinn kendine bir kadeh daha doldururken ona bakan Julian bir an kardeşinin bir zamanlar olduğu neşeli, hazırcevap genci gördü karşısında. Sonra Quinn şarabını tek dikişte içmek için kadehiyle yüzünü kapattı. “Diğer kaygı verici durum ne?”

Julian dudaklarını birbirine bastırdı. Bu konuyu konuşmaktan nefret ediyordu. Bir asilzade olarak böylesine... *Küçük düşürücü* bir zayıflığı olmasından da...

Kardeşi onu tahmin ettiğinden daha iyi anlıyor olmalıydı ki o daha bir şey diyemeden, “Şantaj, değil mi?” diye sordu.

Julian kafasını salladı. O bir Greycourt’tu. Bununla yüzleşmeliydi. “Eğer Hawthorne öğrenirse...”

“Augustus seni mahveder,” diye bitirdi Quinn, ikisinin kadehlerine de içki doldururken. “Yani Hawthorne’un seni takip etmesinin en az kaygı verici sonucu finansal çöküşümüz olur diyorsun.”

“Evet.” Julian kendini sıkıp iğrenç şaraptan biraz daha içti. “Diğer seçenekler daha berbat: Toplumdan tecrit edilme ya da öldürülme.”

“Eh, o halde başka şansımız yok demektir,” dedi kardeşi, dili pek dolanmadan.

Julian onun gözlerine bakınca kendi kararlılığının yansımasını gördü.

Quinn kafasını salladı. "Hawthorne'u öldüreceğiz."

Saatler geçmiş gibi gelen bir süre sonra Messalina kendini yine oturma odasında buldu. Lucretia bir fincan sıcak çayı eline tutuşturmaya çalışıyordu.

Kafasını kaldırdığında kardeşinin ona kaygıyla baktığını gördü.

"İyi olacak," dedi kız. "Çok iyi olacak, eminim. O şekilde bağırabilen kimse fazla kötü yaralanmış olamaz zaten. Hem erkeklerin hastalandıklarında nasıl olduklarını bilirsin. Quintus on yedi yaşındayken sarhoş olduğu bir gün attan düşmüştü hatırlıyor musun? Ortalığı velveleye vermişti ama sonra da kimsenin ona yardım etmesine izin vermeyip kendini odasına kilitlemişti. Sonra sadece bileğini burktuğu ortaya çıkmıştı ama o yine de haftalarca ayağını yastığa koyarak dinlendirmişti. Ne sinir bozucuydu." Nefes almak için duraksadı.

Messalina gözlerini soğumaya başlayan çayına dikti. İçerse midesindeki her şeyi çıkartacağından korkuyordu.

Gideon'un yüzünde o kadar çok kan vardı ki. Saçlarının yan tarafı bile kanla parlıyordu. Ya bilincini kaybederse ne olacaktı? Ya şu anda kan kaybından hayatını yitirmek üzereyse?

Neden onu odasında istememişti ki? Anlaşmazlıkları yüzünden ondan bu kadar çok mu nefret ediyordu?

Dudaklarından bir ses –belki bir hıçkırık– kaçmış olmalıydı ki Lucretia hemen elindeki fincanı alıp kollarını ona sardı.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "O iyi olacak. Söz veriyorum Messalina, inan bana."

"Onu sevmediğini sanıyordum."

"Sevmiyorum. Ama *sen* seviyorsun."

Abla olarak teselli etme görevi çoğunlukla Messalina'nındı ama bu sefer kendi kardeşinin omzuna yüzünü gömmüştü. Lucretia'nın ruhuna ve coşkun, sevecen doğasına uyan vahşi menekşe parfümünün kokusunu içine çekiyordu.

O sırada kapı açıldı ve Bay Blackwell sessizce içeri süzül­dü.

“Nasıl?” dedi Messalina yüzünü mendiliyle silerek ayağa fırlarken.

“Daha iyi,” diyen adam yanlarındaki sandalyeye işaret etti. “İzin verir misiniz?”

“Tabii, buyurun.”

Genç adamın yüzü asıktı. “Omzu yerinden çıkmış ama doktor geri taktı.” Suratını buruşturdu. “Oldukça acı verici bir şey benziyordu.”

Messalina yutkundu. Bir keresinde bir seyisin kolunun çıktığını görmüştü. Evden birkaç kilometre ötedeki bir piknik partisindeydiler ve adamın kolu çıkınca hemen oracıkta yerine yerleştirmeye karar verilmişti. Seyis, işkence görüyormuşçasına bağırmıştı.

Az önce üst kattan gelen bağırışları düşününce bayılacak gibi olduğunu hissederken, “Uyanık mı?” diye sordu Messalina. Kendi kocası yaralanmıştı ama başka birinden bilgi almaya çalışıyordu. Bu ne çaresizlikti.

Gerçekten de artık sadece kâğıt üzerinde mi karı kocaydılar?

“Yanından ayrıldığımda uyanıktı,” dedi Bay Blackwell. “Doktor, uyumasını sağlayacak bir ilaç vermek istedi ama Gideon bu fikirden hoşlanmadı.”

Lucretia, hasta odaları, erkekler ve kötü hastalarla alakalı bir şeyler mırıldandı.

Messalina onu duymazdan geldi. “Acaba... beni sordu mu?”

Bay Blackwell'in yüzündeki acıma ifadesi sorusundan anında pişman olmasına neden oldu. “Hayır, üzgünüm Bayan Hawthorne. Çok büyük acı çekiyordu, takdir edersiniz ki. Doktor, kaburga kemik-

lerinin kırılmış olabileceğini söyledi. Ve kafasında, dikişle kapatılması gereken bir yarık vardı.”

“Anlıyorum.” Messalina kucagında kavuşturduğu ellerine baktı.

Şömine rafındaki varaklı saat, saat başını vurdu. Ne şaşırtıcıydı ki henüz akşam yemeği vakti gelmemişti. Gideon eve getirileli yalnızca bir saat geçmişti.

İçindeki ev sahibesi devreye girdi. “Akşam yemeğine kalırsanız çok seviniriz Bay Blackwell. Bugün bize çok yardımınız dokundu.”

Gözleri bir an Lucretia’yı bulan adam kafasını iki yana salladı. “Maalesef teklifinizi reddetmek durumundayım Bayan Hawthorne. İşle alakalı bir yemek planı yapmıştım.”

Messalina başını dik tutarak konuştu.

“O halde sizi daha fazla tutmayalım.”

Bay Blackwell tereddütlü gibiydi.

Sonra birden lafa girdi.

“Gideon ile ben çok uzun yıllardır iş ortağıyız. Bu süre içinde onun bir kadınla bir geceden daha uzun süre bağ kurduğunu hiç görmedim. Böyle konuştuğum için bağışlayın lütfen.”

Messalina gerildi. “Bunları bilmem gerektiğini düşünmüyorum.”

“Kendimi iyi açıklayamadım,” dedi adam samimiyetle. “Demek istediğim, Gideon çok senelerdir yalnızdı. Hatta belki de hayatı boyu. Ailesi ölmüş, biliyor muydunuz?”

“Annesi ve bir erkek kardeşi olduğundan bahsetmişti.” Gideon’un şahsi hayatını başka biriyle konuşmak ihanet gibi geliyordu. “Onlardan başka ailesi olduğunu sanmıyorum.”

“O halde bu kadarını bile anlattığı iki üç kişiden biri sizsiniz,” dedi Blackwell. “Ben annesiyle kardeşini, iki yıllık ortaklıktan sonra öğrendim. O da ancak sarhoş olduğunda. Prensiplerine göre normalde asla sarhoş olana kadar içmez. Ama o gün olmuştu ve annesinin, hatta kardeşinin ölümlerinden öyle duygusuzca

bahsetmişti ki. Gazete okuyordu sanki. O zaman hakkında bir şeyin farkına vardım.”

Duraksadı. Messalina, soru sormasını beklediğini fark ederek isteksizce, “Neyin farkına vardınız?” dedi.

“Odadan ayrılmanızı istedi diye keyfinizi kaçırmamalısınız. Çünkü temelde Gideon...” Doğru sözcüğü bulmak ister gibi kaşlarını kaldırdı, sonra kafasını salladı. “Bozuk. Duyguları bizim hissettiğimiz gibi hissedemiyor.”

“Gideon’un sevmeyi bilmediğini söylüyorsunuz.”

Yanındaki Lucretia, Bay Blackwell’in cevap vermesini engellemek ister gibi bir hareket yaptı ama adam gözlerini Messalina’dan ayırmamıştı. “Gideon’un, sevmenin ne olduğunu bile bilmediğini söylüyorum. En azından insanları sevmenin.” Dudakları alayla büküldü. “Paraya karşı sevgi duyduğu kesin.”

“Bu konudaki düşüncelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim,” dedi Messalina derin bir nefes alarak. “Sözlerinizi düşünceğim.”

O kalkınca Bay Blackwell de kalktı. “Lütfen. Böyle zor bir zamanda size yardım etmemi istediğiniz bir mevzu olursa rica ederim haber gönderin.” Mavi ceketinin cebini üstten yoklayıp bir kalemle not defteri çıkardı ve kopardığı bir parça kâğıda bir adres karalayıp uzattı. “Beni burada bulabilirsiniz. İsteddiğiniz her an not gönderebilirsiniz. Her daim hizmetinizdeyim.” Duraksayıp Lucretia’ya bir bakış attı. “Her ikinizin de, hanımlar.”

Bunları söyledikten sonra hafifçe eğilerek selam verdi ve çıktı.

Lucretia kendini kanepeye bırakıverdi. “Ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten.”

“Ben biliyorum,” dedi Messalina yumuşak bir sesle. “Bay Blackwell sadece benim çoktan fark ettiğim şeyleri dile getirdi. Gideon’la benim için umut yok. Freya, kocamın hislerini öğrenmem gerektiğini söyledi ama ya adamın hisleri yoksa? Bir şeyler hissedenden bir tek bensem, sadece gururum değil, ruhum da tehlikede demektir.” Derin bir nefes aldı. “Param elime geçer geçmez buradan ayrılıyoruz.”

Bölüm On Altı

“İsmin nedir?” diye sormuş

Bet cesurca, kızıl saçlı adama.

*Adam kafasını iki yana sallamış. “İsmim,
aleyhime kullanılabilir. Çok fazla düşmana sahibim.”*

“O halde bana güvenmiyorsun.”

Adam kafasını yana eğmiş.

“Evet, canım. Sana güvenmiyorum.

Seni sevmiyorum da.

Yine de evliliğimizden fazlasıyla keyif alacağız.

Şimdi yatağa gel, yanıma.”

–Bet ile Tilki'den

O akşam Gideon yatakta yana dönmeye çalışırken acıyla dişlerini sıkı. Kaburgasının sağ tarafı sargıya alınmıştı. Kemiği yerine kaynasın diye kolu da sarılıp göğsüne bastırılmıştı. Kendini fırma atılmak için doldurulup sarılmış bir tavuk gibi hissediyordu.

Bu durumdan nefret ediyordu. Yaralanmaktan, acı çekmekten, saldırılara karşı savunmasız olmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Adamları etrafındaydı, biliyordu. Kapıda herhangi bir tehlike de beklemiyordu. Düşmanları ona burada asla ulaşamazdı. Yine de göğsündeki hayvani bir içgüdü yüzünden saklanacak bir delik bulmak ve kendine yaklaştırmaya cüret edenlere hırlamak istiyordu.

Tam böyle düşünürken Messalina kapıyı tıklatmaya zahmet etmeden içeri girdi.

“Dışarı çık,” dedi Gideon hemen.

Doktorun geldiği zaman onu kovması işe yaramıştı ama şimdi genç kadın sözünü dinlemeden bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu.

“Akşam yemeğini getirdim,” dedi, bir grup leydiyle birlikte yemeğe oturuyormuşçasına zarif bir şekilde yerine yerleşirken.

“Şuraya bırakıp git o zaman.”

Karısı kâseyi komodine koydu. “Oturmana yardım edeyim mi?”

“Hayır.” Gideon sol koluna dayanarak doğrulmaya çalıştı ama kaburgasının acısıyla inledi.

“Saçmalıyorsun,” dedi Messalina alçak sesle. Sonra kalkıp ellerini koltuk altlarına sokarak doğrulmasına yardımcı oldu.

Küçük düşürücü ve acı verici bir deneme sürecinden sonra Gideon soluk soluğa yataкта oturdu ve kaşlarını çattı. “Göründüğünden daha güçlüymüşsün.”

Genç kadın bir kaşını kaldırdı. “Daha yeni mi anladın?”

“Hıı.” Buharı tüten bir kâse etli çorba birden Gideon’un suratının dibinde bitmişti. “Kendi kendime yiyebi...”

Messalina kaşığı ağzına sokuverdi.

Gideon yumuşacık etin lezzetli olduğunu itiraf etse de karısına dik dik baktı. Yutunca tekrar konuşmak için dudaklarını araladı ama...

Kaşığı yine ağzında buldu.

Karısının yüzündeki sırıtış, bu küçük düşme anını çekmeye değer kılabilir kadar güzeldi. Balo gecesinden beri gülümsemesini bir kez bile görmediği için katı yüz ifadesini bozmadan içten içe tadını çıkardı. *Yüce İsa*. Bu kadının gülümsemesinin yüzünden silinmemesi için sirk maymunları gibi taklalar bile atabilirdi.

“Bu oyunu çok sevdim,” dedi Messalina, bir kaşık çorba daha uzatırken.

Bu sefer Gideon konuşmaya çalışmadı. Boğulmaya niyeti yoktu çünkü. Birkaç dakika boyunca, sabırla yanında duran karısının elinden çorba içmeye devam etti. İçindeki özlem duygusu dakikalar geçtikçe katlanıyordu.

Sonra kafasını yana çevirdi. “Daha fazla istemiyorum,” dedi huysuzca. “Doydum.”

Genç kadının odadan ayrılacağını sanmıştı ama o, kâseyle kaşığı kenara bırakıp oturdu. “Sana kim saldırdı?”

Kafasını iki yana salladı. “Tanımadığım iki adam. Biri bıçak kullanmayı çok iyi biliyordu.”

Onları tanımasa da şüpheleri vardı. Sonuçta Julian Greycourt’u takip ediyordu.

Karısı kaşlarını çattı. “Niyetleri bir şey çalmak mıydı?”

“Sanmıyorum. Cüzdanımı istemediler çünkü.”

“O zaman sana bir şey yapmak istediler,” dedi rengi atan Messalina.

Adamlar onu öldürmek istemişti, evet. Ama bunu karısına söylemeyecekti tabii ki. Omuz silkti. “Olabilir.”

“Neden?”

Gideon onu dışarı göndermeliydi. Ağabeyinden şüphelendiğini söyleyemezdi sonuçta. Gerçi adamları gönderen düğ de olabilirdi fakat görev tamamlanmadan onu öldürmek isteyeceğini düşünmüyordu. Messalina, kötü biri olan Windemere’i umursamıyor olabilirdi ama ağabeyine önem veriyordu.

Pek çok kişiye önem veriyordu.

Hatta belki Gideon’a bile.

Gideon da onu yanında istiyordu. Yanıtlamak istemediği sorular soruyor olsa da sonunda onunla konuşuyordu çünkü.

Cevap vermeden önce uzunca bir süre bekledi. Karısı arkasına yaslanmış, kuşkuyla onu izliyordu. “Son birkaç haftadır haydutlarla çok fazla karşı karşıya geldiğin gözümden kaçmadı,” dedi. Gözlerini kırptırdığını görünce de, “Fark etmeme şaşır-dın mı?” diye sordu.

Gideon boğazını temizledi. “Normalde bu kadar çok haydu-dun gözüne batmam, evet.”

Genç kadın bir kaşını kaldırdı. “lmeni kim istiyor?”

Buna samimi bir cevap vermesi imkânsızdı. “Bilmiyorum.”

“Düşmanın olmadığını mı söylüyorsun? Yoksa çok fazla mı var?”

“Birk tane vardır herhalde. Amcanın düşmanları çok daha fazla. Onun adamı olduğum için bazı insanlar... Beni ondan uzaklaştırmak istiyor olabilirler.”

Messalina kaşlarını çatıp ateşe doğru baktı. “Amcamın istediği gizemli görevi tamamladın mı Gideon? Beni sana vermek için şart koştuğu şu görev hani?”

İsa aşkına. Konuyu değiştirmeliydi. “Henüz tamamlamadım.”

Karısının berrak gri gözleri ona döndü. “Niçin?”

Çünkü Gideon onu incitemezdi. Windemere Dükü’ne söz vermiş olsun ya da olmasın asla bunu yapamazdı. Greycourt’u öldürmeye de niyeti yoktu.

Gerçi Greycourt onu öldürmek istiyor *olabilirdi*. “Karmaşık bir mesele.”

“Anlatmayacaksın.”

Gideon’un alnı boncuk boncuk ter olmuştu. “Evet.”

Messalina bıkkın, hatta *düş kırıklığına uğramış* gibi göründü. “Bana güvenmiyorsun.”

St Giles’taki dövüşlerde aldığı darbelerden bile daha güçlü bir darbe yemiş gibi olan Gideon, “Messalina, lütfen,” dedi o kalkarken. “Bu doğru değil.”

Genç kadın duraksayıp alaycı gözlerle ona baktı. “Seninle evliyim ben Gideon. Ve bu benim suçum değil. Eğer mesele bana güvenmemen *değilse* o halde neden konuşmuyorsun?” Kafasını iki yana salladı. “Bizi bu duruma sokan sensin. Madem seni umursamayacak bir eş istiyordun, o zaman amcamla şeytani bir pazarlık yapmadan önce beni daha iyi incelemeliydin.”

Konuşması biter bitmez beklemeden odadan çıktı.

Messalina ertesi sabah hazırlıklarını bitirmişti ki şöyle bir durup nefes alma ihtiyacı hissetti. Gece neredeyse hiç uyuyamamış, sürekli sağa sola dönüp Gideon’un ihanetini, onun hakkındaki hislerini düşünüp durmuştu. Neyse ki misafir odalarından birinde yattığı için Lucretia’yı rahatsız etmemişti.

Uyandıgındaysa küçücük bir an için Gideon’un yanında yattığını sanmıştı.

Yutkundu. Kalbi sancıyordu.

Ama hayır. Kocasının yaptığı hainliği şimdilik bir kenara bırakmaya yemin etmişti. Adam yaralıydı sonuçta. Yoğun bir sorugulama sonucunda Keys, onun neredeyse hayatını kaybedeceğini bile itiraf etmişti. Eğer çocuk zamanında yetişmeseydi...

Messalina ürperdi. Gerçek şuydu ki dik kafalı olduğu ve *pek çok* yanlış yaptığı için Gideon’a kızgın olsa da ona karşı hâlâ bir çekim hissediyordu.

Birisi odasının kapısını tıklattı.

“Gel,” dedi Messalina, Bartlett taraklarını ve tokalarını kaldırmak için yanından ayrılırken.

Bir hizmetçi kapıdan içeri kafasını uzattı. “Bir ziyaretçinin var hanımefendi. Bay Julian Greycourt. Kâhya onu oturma odasına aldı.”

Bir an korktuğunu hisseden Messalina ağabeyine evde olduğunun söylenmesini istemeyi düşündü. Julian, Londra’ya adım attığından beri ona sadece acı vermişti ve bundan hiç de pişman görünmemişti.

Aynada kendine baktı ve küçük bir kız çocuğuyken yere düştüğü bir gün aklına geldi. Ahşap zeminden, avcuna büyük bir kıymık batmıştı. Kıymığın çıkarılması gerektiğini biliyordu ama canının nasıl yanacağını düşünmeden edememiş, cımbızla yanına gelen dadısından kaçıp durmuştu. Ancak Julian çocuk odasına çağırılıp da onunla on dakika boyunca konuştuktan sonra dadısının kıymığı çıkarmasına ikna olmuştu.

Ağabeyi o zamanlar nasıl nazik, nasıl iyi kalpli biriydi. Messalina’nın gözünde mükemmel ağabeydi.

Ama artık küçük bir kız değildi. Julian da onu teselli etme kabiliyetini kaybetmişti.

“İyi misiniz hanımefendi?” diye sordu hizmetçi.

“Evet. Lütfen ağabeyime haber ver, birazdan onun yanına ineceğim. Hicks’e de çay göndermesini söyle.”

Koridorlarda ilerlerken, Julian’ın gözleri gülen bir gençten böyle katı bir adama nasıl dönüştüğünü düşündü durdu. Kafasını kaldırdığında çoktan oturma odasına varmıştı bile. Omuzlarını dikleştirerek kendini ağabeyiyle karşılaşmaya hazırladı, sonra kapıyı açtı.

Julian şöminenin başında dikilmiş, minik ateşi izliyordu. Uzun saç örgüsünü omzunun önüne almıştı ve yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Messalina bazen, ağabeyinin kasten mi böyle romantik şairler gibi davrandığını düşünüyordu. Ama o gelene kadar oturma odasında yalnızdı, kime rol yapıyor olabilirdi ki?

Belki de gerçekten görüldüğü kadar yalnız bir adamdı.

Onun geldiğini fark edince kafasını kaldırdı.

“Çay getirmelerini söyledim,” dedi Messalina. “Umarım hoş geçen bir ziyaret olur.”

“Sanırım bu senin *hoş* tanımına bağlı.”

Messalina kanepeye oturdu. “Öyle mi? Eh, o halde şöyle diyeyim: Bana göre hoş geçen bir ziyaret, mobilyalarımın bir şey olacak diye korku yaşamadığım ziyarettir.”

Julian kaşını kaldırdı. “Ben sana hiç saldırmadım ki.”

“Öyle mi diyorsun?” Kolunu kanepenin arkasına koyup ağabeyine baktı. “Fiziksel olarak saldırmadın tabii. Fakat zihinsel olarak hiç acımadan saldırıyorsun.”

“Kocanın seni kandırdığını hiç öğrenmemeyi mi tercih ederdin?”

“Hayır,” dedi Messalina sakın ama kaba bir sesle. “Fakat *benim* tercihlerime senin karar verebileceğini düşünmüyorum. Gideon’a karşı bir puan kazanmak istedin ve bunun için kalbimi ezip geçmeyi hiç sorun olarak görmedin.”

Julian onunkilerin tıpkısı olan gri gözlerini Messalina’ya dikti. Gerçi kendi aynaya baktığında gözlerinde hiç bu kadar soğuk bakışlar görmüyordu.

Açılan kapıya bakmak için döndü. İki hizmetçi, üstünde çay ve minik pastalar bulunan kocaman bir tepsiyi birlikte taşıyarak içeri girdiler.

Peşlerinde de Lucretia vardı. “Çaya oturacağımızı bana neden haber vermedin?” diye sordu pastalara bakarak.

“Günaydın Lucretia,” dedi Julian kuru bir sesle.

Genç kız ona elini sallamakla yetindi çünkü tepsi daha masaya konmadan ağzına bir pasta atmıştı bile.

Hizmetçiler çay masasını hazırlamayı bitirdikten sonra başka bir istekleri olup olmadığını sordular ve odadan çıktılar.

Lucretia, kanepede Messalina'nın yanına oturup kendine bir fincan çay doldurdu ve krema sürahisinin yarısını da fincanın üstüne boşalttı. "Burada ne arıyorsun Jules?" dedi çayını yudumlarken.

Onun karşısındaki koltuğa yerleşmiş olan Julian, takma adını duyunca yüzünü buruşturdu. "Aslında Messalina'yla konuşmaya gelmiştim, seninle değil bacaklısınız."

"Gerçekten mi?" Lucretia bir pasta daha aldı ve neyse ki bu sefer tabağına koydu. Ağabeyinin sözüne rağmen odadan çıkmak için hareketlenmemişti.

Messalina içini çekip Julian ile kendine çay doldurdu. "Neden geldin Julian?"

"Kocanı takip ediyordun," dedi ağabeyi, şeker kâsesine bir süre baktıktan sonra fincanını alarak arkasına yaslanırken.

Kafasındaki çarklar dönmeye başlarken Messalina pasta seçmekle uğraşıyormuş gibi yaptı. "Aa? Ne zaman?"

"Dün."

Lanet olası Gideon ve sırları. Saldırıya uğradığında ağabeyini takip ettiğinden ona bahsetmemişti. Bir süre duraksayıp Lucretia'ya bir bakış attı. Kardeşi pasta yemeyi kesmişti. "Nerede?"

"Whitechapel'de."

Messalina kafasını kaldırıp ağabeyine baktı.

Julian bir Greycourt'tu; işine geldiğinde soğuk ve acımasız biri olabilirdi. Son on yıldır da öyleydi zaten.

Ona pasta tabağını uzattı. "Gideon dün Whitechapel'de iki adamın saldırısına uğramış. Omzu çıkmış ve vücuduna pek çok darbe almış. Şu anda yukarıda yatıyor."

Julian pasta istemediğini belirtmek için elini salladı ve sıkkn bir şekilde bacak bacak üstüne attı. "Öyle mi?"

"Kocamı öldürmeye mi çalıştın Julian?"

Yanındaki Lucretia dikkatlice tabağını bıraktı.

Julian dudaklarını soğuk bir gülümsemeyle kıvırdı. “Kocanın ölmesini isteseydim şimdiye çoktan ölmüştü.”

Messalina fincanını sehpa koyup arkasına yaslanarak ağabeyini inceledi. Yalan mı söylüyordu yoksa gerçeği mi konuşuyordu hiç belli değildi. “Ne tuhaf ki bunu hiç güven verici bulmadım.”

“Aslında...” Julian tek yudum bile almadığı çayını dikkatlice sehpa bıraktı. “... buraya gelme sebebim, kocanın *beni* öldürmek isteyip istemediğini sormaktı.”

“Ne?” Kalbi gümbürdemeye başlarken Messalina ona bakalmıştı. Gideon’un, aile üyelerinden birine zarar vermeyeceğini, ona bu şekilde ihanet etmeyeceğini söylemek isterdi.

Ama yapamadı.

“Hawthorne’un beni takip etmesi için ne sebep olabileceğini düşününce aklıma en kötüsü geliyor,” dedi ağabeyi alçak sesle.

Messalina başını dik tutmaya çalışıp çaresizce bahane üretti. “Seninle aynı yerde olmasının başka nedenleri de olabilir.”

“Olabilir.” Julian sakince onun gözlerine bakmaya devam ediyordu.

Kaybeden taraf olduğunu bilse de Messalina da gözlerini ondan ayırmadı. Gideon’un birini takip etme nedenleri sayısız olabilirdi ama hepsi de muhtemelen kötü nedenler olurdu.

Julian bir an için başka tarafa baktı, sonra gözlerini yine ona çevirdi. “Kocana güvenmiyorum.”

“Bana güveniyor musun peki?”

Ağabeyi mermer heykellerin sakinliğiyle ona baktı. Çocukken okul tatili için eve her dönüşünde ona tatlı getiren çocuktan bu.

Messalina içini çekti.

Julian ayağa kalktı. “Neden onun tarafını tutuyorsun Messalina? O soysuz seni evliliğe zorladı. Ayrıca o, dükün adamı. Sonunda seni benden çok daha fazla üzecek.”

Bu yorumdan sonra dönüp odadan çıktı.

Lucretia doğrulup kendine bir fincan çay daha doldurdu. “Gideon’a yapılan saldırının arkasında Julian’ın olduğunu mu düşünüyorsun cidden?”

Messalina kafasını iki yana salladı. “Julian’ın dediklerine inanmaktan başka çarem var mı?”

“Jules’u okumak çok zor,” dedi kız kardeşi düşünceli bir şekilde. “Ama Gideon’u öldürtmek isteyeceğini sanmıyorum.”

“Baş belasının teki.”

Lucretia ona baktı. “Jules mu kocan mı?”

“Jules.” Messalina sinirle elini salladı. “İkisi de.”

“Jules baş belası olabilir. Fakat Gideon’un seni inciteceğini söylerken yanlışlıyordu.”

Messalina da bunu düşünmüştü. Kocasının sebep olabileceği zihinsel ve duygusal her türlü acıya hazırды.

Ama Gideon’un, ağabeyini öldürmek isteyeceği düşüncesine hiç hazırlıklı değildi.

Öğlen olduğunda Messalina kendini toplamıştı. Çoğunlukla yani. Hyde Park’ta uzun bir yürüyüş yapmış, sonrasında da sakinleşebilmek için bir bardak konyak içmişti. Bu sayede Gideon’u ziyaret edebilmek için yeterince dingin hissedebilmişti.

Sorun şuydu ki yine kocasının büyüüne kapıldığını hissediyordu. Onu o tahtırevanda kanlar içinde görmek içini korkuyla doldurmuştu. Gideon’un vahşi sırtışının ya da bilmiş bakışlarının olmadığı bir dünya hayal edemiyordu. Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Ama şimdi...

Acaba kocası *gerçekten* de Julian’a bir zarar vermeyi düşünüyor muydu? İnkâr etse Messalina ona inanabilir miydi?

Peki, ona sormanın manası var mıydı?

Eh, denemeden bilemezdi, değil mi?

Kararlı bir şekilde sırtını dikleştirip yatak odası kapısını tıklattı ve içeri girdi.

Gideon, saldırıya uğramış *akıllı* bir insanın yapacağını aksine yataktan kalkmış, üstüne gömleğini geçirmeye çalışıyordu. Bir kolunu ve omuzlarını geçirmişti ama sağ kolu hâlâ göğsüne bağlı olduğu için öylece kalmıştı.

“Sen ne yapıyorsun böyle?” diye sordu Messalina.

Elindeki kitabı komodinin üzerine koyup odanın karşısına geçti.

Genç adam giyinmeye uğraşırken kızarmış yüzünü ona çevirdi. “Giyiniyorum.”

“Niçin?”

“Yapacak işlerim var,” dedi soluk soluğa.

Suratının acıyla buruştuğunu görmek Messalina’nın onu *sarsmak* istemesine neden olmuştu. Ama bunu yapmak yerine yanına gidip gömleği çekerek üstünden çıkardı.

Gideon hafifçe hırladı ama Messalina onu dinleyecek durumda değildi. Bakışları gövdesine dikilmişti. Sargı beziyle sarılmış göğsünün üstünden ve altından görünen mavi-siyah bereler, bandajın *altında* oluşabilecek yaralarla bereleri gözünde canlandırarak dehşete düşmesine neden oluyordu.

Kafasını kaldırıp kocasının çatık kaşlarına baktı. Tıraş olmadığı için çenesinde kirli sakal oluşmuştu ve hırpani bir haydut gibi görünüyordu. Ahlak anlayışı olmayan, istediği her şeyi yapabileceğini düşünen bir adama benziyordu.

“Aklını mı kaçırdın? Kaburgan kırık, omzun çıkık ve kafanda çirkin dikişler var. Yapacağın iş her neyse *bir* gün bekleyebilir. Bir gün, Gideon.” Gözleri birden yaşlarla yanmaya başladı. “Lütfen yatağa dön.”

Gözlerini kırptırdığında kocası ona dehşete benzeyen bir ifadeyle bakıyordu. “Messalina?”

“Gideon.”

Genç adamın dudakları dümdüz olmuş, kaşları iyice çatılmıştı. Pervasız bir korsandı sanki. “İyi. Yatağa döneceğim.” Bir an tereddüt etti, sonra kaşlarını tekrar çatarak ona baktı. “Ağlama.” Gözyaşlarını görmeye katlanamıyormuş gibi yatağın olduğu tarafa döndü.

Kadınların duygularını göstermesinden nefret eden erkeklerden miydi acaba?

“Dur.” Messalina gözlerini silerek kendini topladı. “O pantolonla rahat yatamazsın.”

Yanma gidip pantolonunun düğmelerini açmak için uzandı. Onun için o kadar endişelenmişti ki ne yaptığını fark etmesi bir dakikasını aldı. Fark edince de parmakları oldukları yerde, yani kocasının erkekliğinin hemen üstünde donakaldı. Kafasını kaldırıp yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu ama Gideon nefes almayı kesmiş gibiydi.

Messalina onu bırakıp gitmeliydi. Julian'ın ortaya çıkardığı gerçeklerden sonra bu şarttı.

Kararlı bir şekilde pantolonun sadece düğmelerine odaklandı. Düğmeler açılınca iç çamaşırını ve onun altında yatanı düşünmeye çalışarak kocasını oturtup pantolonu aşağı çekti.

En sonunda derin bir nefes alıp ona baktı. Yataktan kalkmak için inatla uğraşmış olmasına rağmen genç adamın yüzünden bitkinlik okunuyordu.

Tabii bu, içliğin ön kısmında bir kabarıklık oluşmasına engel olmamıştı.

Messalina boğazını temizleyip bakışlarını kaçırdı ve yataktaki yastıkları düzeltmeye koyuldu. Sonra kocasının yatak başlığına dayanarak oturmasına yardımcı olup battaniyeyi beline kadar çekti.

“Oldu,” dedi fazla yüksek sesle.

Gideon’un dudakları alaycı bir şekilde büküldü. “Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil.” Messalina yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. “Buraya gelmemin sebebi ağabeyim Julian’a zarar verme niyetinde olup olmadığını sormaktı.”

Genç adam boş bir yüz ifadesiyle bir süre ona baktı. Sonra çarpık kaşlarını kaldırdı. “Hayır. Ağabeylerine zarar vermeyeceğim.”

Her köşede kendine karşı bir komplo gören Julian yanılmıştı demek. Messalina içinin rahatladığını hissetti. “Teşekkür ederim,” dedi gülümseyerek. Sonra odaya girdiğinde komodine bıraktığı küçük kitabı aldı.

Kocasını kitaba tatsız bir suratla baktı. “Ne yapıyorsun?”

Onun isteksiz ses tonunun kendini caydırmasına izin vermeyen Messalina, “Sana kitap okuyacağım,” dedi.

Gideon’un dudakları ilk kez bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hangi kitap olacağını seçme hakkım yok mu?”

“Hayır.” Kitabın birinci sayfasını açıp boğazını temizleyerek okumaya başladı. “*Ünlü Kaptan Singleton’ın Hayatı, Maceraları ve Korsanlıkları*, bölüm bir.”

Messalina, Daniel Defoe’nun pek tanınmayan eserini okurken kocasının gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Çocukken hasta olduğu zamanlarda Aurelia başucunda oturup ona böyle kitap okurdu. Onu hatırlayınca Gideon’a kitap okuma fikri aklına gelmişti. Tabii âşığına kitap okumak çok daha farklı oluyordu.

Bir kelimeyi yanlış okuyunca cümleyi baştan aldı.

Gideon onun âşığıydı. *Bir zamanlar*. İhaneti ve gizli işlerine rağmen, kısa bir an için de olsa *Messalina’nın* olmuştu. Ne tuhaftı ki şimdiye dek ona bu gözle hiç bakmamıştı.

Bir zamanlar onundu, şimdiyse değildi. Messalina onu bırakıp dünyanın öteki ucuna gidecekti. Eski âşığını bir daha asla görmeyecekti.

Başka bir erkeği de hayatına asla almayacaktı.

Zira birden farkına varmıştı ki Gideon onun tek sevdiğiydi.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Bu düşünceyle kafasını kaldırdığında kocasının uykuya dalmış olduğunu gördü. Saç tokasıyla kaldığı yeri işaretleyip kitabı yavaşça kapattı.

Her zaman hareket halinde olan, planlar ve komplolar kuran Gideon'un dingin görüldüğü nadir anlardandı bu. Gözleri kapalıydı ve simsiyah kirpikleri esmer yanaklarına değiyordu.

Messalina onu gönlünün çektiği kadar izleyebilirdi şimdi.

Alnının sağ tarafı mavi-yeşil berelerle kaplıydı. Kapkara, çarpık kaşları hâlâ şeytanı anımsatıyordu ama Messalina artık bu şeytana... ilgi duyuyordu. Sonuçta onun şeytanıydı.

Bir de o dudaklar vardı.

Yüce İsa. Bu günahkâr ağza bakmak bile içinde bir şeylerin kaynamasına neden oluyordu.

Fakat genç adamın cazibesinin kaynağı sadece dış görünüşü değildi. Gayretli, azimli ve durdurulamaz oluşuydu. Bazen mağrur, bazen komik, bazense sertti.

Hiç yüzü kızarmadan sır saklayıp yalan söyleyebilen bir adamdı. Şiddet eğilimliydi.

Ama Messalina yine de onu sevebilirdi.

Keşke...

Keşke Gideon da sevmenin ne olduğunu bilebilseydi. O zaman her şey değişirdi. Ne kadar zor olsa da Messalina çevirdiği dolapları unutup onu affedebilir, karısı olarak yanında kalabilirdi. Yatakta keyifle birlikte uzanabilirlerdi. Akşam yemeğinde bir şeyleri tartışabilirlerdi. Tiyatroya gidebilir, oyuncuların ve seyircilerin tuhafıklarını konuşabilirlerdi. Messalina hayatını, St Giles'tan gelmiş bu hilebaz savaşçıyla geçirebilir ve asla sıkılmazdı.

Asla mutsuz olmazdı.

Fakat böyle bir şey gerçekleşmeyecekti.

İçini çekip eğilerek kocasının alnına bir öpücük kondurdu. Yüzüne bir damla gözyaşı düşürmüş olabilirdi ama bunu itiraf etmeyecekti.

Bölüm On Yedi

*Böylece Bet, kızıl saçlı adamla
birlikte yatağa girmiş. Sabah uyandığında
ne adam ne de tilki yanındaymış.
O da gününü, küçük kulübeyi derleyip toplayarak,
ara sıra ormana doğru gergin bakışlar atarak
çayırda gezinip böğürtlen toplayarak geçirmiş.
Gün yerini geceye bırakırken
tilki ağaçların arasından çıkagelmiş
ve akşam yemeğinde ona katılmış.
Sonra tekrar insana dönüşmüş ve Bet'i yatağa götürmüş...*

–Bet ile Tilki'den

Gideon tam iki gün sonra ancak Messalina'nın onayını alıp yaktan çıkabildi. Şimdiye dek her çıkmak istediğinde ya çatık kaşlarıyla ya da daha kötüsü... Gözyaşlarıyla karşılaşmıştı.

Karısının gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parladığını görmek içini burkuyordu. Buna dayanamıyordu.

Bu düşünceyi bir kenara atıp antreye girdi.

Ön kapıda sadece bir hizmetkâr bekliyordu. Adını bilmediği yeni bir çalışandı bu.

Merdivene bakmak için döndü. Messalina neredeydi? Bir buçukta kapıda buluşmak için ona haber göndermişti ve şu anda saat tam bir buçuktu.

Belki de gelmeyecekti.

Sarsıntılı ateşkeslerine ve her gün yanına gelip macera hikâyeleri okumasına rağmen Messalina onu hâlâ affetmemişti. Belki de yaralı bir adam için yapması gerekenleri yapıyordu sadece.

Ayrıca ne tuhaftı ki henüz parasını istememişti. Gideon da konuyu açmaya niyetli değildi.

Tam onu bulmak için odasına gitmek için hareketlenmişti ki basamaklarda ayakkabılarının topuk tıkırtılarını duyarak o tarafa döndü.

Messalina en sevdiği renk olan koyu pembe bir elbise giymişti. Bu renkle parlak siyah saçları daha çok ortaya çıkıyordu. Bir kaşını kaldırarak ona baktı. “Beni çağırmışsın. Mevzu nedir?” Gözlerinde bir merak pırıltısı vardı.

Gideon kafasını iki yana sallayarak sağlam kolunu ona uzattı. Hayatlarındaki pek çok şey, birazdan yapacaklarına bağlıydı. “Geç kalmamalıyız,” dedi sadece.

Karısı yine kaşını kaldırdı. “Bu esrarengizlik de ne böyle?”

“Haydi, gel.” Gideon onu dışarıda bekleyen at arabasına götürdü ve binmesine yardımcı olup kendi de karşısına yerleşti.

Messalina dudaklarını büzerek ona baktı. “Bugün seyahat edebilecek kadar iyi hissettiğinden emin misin?”

“İyiyim. Tıpkı dün de önceki gün de olduğum gibi,” dedi sinirle. Sonra sesini yumuşatmak için derin bir nefes aldı. “Zaten o kadar uzağa gitmiyoruz.”

Merakı daha da artmış görünen genç kadın, at arabası hareket ederken onu sorgulamaya başladı.

Gideon onun parlayan gözlerini, kıvrımlı dudaklarını, konuşurken elini kolunu kıpırdatıp durmasını izledi. Planı işe yaramazsa ne yapacaktı? Bu kadınla evlenmeden öncesinde olsaydı şimdiye Greycourt'un peşine bir sürü casus takmış, saldırısına daha büyük bir saldırıyla karşılık vermeye hazırlanıyor olurdu. İntikam alma konusunda asla yavaş davranmaz, düşmanının kazanmasına katiyen izin vermezdi.

Ama Messalina onu zayıf düşürüyordu. Gideon bunu çok iyi biliyordu... ve hiç umursamıyordu.

Onun tek bir gülümsemesiyle uysal bir kuzuya dönüşebilirdi.

Bir saat sonra at arabası Southwark'taki köhne bir ambarın önünde durdu. Acaba yanlış yere mi gelmişlerdi?

Arabadan inmesine yardımcı olmak için elini uzatırken Messalina'ya baktı. "Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır. Seveceğini düşündüğüm bir şey. Eğer sevmezsen başka bir yere gidebiliriz. Aslında..."

Messalina parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Sevip sevmediğime karar vermem için önce içeri girmemiz lazım, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle.

Gideon gergince kafasını salladı. "Elbette."

Karısı elini onun koluna koyunca göğsü memnuniyetle doldu, onu basamaklardan çıkarıp binaya yönlendirdi.

Yüksek tavanlı, ahşap zeminli, oldukça geniş bir odaya adım attılar. İçerisi beyefendilerle –ve birkaç leydi de vardı– doluydu. Hepsisi de sergilenen eşyaları inceliyorlardı.

Messalina etrafına bakındı. "Burası neresi?"

"Bir müzayede evi," dedi Gideon, onun yüzünü dikkatle inceleyerek.

Oldukça gergindi ve bu daha önce hiç tatmadığı bir duyguydu. Kendinden iri ve yaşça büyük adamlarla dövüş ringine çıkar-

ken bile hiç gerilmemişti. Fakat burada, yanında Messalina'yla dururken *hayatı* tehlikeydeymiş gibi hissediyordu.

Bir iç geçirdi. “Milton Kontu doyumsuz bir koleksiyoncuymuş. O kadar ki kontluğu iflasın eşiğine getirmiş. Bu nedenle, yerine geçip yeni kont olan yeğeni, ata yadigârı olmayan her şeyi müzayedeyle satışa çıkarmaya karar vermiş.” Eliyle odayı gösterdi. “Bunlar da o eşyalar işte.”

Karısı kaşlarını kaldırarak merakla etrafa bakındı. “Ama burada fazla eşya yok. Gerçi...” Muhtemelen Yunanlar tarafından yapılmış bir geyik heykeline başıyla işaret etti. “... gördüklerim oldukça hoş.”

“Bunlar müzayededeki eşyaların birkaçı sadece,” dedi Gideon, onu heykele doğru götürürken. Ceketinin cebinden bir broşür çıkardı. “Gerisi burada listelenmiş.”

“Ah.” Messalina broşürü alırken zil çaldı ve katılımcılar odanın ön kısmına doğru ilerlemeye başladılar.

Gideon parmaklarını bacağına vurdu. Hasta yatağında yarken günlerdir bugünü planlıyordu. Umduğu gibi gitmezse ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Gri peruk takmış, uzun boylu, ince bir adam küçük sahneye çıkıp şaşırtıcı derecede yüksek sesiyle, müzayedenin ilk parçasını anons etti. Yan taraftaki bir odadan çıkan dört adam, ellerindeki mor mermerli çirkin bir masayı ortaya koydular.

Müzayedeci, masanın kısa bir tanıtımını yaptı ve teklifler sunulmaya başladı.

Messalina'nın yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. “Şey... bu masayla mı ilgileniyordun?”

“Hayır.” Gideon kaşlarını kaldırdı. “Broşürün beşinci sayfasını incele.”

Genç kadın kafasını eğerek sayfaları çevirdi ve listeyi okumaya başladı. Onu izleyen Gideon, almaya niyetlendiği parçaya

vardığını anında anladı. Çünkü Messalina tamamen hareketsiz kalmıştı.

Aslında sakince oturup onun konuşmaya girmesini bekleme-ye karar vermişti ama daha fazla duramayınca ona doğru eğilip, “İster misin?” diye sordu.

Karısı gümüş gibi parlayan gözlerle ona baktı. “İsteyeceğimi biliyorsun.”

Gideon tüm bedeninin gevşediğini hissetti. Messalina sürprizini *sevmişti*. Ve şu anda o kadar yakın duruyorlardı ki istese birkaç santim daha eğilip onu öpebilirdi. Bunun yerine kulağına mırıldandı.

“Kontun kütüphanesini isteyebileceğini düşündüm ama tam da emin değildim.”

“Ama beni yine de buraya getirdin.” Genç kadın gülümsedi.

Gideon, yıllarını yer altında geçirmiş bir adamın güneşi görüp de altında zevkle uzanması gibi bu gülümsemenin tadını çıkardı.

Karısı başını yine listeye eğdi. “Binden fazla kitabı barındıran kütüphanedeki eserlerin arasında tezhipli bir dini kitap, Shakespeare’in bir araya getirilip ciltlenmiş dört eseri ve Euripides’in, kırmızı deriyle kaplanıp altın rengiyle işlenmiş külliyatı bulunmaktadır.” Coşkulu bir nefes aldı. “Ah, Gideon. Bu kütüphanedeki *her şeyi* istiyorum.”

“O halde bütün kütüphaneyi satın alırız.”

“Peki, senin fikrin nedir? Daha önce hiç kitap okuduğunu görmedim.”

“Okumuyorum. Kitaplar benim için...” Gideon kafasını iki yana salladı. “Benim kitaba ihtiyacım olmayabilir ama senin okuduğunu biliyorum. Ve bana kitap okumanı seviyorum.”

Messalina sessizleşti. O sırada müzayedeci çirkin masanın kazananını ilan etti ve kalabalık derhal dedikoduya başladı. İnsanların heyecanı belli oluyordu.

Gideon karısına döndüğünde yüzünde okunması güç bir ifade olduğunu gördü.

Genç kadın ağzını açtı, bir an tereddüt etti, sonra konuştu.

“Sana kitap okumak beni mutlu ediyor. Hatta oldukça eğleniyorum.”

“Ben de,” dedi Gideon hevesle. “Sesin çok güzel.”

Karısının dudaklarının minik bir gülümsemeyle kıvrılmasını izledikten sonra bakışlarını müzayedeciye çevirdi.

Bir saat sonra at arabasına bindiklerinde Messalina tezhipli kitabı sevgiyle göğsüne bastırdı. Gideon, kitap sandıklarının Whispers’a getirilmesini istemişti ama Messalina, resimli bir atlasla dini kitabını hemen alma arzusuna karşı gelememişti.

Dini kitap minicikti, avcunu ancak dolduruyordu. Fakat sayfaları değerli taşların renkleriyle parlıyordu. Her bölümün başında, altın rengiyle vurgulanmış küçük resimler vardı. Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Ve bunu ona Gideon almıştı.

Messalina, karşısında oturmuş, onu minik bir gülümsemeyle izleyen kocasına hayretle baktı. Normalde tebessümleri kuşku dolu olurdu ama bu seferki tamamen samimiydi. Onun bu küçük kitabı isteyeceğini –ve çok seveceğini– nereden bilebilmişti? Daha birkaç gün önce yanlış bir adım atarak ona çiçek göndermişti ama bu armağanı bütünüyle mükemmeldi.

Kocaman bir kütüphaneydi sonuçta.

Bu jestle kararsızlığa düşmüştü gerçi. Umut ve çaresizlik arasında kalmıştı. Gideon böyle bir kütüphanenin onun için mükemmel hediye olacağını biliyorsa o zaman onun isteklerini gerçekten *umursuyor* mu demekti?

Messalina’yı gerçekten önemsiyor muydu?

Bu umut tomurcuğu korku vericiydi çünkü beraberinde acı olasılığını getiriyordu. Baloda olanlardan ve kocasının ihanetinden sonra bu günlerin gelmesini nasıl da istemişti. Fakat ona bir kez daha inanırsa, arzularına bir kez daha yenik düşerse ve Gideon ona bir kez daha ihanet ederse bu sefer kesinlikle yıkılırdı.

Kendi hislerine inanıp inanmama konusunda tereddütlüydü.

Sonra fark etti ki kocası kaşlarının arasında minik bir kırışıklıkla onu izliyordu.

Boğazını temizledi. “Teşekkür ederim.”

“Hoşuna gitmesine sevindim,” dedi genç adam ihtiyatla.

Messalina yapamayacağını bilse de onu okumaya çalışarak kafasını yana eğdi. “Öyle mi?”

“Evet.” Gideon çenesini sıktı ama yine de dengeli bir sesle yanıttı. “Neticede senin için yaptım.”

“Niçin yaptın?”

Kocasını kafasını arkasına yasladı ve zeki gözlerini ona dikti. “Mutlu olmanı istiyorum Messalina. Tek sebebi bu.”

Bu sözcükler kadının göğsünde minik bir kıvılcım yakmıştı.

Sonra Gideon bitkin düşmüş gibi göründü. Gözlerini yumdu.

O sırada araba aniden durunca Messalina neredeyse yere düşecek gibi oldu.

“Kahretsin,” diye bağırdı Gideon, uzanıp onun kolunu tutarak. “İyi misin?”

“Evet. Daha da önemlisi, dini kitap iyi durumda.”

Kocasını kaşını imalı bir şekilde kaldırdı. “Benim endişem kitap için değil.”

Messalina budala bir okul kızı gibi gülümseyerek arkasına yaslandı. Aklı ne söylerse söylesin kalbi bu adamın çekim gücüne tepkisiz kalamıyordu.

Gideon eğilip camı açarak, “Neden durduk?” diye mırıldandı.

Cam açılır açılmaz bağırışlar ve yere vuran ayak sesleri duyan Messalina sırtından bir ürperti geçtiğini hissetti. “Ne oluyor?”

Arabacı kargaşanın sesini bastırarak cevap verdi. “İdam man-gası, efendim. Etraflarından dolaşamıyorum. Gitmelerini bekle-memiz gerek.”

Gideon’un boğazından küçük bir ses yükselince Messalina ona baktı ve yüzünün kireç kesildiğini gördü. Geçenlerde de idam güruhu gördüklerinde böyle olmuştu. “Gideon?”

Genç adam kendini koltuğa bırakmış, kucağındaki elleri-ni yumruk yaparak gözlerini yummuştu. Onu duyuyormuşa benzemiyordu.

“Gideon?”

Kocası kafasını iki yana salladı. “Yapamam...”

Telaşa kapılan Messalina kalkıp onun yanına oturdu. Elindeki kitabı bile bir kenara bırakıvermişti. “İyi misin?”

Genç adamın dudaklarından kahkahaya benzeyen ama kah-kaha olmayan bir ses yükseldi. “Hayır.”

“Sorun idam güruhu, değil mi? Sana yardımcı olabilir miyim?”

“Deli olduğumu düşünüyor olmalısın,” dedi Gideon gözlerini açıp kafasını iki yana sallayarak.

“Hiç de öyle düşünmüyorum,” diye mırıldandı Messalina, eli-ni onun omzuna koyarak. “Neden bu kadar çok canın yanıyor, bana anlatır mısın?”

Genç adam yumruklarına baktı. “Eddie.”

Eddie de kimdi? Bu ismi nereden duyduğunu hatırlamaya çalıştı.

Sonra aklıma geldi. Eddie, Gideon’un kardeşiydi. “Ne oldu ona?”

“Onu astılar,” derken kocası hiçbir şey hissetmeyen bir put-muş gibi oturuyordu.

“Ne?” Messalina’nın aklı duyduklarını almıyordu. “Kim astı? Neden?”

Gideon sonunda ona baktı. Siyah gözleri çok edici şekilde donuktu. “Eddie, hırsızlık sebebiyle asıldı. On bir yaşındaydı.”

“Ama...” Bu doğru olamazdı, değil mi? Messalina o kadar küçük bir çocuğun, sırf hırsızlık yüzünden asıldığını hiç duymamıştı. “Anlamıyorum.”

“Eddie yankesicilik yapardı. Bunu yapmasından hoşlanmazdım çünkü çok tehlikeliydi ama karnımız çok açken bir şey demezdim. O kış, Eddie on bir yaşında, ben on üç yaşındaydım. Çok ama çok açtık.”

Messalina dehşet verici sonunu şimdiden bildiği bu hikâyeyi hiç sevmemişti. Ama kocasının tek başına acı çekmesine izin veremezdi. “Ne oldu?”

Gideon’un yüzü çarpıldı adeta. “Yaşlılıktan eli ayağı titremesine rağmen St Giles’a muhtemelen fahişe aramaya gelmiş bir *aristokrat* yüzünden oldu. Budala Eddie, adamın *altın* saatini çalmış. Lordun hizmetkârları onu yakaladılar. Mahkemede asılmasına karar verildi.”

Hayretler içinde kalan Messalina keskin bir nefes aldı. Küçük bir çocuğa, yetişkin biriymiş gibi ceza verilmesi mide bulandırıcıydı. Kanunları tam olarak bilmeseydi de bu durum gözüne hiç doğru görünmüyordu. “Suçlunun yaşı çok küçükse yargıların cezayı hafiflettiğini duymuştum.”

“Ah, normalde öyle tabii.” Gideon’un kısık sesi nefret doluydu. Hiç duygusuz birine benzemiyordu. “Ben de sonradan öğrendim. Cross adındaki o yaşlı lord cezada ısrar etmiş. Saatinin çalınmasının, onuruna yapılan bir hakaret olduğunu, Eddie’nin suçunun cezasını ödemesi gerektiğini, böyle bir cezanın *münasip* olduğunu söylemiş.”

Son sözcükleri söylerken sesi tıslama gibi çıkmış, yüzünde küçümseyici bir ifade belirmişti.

Messalina, böyle bir adaletsizlik karşısında ne denir bilemiyordu. Gideon öfkelenmekte ve yas tutmaktaydı. “Ben...”

ben çok üzgünüm.” Bu kelimeler, kesilmiş bir uzvun geride bıraktığı kanlı bölgeye incecik bir mendil bastırmak gibiydi sadece. Fazlasıyla yetersizdi. Basmakalıptı.

Beyhudeydi.

Zaten Gideon da onu duymamış gibiydi. “Hapse atıldıktan sonra onu hiç görmedim. Muhafızlara rüşvet verecek param yoktu. Kardeşim ne yiyecek bir şeyi ne de üstüne örtecek bir battaniyesi olmadan, yapayalnız, korkmuş bir halde orada kaldı. Elimden hiçbir şey gelmedi. *Hiçbir şey.*” Ellerini yumruk yapıp açtı.

Messalina’nın kalbi dehşetle doldu. Böyle bir şeyi havsalası almıyordu. Küçücük bir çocuğun öyle çaresiz kalması... Kafasını iki yana sallayarak olumlu bir şeyler bulmaya çabaladı. *Ne olursa* olurdu. “Peki ya annen?”

Gideon’un bakışları boştu. “O zamanlar annemin kafası hep dumanlı olurdu. İki kelimeyi bir araya getirip konuşamazdı bile.” Cama bakıp neredeyse kendi kendine mırıldandı. “Eddie asıldığında...”

Messalina sormadı. Bilmek de gözünde canlandırmak da istemiyordu. Ama kendine engel olamayıp elini onun omuzlarından parmaklarına kaydırıp ve sıcak avcunu tutarak sıktı.

Kocası da derin bir nefes alarak onun elini sıktı. “Ben de oradaydım. Gitmeden edemezdim. Onun ölürken...” Cümlesini tamamlayamadı; boğulacak gibi olmuştu. Ölürken *yalnız* olmasını istemediğini söyleyecekti muhakkak.

Yalnız ölen bir çocuk...

Gideon gözlerini yumdu. “İdam alayını takip ettim. Tyburn’e vardığımızda o kadar çok insan vardı ki önlere geçemedim. Kardeşimin asılmasını izlemek için bir varilin üstüne çıktım.”

Tekrar susup yutkundu.

Messalina gözlerinin yaşlarla yandığını hissetti. Bir çocuğun, tek kardeşinin asılmasını izlemesini hayal bile edemiyordu.

“Galiba beni gördü.” Başını sağa sola salladı. “Yanılıyor olabilirim. Çok uzaktaydı çünkü. Ama ben onu görebildim. Yüzü solgundu. Bembeyazdı...”

Ona baktığında gözleri nemliydi ama gözyaşları akmadı. Yüzü sertti ve gümüşü yara izi parlıyordu. Onu tanımayan biri kederini başka bir şeyle karıştırabilir, onun acımasız ve korkunç biri olduğunu zannedebilirdi.

Birkaç gün öncesinde olsalar *Messalina* da aynı şeyi düşünürdü.

“Eddie benden küçüktü,” dedi Gideon neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle. “Asılması benim suçum. Kardeşimi korumalıyım. Ona, çalmanın kötü bir şey olduğunu öğretmeliydim.”

At arabası harekete geçti. Güruh gitmiş olmalıydı.

Fakat Messalina hiçbir şeyin farkında olamayacak kadar büyük bir şaşkınlık içindeydi. Sanki kör edici bir ışık yüzüne çarpmış, zihnini yakmıştı. Evliliklerinin ilk günü Gideon’un Sam’e nasıl bağırdığını hatırlamıştı. Oğlanın öyle ağladığını görünce kocasının barbar olduğunu düşünmüştü ama şimdi olaya çok farklı bir açıdan bakabiliyordu. Adamcağız, küçük bir çocuğun –tıpkı kardeşi gibi– bir daha asla çalmaması için uğraşıyordu sadece. Çünkü hırsızlık, çocukları asılmaya kadar götürebiliyordu.

Sırf zalimlik olsun diye öyle davranmamıştı yani.

Eddie’yi kurtaramadığı için en azından Sam’i kurtarmaya çalışıyordu.

“Ah Gideon,” dedi Messalina hüznle. “Eddie’yi asmaları senin suçun değildi.”

“Değil miydi?” Kocasını alev almış gözlerini ona çevirdi. “Onu koruyup kollayacak bir ben vardım ama.” Gömleğinin yakasını çekştirirken neredeyse kendini boğacak gibi oldu. “Onu en son gördüğümde ne yapmıştı biliyor musun? Yankesiciliğe çıkıp yalanlanmadan hemen önce yani?”

Sonunda gömleğin birkaç düğmesini kopararak önünü açtı ve boynundan hiç çıkarmadığı çeyrekliği gösterdi. “Bana bunu vermişti. Akşam yemeği için bir parça ekmek alayım diye. Benim cebimde de biraz bozuk para vardı ama yine de onun çeyrekliği-ni aldım. Hapse girdiğinde elinde *hiçbir şeyi* yoktu.”

Onun gözlerindeki çaresizliği, öfkeyi ve yoğun ıstırabı görmek Messalina’nın kalbini acıtıyordu. Duygusuz bir adam olduğunu nasıl düşünebilmişti?

Kollarını boynuna sardı. “Sen elinden geleni yapmışsın. Eddie’ye mümkün olduğunca iyi bakmışsın.” Kocasını şiddetle iki yana salladı ama Messalina artık gerçeği biliyordu. “Kardeşini çok seviyormuşsun. O çeyreklik de bunun kanıtı.”

Bölüm On Sekiz

Dakikalar saatleri, saatler günleri kovalamış.

Her bir gün diğerinin aynısıymış.

Sonra bir akşam tilki topallayarak eve dönmüş.

Pençelerinin arasında bir çift kırmızı pabuç varmış.

“Senin için,” demiş Bet’e.

Bet pabuçları alıp denemiş

ve ayaklarına tam olduklarını görmüş.

“Bana bunları neden verdin?” diye sormuş ona.

“Görünce beni hatırlayasın diye,” demiş tilki alayla...

–Bet ile Tilki’den

Messalina o akşam yemekten sonra üstüne rahat bir sabahlık geçirmiş, oturma odasında oturuyordu. Gideon yemekten hemen sonra ortadan kaybolmuştu fakat Lucretia onunla birlikte oturuyor, bir dilim limonlu turta yiyordu. Kız, Hicks’i tamamen kendine esir etmişti.

Messalina yeni kitabını incelemek istemişti ama o öğleden sonra olanları aklından atamıyordu. Gideon’un onu müzayedeye

götürürken nasıl tereddütlü görüldüğü, hediyesini beğendiğini anladığında nasıl memnun olduğu hâlâ gözünün önündeydi.

Eddie'yi anlatırken yüzünde beliren acı ve öfkeyi de hâlâ unutamamıştı. Gideon daha önce hiç o kadar dürüst konuşmamıştı. Söylediklerinde ne bir hile ne de entrika vardı.

Çektiği ıstırabı anlatmayı seçtiği kişi olduğu için Messalina onur duyuyordu.

Kanepenin yanından sarkıttığı parmaklarına değen minik, keskin dişleri hissederek düşüncelerinden uyandı. Yere baktığında Papatya'nın gece atıştırmalığı olarak elini seçtiğini gördü.

"Ay," dedi azarlayan bir tonla. "Isırma lütfen."

"Özür dilerim hanımım," dedi şöminenin başında yüzüstü uzanmış, müzayededen aldıkları resimli atlası dikkatlice incelemekte olan Sam hemen yerinden kalkarak.

"Endişe etmene lüzum yok Sam," dedi Messalina. "En terbiyeli köpek yavruları bile ısırmayı severler." Kitabını kanepede yanına koydu ve Papatya'yı kucağına alarak Sam'e baktı. "Eee, Papatya uslu duruyor mu peki?"

Oğlan birden suçlu suçlu bakmaya başladı. "Şey, Bay Hicks'in ayakkabılarından birini buldu."

Lucretia kafasını kaldırdı. "Ayakkabıyı yedi mi yoksa?"

"Ah hayır, *yemedi*." Sam ayaklarına bakıyordu. "Biraz çiğnedi."

Genç kızın gözleri telaşla açılmıştı. "Bay Hicks'e bir an önce yeni ayakkabı almalıyız. Son zamanlarda etleri çok güzel pişirmeye başladı."

Oğlan endişeli görünüyordu.

"Zıyanı yok," dedi Messalina ona. "Papatya'nın ayakkabıları bulmasının senin suçun olmadığına eminim."

"Evet hanımım," dedi Sam ama kendi masumiyetinden pek emin değilmiş gibiydi.

Messalina gülümsemesini bastırıp kucağına kıvrılmış olan Papatya'yı okşadı. Sonra atlasın yanma dönmüş olan Sam'e baktı ve aklına birden bir şey geldi. "Sam?"

Çocuk kafasını kitaptan kaldırdı. "Hanımım?"

"Büyüdüğünde dünyadaki herhangi bir işi yapabilecek olsaydın hangi mesleği seçerdin?"

Lucretia kaşlarını kaldırdı. "Ne..."

"Şşş," diye fısıldadı Messalina.

Sam bir süre ciddiyetle düşündü. Alnında çizgiler oluşmuştu. Sonra bu çizgiler kayboldu. "Öğretmen olurum."

Şaşıran Messalina gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi? Neden peki?"

"Eh," dedi çocuk. "Öğretmenler St Giles'ta yaşamaz. Ve çok akıllıdırlar. Gerçekten. Kitap da okurlar."

St Giles'ta yaşayan *hiç* öğretmen olmaması olasılık dışıydı ama bunu belirtmeye gerek yoktu. "Anlıyorum."

Sam başını sallayıp atlasa döndü.

O anda Papatya doğrulup esneyince Messalina, yavruların idrarlarını pek tutamadıklarını hatırladı. "Papatya'yı bahçeye çıkarır mısın Sam?"

"Tamam hanımım." Oğlan hızlıca yanlarına gelip köpeği kucakladı.

Onlar odadan çıktıktan sonra Messalina kardeşine döndü ve onun kitaba gömüldüğünü gördü.

"Sence bu ne olabilir?" diye mırıldandı kız, sayfalardan birindeki bir resme işaret ederek.

Messalina mor renkli, minik canavara bakmak için eğildi. "Balina sanırım."

"Balinalar böyle mi görünür? Bıyıkları olduğunu bilmiyordum."

“Tam olarak emin değilim,” dedi Messalina, kitabı alıp yara-
tığı incelerken. Balık kuyruğuna sahip bir kedi olabilir miydi?

“Hmm,” dedi kardeşi, bir dilim turta daha alırken. “Gideon’un
bu kadar cömert olabileceğini hiç tahmin etmezdim. Kütüphanen
bayağı pahalıya patlamış olmalı.”

“Benim de onun hakkında tahmin edemediğim pek çok şey
var,” dedi yavaşça. Ölmüş kardeşinden bahsederken kocasının
suratının aldığı ifadeyi hatırlamıştı. Londra’ya ilk geldiğinde
onun hiçbir şey hissetmeyen, şeytani bir adam olduğunu düşün-
müştü oysa.

Nasıl da yanılmıştı.

“Edebiyat sever olmadığı kesin,” dedi Lucretia.

“Değil. Ama *benim* sevdiğimi biliyor.” Messalina hevesle ona
döndü. “Müzayede evini görmeliydin Lucretia! Bir sürü eşya
vardı. Çoğu fazlasıyla çirkin olsa da oldukça ilginçlerdi. Bir eşya
için teklif vermenin öyle acımasız bir yarışa dönüşebileceğini hiç
tahmin etmezdim. Sonlara doğru heyecan iyice arttı. Gideon’un
kütüphane için daha yüksek fiyat teklif etmesini izlerken sandal-
yemde hop oturup hop kalktım ve...” Kardeşinin düşünceli yü-
zünü görünce cümlesini yarıda kesti. “Ne?”

“Şey, bir şey yok,” diye yalan söyledi kız. “Sadece... çok mutlu
görünüyorsun.”

“Öyleyim,” dedi Messalina biraz savunmacı bir şekilde.

“Ben planımızın hâlâ buradan gitmek olduğunu sanıyor-
dum,” dedi kardeşi yumuşak bir sesle.

Messalina dudaklarını ısırıp kitaba baktı, kapağını ilk açtığı
anda Gideon’un onu nasıl izlediğini anımsamıştı.

Gerçekten de gitmek istiyor muydu?

Çünkü Gideon sevmeyi biliyorsa –bu kardeşini sevmek bile
olsa– o halde onunla mutlu olmaları için bir şansı var demekti.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı.

Kardeşi ellerindeki turtta kırıklarının silkelerken kafasını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. O zaman benim saklanacak bir yer bulmam gerek sanırım. Augustus Amca’nın beni bulamayacağı bir yer. Belki de Kester’in kuzeydeki malikânesine gidebilirim. Hayır...” Messalina’nın konuşacağını görünce elini kaldırdı. “Sana kızdığım yok. Mutlu olmanı çok istiyorum. Sadece iyice düşünmen gerektiğine inanıyorum. Gerçekten Gideon’u bırakıp gitmek mi istiyorsun kalmak mı?” Kalkarken ona hafifçe gülümsemi. “İyi geceler ablacığım.”

Messalina onun odadan çıkmasını izledi, sonra kanepeye gömüldü. Ne yapmak istediğini biliyordu; burada Gideon’la kalmak istiyordu. Sadece bunun ahlaki olarak doğru olup olmadığından emin değildi. Sonuçta sadece kendi mutluluğunu düşünüyordu. Ya Julian, Gideon’dan nefret etmeye devam ederse ne olacaktı? Ya ona zarar verirse? Ve Lucretia saklanmak için uzaklara gitmek zorunda kalırsa ne yapardı? Messalina için kendi mutluluğunu feda etmesi hiç adil olmazdı.

Ayrıca... Messalina kardeşi olmadan yaşayabileceğinden emin değildi.

O derin düşüncelere gömülmüş haldeyken Gideon elinde bir şişe şarap ve iki küçük kadehle oturma odasına girdi. “Umarım buraya gelmem senin için sorun değildir.”

“Hiç sorun değil,” dedi oturduğu yerde aceleyle doğrularak.

“Şarap ister misin?”

“Lütfen.”

Kocasını kadehlerden birini doldurup ona uzattığında parmakları birbirine değdi.

Tüm vücudunun titrediğini hisseden Messalina bunu saklamak için içkisinden bir yudum aldı. Meyve tadı çok hoştu.

Kadehi masaya bırakıp boğazını temizledi. “Kütüphane konusunu konuşmaya mı geldin?”

“Hayır.” Genç adam daha tadına bile bakmadığı şarabını masaya koydu. “Messalina. Seninle konuşmak istediğimde nedense doğru sözcükleri bulamıyorum. Ama bilmeni istiyorum ki...” Güzel dudakları büzüldü. “Kal. Lütfen benimle kal. Eğer izin verirsen...”

“Evet.” Messalina cümlesini bitirmesini beklemeden ellerini ona uzatmıştı bile. “*Evet.*”

Ne tuhaftı ki bunun doğru şey olduğunu biliyordu.

Gideon onun ellerini tutup kanepede yanına oturdu ve gözlerini yumdu. “Teşekkür ederim.” Sonra avuçlarını dudaklarına götürüp ikisini de tek tek öperek tüm vücuduna ürpertiler yayılmasına neden oldu.

Gözleri yaşlarla yanan Messalina nefesini tuttu.

Kocası kolunu beline sararak onu kendine çekti ve çok kıymetli, çok nadir bir şeymiş gibi göğsüne bastırdı.

Onu kaybetmek istemiyormuş gibi.

Dudaklarının köşelerine, sonra alt dudağına yavaş, kışkırtıcı öpücükler kondurdu. Oradan da boynuna geçip dilini teninde gezdirerek tüylerini diken diken etti.

Messalina’nın elindeki kitap yere düştü.

Elleri serbest kalınca kocasının saçlarındaki bağcığı çıkarp parmaklarını dalgaların arasına daldırma fırsatı bulmuştu. “Seviş benimle,” diye fısıldadı ona.

“Messalina,” dedi genç adam, çaresizlik dolu bir sesle. Dudakları hâlâ boynundaydı.

Messalina arzuyla, umutla, *aşk*la titriyordu.

Genç adamın yüzünü avuçlarının arasında tutarak kendi yüzüne doğru kaldırdığında dudaklarının kızardığını, kara gözlerini yabanice baktığını gördü. “Gideon. *Lütfen.*”

“Peki.”

Sabahlığının önündeki bağcığa uzanırken Gideon’un elleri titriyordu. Ama sonra kafasını eğdi ve incecik geceliğinin üstünden meme ucunu ağzına aldı.

Messalina’nın zihnindeki tüm düşünceler yok oldu.

Kocası diğer göğsüne geçerken tek yapabildiği *hissetmekti*. Sırtını yay gibi gererek inledi. Islanan meme ucu havayla temas edince iyice sertleşmişti.

İçi ürperdi. Ama sebebi soğuk hava değildi. Meme uçlarının bu hassasiyeti, biraz sonra hissedeceği zevki heyecanla beklemesine yol açıyordu. Tüm varlığı sızlayan, gerilen tenine odaklanmıştı.

Bacaklarının arası kızışırken huzursuzca kıpırdandı. “Gideon,” diye fısıldadı. “*Lütfen.*”

Genç adam onu kanepeye yatırıp siyah gözlerini onunkilere dikti, ardından tekrar doğrulup loş odada tepesinde dikildi. Messalina’nın hasret duyduğu şeyler tarafından oluşturulmuş ilginç bir yaratıktı sanki.

“Geceliğini kaldır,” diye fısıldadı. “Bana vücudunu göster.”

İçinden bir sıcaklık dalgası geçtiğini hisseden Messalina, geceliğinin katlı eteklerini beline kadar çekti.

“Daha yukarı,” diye hırladı kocası, gözlerini ondan ayırmadan.

Messalina titreyen elleriyle ince kumaşı daha da yukarı çekip sertleşmiş göğüslerini onun gözleri önüne serdi.

Gideon onu bir süre öylece izledi.

Göğüs uçlarının gerginliği artık acı verecek raddeye gelmişti. Sonunda kocası bakışlarını gözlerine çevirdi. “Messalina.”

Dudaklarından dökülen şey sadece adı olsa da demek istediği her şey anlaşılabilirdi.

Pantolonunu çekştirip onun üzerinde diz çöktüğünde Messalina ağırlaşmış kollarını ona doğru kaldırdı. “Gel bana.”

Genç adam hayatta kalmasının anahtarı ondaymış gibi bakıyordu. O anda ona sahip olmazsa ölecekmış gibiydi.

Sonunda devasa hale gelmiş olan aletini çıkardı ama tam üzerine doğru eğilirken Messalina'nın, "Omzun!" diye bağırışıyla durdu. "Belki de önce..."

"Hayır. Sen yardımcı olabilirsin..." Kocas ı ağırlığını sol eline verip ona baktı.

Messalina da elini aralarına kaydırıp kocasının sert penisini avcunun içine aldı ve bir süre, şaşırtıcı şekilde sıcak ve yumuşak olan teninde parmaklarını gezdirdi. Sonra en ucundaki boncuğa benzer sıvıya başparmağını sürttü.

Penisi seğirirken genç adam keskin bir nefes aldı. "Messalina..."

Gideon'un sesinin bu derece çatallanmasına neden olduğu için kendi kendine gülümsedi. Sonra bacaklarını onun kalçalarına sardı. Teninde pantolonun kumaşını hissetmek tuhaf gelmişti ama bunu düşünmeden kocasının erkekliğini bacaklarının arasına yönlendirdi ve etleri birbirine değerken onun gözlerinin içine baktı.

Kocas ı da içine girerken ona bakıyordu. Gözleriyle bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi. Messalina bunun ne olabileceğini merak ederken kalbinin gümbürdediğini hissetti ve onun yavaş yavaş içini doldurmasının tadını çıkardı. Gözlerini açık tutmak, ona bakmak için elinden geleni yapıyordu. Bu seferki öncekilerden daha farklıydı. Bedenlerle birlikte zihinlerin de bulunduğu kutsal bir and ı sanki.

Gideon'un da aynı şekilde hissettiği belliydi çünkü yüzünde daha önce hiç görülmemiş bir duygu yoğunluğu vardı. Kalçalarını gevşetip yavaş ve kontrollü hareketlerle içinden çıktı.

Messalina anında bir kayıp hissiyle doldu.

“Messalina,” dedi kocası pürüzlü bir sesle. Sonra tek bir hamleyle derinlerine kadar girdi.

Sert ve amansızdı.

Keskin bir nefes alan Messalina, elini onun yüzüne götürüp şeytani kaşlarında gezdirdi.

Kocasını onunla sevişirken fazlasıyla hırslı görünüyordu. Kara gözleri parlıyor, ağzının ve burnunun kenarlarındaki çizgiler derinleşiyordu. Yanağındaki gümüşü yara izi karanlıkta bir damga gibi görünüyordu.

Messalina'nın ruhunu almaya gelmiş bir şeytana benziyordu.

Ama şeytan değildi.

Değildi.

Messalina tüm vücudu sıvıya dönerken onun altında sırtını gerdi ve omuzlarına tutunurken içinin yandığını hissetti. Doruğa ulaşması an meselesiydi. Elini uzatsa dokunacakmış gibiydi.

Hüsrarla inledi.

Alnında boncuk boncuk terler birikmiş olan Gideon sertçe içine girip çıkıyor, kanepenin sallanmasına neden oluyordu. “Benim için kendine dokun,” dedi sıkılı dişlerinin arasından zorla. “Lütfen sevgilim.”

Bu fikir Messalina'nın bir anda aşırı bir mahcubiyet hissetmesine yol açtı. Ama bir yandan da bacaklarının arasında heyecanlı bir kıpırtı belirmişti.

Elini tekrar aralarına daldırdı ve kocasının karın kaslarını, penisinin hemen üzerindeki tüyleri hissetti.

Sonra dudağını ısırp onun kara gözlerine baktı ve bunu başka hiçbir erkek için yapmayacağını bilerek kendini okşamaya başladı. Teni ıslak ve kaygandı, fazlasıyla hassastı. Kendine dokunmak öyle güzel gelmişti ki vajinasının iç kaslarının gerilmesine yol açmıştı.

Parmağını içindeki minik inciye doğru kaydırırken kocası onu... onu...

İzliyordu.

Dudağını ısırdı. Artık onun gözlerine bakamıyordu. Bakışları çok *fenaydı* çünkü.

Gideon durmak bilmeksizin kendini ona bastırarak içindeki zevk dalgalarının helezoni bir şekilde yükselmesine neden oldu. Parmakları kendi heyecanının sıvısıyla kaplanmıştı. En sonunda gözleri tamamen kör oldu çünkü bacaklarının arasındaki coşku-ya daha fazla gem vuramıyordu.

İçinde patlayan kıvılcımlar kalbine, zihnine, parmak uçlarına ulaşırken titremeleri bir türlü kesilmek bilmedi.

Genç adam ise hâlâ onun içine girip çıkıyordu.

Messalina gözlerini açtığı anda işkence çeken güzel bir şeytan gördü. Gözlerini yummuş, dişlerini sıkmış, terden sıvıslam olmuştu.

Cehenneme düşüyormuş gibiydi.

Cennete doğru yükseliyor gibiydi.

Kocası titreyerek penisini daha da derinlerine daldırırken Messalina ona sarıldı ve kollarının arasında donakaldığını hissetti. Soluk soluğaydı ve kafası gevşekçe öne düşmüştü. Kendi de gözlerini yumdu. Tatmin olmuş ve huzurlu hissediyordu.

Bir süre sonra Gideon onun içinden çıkıp ayağa kalkınca Messalina da geceliğinin eteklerini indirdi. Sevişme safhası bittiği için üzerine birden özgüvensizlik gelmişti.

Kocası elini ona uzattı. "Benimle yatağa gelir misiniz artık Bayan Hawthorne?"

"Evet."

Ayağa kalkarken kendini tüy gibi hissediyordu. Mutluluk parmaklarının hemen ucundaymış gibiydi. Merdiveni çıkarlar-ken kocasına yaslandı. Reggie ve diğer adamlar yakınlarda olmalıydı ama hiç ses çıkarmadan gölgelerin arasına saklanmışlardı.

Gideon'un yatak odasına vardıklarında Messalina onu içeri çekip kapıyı kapattı ve dönüp ona baktı. "Evliliğimizin gerçek olmasını istiyor musun?"

"Evet," dedi genç adam simsiyah gözlerini onunkilere dikerek.

"O halde bilmem gereken bir şey var. Amcamın sana verdiği görev nedir?"

Gideon'un kanı donmuştu.

Her şeye sahip olmaya bu kadar yakinken ellerinden kayıp gitmelerine izin veremezdi.

Messalina kendini mücadeleye hazırlıyormuş gibi omuzlarını dikleştirmişti. "Bence bu ilişkiye yeniden başlayacaksak aramızda sırlar olmamalı. Örneğin, ben çeyiz paramla ne yapmak istediğimi senden saklıyordum." Dudaklarını yaladı. "Planım... Ülkeyi terk etmek, her şeyi ve *herkesi* arkamda bırakıp yeni bir yerde yeni bir hayata başlamak. Param elime geçtiğinde seninle kalmayı planlamıyordum."

Derin bir nefes aldı ve omuzlarından ağır bir yük kalkmışçasına içini çekti.

Sonra umut dolu gözlerini ona çevirdi.

Gideon yalan söylemeliydi.

Buna *mecburdu*.

Messalina gerçekleri öğrense onu bağışlamaz, onunla yaşamazdı. Zaten onu ve *ülkeyi* terk etme planını çoktan yapmıştı.

Genç kadın kaşlarını çatı. "Gideon?"

Başı dönmeye başlayan Gideon, durumu düzeltecek kelimeleri ararken ona öylece baktı. Gülümsemesini tekrar görmek istiyordu. Her şeyin *dakikalar* öncesindeki gibi olmasını istiyordu.

"Gideon."

"Messalina," diye fısıldadı acıyla.

Karısının gözlerindeki umudun solduğunu görmek neredeyse ölmesine neden olacaktı.

Onun eline uzandı fakat genç kadın geri çekildi. “Söyle lütfen.”

“Ben...”

Artık umut tamamen yok olmuş, yerini hiddete bırakmıştı. “Söyle.”

Gideon dişlerini sıkı. Bu durumdan nefret ediyordu. Zamanı durdurmak istiyordu. Kaçınılmaz felaket anını ertelemek istiyordu.

Ama yapamazdı.

Ve artık karısına yalan da söyleyemezdi. “Amcan, Julian’ı öldürmemi emretti.”

Messalina kafasını iki yana sallayarak bir adım daha geriledi. “Ne?”

“Bunu yapmayı düşündüm,” dedi Gideon, tüm samimiye-tiyle. “Başlarda tabii. Ama çok zaman geçti. Artık asla öyle bir şey yapmam.”

Genç kadın onu görmeye katlanamıyormuş gibi gözlerini yumdu. “O zaman neden bana söylemedin?”

Çünkü onun bilmesini istememişti.

Çünkü korkağın tekiydi.

Karısı gözlerini açıp ona dik dik baktı. “Ben her şeyi öğrenmeden işi bitirmeyi planlıyordun.”

“Evet,” dedi Gideon, ikisinin de umutlarını öldürdüğünü bile-rek. “Ama ilk başlarda. Artık planlamıyorum.”

Messalina kapıya döndü. “Benim gidip Lucretia’yı uyandır-mam lazım.”

“Lütfen,” dedi Gideon kendine şaşıracak. Hayatı boyunca hiç kimseye yalvarmamıştı. Ne düke ne de bıçak dövüşünde yenil-diği adamlara.

Fakat onun kendine bir saniyeliğine de olsa bakması için Messalina'ya yalvarırdı. “*Lütfen* dinle.”

Genç kadın kapıda durdu, sırtı ona dönüktü. “Ne diyebilirsiniz ki bana?”

Gideon’un göğsü panikle sıkıştı. Bu an gerçekleşiyor olamazdı. “Kahretsin Messalina. Seninle evlenmeden önce görevin ne olduğunu bilmiyordum bile. Gerçeği söylüyorum. Lütfen. Bana inanmak zorundasın.”

“Ama inanamıyorum,” dedi sonunda, *sonunda* ona dönerek. Gözlerinde dehşet verici yaşlar vardı. “Daha önce kendi çıkarların için beni kandırdın. Bir daha yapmana izin vermeyeceğim. Keşke bana, ağabeyimi öldürmeyi reddedecek kadar değer verdiğine inanabilseydim. Ama inanamıyorum.” Titrek bir nefes aldı. “İnanamıyorum işte.”

Gideon kalbinin parçalandığını hissetti. İçindeki her şey, tüm umutları, hayalleri ve amaçları bu parçaların arasından akıp gidiyordu sanki.

Ölüyormuş gibi hissediyordu.

O anda gerçekler kanayan göğsünden dışarı taştı. “*Seni seviyorum.*”

Ama bunu söylerken bile artık çok geç olduğunu biliyordu.

Karısı korkunç bir sesle güldü. “Hayır. Hayır. *Hayır.* Bu işe yaramaz. Duygularımı suistimal etmeyeceksin artık.” Titrek eliyle gözlerini sildi. “Sanırım ben de seni seviyorum Gideon. Ama bu yeterli değil. Artık değil.” Kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. “Elveda.”

Gideon, genç kadının odadan çıkıp gitmesini... Onu terk etmesini budala gibi öylece izledi.

Bölüm On Dokuz

*Sonbahar gelip çatmış ve
günlerden bir gün tilki yırtılmış kulağıyla eve dönmüş.
Bu sefer elinde güzel, mavi bir elbise varmış.
Onu Bet'e uzatmış.
Bet elbiseyi üstüne giyince
tam oturduğunu görmüş.
"Bana bunu neden verdin?" diye sormuş ona.
"Görünce beni hatırlayasın diye," demiş tilki alayla.*

–Bet ile Tilki'den

Messalina o gece köşkten ayrılamamıştı tabii.
Çünkü gitmek için at arabasına ihtiyacı vardı.
Sabah olduğunda yanında Lucretia'yla birlikte Whispers Köşkü'nün kapısından dışarı son kez adım attı.
"Uff." Lucretia, Hicks'in onlar için hazırladığı dev hasır sepeti taşıyordu. Aşçı ona en sevdiği pastalardan da koyduğunu söylemişti. Muhtemelen koca sepeti başka birine vermeyi reddetmesinin sebebi buydu.

Reggie, Freya ile Kester'dan ödünç alınmış at arabasının yanında durmuş, ağırlığını bir sağ ayağına bir sol ayağına veriyordu. Yaklaştıklarında, "En azından Pea'nin sizinle gelmesine izin verin hanımım," dedi. "Ufak tefektir ama isterse her yere dehşet saçar." Kafasını kaldırıp Whispers'a baktı. "Efendim çok endişeli."

Lucretia gözlerini kocaman açtı.

Messalina ise kafasını iki yana salladı. Kocasıyla alakalı hiçbir şey duymak istemiyordu. "Kusura bakma Reggie. Zaten yanımızda Harlowe Dükü'nün adamları olacak. Onlar bizi korurlar. Ayrıca..." Gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. "... Fazla uzağa gitmiyoruz."

Son söylediği yalandı çünkü asıl niyeti, Kester'm kır evine gidip yaralarını orada yalamaktı. Lucretia ile ülkeden ayrılma planlarını ondan sonra yapacaktı.

İç karartıcı bir plan olsa da yapılması gereken yapılmalıydı.

Belki de Kester'dan para yardımı da istemeliydi çünkü aptal gibi, Gideon'dan çeyiz parasını da almamıştı. Kocası bu sabah ondan kaçmıştı ve bu canını her şeyden daha çok yakmıştı.

"Bu evi özleyeceğim sanırım," diye mırıldandı Lucretia, Whispers'a bakarak. Sonra içini çekip hizmetkârların arabaya binmesine yardım etmelerine izin verdi.

Messalina da Reggie'ye başıyla selam verip arabaya adımını attı.

"Hanımım!"

Arkasına döndü.

Sam, kollarında Papatya'yla ona doğru koşuyordu. "Papatya'yı unuttunuz hanımım!"

Messalina, Sam ve onun gibilere yardım etmek için ne planlar yapmıştı. Şimdi her şey bitmişti. Her ihtimal yok olmuştu.

Sam, kocaman açılmış, yalvaran gözlerle karşısında dikiliyordu. Papatya'yı ona uzattı. "Onu da alın yoksa kalbi kırılır. Onu sevmediğinizi düşünür."

“Papatya’yı da seni de seviyorum, Sam. Ama o, at arabasıyla yolculuğu sever mi bilemiyorum. Acaba sen...” Yaşaran gözlerini sildi. “... sen ona bakabilir misin lütfen?”

Köpek de çocuk da ona şaşkınca baktılar. “Evet hanımım. Nasıl isterseniz.” Sam’in alt dudağı titriyordu. “Gerçekten gidiyo musunuz?”

“Korkarım ki evet.”

Messalina sokağın ortasında iki gözü iki çeşme ağlamamak için hemen arabaya bindi. Nasıl olmuştu da Gideon’un hizmet-kârlarını sevmeye başlamıştı? Nasıl olmuştu da Gideon’u sevebilmişti?

Araba harekete geçerken camdan dışarı baktı. Reggie, elini Sam’in omzuna koymuştu. Papatya ise hâlâ çocuğun kucağındaydı.

Messalina gözlerini onlardan ayırıp sıkıca yumdu.

Kendini bir daha asla bir bütünmüş gibi hissedemeyecekti.

Gideon, at arabasının Whispers’tan uzaklaşmasını, Messalina’yla birlikte kalbini de uzaklara götürmesini izlerken kafasını eğip alnını soğuk cama dayadı.

Messalina’ya ihtiyacı vardı.

Hava gibi. Su gibi. Ekmek gibi ihtiyacı vardı. Hayatta kalabilmesi için onun yanında olması gerekiyordu.

Fakat onu bir daha asla göremeyecekti. Bu düşünce göğsünün buz kesmesine yol açıyordu.

Sonra sırtını dikleştirip pencereden ayrıldı. Yapması gereken işler vardı.

Messalina’yı düşünmemeliydi. Şu anda onu *düşünemezdi*. Kendini işe vermesi en iyisiydi. Böylece ölümcül yarasını unutabilirdi belki.

Aldığı derin nefesi verip koşarak merdivenden indi.

Güneş bulutların arkasına saklanmış, gökyüzünün grileşmesine neden olmuştu. Gideon hızlı adımlarla yürürken kafasında planlar yapıyor, imkânsız her olasılığı ölçüp tartmaya çalışıyordu.

Hana vardığında avuç içleri terlemişti ama bunun tek çare olduğunu biliyordu.

Elinde bir tek bu seçenek kalmıştı.

İçeri girdiğinde esneyen bir hizmetçinin bar alanını süpürmekte olduğunu gördü. Kadına yolu sorunca kolayca cevap aldı ve üst kata yollandı.

Sağdan üçüncü kapıyı tıklattı.

İçeriden cevap gelmedi ama odanın tutulduğunu biliyordu.

Bıçağını kınından eline doğru kaydırды. Eğer çok geç kaldıysa...

Kapıyı bir kez daha, bu sefer yüksek sesle tıklattı.

Yine ses gelmeyince tüm gücünü kullanarak itip açtı.

Julian Greycourt karşısında duruyordu. Üstünde sadece gömleği ve pantolonu vardı. Uzun, siyah saçları salık, ayakları çıplaktı.

Ve elindeki iki tabancayı Gideon'un göğsüne doğrultmuştu.

Öğleden sonra Messalina başını at arabasının penceresine dayamış, öylece oturuyordu. Lucretia'nın bakışlarının üstünde olduğunu farkındaydı.

"İstedığinin bu olduğundan emin misin?" diye sordu kız tereddütle.

Bu çok gülünçtü. Kardeşi tereddüdün ne olduğunu bilmezdi çünkü.

Messalina kafasının hareket edemeyecek kadar ağır olduğunu hissediyordu. "Ağabeyimizi öldürmeyi planlıyordu. Ben bunun bağışlanabilir bir şey olduğunu düşünmüyorum. Sen?"

“Eh, planı gerçekleştirmeye niyetli olsaydı söylediğin doğru olurdu.” Lucretia duraksadı. Fikrini kendine saklamaya çalışıyormuş gibiydi ama sonunda yine ağzındaki baklayı çıkardı. “Ama gerçekleştirmeyeceğini söylemiş.”

Messalina onunla tartışabilirdi ama ne faydası olacaktı ki? Lucretia onun bu kararı neden verdiğini biliyordu.

Yani her şey beyhudeydi.

“En azından bir kez daha *düşün*,” dedi kardeşi kaygıyla. “Hızlı karar vermek zorunda değiliz. Tanrım, Kester’in kırsaldaki evine varmak muhtemelen iki *haftamızı* alır. Tabii önce amcam tarafından yakalanmazsak.”

Messalina cevap vermek yerine gözlerini kapattı. Amcasını düşünmeyecek, Gideon hakkındaki fikrini de değiştirmeyecekti. Onu terk etmek zaten yeterince zor olmuş, etleri kemiklerinden kopuyormuş gibi hissettirmişti. Aynı şeyleri bir daha yaşamak istemiyordu.

Bir hışırtı sesi, ardından da Lucretia’nın sesi yükseldi. “Hicks sepete limonlu tart koyduğunu söylemişti. Acaba kendimi daha iyi hissetmem için yalan mı söyledi? Ama tart olduğunu sanıp da sepete baktığımda tart *bulamamak*, hiç olmamasından çok daha kötü. Aa, bu ne?”

Messalina gözlerini açtığında kardeşinin elindeki deri zarfı görüp omuz silkti. “Seninle koridorda buluşmadan önce Keys vermişti onu.”

“Hemen açmadın mı?”

“Açmak için bir neden göremedim.”

“Hmm.” Lucretia zarfı açtı. “Kâğıtlar, kâğıtlar... Bu elyazısı tamamen okunaksız. Ama...” Birden sessizleşti.

Messalina o esnada, öğle yemeği için durduklarında arabadan inip inmeyeceğini düşünüyordu. Hiç iştahı yoktu zira.

Lucretia, “Aman Tanrım,” diye bağırdı.

“Ne?” dedi Messalina ilgisizce.

“Sana çeyizinin yarısını vermiş. Buradaki notta da eline geçtiğinde diğer yarısını vereceğini taahhüt ettiği yazıyor.”

“Ne dedin?”

Lucretia ona bakakalmıştı. “Gideon’un seninle para için evlendiğini sanıyordum.”

Messalina, “Öyleydi,” dedi ahmak gibi.

Kardeşi alaycı bir şekilde güldü. “Ama pek parayla ilgileniyor-muş gibi görünmüyor.”

“Bir bakayım.” Messalina evrakları onun elinden alıp hızlıca okudu. Kâğıtlarda sadece Lucretia’nın söylediklerinin resmi bir dille yazılmış hali vardı. “Anlamıyorum.”

“Bu çok tuhaf,” dedi sonra kardeşi.

“Ne tuhaf?”

“Burada bir kolye var.”

Messalina kafasını kaldırdı.

Lucretia’nın parmaklarının arasında Gideon’un çeyreklik kol-yesi duruyordu. “Ne kadar da acayip bir şey bu. İnsan neden kol-ye yerine bozuk para takar ki?”

“Sevgi,” diye fısıldadı Messalina.

“Ne?”

“Beni sevdiği anlamına geliyor bu,” dedi daha yüksek sesle. Kalbi bir sıçrayışla hayata dönmüştü adeta. “Arabayı geri döndürmeliyiz!”

Bölüm Yirmi

*Sonbahar, yerini kışa bırakmış
ve tilki bir gün eve kafası kanayarak gelmiş.
Yanında getirdiği bir çift altın küpeyi Bet'e vermiş.
Bet küpeleri takınca,
"Bana bunları neden verdin?" diye fısıldamış.
"Görünce beni hatırlayasın diye," demiş tilki.
Bu sefer sesinde hiç alay yokmuş.
O gece kızıl saçlı adam, Bet'i kollarına alıp yatağa götürmüş
ve onunla sevişmiş.
Ertesi gün ise eve dönmemiş...*

-Bet ile Tilki'den

O öğleden sonra daha geç saatlerde Gideon, kütüphanedeki sandıklara dalıp gitmişti. Neden sonra Keys'in onunla konuştuğunu fark etti.

"... ne olursa olsun bu iyi haber, di mi?"

Gözlerini kırptırarak yardımcısına baktı. Onun ne zamandır orada durduğunu bile bilmiyordu.

“Ne iyi haberi?” diye sordu, Keys’in kaşlarını çatıldığını görünce.

Sonra bakışlarını tekrar sandıklara çevirdi. Messalina’nın kitapları neredeyse tüm zemini kaplamıştı. Sandıkları açarken kariesinin yüzünü izlemeyi ne kadar çok isterdi.

“Efendim?”

“Pardon,” dedi Gideon dalgınca.

Keys sabretmeye çalışır gibi derin bir nefes alıp söylediklerini tekrarladı. “Will Blackwell, hesap defterlerini bana devretmeye hazır olduğunu söyledi. Ama önce sizinle görüşmek istiyomuş. Ardından Newcastle’la gitcekmiş. İşler iyiymiş.”

Gideon, adamına öylece baktı. İşler. Para. Yıllar yılı bu ikisinden başka bir şeye pek kafasını yormamıştı. Kör talihinin dönmesi için ne planlar yapmış, ne entrikalar çevirmişti.

Peki ya şimdi?

İki büklüm olup nefes almaya çalıştı.

“Efendim?” Keys telaşlanmış gibiydi.

Gideon ona cevap veremedi çünkü kendi acı kâhkahalarıyla boğulmakla meşguldü. Kendini çok mu akıllı sanmıştı? Herkesten daha mı zekiydi? Nasıl da yanılmıştı. Tıpkı bir budala gibi.

Hayatı boyunca istediği her şeye sahip olmuş ama hayatta kalabilmek için ihtiyaç duyduğu tek kişiyi kaybetmişti.

Yüce İsa.

Bu düşünceyle birden kendine gelip Messalina’nın kütüphane için seçtiği kanepeye oturdu.

“Efendim?”

Gideon gözlerini yumup başını iki yana salladı. “Onu kaybettim Keys.”

“O zaman geri kazanın.”

Gözlerini açıp adamına bitkin bir bakış attı. “Yapamam. Denedim ama beceremedim.”

Keys sadece Reggie'yle siyaset tartıştığı zamanlar için sakladığı inatçı ifadeyi takındı. "Pes etmemelisiniz efendim. Böyle bi' konuda olmaz. Kusura bakmayın ama o kadına ihtiyacınız var."

Eh, en azından bu doğrudu.

"Ama onun bana ihtiyacı yokmuş gibi görünüyor."

"Bunu bilemezsiniz," dedi Keys sadakatle. "Siz ona bakmazken hanımefendi hep sizi izliyodu. Tabii... Önce dükle şu işi halletmelisiniz."

Gideon saate baktı. "Çoktan burada olması gerekirdi. O notu gönderdiğinden emin misin?"

"Tabii." Çocuk ona incinmiş gibi baktı, sonra kaşlarını çatı. "Ya dük sizi öldürmeye çalışırsa?"

"Yapmam gerekeni yapacağım," dedi Gideon omuz silkerek.

Keys kafasını salladı ama endişeli görünüyordu. "Bir dükü öldürmek, cellatla acil bi randevu oluşturmak olur."

"O halde onu öldürmemek için elimden geleni yapmalıyım."

"Bence peşinize o haydutları takan Greycourt'tu."

"Greycourt asla Messalina'yı tehlikeye atacak bir şey yapmaz," dedi Gideon emin bir şekilde.

Çocuğun kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "O zaman dük mü yaptı? Greycourt'u öldürmenizi istemesine rağmen? Bana saçma bi plan gibi geldi."

"Neden olmasın? Adam kaçık sonuçta. Onun için fazla tehlikeli olduğuma sonunda karar vermiş olmalı."

"Ama ya yoldaki eşkıyalar? Dük, hanımefendiyle evlenmeden önce ölmenizi istemezdi," diye belirtti Keys.

Gideon kaşlarını çatı. "Cenazemde gözyaşı dökmeyecek pek çok insan olduğundan eminim."

"Doğru, pek çok düşmanınız var."

“Fakat bir kere değil, iki kere değil, *tam üç* kere suikastçı tutmak sadece nefret göstergesi değil. Bu, oturup ciddiyetle planlanmış bir şey.” Kafasını iki yana salladı. “Beni tanıyan birinin yaptığını düşünüyorum.”

Keys ellerini havaya kaldırdı. “Reggie, Pea ya da ben değiliz efendim. Annemin mezarı üzerine yemin ederim.”

Gideon sinirle başını salladı. “*Biliyorum.*”

Kütüphane kapısı açıldı. Eşikteki Reggie gergince omzunun üstünden baktı, sonra monoton bir sesle konuşmaya başladı.

“Ekselansları Windemere Dü...”

Windemere onu kenara itti. “Evet, evet. Hawthorne! Adamımız nerede?”

Gideon yavaşça kalktı. “Önce paramı vereceksin.”

Dük bir Keys’e bir de Reggie’ye baktı.

Gideon iri adamına kafasını salladı. “Sen gidebilirsin.”

“Ya şu?” dedi Windemere, çenesiyle Keys’i işaret ederek.

“O benim sadık yardımcımdır,” dedi Gideon kararlılıkla. “Burada kalacak.”

“Pekâlâ.” Dük kaşlarını çatı. “Sıradan biriymişim gibi ağılına çağırılmak hiç hoşuma gitmedi.”

Gideon kaşlarını kaldırdı. “Onu taşıma riskine giremeyeceğimi söylemiştim.”

“Kanıt göster o halde.”

Keys gergin görünüyordu.

“Elbette. Söz verdiğim gibi.” Gideon, dükü kütüphaneden çıkardı. Kararsız Keys de peşlerindeydi.

Alt kata inip mutfağın bulunduğu koridora girdiler.

“Hizmetçilerin nerede?” diye sordu Windemere sert bir sesle.

“Bu gecelik izin verdim,” dedi Gideon dengeli bir sesle.

Şu anda tehlikeye, başına gelebilecek şeylere karşı tetikte olması gerekiyordu ama yapamıyordu. Umursamıyordu çünkü.

Mutfaktan geçip mahzen girişine geldiklerinde durup başıyla kapıyı işaret etti. “Aşağıda.”

Windemere bir ona bir kapıya baktı. “Göster.”

Gideon dişlerini sıkarak bir mum yaktı. “Basamaklara dikkat edin.”

Dar ve kaygan merdiven, bir sütunun etrafında dönerek ilerliyordu. Mumu yukarı doğru kaldırıncı mahzenin eski taş duvarlarına gölgeler düşüyordu.

Mahzenin ortasına ham ahşaptan raflı dolaplar dizilmişti ama hepsi kırık döküktü.

Gideon ilk rafa doğru yürüdü, sonra duraksadı. Dükün yanından geçip küçük odada etrafına bakındığını görünce de mumu daha yükseğe kaldırdı.

Julian Greycourt yerde iki büklüm yatıyordu. Sırtı tamamen kanla kaplıydı. Bu manzara normal bir adamın midesini kaldırmaya yetirdi.

Ancak Windemere kahkahalar atmaya başlamıştı.

Gideon onu bir süre tiksintiyle izledikten sonra Keys'e işaret verdi. “Önceki taahhütlerinize dayanarak evraklarda değişiklik yaptık. Şimdi imzanıza ihtiyacımız var.”

“Elbette.” Dük hâlâ gülüyordu.

Keys yanında getirdiği seyahat masasını çıkarıp dükün evrakları imzalaması için kollarının arasında tuttu.

Windemere, gözlerinde korkunç bir zafer pırıltısıyla evrakları Gideon'a verdi. “İşte paran. Adamın kanı bedavaya gitti doğrusu.”

“Eh,” dedi Greycourt, yavaşça amcasına doğru dönerek. “Domuz kanı desek daha doğru.”

Dük fal taşı gibi açılmış gözlerle bir an için yeğenine bakakaldı. Greycourt kalkmış, ceketindeki tozları silkeliyordu.

Sonra Windemere, hırlayarak Gideon'a döndü. "Seni yalancı hırsız! O çeyizden bir çeyreklik bile alamayacaksın. Çünkü..."

"Çünkü bu cinayet planının bütün Londra'ya yayılmasını istiyorsunuz, öyle mi?" dedi Gideon kafasını yana eğerek.

Adamın gözleri kısılmıştı. "Kimse sana inanmaz! Kimse!"

"Ah, ama tanıklarım var," dedi Gideon, Quintus ile Lord Rookewoode mahzendeki gölgelerin arasından çıkarlarken.

Rookewoode, fazlasıyla şık ceketinin omzundaki örümcek ağını silkti. "Tiyatro gösterisinden daha iyiydi, Greycourt."

Rengi atan Windemere, konta bakakalmıştı. Aile üyelerinden birini yalan söylemekle suçlamak bir şeydi, bir kontun sözünü sorgulamak başka bir şey.

"Gerçekten de riske girecek misiniz?" diye sordu Gideon.

Dük bir süre daha öylece dikildikten sonra kafasını yavaşça Greycourt'a çevirdi ve aç gözlerle ona baktı. "Elime düşeceksin. En kısa zamanda zayıf noktayı bulacağım. O zaman elime düşeceksin."

Julian kafasını yana eğdi. "Ama bugün değil."

Öfkeden küplere dönen, yüzü pancar gibi kızaran Windemere'in mahzeni terk etmekten başka çaresi kalmamıştı.

"Her şey bitti mi dersiniz?" diye sordu Quintus.

"Hayır," dedi Julian. "Ama şimdilik tekerine çomak soktuk." Rookewoode'a döndü. "Çağrımızı alınca hemen geldiğiniz için çok teşekkürler lordum."

Rookewoode gülümsedi. "Dostuma yardıma her zaman hazırım."

Greycourt başını sallayıp Gideon'a döndü. "Amcamın planlarından beni haberdar ettiğin için sana borçluyum sanırım. Enişte."

Gideon bitkince omuz silkti. “Sen de Messalina’nın çeyizini güvenceye almama yardımcı oldun. Ödeştik diyebiliriz.”

O sırada mahzen merdivenlerinden koşarak inen adım sesleri duyulunca kendini en kötüsüne hazırladı. Windemere’in öylece çekip gitmesi mümkün değildi zaten. Eğer dük geri geldiyse...

Fakat kapıda beliren Lucretia oldu. Soluk soluğaydı.

“Messalina nerede?” dedi Gideon, kıza konuşması için fırsat vermeden.

Lucretia derin bir nefes aldı. “At arabasında. Kapının önünde. Buraya geri dönüyorduk ama sonra...” Kafasını iki yana salladı. “Neyse, bunu boş ver. Bay Blackwell aklını kaçırdı sanırım. Zorla arabamıza bindi ve beni buraya sana haber vermeye gönderdi. Seninle konuşmak istiyormuş.”

Gideon kaşlarını çatı. “Ne demek is...”

Lucretia’nın gözü bitmemişti. Kız derin bir nefes daha alıp yutkunarak, “Messalina’yı silah zoruyla tutuyor.”

Messalina, at arabasında karşısında oturan Will Blackwell’e bakakalmıştı. Kocasının ortağının yanında, tiyatro çıkışı saldırıya uğradıklarında gördüğü irikıym adamlardan biri oturuyordu. Elinde iki tabanca tutan Bay Blackwell kayıtsız görünüyordu ama Messalina, tabancaları kullanmayacağını düşünecek kadar aptal değildi.

Zira Freya’nın arabacısını öldürmüştü bile.

Çok şükür ki Lucretia’ya bir şey yapmamış, onu dışarı göndermişti.

Messalina dudaklarını yalayıp katı bir sesle konuştu.

“Gideon gelmeyecek.”

Bay Blackwell’in yüzü terle parlıyor, gözünün altındaki bir kas seğiriyordu.

Şu anda hiç de yakışıklı, kibar ya da görgülü görünmüyordu. Keçileri kaçırmışa benziyordu. “Gelecek,” dedi tabancalardan birini kaldırarak.

Messalina donakaldı ama sonra adamın sadece pozisyon değiştiğini fark etti. Gideon’un gerçekten gelmesinden korkarak, “Ona ne yapacaksınız?” diye sordu.

“Ne yapacağımı düşünüyorsun?” dedi adam dalgınca, pence-
renin perdesini aralayıp dışarı bakarken. “Onu öldüreceğim. Ya da öldürteceğim.”

“Niçin?” dedi Messalina, irikıyım adamın donuk gözlerine korkuyla bakarak.

Bay Blackwell rahatsız olmuş gibiydi. “Çünkü hesap defter-
lerini kendi adamına vermek istiyor. Keys, madenlerden kazan-
dıklarımızın bir kısmını zimmetime geçirdiğimi eninde sonun-
da öğrenecektir.”

Blackwell’in niyeti Messalina’yı da öldürmek olmalıydı. Yoksa yaptıklarını bu kadar kaygısızca anlatabilir miydi?

Ama bu yaptığı delilikti. Gideon’u ya da onu güpegündüz öl-
dürüp bundan paçayı sıyrabileceğini mi düşünüyordu cidden?
Daha arabadan inmeden yakalanırdı.

Tabii bu Messalina’yı ya da Gideon’u kurtarmazdı.

Messalina yutkundtu ve “Gideon’dan para mı çalışıyordun?”
dedi öfkeyle.

Adam sırtarak omuz silkip perdeyi bıraktı. “Yıllardır.”

O anda at arabasının kapısı açıldı ve kocasını karşısında gö-
ren Messalina’nın kalbi durdu.

Gideon, onun yanına çıkmak istediğinde iri adam gerildi, Bay
Blackwell ise tabancasını salladı. “Hayır,” dedi başıyla arabanın ze-
mini işaret ederek. “Şuraya otur. Bağdaş kur ve ellerini önüne koy.”

Gideon hiç hareket etmeden ona baktı.

Bay Blackwell, tabancalardan birini Messalina'nın kafasına doğrulttu. Bunu yaparken gözlerini ortağından hiç ayırmamıştı. "Tabii karını buracıkta vurmamı istiyorsan o başka."

Gideon'un burun delikleri genişledi. Ama yine de uysalca zemine oturdu.

"Gözlerini ondan ayırma," dedi Blackwell, fedaisine. Sonra diğer tabancanın namlusuyla arabanın tavanına vurdu.

Araba hareket etti.

"Planının ne olduğunu bilmiyorum Will. Fakat işe yarayacağından şüpheliyim," dedi Gideon sakince.

Yere oturması söylendiğinden beri kocasıyla göz göze gelememiş olan Messalina, onun kendine bakması için yanıp tutuşuyordu. Çünkü eğer kurtulamazlarsa...

Hayır, bunu düşünmeyecekti.

"Planım, seni ve sevgili karını öldürüp iş hesabımızdaki paranın tümünü çekmek, sonra da yurtdışına gitmek." Blackwell, sahte bir pişmanlıkla kafasını sağa sola salladı. "Bu kadar basit. Ama bunların hepsi senin suçun Gideon. Madenlerde oğlanları kullanmama konusunda o kadar diretmeseydin çok daha fazla para kazanabilirdik."

Oğlanlar mı? Messalina kocasına baktı. Böyle bir şeyi ilk defa duyuyordu. İki adam, işlerin nasıl yürütüleceği hususunda ne zamandır tartışıyorlardı acaba?

"Madenlerde *on beş* yaşından küçük oğlanları çalıştırmak istedin," diye hırladı Gideon. "Buna izin verseydim ya sakat kalır ya da daha kötü bir kaderle karşılaşırıldardı. Yapamazdım."

"Ama yetişkinlerin yarı fiyatına çalışacaklardı." Blackwell, yüzünde küçümseyici bir ifadeyle öne eğildi. "Hiç tanışmadığın çocuklara gerçekten bu kadar önem mi veriyorsun?"

Gideon gözlerini ona dikti. "Evet."

“O halde cehennemde önem vermeye devam edebilirsin,” diye tısladı ortağı. “Sen de karın da.”

Araba bir köşeyi dönerek içerideki herkesi sarstı.

O anda Gideon, Bay Blackwell’in üstüne atıldı ve bileklerini kavrayarak Messalina’ya dönük namlunun yönünü değiştirdi.

Korkunç bir BAM sesi duyuldu. Bunu ikinci bir patlama daha takip etti.

Arabanın içi dumanla dolmuştu.

Blackwell ile fedaisi aynı anda onunla uğraşırken Gideon sağ kolunu korumaya çalışıyordu.

Telaşa etrafına bakınan Messalina silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Bulamayınca da eteklerini kaldırdı ve iri adamın bacaklarına mümkün olduğunca sert bir şekilde tekme attı.

Adam kükreyerek geri düştü, sonra ona saldırmak için atıldı.

Messalina bir tekme daha savurmak için hazırlandı ama ortağının elindeki tabancalardan birini almayı başarmış olan Gideon kabzasını fedainin kafasının arkasına geçirdi.

Adam put gibi yere devrilirken at arabası sarsılarak durdu.

Bay Blackwell, elindeki tabancayla Gideon’un kafasına vurmaya çalıştı ama Gideon yana kaçıp elini savurarak adamın göğsünün sol tarafına bir darbe indirdi.

İkisi de bir an donakaldılar.

Blackwell şoke olmuş şekilde gövdesine bakarken Gideon elini geri çekince avcundaki kanlı bıçak ortaya çıktı.

“Beni bıçakladın,” dedi adam, yüzü kireç gibi olurken.

“Seni öldürdüm,” diye cevap verdi Gideon zalimce.

Bay Blackwell yavaşça duvara yaslandı. Gözleri görmez şekilde ileri bakıyordu.

Messalina hıçkırdığında Gideon ona döndü. “Sen iyi misin?”

“Evet, elbette...” Kocasına bakarken sesi birden kesildi çünkü ceketinin omuz kısmında bir delik vardı ve etrafı ıslak ıslak parlıyordu. Uzanıp hafifçe dokundu. Geri çektiği parmakları kan olmuştu.

At arabasının kapısı bir kez daha açıldı. Julian soluk soğuğa karşılarında dikiliyordu. “İyi misin Messalina? Ya sen Hawthorne?”

Gideon sakince başını salladı. “İyiyim. Sadece...”

“İyi değil,” dedi Messalina. “Vuruldu.”

Julian kayıtsız gibiydi. “Öyle mi?”

Kocası yüzünü buruşturdu. “Sadece...”

“Sadece eti sıyrıp geçtiğini söylemeye kalkma,” dedi Messalina öfkeyle. Sonra ağabeyine döndü. “Arabamızı ev yönüne döndürmelerini söyle ve bir doktor çağır.”

Ağabeyi gözlerini kırpıştırdı. “Peki,” deyip dışarıdaki birilerine seslenmek için döndü.

Bu sefer Reggie’nin yüzü kapıda belirdi.

“Reg,” dedi Gideon. “Arabayı temizle lütfen.”

Adamlar, Bay Blackwell ile fedaisini arabadan çıkarırlarken Gideon’un kendini izlediğinin farkında olan Messalina çığlık atmamak için zor duruyordu.

Sonra küçük bir mendil çıkarıp kocasının omzuna bastırdı. Kumaş parçası kırmızıya dönerken Gideon inledi.

“Eğer ölürsen seni asla affetmem,” dedi Messalina hiddetle.

Genç adamın yüz ifadesi tuhaftı. “Zaten affetmeyeceğini sanıyordum.”

“Eh, affetmeyeceğim.”

“Seni seviyorum,” dedi Gideon.

Messalina mendiline baktı. “Biliyorum.”

“Gerçekten seviyorum,” diye tekrarladı kocası, duymadığını düşünüyormuş gibi. “Bana inanmadığını biliyorum ama seni seviyorum. Çok seviyorum.”

“Şşt,” dedi Messalina gözleri yaşlarla yanarken. “Sana inanıyorum.”

“Messalina.” Genç adam omzundaki elini nazikçe tuttu. “Yaram o kadar kötü değil. Dinle. Seni seviyorum. Ama eğer beni terk etmek istiyorsan...” Sesi çatladı. “... yabancı diyarlara git. Sen yokken hayatta kalabilir miyim bilmiyorum ama gitmene yardım ederim. Mutlu olmanı istiyorum.”

“Gideon...”

“Ama... Eğer bana biraz olsun acıyorsan burada kal. Lütfen benimle kal Messalina.”

Messalina gözyaşlarına boğulurken ona vurmamak için kendini tuttu. “Elbette kalacağım, seni korkunç adam! Ben de seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni...”

Cümlesi yarıda kesildi çünkü kocası onu kollarının arasına çekmiş ve dudaklarına yapışmıştı.

Sonsöz

Bet bütün gece dağ kekiği kaplı çayırdaki oturma tilki kocasının dönmesini beklemiş. Fakat sabah güneş doğduğunda hâlâ yalnızmış. Karşısındaki ağaçların arasına bakmış ve tilkinin ona söylediklerini hatırlamış: Ormana asla adımını atma.

Kalkıp eteklerini silkelemiş ve ormana adımını atmış.

Ağaçların arası çok karanlık, çok ürkütücüymüş. Bet'in kalbi korkuyla dolmuş ama kızıl saçlı adamı ve tilkiyi düşününce cesaretini toplayıp ilerlemeye devam etmiş.

Çok geçmeden, etrafta dolanıp ceviz toplayan bir sincaba rast gelmiş. "Ah canım, vah canım, nasıl da ağrıyor ayaklarım," diye mırıldanıyormuş sincap kendi kendine. "Olsaydı keşke bir çift ayakkabım!"

Bet hiç düşünmeden kırmızı pabuçlarını çıkarıp ona uzatmış. "Affedersiniz Bayan Sincap, dilerseniz benim pabuçlarımı alabilirsiniz."

"Ah!" demiş sincap, kırmızı pabuçları hevesle kaparak. "Ne kadar nazıksın." Derhal pabuçları giymiş. Ayakları Bet'inkilerden çok daha küçük olsa da kırmızı pabuçlar ona da tam olmuş.

"Teşekkür ederim!" diye bağırarak sincap. "Böyle güzel bir armağana karşılık olarak senin için yapabileceğim bir iyilik var mı?"

“Doğrusu ben kocamı arıyorum. Kendisi bir peri tilkidir. Onu gördünüz mü?”

“Tabii gördüm,” demiş sincap. “Tilkiyi burada herkes tanır. Fakat sinsi olduğundan herkes tarafından sevilmez. Kocanın neredede olduğunu ayıya sormalısın. Aman dikkatli ol. Bayan Ayı çabuk sinirlenir. Pençeleri ise hayli uzundur.” Sonra ona gideceği yönü göstermiş.

Bet, Bayan Sincap’a teşekkür edip arayışına devam etmiş. Ama pabuçları olmadığı için ayakları kısa sürede ağrımaya başlamış. Artık topallayarak yürüyormuş. Dinlenmek istemiş ancak aklına tilki kocası gelince yürümeye devam etmiş.

Bayan Ayı bir kütüğün üzerinde hoşnutsuzca oturuyormuş. Bet’i gördüğünde kısık ama korku verici bir sesle hırlamış. “Rahatımı niçin kaçırdın, fani? Bugün benim doğuş günüm fakat kimse hediye vermeyi aklına getirmede. Şimdi benden kaç yoksa bacaklarını kırarım!”

“Size mutlu bir doğuş günü dilemek istemiştım,” demiş Bet hem. “Sizin için bir hediyem var. İşte bu elbise.”

Derhal üstündeki mavi elbiseyi çıkarıp ayıya vermiş.

Bayan Ayı, giyinip mutlulukla kendi etrafında dönmüş. Zira elbise üzerine tam oturmuş. “Bu hediye için teşekkür ederim, fani. Peki, ayağında pabuç olmadan neden ormanda dolaştığını sorabilir miyim?”

“Tilki kocamı arıyorum,” demiş Bet. “Bayan Sincap, sizin bu konuda bilgi sahibi olabileceğinizi söylemişti.”

Bayan Ayı alayla gülmüş. “Tilkiye türlü sinsiliklerinin bir gün başına dert olacağını söylemişim. Haklı da çıktım. Kurt, kocanı esir aldı. Onu öldürecek. Evi buradan çok uzakta değil,” demiş yolu göstererek.

“Teşekkür ederim!” diye bağırmış Bet.

Üstünde incecik geceliğiyle kaldığı için kısa süre sonra tir tir titremeye başlamış ve kollarını gövdesine sarmış. Şuracıkta güzel bir ateş yaksa ne hoş olurmuş! Ama sonra tilkinin yüzünü hatırlamış ve yürümeye devam etmiş. Az gitmiş uz gitmiş, derken ormanın ortasında bir açıklığa ulaşmış.

Burada taştan yapılmış küçük bir kulübe varmış. Devasa bir kurt, açıklıkta bir sağa bir sola yürüyormuş. Ve kulübenin önünde demirden bir kafes duruyormuş.

Tilki, bu kafesin içindeymiş.

Kurt, Bet'i gördüğünde hırlamış. "Sen kimsin? Ve arazime neden izinsiz girdin?"

Bet titreyerek reverans yapmış. "Benim adım Bet, Kurt Efendi. Kocam tilki için buradayım."

"Bu serseri için mi?" demiş kurt dudağını bükerek. "O halde beyhude yere gelmişsin. Onu buldun fakat uzun süre birlikte olmayacaksın. Yıllardır beni türlü oyunlara getiren, benimle alay eden bu tilki en büyük düşmanımdır. Güneş batar batmaz demir bir bıçakla kafasını kesip ondan kurtulacağım."

Bet dizlerinin üstüne çökmüş. "Yalvarırım Kurt Efendi, kendinizi tutun. Kocama merhamet edin."

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü ona âşığım," demiş Bet.

"Böyle bir yaratığa mı âşıksın?" diye sormuş kurt, kafesteki tilkiyi işaret ederek. "O sinsî, esrarengiz ve bencil biridir. Hep kendini düşünür!"

Bet, titreyen bedenine ve sızlayan ayaklarına rağmen gülümsemeyi başarmış. "Gönül dizginlenemez; nereye isterse oraya gider."

"Eh, bu güzel yakarışlarına rağmen onu bırakmak ister miyim bilemiyorum. Sırf fenalık olsun diye, karımı gerçekten sevseydim sakladığım altını ona vereceğimi söyleyerek karımın aklını karıştırmış." Kurt kollarını kaldırmış. "Oysa ben hiç altın saklamadım!"

“Bu işi çözmek kolay.” Bet kulaklarındaki altın küpeleri çıkarıp kurda uzatmış. “Bunları karına ver ve yalnızca ona sürpriz yapmak istediğin için sakladığını söyle.”

Kurdun yüzü aydınlanmış. “Sen de en az kocan kadar akıllısın. Ama daha kibarsın. Sırf sen istediğin için onu serbest bırakacağım.” Elini sallamış ve demir kafes birden yok olmuş.

Aniden Bet’in önünde biten tilki, elini tutarak onu ormana doğru çekmiş. Bir süre birlikte koştuktan sonra durmuş ve kızıl saçlı adama dönüşmüş. Kaşlarını çatarak Bet’e bakmış. “Sana asla ormana adım atma demiştim.”

Bet kafasını sallamış. “Evet, dedin.”

Kocası onun geceliğine bakmış. “Mavi elbiseni vermişsin.”

“Evet, verdim.”

Kocası bu sefer de kanayan ayaklarına bakıp kaşlarını çatmış. “Kırmızı pabuçlarını da vermişsin.”

Bet gülümseyerek onu öpmüş. “Her şeyi de görüyorsun.”

Kızıl saçlı adam içini çekmiş. “Gördüğüm söylenemez. Zira seni ne kadar çok sevdiğimi bugüne dek göremedim.”

“Öyle mi kocacığım?” Bet gülmüş.

“Korkarım ki sen benden çok daha akıllısın, sevgili Bet’im.” Kafasını iki yana sallamış ve eğilip onun kulağına fısıldamış. “Bu arada, ismim Tom benim.”

–Bet ile Tilki’den

BİR AY SONRA

Messalina kalabalık balo salonunda etrafına bakındı. Bu gece için en renkli kıyafetlerini seçmiş insanlar odayı doldurmuştu, punç kâsesi boşalmak üzereydi ve eğer gözleri yanlıs görmediyse evli bir vikontes, az önce bir baronetle birlikte bahçeye çıkmıştı.

Başka bir deyişle, düzenlediği balo muhteşem gidiyordu.

“Leydi Hadley-Fields’ın, Sir Simpson’la bahçeye çıktığını gördün mü?” diye mırıldandı yanındaki Lucretia.

“Sanırım herkes gördü,” dedi Messalina fısıldayarak.

“Eh, umalım ki *Lord* Hadley-Fields görmemiş olsun,” dedi Lucretia, içkisinden bir yudum alarak. “Sen *Lord* Chester’la muhabbet ederken Quintus da gizlice dışarı çıktı.”

Messalina içini çekti. St Giles’ta, planları için çok münasip bir arazisi olan *Lord* Chester’la, küçük oğlanların gidebileceği bir ilkokul açma konusunu tartışmıştı. Sam’in bir an önce okula başlayıp öğretmenlik hayalinin peşinden gitmesini istiyordu çünkü. Böyle bir konuyu konuşmasını fırsat bilen Quintus’un kaçtığına şaşmamalıydı.

“En azından Julian hâlâ burada.” Odanın öbür ucundaki bir sütuna dayanmış, yanında fısıldaşan kadınları görmezden gelen ağabeyini başıyla işaret etti.

Sonra tekrar balo salonunu inceledi. Acaba...

“Messalina!” diye seslendi Freya, kardeşi Elspeth’le kalabalığın arasından yanma gelirken. “Gerçekten de bir kütüphane mi satın aldın?”

“Evet.” Messalina güldü. “Kitaplarımın çoğu hâlâ sandıklar-da gerçi.”

Arkadaşı gülümsedi. “Elspeth kitapları düzenleyip dizmene yardımcı olabilir belki.”

“Teşekkür ederim,” dedi Messalina minnettarlıkla. “Tüm kitaplarımı keyifle izleyebilmek için raflarda olmalarını çok isterim.”

“Hmm,” diye mırıldandı Elspeth. Sonra kafasını yana eğdi. “Şu adam yüzünü kasten mi toza daldırıyor?”

Freya öksürdü. “O bir *enfiye* kutusu. Sana daha önce tütünden bahsetmiştim ya.”

Elsbeth'in kafası karışmış gibiydi. "Ama tütünün yakıldığını söylemiştin."

"Kardeşim hayatının neredeyse tamamını Bilge Kadınlar yerleşkesinde geçirdiği için böyle tuhaf şeyleri ilgi çekici buluyor," dedi Freya, gözlerini devirerek. Sonra kardeşine döndü. "Gel. Sana yiyecek büfesini göstereyim. Jöleleri görene dek bekle."

Lucretia'nın gözleri parladı. "Ah, ben de sizinle geleceğim."

Onlar büfeye doğru giderlerken Messalina bahçe kapılarına ilerlemeye başladı. İki adımda bir konukları tarafından durdurulduğu için yürüyüşü yavaştı.

Sonunda kapılara ulaşış dışarı süzüldü. Gece berraktı. Şehre tepeden bakan ay, hilal şeklindeydi. Kafasını geriye atarak yıldızları görmeye çalıştı ama balo salonunun ışıkları buna engel oluyordu.

Bu yüzden bahçede ilerleyip karanlık bir bölgede durdu ve yukarıda göz kırpan yıldızları seyre koyuldu.

Bir an sonra bir çift iri elin omuzlarına dokunduğunu hissetti. "O salondan hiç ayrılmayacaksın sandım," diye fısıldadı Gideon.

Messalina ona bakmak için kollarında döndü. Bahçe fazlasıyla karanlıktı ama kocasının üstünde, onun için seçtiği kıyafetlerden biri olduğunu biliyordu. İçinde eflatun pırıltılar olan, gri kadife takımın ceketi, genç adamın geniş omuzlarına mükemmel şekilde oturmuştu. İşlemeli yeleği de muhteşem görünüyordu. Messalina bu yeleğe bayılmıştı çünkü Gideon onun için giymişti.

Avuçlarını onun göğsüne dayadı. "Beni mi arıyordunuz Bay Hawthorne?"

"Evet Bayan Hawthorne." Kocasını eğilip dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Gözlerim her zaman sizi arayacak."

Messalina kendini onun öpücüğüne bıraktı. Dokunuşuyla tüyleri diken diken olmuştu ve bu hissin on yıllar boyunca süreceğine inanıyordu.

Bir süre sonra düşünmeyi kesti çünkü genç adam dişlerini boynuna kaydırmış, tenini nazikçe ısırmaya başlamıştı.

Yakınlardan bir kıkırtı sesi geldi.

Gideon sırtını dikleştirip çalıların arasına tiksintiyle baktı. “İnsan kendi bahçesinde kendi karısını öpemeyecek mi?”

Messalina koluna girerek onu köşke doğru çekti. “Öpebilir fakat evinde balo verilirken değil. Az önce Lord Rookewode’la konuştuğunu gördüm.”

Kocasını homurdandı; yüzü hâlâ gülmüyordu. “O adam çok manasız şeyler konuşuyor.”

“Fakat senin kurduğun işe yatırım yapacak kadar akıllı biri.”

“Evet, öyle,” dedi Gideon tatmin olmuş şekilde. Sonra ona baktı. “Endişe etme. Böyle bir sosyal etkinlikte kesinlikle iş konusu açmıyorum.”

“Güzel,” diye mırıldanan Messalina, balo salonunun ışıklarına adım atmadan hemen önce durup parmak uçlarında yükselerek kocasını bir kez daha öptü.

Gideon kollarını kavrayarak öpücüğü derinleştirdi. “Bu ne içindi?” diye sordu sonra.

Messalina geri çekildi. “Çünkü seni seviyorum.”

Kocasının gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. Bu sözcükleri duymaya... ve tabii dillendirmeye henüz tam alışamamıştı.

“Ben de seni seviyorum,” dedi sonra genç adam, yanağına dokunarak. “Senden önce nasıl yaşamışım hiç bilmiyorum. Dünyam kapkaranlık ve boşmuş. Sen geldiğinde hayatıma neşe de geldi.”

Ah, demek gelişme kaydetmişti.

Messalina gülümseyerek tekrar kocasının koluna girdi ve onu aydınlığa çıkardı.